

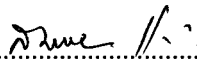
วิธีชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ

ภคอร บอร์แซก

คู่มือฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาและการพัฒนาสังคม
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สิงหาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมคดียุติพนธ์และคณะกรรมการสอบคดียุติพนธ์ ได้พิจารณา
คดียุติพนธ์ของ ภคอร บอร์แซก ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาคุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษและการพัฒนาสังคม ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

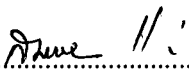
คณะกรรมการควบคุมคดียุติพนธ์

 อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมหมาย แจ่มกระจ่าง)

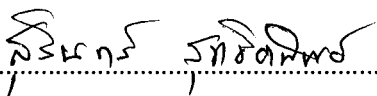
 อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศรีวรรณ ยอดนิล)

คณะกรรมการสอบคดียุติพนธ์

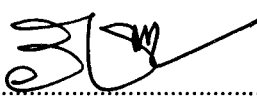
 ประธาน
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ศาสตร์ เสาวคนธ์)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมหมาย แจ่มกระจ่าง)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศรีวรรณ ยอดนิล)

 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ สุทธิชาติพิพย์)

คณะศึกษาศาสตร์ อนุมัติให้รับคดียุติพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปรัชญาคุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษและการพัฒนาสังคม ของมหาวิทยาลัยบูรพา

 คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ 23 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

กิตติกรรมประกาศ

คุษฎีนิพนธ์นี้ สำเร็จได้ด้วยดีจากความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สมหมาย แจ่มกระจ่าง อาจารย์ที่ปรึกษาหลักและรองศาสตราจารย์ ดร.ศรีวรรณ ขอดนิต อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมคุษฎีนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแนะนำแนวทางที่ถูกต้องทำให้ ผู้วิจัยได้แนวทางในการศึกษาค้นคว้าและประสบการณ์ที่มีค่า ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณกรรมการสอบคุษฎีนิพนธ์ซึ่งประกอบด้วย ศาสตราจารย์ ดร.ศาสตรี เสาวคนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ สุทธิชาติพิทย์ ที่กรุณาสอบคุษฎีนิพนธ์ให้คำชี้แนะ จนเสร็จสมบูรณ์ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ สุทธิชาติพิทย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์ชลิ มาพุทธ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญภา กุลนภาค ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะในการสร้าง แบบสอบถามให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาอาชีวศึกษาและพัฒนาสังคมและเพื่อนร่วมรุ่น นิสิตปริญญาเอก สาขาการศึกษาและการพัฒนาสังคม ที่ให้คำแนะนำจนคุษฎีนิพนธ์มีความสมบูรณ์ ถูกต้อง ขอขอบพระคุณหญิงอาชิพิเศษ เมืองพัทยา ที่ให้ข้อมูลในการทำคุษฎีนิพนธ์ครั้งนี้ทุกคน ที่ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการศึกษาที่ผ่านมามาจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณมารดา บุตรและพี่น้องทุกคนที่ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ภคอร บอร์แซก

52810108: สาขาวิชา: การศึกษาและการพัฒนาสังคม; ปร.ด. (การศึกษาและการพัฒนาสังคม)

คำสำคัญ: วิถีชีวิต/ หญิงให้บริการทางเพศ

ภคอร บอร์แซก: วิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ (LIFESTYLE OF FEMALE COMMERCIAL SEX WORKERS) คณะกรรมการควบคุมคดียุติพันธุ์: สมหมาย แจ่มกระจ่าง, Ph.D., ศีวีวรรณ ขอดนิต, Ph.D. 204 หน้า. ปี พ.ศ. 2560.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศและความหมายของผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ 2. เพื่อศึกษาการวางแผนอนาคตและความต้องการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพนี้ โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ รวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ผู้ให้ข้อมูลเป็นหญิงแท้ที่ประกอบอาชีพนี้มาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี ในเมืองพัทยา จำนวน 17 คน โดยเลือกแบบเจาะจง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า

1. วิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศมีความเป็นอยู่ที่ไม่สะดวกสบาย ต้องเช่าห้องอยู่อาศัย ไม่มียานพาหนะ ไม่คำนึงถึงคุณภาพทางโภชนาการ ไม่ออกกำลังกาย ไม่มีการวางแผนการรักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย ผักผ่อนไม่เป็นเวลา ไม่มีการวางแผนดูแลสุขภาพ ส่วนความหมายของหญิงให้บริการทางเพศผู้ให้ข้อมูลนิยามว่า เป็นอาชีพที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมแต่เป็นอาชีพที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน มีรายได้ดีทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่มีความเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้

2. การวางแผนอนาคตและความต้องการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพให้บริการทางเพศ คือ ต้องการเก็บเงินให้ได้มากพอที่จะเลี้ยงดูครอบครัว มีเงินพอที่จะใช้จ่ายในครอบครัว จึงจะเลิกประกอบอาชีพนี้ ส่วนเรื่องความต้องการการสนับสนุน ต้องการให้มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนฝึกอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพใหม่ที่หลากหลาย

52810108: MAJOR: EDUCATION AND SOCIAL DEVELOPMENT; Ph.D. (EDUCATION AND SOCIAL DEVELOPMENT)

KEYWORD: LIFESTYLE/ COMMERCIAL SEXWORKERS

PHAKHAORN BORZEIX: LIFESTYLE OF FEMALE COMMERCIAL SEX WORKERS DISSERTATION. ADVISORY COMMITTEE: SOMMAI JAMKRAJANG, Ph.D., SRIWAN YODNIL, Ph.D. 204 P. 2017.

The objectives of this research were 1) to study the lifestyle and the meaning of female commercial sex workers 2) to study the future planning and support for female commercial sex worker after retirement. In-depth interview and non-participation observation were used for data collection in this qualitative research. 17 female commercial sex workers who worked at least 1 year in Pattaya City were selected for key informants. The contents analysis used for data analysis

The findings revealed as follows:

1. Lifestyle and meaning of female commercial sex workers were: they had to rent a room for living. They had no plan for medical illness and health care. They gave the meaning of female commercial sex worker as it was a good job but not acceptable from the society. They feel like this job did not make any trouble but it can earn a high income. Additionally this job took a risk to Sexually Transmitted Infections (STIs)

2. The future planning and needs of the female commercial sex workers were to save have enough money for settle down the family in their home town after retirement and wanted to gain knowledge by attending the training program for preparation to start a new job from the government and private sectors.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฌ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
คำถามการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	6
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ	8
ความเป็นมาของอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ	16
ข้อมูลเกี่ยวกับหญิงให้บริการทางเพศ	23
ข้อมูลเมืองพัทยา	27
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
3 วิธีดำเนินการวิจัย	53
ผู้ให้ข้อมูล	53
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	53
วิธีดำเนินการวิจัย	54
การตรวจสอบข้อมูล	56
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	56

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	57
การพิทักษ์สิทธิ์และจริยธรรมการวิจัย	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
ข้อมูลทั่วไปให้บริการทางเพศ	58
วิถีชีวิตทั่วไป	61
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	166
สรุปผลการวิจัย	166
อภิปรายผลการวิจัย	177
ข้อเสนอแนะ	184
บรรณานุกรม	186
ภาคผนวก	193
ภาคผนวก ก	194
ภาคผนวก ข	199
ประวัติย่อของผู้วิจัย	204

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	นามที่ใช้เรียกหญิงให้บริการทางเพศ จำแนกตามยุคสมัยที่เกิด	9
2	สถิติการท้องเกี่ยวพ้ทยา ปี พ.ศ. 2547-2548	30
3	การพาณิชย์กรรมและการบริการ	32
4	สถิติจำนวนประชากรในเขตเมืองพ้ทยา ตามทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2537-2548	34
5	ประชากรรายตำบลในเขตเมืองพ้ทยา พ.ศ. 2548	35
6	กลุ่มผู้ให้ข้อมูล	58
7	ข้อมูลทั่วไป จำนวนของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1	59
8	ข้อมูลทั่วไป จำนวนของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2	90
9	ข้อมูลทั่วไป จำนวนของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3	117
10	ข้อมูลทั่วไป จำนวนสรุปรวมทั้ง 3 กลุ่ม	152

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษา	7

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาหญิงให้บริการทางเพศ ถือเป็นปัญหาสังคมอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ประเทศใด ๆ ในโลกน้อยประเทศนักที่ไม่มีหญิงให้บริการทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่ได้ชื่อว่าพัฒนาแล้ว ประเทศที่อยู่ในกลุ่มกำลังพัฒนา หรือประเทศที่ด้อยพัฒนา (ชนฐนันท์ แสนอาทิตย์, 2545) ถึงแม้ว่าสังคมไทยจะให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหายหญิงให้บริการทางเพศ มากเพียงใด แต่ก็ไม่อาจแก้ปัญหาให้หมดไปได้ อันเนื่องมาจากเหตุว่ายังมีผู้ที่มีความต้องการซื้อบริการทางเพศ ถ้าหากมองอาชีพนี้ เป็นระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่มีกลไกทางการตลาด คือ ถ้าตลาดมีความต้องการมาก คนขายบริการมีน้อย ราคาข้อมสูงขึ้นไปทางตรงกันข้าม ถ้าตลาดมีความต้องการน้อย คนขายบริการมีมาก ราคาข้อมถูกลง หมายความว่า ตราบใดที่ยังมีผู้ซื้อ ข้อมมีผู้ขาย เมื่อมีผู้ให้บริการ ข้อมมีผู้ให้บริการ และนับวันหญิงขายบริการยิ่งเพิ่มมากขึ้น แสดงให้เห็นว่ามีคนใช้บริการมากขึ้น และมีระบบการเงินสะพัดเป็นจำนวนมาก

ไม่เพียงแต่สังคมจะมองว่าการขายบริการทางเพศเป็นปัญหาเรื้อรัง สังคมมองว่าหญิงให้บริการทางเพศ เป็นผู้มีฐานะต่ำ เป็นผู้ทำผิดศีลธรรม และถูกสังคมตีตรา เป็นหญิงขายบริการ แต่ในความเป็นจริงหญิงให้บริการทางเพศ กลับเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญของครอบครัว เนื่องจากเป็นผู้ที่คอยส่งเงินเลี้ยงดูครอบครัว แม้จะถูกเหยียดหยามจากสังคม แต่สามารถช่วยเหลือครอบครัวที่ยากจนในชนบท ให้มีฐานะดีขึ้น ส่งเสีย ลูก หลานให้ได้รับการศึกษาที่ดี

แม้ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์พร้อม ๆ กับประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศทั่วโลกแล้วก็ตาม แต่ประเทศไทยก็ยังได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงทางด้านธุรกิจบริการ ค้ามนุษย์ ในสายตาชาวต่างชาติ บรรดานักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเมืองไทย ส่วนใหญ่แล้วล้วนแต่นึกถึงสถานเริงรมย์ในยามค่ำคืนที่มีหญิงไทยเป็นผู้ให้บริการ ถึงขนาดมีวัตถุประสงค์การท่องเที่ยวเพื่อความสำราญทางเพศเป็นอันดับแรก แทนที่โบราณสถาน โบราณวัตถุ ขนบธรรมเนียมประเพณี และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชญวิทยาและกระบวนการยุติธรรม, 2550)

ด้วยเหตุนี้รัฐบาลไทยทุกยุคทุกสมัย จึงพยายามหาทางแก้ไขปัญหานี้มาโดยตลอด อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่านับแต่ได้มีตราพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณีฉบับแรกขึ้นในปี 2503 โดยระบุว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติ

ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี 2539 เพื่อใช้แทนพระราชบัญญัติฉบับเดิม (อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม และสุภาณี เวชพงศา, 2542, หน้า 7) และยังคงมีผลใช้อยู่ในปัจจุบัน จำนวนหญิงให้บริการทางเพศ ไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย แต่กลับเพิ่มจำนวนมากขึ้นและยังมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นต่อไปเรื่อย ๆ นอกจากนี้เจ้าของสถานบริการ รวมทั้งตัวหญิงให้บริการทางเพศเอง ต้องประกอบอาชีพอย่างปิดบังซ่อนเร้น เป็นเหตุให้มีการพัฒนารูปแบบการให้บริการทางเพศในลักษณะแอบแฝงในรูปแบบต่าง ๆ หลายรูปแบบ (กรุงเทพธุรกิจ, 2554) ลักษณะการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศที่เกิดขึ้นยังมีหลากหลายรูปแบบ ส่วนมากจะใช้อาชีพอื่นบังหน้า เช่น เป็นพนักงาน อาบ อบ นวด พนักงานเสิร์ฟอาหาร พาร์ตเนอร์ โรงน้ำชา เมียเช่า การค้าประเวณีมีทั้งทางตรงและทางอ้อม ส่วนใหญ่เป็นการค้าประเวณี โดยสมัครใจเนื่องจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจเป็นประการสำคัญรวมทั้งประเภทไม่สมัครใจ ซึ่งพบน้อยกว่าประเภทสมัครใจ โดยส่วนใหญ่จะมีลักษณะของการซื้อขายโดยการ ตกลงยินยอมระหว่างบิดา มารดา ผู้ปกครองหญิงกับตัวแทนที่ไปติดต่อกับการหลอกลวงด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งไม่ว่ารูปแบบจะเป็นไปในลักษณะใดก็ตาม แต่เหตุผลสำคัญในการค้าประเวณีนั้นจะเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจเป็นเหตุผลสำคัญ ส่วนสาเหตุอื่น ๆ ได้แก่ สาเหตุทางด้านสังคมและวัฒนธรรม อาทิ ครอบครัวแตกแยก การประสบความล้มเหลวในชีวิต สมรสหรือ เป็นคนชอบฟุ้งเฟ้อต้องการเลียนแบบคนอื่น การศึกษาน้อย เป็นต้น จากเหตุผลข้างต้น จึงทำให้ผู้หญิงจำนวนมากเข้าสู่อาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ (วิริยา ถาวรชัยสิทธิ์, 2547, หน้า 2)

หญิงให้บริการทางเพศ อยู่ที่กรุงเทพมหานคร และโดยเฉพาะเมืองใหญ่และตามเมืองท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น ภูเก็ต เกาะสมุย หัวหิน และพัทยา ในแต่ละปีรวมรายได้ทั้งปีประมาณ 40,000 ล้านบาท มีตัวเลขทางเศรษฐกิจในรูปแบบเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศไทยมากขึ้น (ศิริรัตน์ แอดสกุล, 2550)

พัทยาเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลยอดนิยมระดับโลก แต่ละปี มีชาวไทย ชาวต่างประเทศ หลั่งไหลเข้าสู่พัทยากันเป็นล้านคน เมื่อมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเพิ่มขึ้น เมืองพัทยาก็เจริญเติบโตไปพร้อมกับเศรษฐกิจที่ดีขึ้น สถานบริการต่าง ๆ ที่เปิดขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว แต่ที่ชาวต่างชาติมาเที่ยวพัทยาส่วนใหญ่ก็มุ่งเน้นการเที่ยวยามค่ำคืนในสถานบริการต่าง ๆ และเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก คือ สถานเริงรมย์ หรือสถานบริการทางเพศ เมื่อมีผู้ต้องการใช้บริการเป็นจำนวนมากก็ต้องมีผู้ให้บริการมากขึ้นเช่นกัน จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้ามาประกอบอาชีพหญิงขายบริการ ซึ่งส่วนใหญ่เริ่มโดยการชักจูงจากเพื่อนที่ไว้ใจ แรกเริ่มก็จะไม่บอกว่าจะมาทำงานขายบริการอาจจะไปเป็นหญิงเสิร์ฟ เป็นบริการหรืองานอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องและโดยส่วนใหญ่แรกเริ่มพวกเธอก็จะไม่กล้าไปกับลูกค้า หลังจากเริ่มก้าวเข้ามาสู่อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ พวกเธอก็เพลิดเพลินกับอาชีพเหล่านี้

เมืองพัทยาทำเนียบสถานบริการ ประจำปี 2558 ซึ่งแบ่งเป็นขอต่อใบอนุญาตสถานบริการ จำนวน 706 แห่ง และขออนุญาตตั้งสถานบริการ ประจำปี 2558 จำนวน 200 แห่ง รวมเป็นจำนวน 906 แห่ง (กองวิชาการและแผนงานเมืองพัทยา, 2553) ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของ อะโกโก้ บาร์เบียร์ คาราโอเกะ สถานบริการ อาบอบ นวด และการขายบริการ บริเวณชายหาด หรือการขายบริการทางเพศของผู้ชาย ในรูปแบบบาร์เกย์ จะถูกดึงมาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย

หญิงให้บริการทางเพศ ในพัทยาส่วนใหญ่มาจากหญิงที่มีฐานะยากจน คือ ผู้หญิงที่เกิดและโตในภาคอีสานของไทย มักจะมีการศึกษาอย่างมากแค่ประถมศึกษาปีที่หกของโรงเรียนรัฐบาล แต่โดยส่วนใหญ่ก็จะเรียนไม่จบ ทำงานให้กับครอบครัวซึ่งมีอาชีพทำนา ซึ่งก็จะทำงานในช่วงเวลาสามถึงสี่เดือน หากไม่ทำนาหรือไม่มีนาที่จะทำ ก็จะไปทำงานที่โรงงาน โดยที่จะรับค่าแรงเป็นรายวันเฉลี่ยแล้วค่าแรง จะได้เพียงแค่เดือนละไม่กี่พันบาท เช่น โรงงานทอผ้า หรือไม่ก็ขายอาหารตามฟุตบาทไม่เคยมีโอกาสดูได้ไปเที่ยวที่สนุกสนานเลยไม่ว่าจะเป็นดิสนีย์แลนด์หรือสถานบันเทิง จนกระทั่งเริ่มมาทำงานเป็นหญิงให้บริการทางเพศ (วารินา บุญญาวัฒน์, 2558) ปัญหา หญิงให้บริการทางเพศ ได้ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง อาจเป็นผลจาก สภาพการเมือง เศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการเพิ่มขึ้นของประชากร ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและสารสนเทศ ทำให้ปัญหาเริ่มแพร่ออกไปและยังทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น เมื่อมีผู้ประกอบการหรือกลุ่มการค้าธุรกิจบริการทางเพศเข้ามาดูแลและควบคุม เป็นองค์กร โดยส่วนใหญ่จะเป็นเด็กนักเรียน นักศึกษาที่เป็นผู้ให้บริการ ทั้งเต็มใจและไม่เต็มใจที่จะทำ ปัญหาหญิงให้บริการทางเพศ เกิดจากสาเหตุที่สำคัญ ได้แก่ ความยากจน ความต้องการให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ความต้องการหาประสบการณ์แปลกใหม่ ความฟุ้งเฟ้อทางวัตถุนิยม ความคลั่งไคล้วัฒนธรรมตะวันตก ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์อันลึกซึ้งก่อนวัยอันควร เป็นต้น (อัญชลี พินิจรักษ์ธรรม, 2544, หน้า 3)

จากข้อมูลข้างต้น การประกอบอาชีพในปัจจุบันมีความหลากหลายมากขึ้นแต่หญิงให้บริการทางเพศ ไม่เลือกที่จะประกอบอาชีพอื่นจึงควรมีการศึกษาเส้นทางการเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ในเมืองพัทยา ซึ่งเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวได้ทราบถึงมูลเหตุจูงใจในการตัดสินใจเข้าสู่อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นความยากจนหรือปัญหาทางครอบครัว การประกอบหญิงให้บริการทางเพศ อย่างเต็มใจ ไม่ถูกบังคับ เมื่อเกิดปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลกระทบและการปรับตัวในวิถีชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพให้สามารถดำเนินชีวิตไปอย่างราบรื่น จากข้อมูลข้างต้นจึงควรมีการศึกษาวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ เมืองพัทยา เพื่อศึกษาสาเหตุการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เพื่อศึกษาผลกระทบและการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ การศึกษาแนวทาง

การวางแผนในอนาคตและความต้องการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ตลอดจนมีการวางแผนอนาคตตนเองและต้องการการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เพื่อให้ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เหล่านี้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป จึงเห็นควรทำการศึกษาวิจัย โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลละเอียดด้านวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ และความหมายของผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ
2. เพื่อศึกษาการวางแผนอนาคตและความต้องการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่วิจัยนี้ได้ทำการศึกษาเฉพาะในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแหล่งหนึ่งในประเทศไทย
2. ผู้ให้ข้อมูล เป็นหญิงแท้ที่ประกอบอาชีพให้บริการทางเพศ และยินดีให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย มีประสบการณ์ในการทำงาน 1 ปีขึ้นไป

คำถามการวิจัย

1. วิถีชีวิตของการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เป็นอย่างไร
2. หญิงให้บริการทางเพศ ให้ความหมายของอาชีพให้บริการทางเพศ อย่างไร
3. หญิงให้บริการทางเพศ มีการวางแผนหลังเลิกประกอบอาชีพอย่างไร
4. หญิงให้บริการทางเพศ ต้องการความสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนอย่างไรบ้าง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง การดำเนินชีวิตและความเป็นอยู่ของหญิงให้บริการทางเพศ
2. หญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพค้าประเวณี แบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

2.1 หญิงให้บริการทางเพศ แบบเปิดเผย หมายถึง ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพให้บริการทางเพศ เต็มเวลา เป็นอาชีพหลัก โดยสมัครใจ สถานที่ทำงานเป็นบาร์เบียร์

2.2 หญิงให้บริการทางเพศ แบบแอบแฝง หมายถึง ผู้หญิงประกอบอาชีพอื่น เป็นอาชีพหลัก แต่ถ้ามีโอกาสและมีผู้ต้องการซื้อบริการก็สามารถทำเป็นอาชีพพิเศษได้ เช่น พนักงานนวด พนักงานเสิร์ฟ

2.3 หญิงให้บริการทางเพศ แบบอิสระ หมายถึง ผู้หญิงเต็มใจขายบริการทางเพศด้วยตนเอง โดยไม่ผ่านคนกลาง ไม่มีอาชีพประจำที่แน่นอน เช่น พวกเดินเตร็ดเตร่ตามสถานที่สาธารณะ

3. การตัดสินใจเข้าสู่หญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง เหตุผลใหญ่ในการเลือกที่จะประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ด้วยความสมัครใจ ปราศจากการถูกบังคับ

4. ผลกระทบต่อการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง ปัญหาต่าง ๆ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ทั้งทางบวกและทางลบ

5. การปรับตัวของหญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง การที่หญิงให้บริการทางเพศสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคม ที่ตนอาศัยอยู่และประกอบอาชีพ

6. ปัญหาหญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับตัวหญิงให้บริการทางเพศ ที่ส่งผลให้เกิดอุปสรรคในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต

7. ความคาดหวังของหญิงให้บริการทางเพศ หมายถึง ความต้องการที่จะมีครอบครัวที่มีความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิมมีโอกาสได้อยู่ในสังคม มีโอกาสได้คู่ครองที่ดี มีโอกาสได้ท่องเที่ยวและคาดหวังว่าจะทำให้ฐานะทางสังคมของตนเองดีขึ้น

8. การวางแผนชีวิต หมายถึง การตั้งเป้าหมายในชีวิตว่าถ้าเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ และจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางแก้ไขป้องกันมูลเหตุจูงใจที่ทำให้เข้าสู่อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

2. เป็นข้อมูลครอบครัว หาท่างสอดส่องดูแล สมาชิกในครอบครัวไม่ให้เข้าไปอยู่ในกลุ่มเสี่ยง โดยการให้ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนั้นมีผลเสียอย่างไร ต่อครอบครัว

3. เป็นข้อมูลให้สังคม/หน่วยงานด้านสิทธิสตรีได้ทราบถึงผลกระทบและแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาการเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ อย่างต่อเนื่องต่อไป

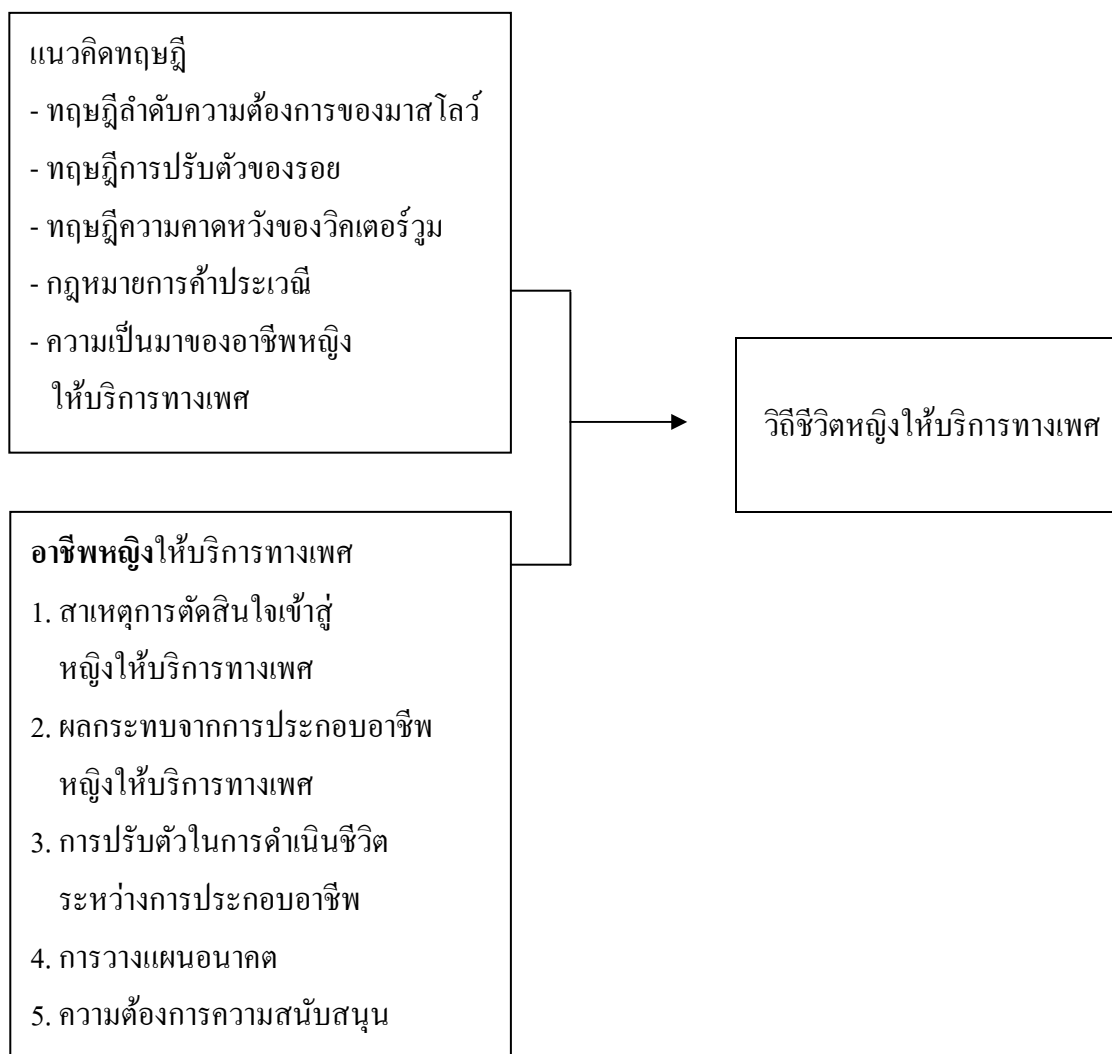
กรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษาเรื่อง วิธีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ ใช้ ทฤษฎีลำดับความต้องการของ มาสโลว์ (Maslow, 1975) ได้จัดลำดับความต้องการของมนุษย์โดยลำดับขั้นต่ำสุดไปถึงขั้นสูงสุดไว้ 5 ลำดับ ซึ่งมีเนื้อหาโดยสรุปว่า 1) ความต้องการทางร่างกายความต้องการระดับนี้เป็นความต้องการด้านพื้นฐานของมนุษย์ในการดำรงชีวิต 2) ความต้องการความมั่นคงความปลอดภัย 3) ความต้องการด้านสังคม มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องการให้ผู้อื่นยอมรับตน 4) ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือ 5) ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตความต้องการนี้เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์

ทฤษฎีการปรับตัวของรอย (Roy & Andrews, 1999) ได้แบ่งระดับการปรับตัวออกเป็น 3 ลักษณะ ซึ่งมีเนื้อหาโดยสรุปว่า 1) ระดับการปรับตัวที่มีการผสมผสานกันได้ดี 2) ระดับการปรับตัวที่อยู่ในระยะของการชดเชย 3) ระดับการปรับตัวที่อยู่ภาวะอันตราย/ ไม่ดี

ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy theory) ของวูม (Vroom, 1964) ซึ่งมีเนื้อหาโดยสรุปว่า 1) Valence หมายถึง ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์ 2) Instrumentality หมายถึง เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่จะไปสู่ความพึงพอใจ 3) Expectancy หมายถึง ความคาดหวังในตัวบุคคลนั้น ๆ บุคคลมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง

จากแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบในการศึกษาค้างนี้

ตารางที่ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ
2. ความเป็นมาของอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ
3. ข้อมูลเกี่ยวกับหญิงให้บริการทางเพศ
4. ข้อมูลเมืองพัทยา
5. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ

หญิงที่มีอาชีพค้าประเวณี ประกอบอาชีพบริการทางเพศหรือบริการอื่น ๆ จากผู้ชาย มีความเกี่ยวพันโดยตรงกับกระบวนการกำหนดคุณค่าเชิงเศรษฐกิจของผู้หญิง อันหมายถึง การทำให้ร่างกายของผู้หญิง กลายเป็นสินค้าแลกเปลี่ยนกับเงินตรา หรือสิ่งของตอบแทนอื่น ๆ ตามแต่จะตกลงกัน (เสาวณีย์ จึงสุวรรณ, 2550, หน้า 18)

โสเภณีเป็นการค้าประเวณีจึงหมายถึงบุคคลที่ทั้งเพศหญิงและเพศชาย ที่กระทำ เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น จะเป็นไปในทางร่วมประเวณีอย่างปกติ หรือมีการปรนนิบัติแบบอื่นใด อันเป็นการสำส่อน เพื่อสินจ้างรางวัลซึ่งอาจจะเป็นเงินทอง หรือสิ่งของอย่างอื่น ทั้งนี้ไม่ว่า การกระทำนั้นจะได้กระทำต่อเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ไม่ว่าการกระทำนั้นจะกระทำเป็นครั้งคราว หรือเป็นอาชีพ การค้าประเวณี จึงเป็นอาชีพของทั้งหญิงและชาย โดยหญิงนิยมเรียก โสเภณี ชายนิยมเรียก ผู้ชายขายบริการ แต่ส่วนมากหญิงจะค้าประเวณีมากกว่าชาย

สำหรับคำว่าหญิงให้บริการทางเพศ ได้มีนามเรียกขานกันมากมายตามยุคสมัยที่เกิดขึ้นเท่าที่สามารถ สืบค้นได้เป็นลายลักษณ์อักษร ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์และ ในยุคปัจจุบัน สามารถเก็บรวบรวมคำที่ใช้เรียกหญิงให้บริการทางเพศ ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 นามที่ใช้เรียกหญิงให้บริการทางเพศ จำแนกตามยุคสมัยที่เกิด (เสาวณีย์ วิเศษสังข์, 2547, หน้า 19)

ยุคสมัย	นามที่ใช้เรียกขาน
สมัยสุโขทัย	หญิงที่ชอบสำส่อนกับชายที่เป็นทาสหญิงนครโสเภณี
สมัยกรุงศรีอยุธยา	หญิงงามเมือง หญิงคณิกา
สมัยรัตนโกสินทร์	หญิงหย่าค่า หญิงโคมเจี้ยว หญิงหาเงิน หญิงค้าประเวณี หญิงรับจ้างกระทำชำเราชาย หญิงหากิน โสเภณี อีสำเพ็ง อิสามแยก อีคอกทอง ผู้หญิงขายตัว หญิงค่านาไร่น้อย
สมัยปัจจุบัน	หญิงเที่ยว หญิงอาชีพพิเศษ คุณ โส กะหรี ออหรี ซ้อคกอรี อีตัว นางราตรี คู่นอน เมียเช่า นางทางโทรศัพท์ นางทางอินเทอร์เน็ต หญิงเสาไฟฟ้า พาร์ทเนอร์ สาวครึ่งค์

สรุปตาราง แต่ละยุคแต่ละสมัยมีนามที่ใช้เรียกหญิงให้บริการทางเพศแตกต่างกันออกไป เช่น สมัยสุโขทัย เรียกว่า หญิงที่ชอบสำส่อนกับชายที่เป็นทาส สมัยกรุงศรีอยุธยา เรียกว่าหญิงนครโสเภณี หญิงงามเมือง หญิงคณิกา สมัยรัตนโกสินทร์ หญิงโคมเจี้ยว หญิงหาเงิน หญิงรับจ้างกระทำชำเราชาย หญิงหากิน โสเภณี และสมัยปัจจุบัน เรียกว่า หญิงให้บริการทางเพศ คุณ โส นางทางโทรศัพท์ นางทางอินเทอร์เน็ต แต่นามต่าง ๆ ที่เรียกกันทุกยุคสมัยก็ล้วนแล้วแต่ให้ความหมายของชื่อเรียกนั้นจนสามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายของนามที่เรียกนั้นหมายถึงหญิงให้บริการทางเพศ ในปัจจุบันได้

ประวัติของการค้าประเวณี

การค้าประเวณีมีมาแต่สมัยพุทธกาล เพราะในสมัยนั้นถือว่าโสเภณีเป็นอาชีพที่สุจริตชนิดหนึ่งที่ได้รับการยกย่อง และมีเกียรติในสังคมชั้นสูง หลักฐานที่ทำให้เชื่อว่าเป็นสมัยพระพุทธเจ้ามีการค้าประเวณี โดยอ่านดูได้จากหนังสือ วาสิฏฐี บทที่ 3 ตอนเพื่อนมนุษย์ที่มีการเล่าเรื่องที่มีความเป็นไปได้เกี่ยวกับการค้าประเวณีหรือนางคณิกา ของกรุงอุชเชนีถวายต่อพระพุทธเจ้า โดยบรรยายว่าหลายระดับตั้งแต่ผู้อยู่ในปราสาทและผู้สร้างทิวสถานวโนทยานที่ แจกเมืองสำคัญ หรือเจ้านายไปเยี่ยมเยือนจนถึงชั้นต่ำ ซึ่งโสเภณดั่งกล่าวแม้แต่กษัตริย์ก็ทรงให้เกียรติ ประชาชนก็ยกย่อง นักกวียังกล่าวสรรเสริญยินยอม แพทย์ประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้าก็มีมารดาที่มีอาชีพค้าประเวณี

สมัยกรีกและโรมันสมัยโบราณ มีหญิงที่ทำพิธีกรรมทางศาสนาโดยรับสมสู่ชายที่มีจำนวนไม่จำกัดในสถานที่ของ ศาสนา เช่น ในกรุงบาบิโลน บนเกาะไซปรัส และในเอเชียตะวันตกหลายประเทศ ปรากฏหลักฐานว่ามีหญิงค้าประเวณีเพื่อศาสนา นักประวัติศาสตร์ชาวกรีกได้กล่าวว่าเป็นประเพณีของ

ชาวบาบิโลเนียไม่ว่าไพร่หรือผู้ดีต้องผ่านพิธีบูชาเจ้าแม่มีลิตตา โดยการนั่งบนวิหารอิซตาร์ เพื่อรอการสมสู่กับชายต่างท้องถิ่น เป็นการพลีพรหมจารีเพื่อเจ้าแม่และมอบเงินที่ได้ให้ศาสนาถือว่าได้กุศลแรง โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องไม่รับสินจ้างรางวัลเป็นส่วนตัว ทรัพย์สินที่ได้มาโดยเสน่หาก็คือนำเข้าคลังของศาสนาเพื่อใช้ในกิจกรรมของศาสนาต่อไป ต่อมาเมื่อมีศาสนาคริสต์ พิธีกรรมดังกล่าวจึงหมดไป

ต่อมาการค้าประเวณีจึงมีขึ้นอย่างออกหน้าออกตา จนกระทั่งรัฐบาลกรีซเล็งเห็นความเสื่อมโทรมในด้านนี้ จึงได้ลงมือปราบปรามแต่ไม่ได้ผล จึงเปลี่ยนวิธีการใหม่ โดยการออกใบอนุญาตและบังคับให้โสเภณีเสียบางในอัตราสูง เพื่อการบังคับทางอ้อมให้เลิกการค้าแต่ไม่ได้ผลหญิงโสเภณีมีอยู่ค้ำคั้น รัฐบาลจึงได้พยายามกำจัดปัญหานี้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ระบุชื่อผู้หญิงเพื่อเป็นการประจานความชั่ว

การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยในรอบสองทศวรรษที่ผ่านมาได้เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ หากเกี่ยวพันเชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองภายในและภายนอกของประเทศอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี 2504 กระทรวงพาณิชย์ของสหรัฐร่วมกับสมาคมการท่องเที่ยวภาคพื้นแปซิฟิก ได้ว่าจ้างให้บริษัทเอกชนทำการวิจัยสำรวจกลุ่มทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในแถบแปซิฟิกและตะวันออกไกล และผลสรุปจากการทำวิจัยครั้งนี้ถูกนำเสนอในรายงานที่เรียกกันว่ารายงานของเชซซี (Checci report) รายงานฉบับนี้ได้กลายมาเป็นพื้นฐานของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของประเทศโลกที่สามหลาย ๆ ประเทศในคาบสมุทรแปซิฟิก ภายใต้โครงการขยายโครงสร้างของธุรกิจการท่องเที่ยวซึ่งแต่เดิมมาเคยเป็นธุรกิจขนาดเล็กให้กลายเป็นอุตสาหกรรมข้ามชาติขนาดใหญ่และมีการลงทุนจำนวนมหาศาล

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในความสนใจของบริษัทท่องเที่ยวหลาย ๆ บริษัทที่เล็งเห็นช่องทางในการลงทุนและขยายกิจการท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งมีศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมากมาย รวมทั้งการจัดสร้างโรงแรมและสถานบริการอื่น ๆ เพื่อรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ความสำเร็จของเมืองพัทยาที่ปรับโฉมตนเองจากชุมชนชาวประมงเล็ก ๆ ริมอ่าวพัทยาและกลายมาเป็นเมืองท่องเที่ยว อันรุ่งโรจน์ได้กลายมาเป็นตำนานเล่าขานถึงความสำเร็จและศักยภาพของการพัฒนาการลงทุนด้านการท่องเที่ยวในประเทศไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ในช่วงสงครามเวียดนามเวียงอ่าวอันสงบร่มรื่นของพัทยาก็ถูกเลือกให้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของกองทหารอเมริกันทั้งที่ตั้งทัพในประเทศไทย จากสมรภูมिवียดนามและจากกองทัพเรือที่ 7 ประจำอ่าวน้ำแปซิฟิก นับตั้งแต่ปี 2502 เป็นต้นมา อากาศในเครื่องแบบหน้าใหม่ ๆ ก็ทยอยกันเข้ามาเยี่ยมเยือนพัทยาย่างไม่ขาดสาย กองทัพ เศรษฐีเจ้าสำราญเหล่านี้เป็นแรงผลักดันทำให้ร้านค้า ร้านอาหาร บาร์ และโรงแรมขยายตัวเติบโต

อย่างรวดเร็วโดยกระจุกตัวอยู่บริเวณชายหาดจากพัทยาใต้สู่พัทยาเหนือ ชื่อเสียงในด้านความสวยงาม และการบริการทุกรูปแบบของพัทยาริเริ่มแพร่กระจายออกไปทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาพักผ่อนที่พัทยาและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าประเทศที่มากขึ้นจาก 145,000 คน ในปี 2501 มาเป็น 469,800 คน ในปี 2512 และสูงขึ้นถึงกว่าล้านคนในปี 2526 และเกือบสามล้านคนในปี 2529 ในขณะเดียวกัน จำนวนโสเภณีก็เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 20,000 คน ในปี 2500 มาเป็น 300,000 คนในปี 2513 และเพิ่มขึ้นถึงกว่า 700,000 คน ในปี 2523 แม้เราจะมิอาจสรุปได้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและการเจริญเติบโตของธุรกิจท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น จนกลายเป็นช่องทางนำเงินเข้าประเทศอย่างมหาศาล มีความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกับจำนวนโสเภณีที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน แต่ความเป็นจริงที่ว่าการจัดกิจกรรมเซ็กส์ทัวร์โดยบริษัทท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกประเทศให้เข้ามาแสวงหาความสุขตามสถานท่องเที่ยวและแหล่งเรียมรมย์ต่าง ๆ ในประเทศไทยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ธุรกิจการท่องเที่ยวและการค้าประเวณีของหญิงไทยมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ภาพพจน์ของสถานเรียมรมย์ต่าง ๆ ในประเทศไทยตั้งแต่พัฒนาไปจนถึงพัทยาเป็นภาพของสถานบริการทางเซ็กส์หรือการค้าประเวณีในทุกรูปแบบ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยวต่างประเทศและเป็นกิจกรรมที่ได้รับการจัดตัวในรูปแบบขององค์กรขนาดใหญ่มีสายใยความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างบริษัททัวร์ภายในและต่างประเทศตลอดจนนายทุนเจ้าของสถานเรียมรมย์ต่าง ๆ

การแข่งขันในเชิงธุรกิจการท่องเที่ยวของบริษัทนำเที่ยวต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ การลงทุนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วของกิจการ โรงแรม รีสอร์ท สถานเรียมรมย์และสถาน บริการอื่น ๆ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ความสะดวกสบายของการเดินทางและการจัดทัวร์ เป็นกลุ่มหรือแบบสูตรสำเร็จ (Package tour) ซึ่งรวมถึงค่าบริการอื่น ๆ แม้กระทั่งค่าตัวของผู้หญิง การที่รัฐส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวในฐานะเป็นช่องทางนำเงินเข้าประเทศตลอดจน การสนับสนุนของธนาคารโลกซึ่งมองการท่องเที่ยวเป็นช่องทางทำเงินให้กับประเทศโลกที่สาม ด้วยล้วนแต่เป็นปัจจัยผลักดันให้ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กับการค้าประเวณีของหญิงไทย เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว

การให้ความสำคัญกับธุรกิจท่องเที่ยวในฐานะช่องทางทำรายได้เข้าสู่ประเทศไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการสนับสนุนการลงทุนด้านกิจการ โรงแรม และสถานบริการอื่น ๆ ตลอดจนการจัดปีการท่องเที่ยวไทยเพื่อส่งเสริมธุรกิจท่องเที่ยว แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงนโยบายของรัฐที่เน้นสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวอย่างเต็มรูปแบบ แต่ดูเหมือนว่ารัฐบาลไม่เคยหวนคำนึงว่าโครงสร้างของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เฟื่องฟูขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาที่ผ่านมาสองทศวรรษที่ผ่านมา

ได้แสดงให้เห็นถึงทิศทางของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในลักษณะที่พึ่งพิงต่างชาติดังกล่าว โดยมิได้อยู่ภายใต้การควบคุมและดูแลของรัฐโดยตรง ในขณะที่ภาคเอกชนทั้งจากภายในและภายนอกประเทศได้ระดมทุนมหาศาลในการสร้างโรงแรมสถานท่องเที่ยว รีสอร์ท และสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ แต่รัฐบาลรวมทั้งบริษัทนำเที่ยวภาคเอกชน ภายในประเทศมิได้มีส่วนควบคุมกลไกของตลาดการท่องเที่ยวภายนอกประเทศเลยการลงทุน จำนวนมหาศาลและการส่งเสริมกิจการท่องเที่ยวของรัฐบาล จึงเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการพัฒนา เศรษฐกิจไปในทางที่พึ่งพิงต่างชาติโดยปราศจากส่วนร่วมในการตัดสินใจและการควบคุมกลไก ของตลาดอย่างแท้จริง

นอกจากนั้นค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ที่นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศใช้ไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการซื้อทัวร์สำเร็จรูปมักจะเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางและที่พักซึ่งต้องชำระล่วงหน้าให้กับบริษัทนำเที่ยวจากต่างประเทศก่อนการเดินทางเงินจำนวนนี้จึงเป็นกำไรของบริษัทต่างชาติ เป็นส่วน ใหญ่รัฐบาลและภาคเอกชนไทยจึงจำต้องหาวิธีที่จะทำให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายเงินภายในประเทศให้มากที่สุดด้วยการสนับสนุนธุรกิจเริงรมย์ และสถานท่องเที่ยวต่าง ๆ นั่นคือ การส่งเสริมธุรกิจการค้าประเวณี ไปโดยปริยาย โดยนัยนี้การส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลจึงเป็นการส่งเสริมและทำกำไรให้กับบริษัทนำเที่ยวต่างชาติซึ่งเป็นผู้ได้ประโยชน์มากที่สุดในขณะที่ภาคธุรกิจเอกชนภายในประเทศจำต้องแข่งขันกันเรียกลูกค้า ด้วยการให้ “บริการพิเศษ” ในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้เองจึงไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลยว่าธุรกิจการท่องเที่ยวและการค้าประเวณีของหญิงและเด็กไทยจะเป็นปรากฏการณ์ที่เติบโตขึ้นควบคู่กันไปภายใต้การอุปถัมภ์ของรัฐบาลและภาคธุรกิจเอกชน โดยไม่มีสิ่งใดจะกีดขวางได้ไม่ว่าจะเป็นมหันตภัยของโรคเอดส์ที่แพร่สะพัดคุกคามชีวิตของหญิงบริการอยู่ในปัจจุบัน สภาพแวดล้อมธรรมชาติตามสถานท่องเที่ยวอดนียมซึ่งเสื่อมโทรมลงโดยปราศจากการดูแลอย่างทั่วถึงและความเสื่อมโทรมของวัฒนธรรมท้องถิ่นตลอดจนเทศกาลงานประเพณีต่าง ๆ ที่ถูกจัดขึ้นเพียงเพื่อให้นักท่องเที่ยวชม (ยศ สันต์สมบัติ, 2535, หน้า 135-139)

สาเหตุของการขายบริการทางเพศ

คณะกรรมการการณรงค์ด้านการค้าประเวณี และ โครงการสร้างชีวิตใหม่ให้สตรีชนบท ได้ให้ความหมายว่า กระบวนการค้าประเวณี หรือการขายบริการทางเพศเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยอาศัยปัจจัยต่าง ๆ เป็นมูลเหตุที่มีผลต่อการค้าประเวณี สามารถแบ่งได้ดังนี้

ปัจจัยภายใน

คือ พื้นฐานหรือภูมิหลังเกี่ยวกับตัวผู้หญิงและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ชิดเกี่ยวกับตัวผู้หญิงได้แก่

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ คือ ความยากจนของครอบครัวไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้ มีหนี้สินมาก ไม่สามารถชำระหนี้ได้จึงจำเป็นต้องดิ้นรนหางานทำ เพื่อให้มีรายได้มาเลี้ยงครอบครัวต้องเข้าสู่ตลาดแรงงานก่อนวัยอันควรงานที่ทำเป็นงานไร้ฝีมือ งานบริการอันนำไปสู่สถานประกอบการและสถานขายบริการทางเพศได้ง่าย

2. ปัจจัยด้านการศึกษา มีโอกาสทางการศึกษาน้อย ไม่มีโอกาสศึกษาต่อหรือรับการฝึกฝนอาชีพ แม้ว่าจะได้รับการศึกษาภาคบังคับ ก็ไม่เพียงพอที่จะใช้ในการดำรงชีวิตพึ่งพาตนเองได้

3. ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ทักษะคติ ค่านิยม ลัทธิเอาอย่างที่ต่าง ๆ เป็นผลให้ผู้เข้าสู่ตลาดการขายบริการทางเพศสูงขึ้น เพราะถือว่าการขายบริการทางเพศไม่เป็นเรื่องเสียหาย เป็นความกตัญญูทดแทนบุญคุณพ่อแม่ ความอยากได้ในวัตถุสวยงาม ความต้องการเปิดโลกทัศน์ใหม่ ๆ ทำให้ไปประกอบอาชีพขายตัว ตลอดจนสื่อพิมพ์ต่าง ๆ ที่เผยแพร่ข้อมูลที่เป็นมูลเหตุจูงใจ มีผลให้ผู้หญิงเข้าสู่วงจร การขายตัวง่ายขึ้นนอกจากปัจจัยพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สังคม และสภาพแวดล้อมแล้ว พบว่า ครอบครัวเป็นปัจจัยที่เป็นตัวเร่งหรือแรงผลักดันอันสำคัญต่อการตัดสินใจไปประกอบอาชีพ ขายบริการทางเพศ

4. ปัจจัยทางด้านครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนในครอบครัวต้องไปประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ พอสรุปได้ดังนี้

4.1 ครอบครัวแตกแยก บิดามารดาหย่าร้างกัน ทำให้เด็กถูกทอดทิ้งหรือได้รับการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม ส่งผลให้เด็กขาดความอบอุ่น และรู้สึกไม่มั่นคง เป็นเหตุให้ถูกชักจูงไปประพฤติดนในทางไม่เหมาะสม

4.2 บิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวมีค่านิยมไม่ต่อต้านการไปประกอบอาชีพค้าประเวณี ทำให้บิดามารดาไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องเสียหายที่บุตรสาวไปประกอบอาชีพนี้ เพื่อนำเงินมาช่วยเหลือครอบครัวหรือช่วยยกฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวให้ดีขึ้นจนเป็นที่ยอมรับของสังคม

4.3 ครอบครัวที่มีสมาชิกในครอบครัว หรือมีญาติพี่น้องที่เคยไปประกอบอาชีพขายบริการทางเพศมาก่อน จะมีพฤติกรรมส่งเสริมหรือชักจูงให้ลูกไปขายบริการทางเพศหรืออาจมีพฤติกรรมขายลูก

ปัจจัยภายนอก

คือ ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันอีกทางหนึ่งซึ่งเป็นการเชื่อมโยงให้ผู้หญิงในชนบทต้องเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี คือ

1. กลุ่มผู้ประกอบการค้าประเวณี เป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้ธุรกิจโสเภณีเติบโต

เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นผู้จัดหาผู้หญิงมาให้กับสถานค้าประเวณี เพื่อให้บริการทางเพศแก่ผู้ที่ต้องการซื้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันธุรกิจการขายบริการทางเพศได้ขยายตัวในรูปแบบต่าง ๆ กัน ทำให้มีการจัดหาหญิงมาค้าบริการทางเพศมากขึ้น ในบางพื้นที่มีค่านิยมเกี่ยวกับการค้าประเวณีว่าเป็นเรื่องไม่เสียหายกลุ่มผู้ประกอบการนายหน้าซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลในพื้นที่ ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น จะเข้าไปติดต่อกับพ่อค้าแม่ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นค่าจ้าง ซึ่งในปัจจุบันค่าตัวของหญิงขายบริการทางเพศจะเป็นไปในรูปสัญญาทางธุรกิจ คือ เป็นเงินกู้ที่พ่อแม่รับไว้โดยยินยอมให้ลูกไปทำงานใช้หนี้ซึ่งพ่อแม่ก็ต้องจ่ายอมเพราะความยากจน

2. นายหน้าเป็นผู้ไปแสวงหาหรือชักนำเด็กสาวจากหมู่บ้านไปค้าประเวณี โดยได้รับผลประโยชน์ตอบแทน และนายหน้าอาจเป็นคนในหมู่บ้านหรือคนในพื้นที่
3. ชายนักเที่ยวถือเป็นผู้สนับสนุนกิจการค้าประเวณีเจริญเติบโต ทำให้มีผู้หญิงต้องเข้าสู่อาชีพค้าประเวณีใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มที่มีรสนิยมการเที่ยวโสเภณีเด็ก
4. ระบบรัฐบาล เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในพื้นที่ที่เป็นข้าราชการ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชนขาดความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับชาวบ้าน ทำให้ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจที่ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้นำชุมชนยังขาดภาพรวมในการมองปัญหาสังคม และแนวทางการแก้ไขในทิศทางเดียวกัน โดยเฉพาะปัญหาของโสเภณีซึ่งจะต้องแก้ไขในภาพรวมทั้งระบบ อารีย์ กุศล (2546, หน้า 8)

สรุปจากการศึกษาของคณะกรรมการณรงค์ด้านการค้าประเวณีและโครงการสร้างชีวิตใหม่ให้สตรีชนบท พบว่า ปัจจัยที่นำเข้าสู่การขายบริการทางเพศ ได้พบปัจจัยต่าง ๆ มากมาย แต่สิ่งสำคัญคือ เด็กสาวเหล่านี้ยังขาดวุฒิภาวะในการตัดสินใจที่ถี่และรอบคอบเนื่องจากการขาดทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิ ส่วนอีกสาเหตุที่สำคัญ คือ การถูกล่อลวงจากผู้ไม่หวังดี

แม้ว่า ปัญหาโสเภณีเป็นปรากฏการณ์ของสังคมไทย คือ มีเงื่อนไขหรือสาเหตุอื่น ๆ ทางสังคม เช่น อาจแบ่งปัจจัยเป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคม และปัจจัยจิตวิทยา ซึ่งผู้วิจัย จะแบ่งออกเป็น

ปัจจัยมหภาค (Macro variable) หมายถึง ปัจจัยระดับสังคม เช่น การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างเศรษฐกิจ ระบบราชการ กฎหมายระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ทางกฎหมาย นโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจและค่านิยม

ปัจจัยกลาง (Intermediate variables) หมายถึง ปัจจัยที่เชื่อมโยงระหว่างปัจจัยมหภาคและปัจจัยจุลภาค เช่น ระบบการแบ่งผลประโยชน์ร่วมกัน วัฒนธรรมของชุมชน องค์กรเอกชนที่ทำงาน เกี่ยวกับสตรี

ปัจจัยจุลภาค (Micro variables) หมายถึง ปัจจัยระหว่างบุคคล เช่น การศึกษา อายุ รูปลักษณ์ ความบกพร่องทางจิตและสติปัญญา การมีญาติพี่น้องและผู้ใกล้ชิดประกอบอาชีพ โสเภณีอยู่ แรงจูงใจส่วนบุคคลการมีภาระในครอบครัว (ชนรัฐ ฐนัฐกษิตเดช, 2548)

การเสริมแรง

การเสริมแรง หมายถึง กระบวนการที่สิ่งเร้ามีผลกระทบทำให้การสนองตอบมีความเข้มแข็งขึ้นเป็นการเพิ่มจำนวนหรือโอกาสที่จะเกิดซ้ำ บางครั้งพฤติกรรมของบุคคลเกิดขึ้นเพื่อให้ สอดคล้องกับการโต้ตอบของคนอื่นซึ่งจะมีอิทธิพลต่อบุคคลให้ทำสิ่งเดียวกันอีก ภายใต้อสถานการณ์คล้าย ๆ กัน การเสริมแรงนี้จะมี 2 ชนิด คือ

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive reinforcement) บุคคลจะถูกจูงใจให้แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ อย่างต่อเนื่องเพราะได้รับรางวัลในการทำเช่นนั้น เช่น ได้รับความสนุกสนาน ได้สิ่งที่ต้องการ สิ่งเหล่านี้จะทำให้พฤติกรรมนั้นเข้มแข็งยิ่งขึ้น การโต้ตอบทางสังคมเชิงบวกรวมถึงการเห็นชอบทางสังคมการเห็นชอบทางสถานภาพการเห็นชอบเชิงสัญลักษณ์อาจเป็นวัตถุเช่นเงิน ทอง สิ่งของ ซึ่งเป็นสิ่งที่เพิ่มเข้ามาในสิ่งแวดล้อม มากกว่าเอาออกจากสิ่งแวดล้อม

2. การเสริมทางลบ (Negative reinforcement) เป็นการนำเอาบางอย่างออกจากสิ่งแวดล้อม นั่นคือ บุคคลอาจจะเข้าร่วมในกิจกรรมบางอย่าง ซึ่งทำให้พ้นหรือหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้า ที่เจ็บปวดและไม่พึงพอใจซึ่งด้วยวิธีการนี้จะให้เสริมแก่กิจกรรมนั้นซึ่งอาจเรียกพฤติกรรมเช่นนี้ว่า พฤติกรรมเลี่ยงหนี (Escape avoidance behavior) คือ บุคคลหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ การแสดงพฤติกรรมนั้นไม่ใช่เพราะได้รับรางวัลจากการทำพฤติกรรม แต่เพราะการทำ เช่นนั้น ทำให้บางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ตนได้รับการลงโทษหมดไป

นอกจากนี้บานดูรา (Bardura, 2000 อ้างถึงใน อารีย์ กุศล, 2546) ได้จำแนกลักษณะการเสริมแรงในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมออกเป็น 3 ประเภท ด้วยกัน คือ

1. การเสริมแรงโดยตรง (Direct reinforcement) การที่ผู้กระทำได้แสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบแล้วได้รับการเสริมแรงโดยตรง เช่น การมีทัศนคติที่ดีต่อการดื่มสุรา หรือการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการดื่มสุรานั้น เนื่องมาจากการอบรมจากพ่อแม่เป็นขั้นแรก โดยปกติคำว่า สุราหรือสุราที่อยู่ในขวดไม่ใช่สิ่งที่เด็กชอบหรือเกลียดโดยธรรมชาติ แต่สิ่งนี้ถูกนำมาคู่กับสิ่งอื่น ๆ เช่น คำขู่ของแม่ที่ห้ามดื่มสุรา เด็กเคยเห็นรูปภาพคนเมาสุรา ซึ่งไม่น่าดูทำให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสุรา ในขณะที่เด็กไม่ดื่มสุรา เด็กจะได้รับคำชม การยอมรับจากพ่อแม่หรือรู้สึกพึงพอใจในตนเองที่ได้กระทำตนเหมือนพ่อแม่ คือ ไม่ดื่มสุรา เด็กอาจถูกสังคมกลุ่มใหม่ที่ตนเข้าเป็นสมาชิกขัดเกลาภายหลัง ให้มีทัศนคติที่ดีต่อสุรา เช่น เมื่อดื่มไปแล้วรู้สึกคลายทุกข์ ดื่มแล้วได้รับการยอมรับจากเพื่อน

2. การเสริมแรงทางอ้อม (Self-reinforcement) ผู้กระทำได้รับการเสริมแรงทางอ้อม โดยการพบเห็นผู้อื่นที่เป็นตัวแบบได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมหลายอย่างเราเรียนรู้จากประสบการณ์ โดยตรงบุคคลทำพฤติกรรมแบบนั้นแล้วได้รับรางวัลหรือถูกลงโทษ แต่พฤติกรรมบางอย่างเราอาจเรียนรู้ได้โดยที่ไม่ได้รับการเสริมแรงโดยตรง แต่เรียนรู้ด้วยการสังเกตจากการกระทำของบางคนว่าเขาทำพฤติกรรมนั้นแล้วได้รับรางวัลหรือถูกลงโทษ เช่น ในกลุ่มเพื่อนวัยรุ่นหญิงที่ชอบเที่ยวกลางคืน เมื่อเพื่อนในกลุ่มคนใดคนหนึ่งได้รู้จักเพื่อนชายในผับเป็นครั้งแรก และเลี้ยงเครื่องดื่ม พร้อมพาไปเที่ยวต่อเพื่อนคนนั้นดูมีความสุขมาก เมื่อเพื่อนในกลุ่มคนอื่น ๆ เห็นเพื่อนคนนั้นมีเพื่อนชายและได้รับเลี้ยงเครื่องดื่มพร้อมพาไปเที่ยวต่อ เช่นนั้น จึงยอมต้องการจะรู้จักและมีเพื่อนชายเมื่อเวลาไปเที่ยวกลางคืนตามผับหรือสถานบันเทิงอื่น ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับเลี้ยง เครื่องดื่ม หรืออาจได้ไปเที่ยวต่อกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักบ้าง

3. การเสริมแรงให้กับตนเอง (Self-reinforcement) ผู้กระทำเป็นผู้เสริมแรงให้กับตนเอง ซึ่งมีความสำคัญมากที่สุด เพราะผู้กระทำไม่ได้ต้องการรางวัลภายนอก แต่เกิดจากความสุขและความพึงพอใจของตนเอง เป็นการจูงใจภายในซึ่งจะทำให้พฤติกรรมหรือการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างถาวรในการเสริมแรงแบบนี้ บุคคลจะตั้งมาตรฐานพฤติกรรมของตนไว้และตอบสนองต่อพฤติกรรมที่ตนทำไปโดยวิธีให้รางวัลกับตนเองหรือลงโทษตนเอง ความรู้สึกภาคภูมิใจหรือละอายใจขึ้นอยู่กับว่าพฤติกรรมที่ทำไปนั้น เป็นไปตามมาตรฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการเสริมแรงจากภายนอก เช่น บุคคลสามารถขโมยสิ่งของจากห้างสรรพสินค้าได้ โดยทางห้างไม่สามารถจับผิดได้ แต่โทษทัณฑ์จากตนเองก็คือความรู้สึกละอายแก่ใจทำให้เขาไม่ยอมทำเพราะ พฤติกรรมเช่นนั้นขัดต่อมาตรฐานความประพฤติที่ตนเองได้ตั้งไว้ หรือแม้แต่กรณีการขายบริการ ทางเพศ เมื่อเด็กสาว ๆ ต้องการเงินไปจุนเจือให้ครอบครัวทางบ้านจึงต้องเข้ามาหางานทำในตัวเมืองซึ่งมีคนชักชวนให้ขายบริการทางเพศในร้านอาหารแห่งหนึ่ง โดยได้รับค่าตอบแทนสูง เด็กสาวไม่ยินยอมขายตัวตามคำชักชวนแต่กลับหางานอื่นทำ คือ เป็นพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ได้รับ ค่าแรงในอัตราจ้างที่ต่ำ และรายได้ที่น้อยกว่าการขายตัวหลายเท่า แต่เธอไม่ตัดสินใจขายตัว เพราะรู้สึกละอายต่อการกระทำที่ขัดต่อมาตรฐานทางจริยธรรมที่ตนเองตั้งไว้ (อารีย์ กุศล, 2546, หน้า 23)

ความเป็นมาของหญิงให้บริการทางเพศ

การพัฒนาการค้าประเวณี หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางปริมาณ รูปแบบ วิธีการ กระบวนการขายบริการ และสถานที่ให้บริการ รวมถึงเชื้อชาติของผู้ให้บริการ และการมีเทคนิควิธีการที่มีวิวัฒนาการมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงในยุคปัจจุบันในที่นี่จะพูดถึงในแต่ละยุคแต่ละสมัย โดยจะแบ่งตามชื่อเสียงของยุค โดยผู้ศึกษาจะแบ่งออกเป็น 4 ยุค ดังนี้

1. ความเป็นมาการค้าประเวณียุคหญิงเหนือ

ในยุคนี้เป็นยุคที่หญิงเหนือมีชื่อเสียงด้านการค้าประเวณีมากที่สุด สาเหตุหญิงเหนือที่มากำประเวณีนั้นมีหลายสาเหตุด้วยกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อม ประกอบกับความกตัญญูต่อพ่อ แม่ และความรับผิดชอบของลูกค้าผู้หญิงที่มีต่อครอบครัวของเธอ ทำให้เธอต้องมากำประเวณีเพื่อแลกกับเงินเพื่อนำไปใช้จ่ายในครอบครัว หรือไม่ก็จะเป็นค่านิยมที่ผิด ๆ มีค่านิยมที่พุ่งเพื่อใช้จ่ายเกินตัวก็ตาม และในยุคนี้จะมีการให้บริการเฉพาะแต่คนไทยเท่านั้น

ปริมาณของหญิงเหนือมีมากที่สุด แม้ว่าจะไปเที่ยวทางตอนใต้ของประเทศ ทางตะวันออก ทางตะวันตก หรือทางอีสาน เมื่อเข้าไปตามช่องหรือสถานบริการแล้วมักได้ยินเสียงภาษาไทยของทางภาคเหนืออยู่เสมอ ในยุคนี้จะมีคนจากภาคเหนือไปค้าบริการทางเพศอยู่ทั่วทุกทิศของประเทศไป รูปแบบการค้าประเวณีในยุคนี้ ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของช่องที่ให้บริการทางเพศเป็นกิจจะลักษณะ มีแมงดา หรือแม่เล้าคอยควบคุมอยู่ และมีได้มีอาชีพอื่นบังหน้าเหมือนสมัยนี้ที่มีอยู่มากมายมีเกือบทุกแหล่งไม่ว่าแม่แตลอบบี้ โรงแรมหรือร้านตัดผม เป็นต้น ถ้าพูดถึงวัฒนธรรมประเพณีของทางภาคเหนือที่เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วมักนึกถึง “ประเพณีการขึ้นครุ” การขึ้นครุ หมายถึงการที่ชายไปเที่ยวผู้หญิงขายบริการครั้งแรกและสูญเสียความบริสุทธิ์ให้แก่หญิงขายบริการ รวมไปถึงการวัดความเป็นชาย การขึ้นครุของชายเหนือจะอยู่ในช่วงอายุประมาณ 16-18 ปี หรือหลังจากจบการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังจะเห็นได้จากการรับน้องเข้าสถาบันระดับอุดมศึกษา เป็นประเพณีที่รุ่นพี่ต้องพารุ่นน้องได้รู้จักความเป็นชายคือ “การขึ้นครุ” เป็นการหาประสบการณ์ทางเพศเป็นครั้งแรกของชายอาจมองได้ว่าเป็นค่านิยมที่ผิด ๆ เพราะว่าเป็นชายนั่นธรรมชาติได้สร้างมาให้และธรรมชาติเองก็จะสอนเมื่อถึงเวลาไม่จำเป็นต้องไปหาประสบการณ์เหล่านี้ล่วงหน้า ประสบการณ์เหล่านี้เมื่อถูกสะสมมาก ๆ แล้วกลับกลายเป็นนิสัยที่แก้ไขไม่ได้ ทำให้เกิดการเปลี่ยนคู่นอนบอย ๆ และเมื่อชายที่แต่งงานไปแล้ว เมื่อมีโอกาสมักออกไปหาความสุขทางเพศจากผู้หญิงอื่นที่มีโชภรรยาของตนมีผลทำให้หญิงขายบริการมีจำนวนมากขึ้น

นิตยา ระวังพาล และเสาวภา พรศิริพงษ์ (2539, หน้า 5-53) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการการขายบริการทางเพศในล้านนา (ล้านนา หมายถึง บริเวณจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย พะเยา ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน รวม 8 จังหวัด ที่อยู่ทางตอนเหนือของประเทศไทย) นับแต่ข้าราชการผู้ชายที่มาตรวจราชการตามหัวเมืองทางเหนือมักได้รับการเอาใจโดยมีการจัดหาหญิงเหนือเอาไว้บริการต่อมาหลังจากที่รัฐบาลสยามได้ตกลงทำสนธิสัญญาเบาว์ริงกับอังกฤษ ใน 2398 อังกฤษได้มาตั้งโรงเรียนที่มะละแหม่งมีแม่เล้าจากลำเพ็งได้นำหญิงมาจากกรุงเทพและมาเปิดโรงค้าประเวณีให้แก่คนงานชาวอังกฤษ ลูกคามีทั้งชาวอังกฤษและชายชาวเชียงใหม่ เมื่อกิจการ

การค้าประเพณีได้เจริญก้าวหน้าไปมาก จึงต้องหาหญิงมาขายบริการเพิ่มมากขึ้น และได้มีการชักชวนหญิงหนีออกมาให้บริการทางเพศแก่ลูกค้าและมีการพัฒนาการค้าประเพณีมาเรื่อย ๆ ต่อมาเกิดการล่อลวงหญิงหนีออกไปขายต่างถิ่นมีทั้งยินยอมและไม่ยินยอมบางครั้งมีลักษณะ “ตกเงี้ยว” หญิงหนีถูกส่งไปขายบริการตามหัวเมืองใหญ่ ๆ ของประเทศ จนเป็นที่รู้จักกันทั่วทั้งประเทศเลยก็ว่าได้ จนกระทั่งเกิดคำกล่าวที่ว่า “ถ้าจะเที่ยวหญิงหนีก็ต้องไปไกลถึงภาคเหนือมีมาให้บริการถึงที่” คำกล่าวนี้บ่งบอกถึงการขายบริการหญิงหนีมีไปทั่วทุกสถานที่บริการ

กระบวนการค้าหญิงบริการทางภาคเหนือจะเริ่มจากการมีใบสั่งเหมือนกับการส่งสินค้า เช่น ใบสั่งนั้นจะระบุถึง อายุ ลักษณะผิวพรรณ หน้าตา เชื้อชาติ รวมถึงราคาค่าตัว หลังจากนั้นนายหน้าหรือเอเยนต์ เมื่อได้ตัวสินค้าแล้วไม่ว่าจะได้มาโดยทางใดก็ตาม จะนำตัวสินค้านี้ส่งตามสถานบริการต่าง ๆ ที่สั่งจองมา

ปัจจัยสาเหตุของการเข้าสู่อาชีพค้าประเพณีนี้ มีอยู่ด้วยกันหลายสาเหตุด้วยกัน ประเด็นที่น่าสนใจในยุคนี้นี้ คือ ปัญหาความยากจน ความต้องการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่และต้องการช่วยเหลือครอบครัวและปัจจัยที่มีอิทธิพลที่มาจากภายนอก เช่น ได้รับอิทธิพลเห็นแบบอย่างมาจากเพื่อน ๆ ที่เข้ามาสู่อาชีพนี้แล้วกลับเข้ามาหมู่บ้านแต่งกายสวยงาม มีเครื่องประดับที่มีค่าซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกภายในบ้าน ส่งเงินให้พ่อแม่ สิ่งเหล่านี้ทำให้หญิงรู้สึกว่าคุณเองไม่มีค่าและดูค้อยกว่าเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน จึงทำให้เอาแบบอย่างจากเพื่อนและท้ายที่สุดก็เข้าสู่กระบวนการค้าประเพณีในยุคหญิงหนี

2. ความเป็นมาการค้าประเพณียุคจีไอตั้งฐานทัพ

ในช่วงระหว่างสงครามเวียดนามและอเมริกาได้ยกกำลังพลทหารขึ้นบกที่บริเวณชายฝั่งตะวันออกของไทย ในยุคนี้ถือว่าเป็นยุคที่เงินสะพัดที่สุดก็ว่าได้มีโสเภณีจำนวนมากที่ร่ำรวยจากยุคนี้แม้กระทั่งโสเภณีไทยได้เปลี่ยนการให้บริการจากคนไทยไปบริการให้คนต่างชาติดีกว่า เพราะได้เงินมากกว่าคนไทยเป็นเท่าตัว ยุคนี้จะถือว่า “ดอลลาร์สะพัด” ก็ว่าได้และไทยเองในฐานะที่เป็นประเทศที่ตั้งฐานทัพของอเมริกา ในยุคนี้ผู้หญิงไทยที่ได้รับความนิยมจากบรรดาทหารจีไอส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้หญิงไทยที่มีลักษณะผิวสีแทนเนียน คงมีใช้ลักษณะของหญิงหนีอีกต่อไปบางคนถึงกับเกิดสายสัมพันธ์รักขึ้นและมีลูกกับทหารจีไอ หรือที่เรียกว่า “ลูกครึ่งฝรั่งจีไอ”

ผลงานของ สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2536, หน้า 84-95) ได้กล่าวไว้ว่า การค้าประเพณีในประเทศไทยเริ่มเฟื่องฟูในช่วงที่ทหารอเมริกันเข้ามาในประเทศไทยปี 2503 ซึ่งเป็นช่วงที่มีหญิงบริการไทยมีเงินที่ได้มาจากช่วงสงครามเวียดนามเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีทั้งประเทศฟิลิปปินส์ เกาหลี และไทย และสามประเทศเคยเป็นที่ตั้งของฐานทัพอเมริกันมาก่อน จากปี 2507-2519 เป็นระยะเวลา 12 ปี การตั้งฐานทัพในไทยจะอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ของไทย และในกลางปี 2503 ได้มีการจ้างแรงงานจำนวนมากมาทำ “อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ” ในฐานะทัพอเมริกา อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ในที่นี้หมายถึง อาชีพผู้เดินรำอาชีพหมอนวด และอาชีพที่ให้ความบันเทิง ทหารอเมริกันเหล่านี้ได้ใช้จ่ายเงินถึง 4,000 ล้านดอลลาร์ต่อปี ผู้หญิงไทยนับแสนเข้าสู่วงการอาชีพนี้โดยการให้บริการพวกจีไอ เพราะว่ารายได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับบริการชายไทย

หลังจากที่ทหารอเมริกันกลับประเทศเป็นเหตุให้ผู้หญิงไทยจำนวนมากตกงานและสังคมรังเกียจ รวมทั้งผู้ชายไทยเรียนรู้การแสวงหาความสุขตามอย่างพวกจีไอ ต่อมาอาชีพนี้เริ่มเป็นที่ยอมรับ ดังนั้นอาชีพโสเภณีก็เหมือนเป็นเรื่องธรรมดาของชายไทยที่ใช้บริการโสเภณีมากขึ้น ประกอบกับภรรยาคนไทย “มีการยอมรับในการที่ผู้ชายสำส่อนทางเพศมากขึ้น” จำนวนโสเภณีจึงไม่เคยลดน้อยลงเลย

ในขณะนั้นแม้ว่ารัฐบาลไม่ได้มีมาตรการอย่างจริงจังในการกระตุ้นเตือนให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาเที่ยวในเมืองไทยว่า ต้องไม่มุ่งหวังมาเพียงเพื่อแสวงหาความสุขทางเพศอย่างเดียว และองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประกาศให้ปี 2523 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยว และในปี 2530 ก็เช่นกัน แต่มีคำกล่าวของโฆษกรัฐบาลในสมัยนั้นว่า “ขอให้เราหันมามอง และยอมรับความจริงว่าถ้าไม่มีการบริการขายความสุขทางเพศ ก็คงไม่มีนักท่องเที่ยวมากมายเช่นนี้” (Foreign, 1987 cited in Hughes, 2000) เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวของไทยกับโสเภณีในประเทศไทยนั้นมีความเกี่ยวพันกันอย่างแนบแน่นจนกรุงเทพฯ ได้ชื่อว่าเป็น “ช่องของโลก” และมีการขยายตัวของทัวร์ที่มาจากกรเข้ามาของนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก มีแพ็คเกจทัวร์แบบใหม่ โดยแพ็คเกจทัวร์นี้รวมค่าบริการโสเภณีไว้ด้วยเป็นที่แตกตื่นกันไปทั่วโลก ซึ่งเกิดจากการที่ไกด์ในประเทศตะวันตกได้ติดต่อกับเอเจนต์ประเทศไทยไว้จนได้รับสมญานามว่า “เช็ทส์ทัวร์” จากประเทศเยอรมัน ฮอลแลนด์ ญี่ปุ่นและอังกฤษ และมีโฆษณาเกี่ยวกับด้านเช็ทส์ทัวร์ด้วยการใช้ข้อความที่ดึงดูดความสนใจจากชาวต่างชาติ

ในช่วงนี้มีผู้หญิงไทยจำนวนมากได้แต่งงานกับชาวต่างชาติไม่ว่าจะแต่งงานกับทหารจีไอ หรือลูกค้าที่มารับบริการแล้วเกิดถูกคอกใจขึ้นมา หรือจากบริษัทจัดหาคู่ทางไปรษณีย์ก็ตามมีชาวเยอรมัน ฮอลแลนด์ และอเมริกาจำนวนมากที่อนุญาตให้ผู้ชายซื้อภรรยาไทยได้โดยดูจากแคตตาล็อกสีและวีดีโอ บางทีก็มาคู่ตัวเองที่เมืองไทยเพียงเพื่อคู่ลักษณะของผู้หญิงไทยเพียงคนเดียว เพื่อแต่งงานซึ่งในขณะนั้นหญิงไทยมีชื่อเสียงมากเป็นที่ต้องการของบรรดาผู้ชายต่างประเทศ เพราะความมีเสน่ห์ของผู้หญิงไทยนั่นเอง

ต่อมาเมื่อมีโรคเอดส์ที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์โสเภณีได้เริ่มตระหนักถึงความเสี่ยงในการติดเชื้อ ในช่วงนี้รัฐบาลยังไม่กล้ายอมรับยังคงเก็บเงียบเพราะเกรงว่าจะทำให้สูญเสียรายได้

จากอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และความจริงก็เริ่มปรากฏประเทศไทยกำลังอยู่ในสภาพที่เอดส์กำลังสูงจนแพร่กระจายไปทั่วสาเหตุเนื่องมาจากการขาดการเผยแพร่ข่าวสารความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้องให้กับประชาชนและผู้ให้บริการ ต่อมารัฐบาลได้รณรงค์ให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งของการมีเพศสัมพันธ์ มีการเปิดคลินิกนิรนามสำหรับผู้ที่ไปตรวจหา HIV และพบว่า โสเภณีบางพวก คิดเชื่อแล้วถูกส่งกลับบ้าน เมื่อชุมชนนั้นรู้ว่าเขามี HIV คนในชุมชนนั้นไม่ยอมรับเธอเป็นเหตุให้เธอกลับมาประกอบอาชีพโสเภณีอีก ประกอบกับนักท่องเที่ยวบางคนไม่ยอมสวมใส่ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ จึงทำให้เชื้อนี้เริ่มแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วจนกระทั่งถ่ายทอดสู่ภรรยาและถ่ายทอดสู่ลูกที่เป็นสายโลหิต ในยุคจีไอตั้งฐานทัพนี้มีการพัฒนาขึ้นมาจากหญิงบริการทางเพศ ชั่วโมงชั่วคราวเพียงอย่างเดียวมาเป็นเมียเช่าที่ต้องคอยดูแลสามีชั่วคราวขณะที่ทำงานอยู่เมืองไทย และในยุคนี้ถือว่าอาชีพนี้มีรายได้มากกว่าอาชีพอื่น ๆ

3. ความเป็นมาการค้าประเวณียุคหญิงไทยตะลุยกต่างแดน

โสเภณีไทยที่ไปค้าขายประเวณียังต่างประเทศ มีบางส่วนที่ตั้งใจไปประกอบอาชีพขายบริการในต่างแดนโดยเฉพาะทำให้กลายเป็นสิ่งแปลกใหม่ ยังหลาย ๆ ประเทศ เช่น ประเทศญี่ปุ่น ฮองกง เยอรมัน ตะวันออกกลาง เป็นต้น ถือได้ว่าเป็นยุคที่หญิงไทยไปขุดทองยังต่างแดน โสเภณีไทย ตะลุยกต่างแดนมีทั้งที่สมัครใจและถูกหลอกให้ไปทำงานแม่บ้านบ้าง พนักงานเสิร์ฟร้านอาหารบ้าง ฯลฯ มิใช่เพราะปัญหาทางเศรษฐกิจ หรืออาจเป็นเพราะความไม่รับผิดชอบต่อครอบครัวของชายไทย บางคนซึ่งเป็นผู้นำและเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ไร้ประสิทธิภาพและไร้ความสามารถในการที่จะนำพาครอบครัว เพื่อที่จะต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคนานาประการที่เกิด ขึ้นในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวโดยสิ้นเชิง เลยทำให้หญิงไทยจำนวนไม่น้อยที่จำเป็นต้องไปบุกเบิกทำงานหาเงินยังต่างแดนส่งกลับมาให้ญาติ พ่อแม่ พี่น้อง และลูกของเธอให้ได้ยู่กินกันอย่างมีความสุขสบาย บนความสุขสบายนี้หารู้ไม่ว่าเบื้องหลังชีวิตของหญิงที่อยู่ต่างแดนนั้นแสนเศร้าสุดแสนจะขมขื่น บางคนถูกหลอกไปทำงานแม่บ้าน แต่เบื้องหลังกลับถูกนายจ้างบังคับให้ขายบริการทางเพศ งานที่สมัครไปไม่ตรงกับที่ให้ทำจริง หญิงไทยบางคนเมื่อเดินทางไปถึงแผ่นดินต่างแดนก้าวแรกก็ถูกยึด พาสปอร์ตถูกกล่าวหาว่ามีหนี้สินจำนวนมากจำเป็นต้องชดใช้ โดยการขายบริการทางเพศ ดูเหมือนวงการนี้เป็นแบบนี้ทั่วทุกประเทศมีการบังคับขู่เข็ญจากการขายบริการทางเพศ โดยการปลีร้างของหญิงให้ชายเยี่ยงทาส

4. ความเป็นมาการค้าประเวณียุคโสเภณีโลกาภิวัตน์

ธุรกิจการค้าโสเภณีนั้นควบคุมมากลับธุรกิจอื่น ๆ ทุกยุคทุกสมัยและดูเหมือนจะควบคุมกัน ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เป็นนักธุรกิจที่ทำรายได้หลักของไทย และยุคนี้เป็นยุคการคมนาคมที่สะดวกสบายรวมถึงเป็นยุคที่การสื่อสารมาแรง การค้าประเวณีในยุคนี้ นับได้ว่าเป็นการค้าโดยใช้เทคโนโลยี

ที่ทันสมัยให้เกิดประโยชน์ เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตในการซื้อขายบริการทางเพศโดยไม่ต้องออกจากบ้านหรือที่พักอาศัยไปหาแขก เพียงแค่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แค่นี้ก็หาแขกได้แล้วประกอบกับความใจกล้าของหญิงยุคใหม่ที่มีการโฆษณาเสรีและคุณสมบัติส่วนตัวเพื่อเป็นที่ดึงดูดความสนใจแก่ลูกค้าการพัฒนาารูปแบบการค้าประเวณีนี้ทำให้เข้าถึงลูกค้ามากขึ้น มองดูแล้วเหมือนกับการโฆษณาสินค้า

Hughes (2000, p. 76) ได้กล่าวไว้ว่าในปี ค.ศ. 1996 บริษัท Netscape ได้สร้างสื่อแบบใหม่ที่ส่งผ่านสารสนเทศ เรียกเทคโนโลยีนี้ว่า World Wide Web เป็นเทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมมากในยุคปัจจุบัน อุตสาหกรรมทางเพศได้เห็นศักยภาพของการใช้ระบบนี้ในราวปี ค.ศ. 1994 เดือนกันยายน ธุรกิจการค้าประเวณีได้เกิดขึ้นบนเว็บไซต์แห่งแรกโดยบริษัท Brandy's Babes ซึ่งให้บริการโสเภณีที่เมืองฟีนิกซ์ มลรัฐอริโซนา ได้เริ่มโฆษณาทางเว็บไซต์ขึ้นเป็นครั้งแรกและการให้บริการสดทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่ทำให้มีการถ่ายทอดเสียงภาพระหว่างผู้ใช้เทคโนโลยีนี้เริ่มเป็นครั้งแรกเมื่อปลายปี ค.ศ. 1995 ได้มีการผสมผสานระหว่างอิเล็กทรอนิกส์กับการค้าโสเภณีและสื่อลามกต่าง ๆ เพราะขณะนั้นผู้ใช้บริการเพียงแค่อ่านเป็นพิมพ์และโทรศัพท์เพื่อสื่อสารและดูการแสดงทางเพศได้ แม้ว่าจะอยู่ต่างประเทศ ต่างทวีป ก็ตาม มีการชำระเงินเพื่อธุรกิจทางเพศได้อย่างรวดเร็ว เพียงแค่ชำระเงินผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้บัตรเครดิตทางอิเล็กทรอนิกส์ รายได้ของอุตสาหกรรมทางเพศบนอินเทอร์เน็ตนั้นไม่สามารถระบุได้แน่นอนเนื่องจากกิจกรรมการค้าขายทางเพศของผู้หญิง เด็ก ผู้ค้ายาเสพติด แมงดา ผู้ชายใช้บริการและผู้ขายสื่อลามกเป็นกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย จึงไม่สามารถหาตัวเลขที่แน่นอนได้ แต่อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งที่สามารถทำเงินได้สูงจากอุตสาหกรรมทางเพศ บนอินเทอร์เน็ตซึ่งสามารถดึงดูดคนดูได้มาก

ผลงานของ Hughes (2000) ยังกล่าวต่อไปอีกว่า นอกจากอินเทอร์เน็ตข้ามชาติแล้ว ยังมีการค้า ประเวณีข้ามชาติอีกด้วย สหประชาชาติได้ประมาณการว่ามีประชาชนถึง 200 ล้านคนที่ถูกบังคับ ทางเพศยกตัวอย่าง เช่น ประเทศยูเครนในแต่ละปี ผู้หญิงชาวยูเครนจะถูกส่งไปอเมริกาหลายร้อยคน ส่วนใหญ่เชื่อว่าไปทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟและเลี้ยงเด็ก เพียงเพื่อที่จะถูกบังคับให้เข้าสู่อุตสาหกรรมทางเพศ จากการสำรวจพบว่า ผู้หญิงชาวยูเครน 476 คน ไม่มีผู้ใดเลยทำงานอุตสาหกรรมทาง เพศนั้น เป็นงานในต่างประเทศที่ยอมรับได้

ผลงานของ Coomaraswamy (1997, p. 95) ได้กล่าวไว้ว่า ในปี ค.ศ. 1997 มีผู้หญิง 200 คน ถูกเนรเทศออกจากประเทศตะวันตกไปประเทศลิทัวเนีย เนื่องจากลักลอบเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย โดยหนึ่งในจำนวนนั้นที่ถูกจับ 28 คน ถูกบังคับให้ค้าประเวณี และประเทศอิสราเอลเป็นประเทศจุดหมายปลายทางที่มีการค้าประเวณีจากหญิงสหภาพโซเวียตเก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศรัสเซีย และมีผู้หญิงชาวรัสเซีย จำนวนมากถูกขังอยู่ในคุกประเทศอิสราเอล เพราะว่าพวกเขาไม่มีค่าใช้จ่าย

ในการถูกเนรเทศออกนอกประเทศ ผู้หญิงที่ลักลอบเข้ามาทำงานนี้มักตกเป็นเหยื่อของการค้าประเวณี และถูกจับมาลงโทษ แต่ผู้ค้ากลับไม่ถูกลงโทษในประเทศแคนาดาเห็นว่าการค้าหญิงเป็นรูปแบบหนึ่งของความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง รวมไปถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วย และแคนาดามีวิธีการต่อต้านการค้าหญิง คือ การอนุญาตให้ บุคคลที่จะเข้าประเทศโดยได้รับวีซ่าแบบนักท่องเที่ยวเท่านั้น เพื่อต้องการควบคุมและป้องกันการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายในประเทศไชปรัสจะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองจะทำหน้าที่อธิบายความรู้ความเข้าใจเรื่องกฎหมาย และสิทธิต่าง ๆ และให้ความรู้เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือและการป้องกันสิทธิของแรงงานและการบังคับให้ค้าประเวณีให้แก่กลุ่มแม่บ้านและกลุ่มนักแสดงที่เข้าไปทำงานในไชปรัส จากผลงานของ Coomaraswamy and Loren (1997 cited in Hughes, 2000) ยังพบว่า ในแต่ละประเทศพยายามที่จะหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีหรือการบังคับให้ค้าประเวณีกับคนต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศของตน แต่ละประเทศได้มีมาตรการในการควบคุมและป้องกันแตกต่างกันออกไปและจะเห็นได้ว่า Coomaraswamy and Loren (1997 cited in Hughes, 2000) ได้พูดถึงการเดินทางไปค้าประเวณีของหญิงสหภาพโซเวียตเก่า และแสดงให้เห็นถึงกลุ่มหญิงที่มาจากสหภาพโซเวียตเก่าจำนวนมากเดินทางไปค้าประเวณียังหลาย ๆ ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศในแถบตะวันตกและประเทศในแถบตะวันออกกลาง

ที่กล่าวมาข้างต้นทั้ง 4 ยุค นี้มีการพัฒนาการค้าประเวณีทางด้านรูปแบบกระบวนการขายบริการ ผู้ซื้อ ภาพชีวิตของหญิงบริการ เปลี่ยนแปลงไปตามวัน เวลา สถานการณ์ สภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจ เทคโนโลยี ที่เปลี่ยนแปลงไปที่สามารถเอื้ออำนวยให้มีการค้าประเวณีประกอบกับผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีได้สรรหาวิธีการใหม่ ๆ มาเพื่อการดำรงอยู่ของธุรกิจ รวมทั้งผู้ขายบริการทางเพศมีเทคนิควิธีการและการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคม สภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง ในอนาคตข้างหน้าการค้าประเวณีอาจมีใช้แหล่งหรือสถานที่ขเวริงรมย์ที่มาพบปะเพื่อซื้อขายการบริการทางเพศเท่านั้น อาจเป็นสถานที่ ๆ เป็นที่พักอาศัยหรือบ้านของคนขายบริการทางเพศเองก็เป็นได้ หรือบางคนอยู่ต่างประเทศแล้วคลิกตามเว็บไซต์สั่งจองมาทางอีเมล ล่วงหน้า แล้วบินมาที่หลังหรือส่งค่าตัวเครื่องบินมาให้แล้วให้ไปบริการถึงที่ก็เป็นได้เพราะในอนาคตข้างหน้า มนุษย์ไม่จำเป็นต้องออกไปที่ไหนสามารถอยู่ในบ้านไม่ว่าจะเป็นมุมใดบนโลกนี้ก็สามรถเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารทั่วถึงกันทั่วโลกบ้านของมนุษย์นั้นเป็นปัจจัยหนึ่งในสี่สำคัญต่อการดำรงชีพ ของมนุษย์ เป็นแหล่งพักพิงกาย แต่ที่ว่ามันมีความหมายมากกว่านั้น นั่นก็คือ “เป็นแหล่งพักพิงใจในยามที่มนุษย์อ่อนล้าจากการออกไปต่อสู้ชีวิตข้างนอก” และถ้ามนุษย์ใช้แหล่งนี้เป็นที่ค้าประเวณีแล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับสังคมโลก ความยุ่งเหยิงของครอบครัวและปัญหาของสังคมต้องมีมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และบ้านก็คงไม่เป็นบ้านไม่เป็นที่พักพิงกายและที่พักพิงใจของมนุษย์อีกต่อไป

ข้อมูลเกี่ยวกับหญิงให้บริการทางเพศ

การพัฒนารูปแบบการบริการทางเพศ

แม้ว่าการขายบริการทางเพศจะถูกกำหนดว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายรวมทั้งขัดต่อศีลธรรม และไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็ยังเป็นความต้องการของคนอีกจำนวนไม่น้อย เพราะเนื่องจากว่าธุรกิจบริการทางเพศสามารถสร้างรายได้ให้กับทุกฝ่าย โดยเฉพาะผู้ประกอบการ ฉะนั้นรูปแบบของธุรกิจบริการทางเพศจึงได้พัฒนาไปตามกระแสของการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม เมื่อประมาณสองทศวรรษก่อนธุรกิจบริการทางเพศยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่คุณเคยกั๊กกันในสังคมไทย เพราะรูปแบบของธุรกิจบริการทางเพศจะมีอยู่ในวงจำกัดเท่านั้น และสำหรับรูปแบบของสถานบันเทิง ในยุคที่ผ่านมาจะเป็นประเภทสถานี่สำหรับรับประทานอาหาร ดื่มสุรา และฟังเพลง แต่ อาจจะมี หญิงบริการซึ่งจะทำหน้าที่เป็นเพื่อนดื่มและเพื่อนคุย ส่วนการขายบริการทางเพศจะมี หรือไม่นั้นก็แล้วแต่ผู้ให้บริการจะตกลงกับลูกค้าโดยตรง สำหรับการขยายตัวรวดเร็วของธุรกิจ บริการทางเพศ ในประเทศไทย ส่วนหนึ่งมีผลกระทบมาจากนโยบายทางการเมืองการทหาร การย้ายถิ่นของแรงงาน เข้าเมือง ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อทศวรรษที่ 1970 สมัยสงครามอินโดจีนซึ่งในช่วงนั้น ได้มีทหารอเมริกัน หมุนเวียนกันมาอยู่ในประเทศไทย ไม่น้อยกว่าปีละ 70,000 คน ที่ลี้ภัย อุรธาณี นครราชสีมา และกรุงเทพฯ ทำให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานของหญิงสาววัยรุ่นมาทำงาน และถูกแปรสภาพ เป็นการบริการทางเพศในรูปแบบเมียเช่าและสาวอาบอบนวด เมื่อทหารอเมริกันถอน ฐานทัพออกจาก เมืองไทยในปี 2519 พบว่า มีคนว่างงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งในจำนวนนั้นมีอาชีพขายบริการ อยู่เป็นจำนวนมากเช่นกันจึงทำให้แรงงานของหญิงบริการได้เข้ามาสู่ถนนพัฒนาพงศ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ ที่มีสถานบริการรวมตัวอยู่หนาแน่นซึ่งธุรกิจสถานเริงรมย์ในพัฒนาพงศ์ ก็ได้ก่อตั้งขึ้น เมื่อปี 2508 เพื่อรองรับทหารอเมริกันและชาวต่างชาติซึ่งประกอบอาชีพอยู่ในกรุงเทพฯ ฯ

กรมควบคุมโรคติดต่อกระทรวงสาธารณสุขเปิดเผยผลสำรวจสถานบริการทางเพศและผู้ให้บริการทางเพศ ปี 2542 พบว่า มีสถานบริการทางเพศทั่วประเทศ 8,431 แห่งและมีผู้ให้บริการ ทางเพศ 69,139 คน พบว่า ผู้ให้บริการกว่าครึ่งหนึ่งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร แบ่งสถานบริการทางเพศ ออกเป็น 25 ประเภท ได้แก่ สำนัก โรงแรม บังกะโล เกสเฮาส์ บาร์เบียร์ บาร์อะโกโก้ บาร์ร้าว คิสโกเชคไนต์คลับ ผับ คาราโอเกะค็อกเทลเลาจน์ อาบอบนวดนวดแผนโบราณชาน้ำ กาแฟ ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย ร้านตัดผมชาย นางทางโทรศัพท์ เดรี่คเตอร์ สถานบริการอื่น ๆ ซึ่งพบว่า จำนวนสถานบริการทางเพศมีแนวโน้มสูงขึ้น ตั้งแต่ปี 2537 ซึ่งมีจำนวนสถานบริการทางเพศจำนวน 5,736 แห่งจนกระทั่งปี 2542 มีสถานบริการทางเพศ จำนวน 8,431 แห่ง

จากสถิติผู้ป่วยโรคเอดส์ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สวนทางอย่างสิ้นเชิงกับสถิติการจับกุมเด็กหญิงค้าประเวณีที่ลดลง ดังนั้นสถิติดังกล่าวไม่ได้บ่งชี้ถึงแนวโน้มที่ดีขึ้นของปัญหาดังกล่าวแต่อย่างใด หากกลับย้อนไปในทางตรงข้ามว่ามีการหลบเลี่ยงกฎหมายอย่างแนบเนียนมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะผลประโยชน์อันมหาศาลในวงการธุรกิจทางเพศที่เติบโตอย่างต่อเนื่องทำให้ผู้ประกอบการ สามารถประกอบธุรกิจการค้าประเวณีในหลายรูปแบบที่มีเครือข่ายโยงใยกว้างขวาง เมื่อมีการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ ชายนักเที่ยวจึงหันมาให้ความนิยมนับกับโสเภณีเด็กด้วยความเชื่อที่ว่าสามารถหลีกเลี่ยงโรคติดต่อได้ ยิ่งอายุยิ่งน้อยเท่าไรยิ่งเป็นที่นิยมมากขึ้นเท่านั้น โดยการปลอมบัตรประชาชนให้เป็นเท็จว่ามีอายุเกิน 18 ปี เราจึงพบว่า สถิติการจับกุมผู้ค้าประเวณีอายุเกิน 18 ปี มีตัวเลขสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดดในช่วงเวลาเดียวกับที่ตัวเลขโสเภณีเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี ลดลงเช่นกัน ปี 2540-2541

รูปแบบการขายบริการทางเพศได้พัฒนาควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจากรูปแบบเดิม คือ ช่อง ซึ่งเป็นสถานที่บริการ โดยตรงซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายก็ได้ปรับเปลี่ยนไปเป็นธุรกิจของสถานเริงรมย์ต่าง ๆ โดยเบื้องหลังมีการขายบริการทางเพศควบคู่ไปอย่างเป็นล่ำเป็นสัน และในปัจจุบันบริการทางเพศดังกล่าวได้ก้าวขึ้นสู่การบริการในรูปแบบของสังคมมีระดับ รูปแบบของการบริการทางเพศจากอดีตถึงปัจจุบัน พอจะแบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบ คือ

1. แบบที่เปิดเผยโดยตรง ได้แก่ พวกที่อยู่ในสำนักโสเภณีหรือช่อง อยู่ตามโรงแรม พวกเตร็ดเตร่ตามสถานที่สาธารณะ
2. พวกที่แอบแฝงตามสถานบริการหรือสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เช่น คาราโอเกะ บาร์เบียร์ และร้านอาหาร
3. แบบอิสระ เช่น เมียเช่า นางทางโทรศัพท์ นักเรียน นักศึกษา (อนันต์ ธรรมชัยกุล, 2545)

การศึกษาเกี่ยวกับหญิงให้บริการทางเพศ

สำหรับการขายบริการทางเพศแบบแอบแฝงในสถานบันเทิง สถานเริงรมย์ ประเภทค็อกเทลเลาจน์ ผับ คาราโอเกะและบาร์เบียร์ จัดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนรูปแบบหนึ่งเบี่ยงเบนทางเพศโดยที่ขัดต่อบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งรวมถึงศีลธรรมกฎหมาย ส่วนในแง่ของการกำหนดความหมายของสังคมและจะเห็นว่าพฤติกรรม หรือการเสนอกิจกรรมในรูปแบบหลายอย่างของการขายบริการทางเพศนั้นไม่แตกต่างกันไปจากผู้ค้าประเวณีหรือโสเภณี ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่เกี่ยวในกิจกรรมทางเพศกับคนอื่นหรือคนแปลกหน้าโดยไม่เกิดจากความสัมพันธ์ใคร แต่เพื่อแลกเปลี่ยนให้ได้เงินหรือของมีค่าอื่น ๆ เมื่อได้ทำกิจกรรมทางเพศ หรือเป็นหญิงที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยไม่ได้สมรสกัน โดยความยินดีของหญิงรวมทั้งลูกค้าและนายจ้างเพื่อให้ได้สิ่งตอบแทน

เพื่อเป็นการหาเลี้ยงชีพ สมเกียรติ จงจิตมั่น (2545) ความหมายนี้จะเน้นรูปแบบเฉพาะของการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจ ไม่ใช่ให้ได้อะไรซึ่งรางวัลทางสังคมหรือความนิยมชมชื่นจากคนในสังคม อันที่จริงการมีเซ็กซ์ ก็ไม่ใช่เพื่อเงินเสมอไปมีหญิงบริการหลาย ๆ คน สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมทั่วไปหรือกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเพียงแต่ต้องการหารายได้พิเศษ เป็นบางครั้ง บางคราว บางทีพวกหล่อนก็ไม่ได้จัดตัวเองว่าเป็นผู้หญิงขายตัว และบางคืนพวกหล่อนจะสนุกกับการมีเซ็กซ์มากกว่าเพื่อทำงาน ก็พูดได้ไม่เต็มปากว่าหากมีคนเสนอเงินให้มากพอ

แนวทางการแก้ปัญหา

รายงานคุณภาพชีวิตของคนไทยในปี 2547 มีแนวโน้มดีขึ้นกว่าอีกหลายประเทศ คุณภาพของคนไทย 3-4 ปีที่ผ่านมาดีขึ้น โดยวัดจากเกณฑ์ความยากจน การศึกษาและการมีงานทำ แต่อันดับคุณภาพของคนไทยยังด้อยกว่าอีกหลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และเกาหลีใต้ นิษากร สิริวัฒน์ (2547)

ความมั่งคั่งทางสังคมน่าเป็นห่วงที่สุด คือ ปัญหาความอบอุ่นในครอบครัวเนื่องจากการหย่าร้างเพิ่มมากขึ้นกว่าเท่าตัว ปัญหายาเสพติด อุบัติเหตุจากการจราจร เยาวชนหันมาสูบบุหรี่ ดื่มสุรามากขึ้น ขณะที่ปัญหาเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นและการขายบริการทางเพศ การทำแท้งทวีความรุนแรงขึ้น ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นประเด็นที่ต้องร่วมมือกันแก้ไขอย่างเร่งด่วนทั้งทางภาครัฐและเอกชน ต้องยอมรับว่าส่วนหนึ่งมาจากความเติบโตทางเศรษฐกิจ ทุกคนมุ่งทำงานหาเงินมาเพื่อวัตถุประสงค์ที่ต้องการลืมการให้ความอบอุ่นใกล้ชิดกับบุตรหลาน มีเยาวชนกลุ่มหนึ่งสะท้อนปัญหาว่าผู้ใหญ่ให้ความสำคัญและฟังเสียงต่อเยาวชนตามกระแสเทศกาล เช่น วันวาเลนไทน์ แต่อีก 364 วันไม่สนใจว่าวัยรุ่นต้องการอะไรจากครอบครัวจากครูอาจารย์ในขณะเดียวกันผู้ใหญ่ไม่มองปัญหาตัวเองใช้แต่อารมณ์ทำให้เด็กขาดหลายสิ่งหลายอย่างจากที่บ้านจึงไปแสวงหาจากสังคมกลุ่มเพื่อน การลงทุนทางสังคมของรัฐบาลและของครอบครัวไทยมีน้อยเกินไป ทำให้สังคมไทยกลายเป็นสังคมที่ไม่น่าอยู่การค้าประเวณีของเด็กวัยรุ่นอายุ 12-16 ปี ทวีจำนวนมากขึ้นเป็นปัญหาหนึ่งของสังคมที่แก้ยาก เพราะส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวแตกแยก จึงถูกชักจูงให้ทำสิ่งที่ไม่ดีได้ง่าย ถ้าผู้ใหญ่มองสังคมของวัยรุ่นให้กว้างและลึกกว่าจะรู้ว่า โสเภณีเด็ก แก๊งวัยรุ่น ก็วัยรุ่นและเพศสัมพันธ์ในวัยเยาว์ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามซอกมุมของสังคมและมีมานานแล้ว เพียงแต่สื่อยังไม่ได้แข่งขันกันค้นหาข่าวมาเสนอเหมือนขณะนี้ซึ่งเป็นยุคการแข่งขันกันอย่างรุนแรงของสื่อต่าง ๆ ทำให้ประชาชนได้รู้ได้เห็นสิ่งที่สะสมมานาน ทำไมวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษาจึงมีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียหายทางสังคม อย่างกว้างขวาง หนทางแก้ไขจะมีหรือไม่ คำตอบ คือ

มีโดยต้องเป็นการร่วมมือของคนทั้งสังคม ตั้งแต่สังคมครอบครัวที่เป็นสังคมแรกของเด็ก ต้องเร่งการปลูกจิตสำนึกของครอบครัว ครอบครัวที่อบอุ่นมีความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และลูก ให้เด็กมีศรัทธาในตนเอง และครอบครัว เด็กสามารถเล่าปัญหาและปรึกษาพ่อแม่ได้ทุกเรื่อง เพื่อร่วมกันชี้แนะในสิ่งที่ถูกต้อง นั่นคือ ต้องเริ่มที่สถาบันครอบครัว การปลูกจิตสำนึกที่ดีให้แก่เด็ก ตั้งแต่วัยทารกเป็นสิ่งที่ต้องทำสม่ำเสมอจากเด็กจนถึงวัยโต

บทบาทของครูอาจารย์ในสถานศึกษาต้องปรับเปลี่ยนให้เน้นการเรียนการสอนที่สอดคล้องคุณธรรมจริยธรรม ให้นักเรียนนักศึกษาสร้างความคิดของตนเองไปในทางที่สร้างสรรค์ รักษาวัฒนธรรม ศีลธรรมซึ่งปัจจุบันมีอยู่ในตำราน้อยเหลือเกินและภาครัฐควรเอาใจใส่กับปัญหาเหล่านี้ให้ถูกทาง การจัดระเบียบสังคมในสถานบันเทิง การออกกฎหมายจำกัดเวลาออกนอกบ้านของวัยรุ่นอายุไม่ถึง 18 ปี ตลอดจนนโยบายให้เด็กกู้เงินเรียนหนังสือ การเอาความผิดกับผู้ปกครองที่วัยรุ่นทำผิดเหล่านี้เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ แต่คงไม่ต้องถึงกับการจัดระเบียบพ่อแม่ผู้ปกครอง ทุกครัวเรือนขอเพียงแต่จัดระเบียบหอพักแยกหอพักชายหอพักหญิงให้ชัดเจนและควบคุมอย่างจริงจัง ขจัดสื่อลามกอนาจารให้หมด ใช้สื่อของรัฐบาลปลูกฝังจริยธรรมให้สร้างความอบอุ่นในครอบครัว ให้วัยรุ่นรักนวลสงวนตัว มีรักเดียวใจเดียว แนวทางแก้ไขที่คณะกรรมการของ สภาผู้แทนราษฎรรับทราบแต่ไม่ลงมือแก้ไข มี 5 ประการ ดังนี้

1. แผนงานป้องกัน
2. แผนงานปราบปราม
3. ช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กที่ถูกล่อลวง
4. แผนงานฟื้นฟูช่วยเหลือเพื่อให้ปรับตัวกลับเข้าสู่สังคมได้
5. แผนงานการจัดโครงสร้างกลไกติดตามการปฏิบัติงาน (นิษากร สิริวัฒน์, 2547)

กฎหมายกับการค้าประเวณี

พระราชบัญญัติมาตรการการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก 2540

กฎหมายฉบับนี้ได้ผ่านการพิจารณากลับกรองมาหลายขั้นตอนจากหลายฝ่ายทั้งภาครัฐ องค์กรเอกชน นักวิชาการ และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งบางฝ่ายก็เห็นชอบ บางฝ่ายก็ไม่เห็นชอบ ทั้งหมดเนื้อหาสำคัญ ๆ ที่มีการแก้ไข เช่น ผู้ที่เตร็ดเตร่ ติดต่อกับ ชักชวนคนตามที่สาธารณะเพื่อการค้าประเวณี มีโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท ผู้ที่เข้าไปมั่วสุมในที่ที่มีการค้าประเวณี อาจจะเป็นคนค้าเองหรือคนที่หาประโยชน์จาก การถ้ามั่วสุมไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทผู้ที่ใช้วิธีการโฆษณาประกาศทางสื่อมวลชนให้มีการค้าประเวณี มีโทษจำคุกไม่เกิน สองปีหรือปรับไม่เกิน

สี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้ที่ไปเที่ยวโสเภณีเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ในสถานที่ค้าประเวณี มีโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท แต่ถ้าไปเที่ยวเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี มีโทษจำคุก ตั้งแต่สองปีถึงหกปีและปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ผู้ที่จัดหาคนไปค้าประเวณีมีโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นการจัดหาเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ไปค้าประเวณีมีโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท ผู้ที่เป็นพ่อแม่ผู้ปกครอง หากเกี่ยวกับการนำลูกหรือเด็กที่ดูแลไปค้าประเวณีมีโทษหนักกว่าผู้จัดหาทั่วไป ที่กล่าวไว้ข้างต้นถึงหนึ่งในสามคนที่ เป็นเจ้าของ ผู้ดูแล ผู้จัดการช่อง กิจการค้าประเวณี มีโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ผู้ที่เพื่อให้มีการค้าประเวณีได้มีการหน่วงเหนี่ยวกักขังหรือทำให้ คนที่นำมาค้าประเวณีไม่มีเสรีภาพทางร่างกายมีโทษจำคุกสิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่ แสนบาท จากตัวกฎหมายฉบับดังกล่าวมีจุดเด่นอยู่สองประการคือ

1. มีการวางมาตรการในการปกป้องเด็ก โดยได้กำหนดโทษทั้งจำคุกและปรับไว้หนักต่อ ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าโสเภณีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ที่ขายลูก คนที่เป็นนายหน้า จัดหา คนเที่ยว เจ้าของสถานบริการ

2. มีการเสนอมุมมองที่ว่าการค้าโสเภณีเป็นเรื่องของกระบวนการธุรกิจค้ำมนุษย์ จึงมุ่งเอาผิดกลุ่มผู้ที่ทำมาหากินจากการค้ำมนุษย์และมีการเสนอแนวคิดที่เข้าใจว่าผู้หญิงที่มาทำงานนี้ เพราะขาดโอกาสและไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าจึงกำหนดโทษไว้ต่ำมากเฉพาะโทษปรับจำนวนน้อย เท่านั้นและยังกำหนดถึงหนทางให้ได้พัฒนาด้านการศึกษาและอาชีพเพื่องานใหม่ในอนาคตจะ อย่างไรก็ตามไม่ว่ากฎหมายจะได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาไปมาก แต่ยังมี หลายคนอดเป็นห่วงไม่ได้ว่ากฎหมายจะนำไปบังคับใช้ได้จริงหรือจะช่วยให้ปัญหาการค้าโสเภณีลดจำนวน และความรุนแรงจริงหรือ ถ้าหากว่าผู้ที่ใช้กฎหมายโดยเฉพาะตำรวจยังคงชินกับการคิด การกระทำแบบเดิม ๆ อยู่ บ้างก็ปิดหู ปิดตา ไม่เห็นความจริงหรือบ้างก็ยังคงตัดความสัมพันธ์แบบใต้ดินกับ กลุ่มผู้ค้ำมนุษย์ไม่ได้ (จิราภรณ์ ฉิมพิมาย, 2539, หน้า 30-31)

ข้อมูลเมืองพัทยา

ประวัติเมืองพัทยา

คำว่า “พัทยา” นั้นมีประวัติเล่าต่อกันมาว่า เมื่อ 2310 ก่อนที่จะเสียกรุงแก่พม่า 2 เดือน พระยาตาก ซึ่งขณะนั้นเป็นพระยากำแพงเพชรเห็นว่าถ้าในกรุงศรีอยุธยา ต่อสู้กับพม่า อ่อนแออย่างที่เป็นเช่นนี้จะต้องเสียกรุงเป็นมั่นจึงคิดหนีไปตั้งตัวใหม่ หาสมัครพรรคพวกได้ ประมาณ 500 คน ขกออกจากค่ายวัดพิชัยมุ่งไปทางตะวันออกเฉียงใต้ และได้รับกับพม่าที่ยกติดตาม

ไปถึง 4 ครั้ง จนกระทั่งได้เดินทัพล่วงหน้าไปแขวงเมืองชลบุรี พระยาตากได้ไปพักทัพที่บริเวณหน้าวัดใหญ่อินทาราม ปัจจุบัน และจึงเคลื่อนทัพมุ่งไปยังจันทบุรีระหว่างทางได้พักทัพที่บ้านหนองไผ่ ซึ่งอยู่ด้านหลังสถานีตำรวจภูธรพิทยา ริมถนนสุขุมวิทปัจจุบัน ตำบลนาเกลือ แขวงเมืองบางละมุง พระราชพงศาวดาร ฉบับพระราชหัตถเลขา เล่ม 2 กล่าวไว้ว่า ขณะนี้นายกลมซึ่งเป็น นายหมนมคุมไพร่พลอยู่ที่นั่น คอยสกัดจะต่อรอง และพระยากำแพงเพชรขึ้นขี่ช้างพลายถือ ปืนนกสับรางแดง พร้อมด้วยพลทหารแห่แควดล้อมหน้าหลังตรงเข้าไปในระหว่างพวกพลนายกลม ซึ่งมาสกัดอยู่นั้น ด้วยเดชพระบารมีบันดาลให้นายกลมเกรงกลัว เดชานุภาพ ขอมวางอาวุธเสียสิ้น พวกพลทัพเข้าอ่อนน้อมเป็นข้า แล้วนำทัพไปหยุดประทับ ณ ที่มีหนองน้ำ ครั้นรุ่งขึ้นวันอังคาร แรม 6 ค่ำ เดือนยี่ นายกลมจึงนำไพร่พลหนึ่ง นำทัพไปถึงตำบลแห่งหนึ่งหยุดพักแรมเสียคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นเดินทัพมาถึงจอมเทียนและทุ่งไก่อเตี้ย สัตหีบ หยุดพักแรมแห่งละคืน ต่อมาตำบลแห่งนั้นชาวบ้านเรียกว่า “ทัพพระยา” และต่อมาเรียกใหม่เป็น “พัทธยา” มีทั้งตัว ท.ทหาร และตัว ธ.ธง เนื่องจากเห็นว่าตรงที่บริเวณพระยาตากมาตั้งทัพนั้นทำเลดี มีลมทะเล ชื่อลม พัทธยา คือ ลมที่พัดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ในต้นฤดูฝนจึงเรียก สถานที่แห่งนี้ว่า “หมู่บ้านพัทธยา” ต่อมาปัจจุบันได้เขียนใหม่เป็น “พัทธยา”

เหตุการณ์สำคัญของเมืองพัทธยาได้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2502 เมื่อมีรถบรรทุกขนาดใหญ่ของทหารอเมริกันประมาณ 4-5 คัน ได้บรรทุกทหารเต็มคันรถ ประมาณคันละ 100 คน จากนครราชสีมา ซึ่งมีฐานทัพของทหารอเมริกันอยู่ที่นั่นมาที่หาดพัทธยา และเข้าบ้านตากอากาศของพระยาสุนทร พักอยู่เป็นประจำบ้านดังกล่าวอยู่ทางตอนใต้ของหาดพัทธยาโดยผลัดกันพักผ่อนเป็นงวด ๆ ละ 1 สัปดาห์ และพักอยู่ที่บ้านพักดังกล่าวด้วยเหตุการณ์เช่นนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการมาท่องเที่ยวพัทธยา และต่อมาพัทธยาได้เปลี่ยนจากหมู่บ้านชายทะเลที่สงบมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวตากอากาศที่ทันสมัย ดังที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน ก่อนเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2521 พัทธยา มีฐานะเป็นสุขาภิบาล นาเกลือ ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ ปี พ.ศ. 2499 มีพื้นที่เฉพาะตำบลนาเกลือ ต่อมาได้ขยายเขตไปถึงพัทธยาได้ เมื่อปี พ.ศ. 2507 มีพื้นที่ในการปกครองดูแล ประมาณ 22.2 ตารางกิโลเมตร แต่เนื่องจากพัทธยาได้เจริญเติบโต ขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมมาก ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ หน่วยการปกครองที่เป็นสุขาภิบาลอยู่เดิมไม่อาจจะบริหารงาน และให้บริการได้ทันกับความเจริญอย่างรวดเร็ว ได้ รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทธยา พ.ศ. 2521 ขึ้น ด้วยผลแห่งพระราชบัญญัตินี้จึงได้ยุบสุขาภิบาลนาเกลือและได้จัดตั้งเมืองพัทธยา เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2521 เป็นรูปการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ (City manager) ผู้จัดการเมือง และให้เมืองพัทธยามีฐานะเทียบเท่าเทศบาลนคร กระทั่งรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีผลบังคับใช้ ได้กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นและสภาท้องถิ่น

ต้องมาจากการเลือกตั้ง จึงยกเลิก พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา 2521 และ
ตราพระราชบัญญัติระเบียบ บริหารราชการเมืองพัทยา 2542 บังคับใช้มีผลตั้งแต่วันที่
30 พฤศจิกายน 2542 (ประวัติ เมืองพัทยาออนไลน์, 2549)

ศักยภาพของเมืองพัทยา

เมืองพัทยานับได้ว่าเป็นเมืองที่มีคุณลักษณะพิเศษที่มีความแตกต่างไปจากเมืองอื่น ๆ
ในหลายด้าน ซึ่งถือเป็นข้อได้เปรียบของเมือง ในอันที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการนำไปใช้เป็นปัจจัย
สำคัญในการพัฒนาท้องถิ่น ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การบริหาร ซึ่งจุดเด่น
อันเป็นข้อได้เปรียบของเมืองหรือศักยภาพของเมืองพัทยา พอจะสรุปได้ดังนี้

1. เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีความสวยงาม และมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั้งชาวไทยและ
ชาวต่างประเทศ โดยมีแนวชายหาดที่ใช้เป็นสถานที่ตากอากาศยาวติดต่อกันถึง 15 กิโลเมตร
2. เป็นเมืองศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ การธนาคาร ธุรกิจบริการและพาณิชยกรรม
ระดับภาค
3. เป็นศูนย์กลางการบริการ และท่องเที่ยวสำหรับโครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่ง
ทะเลตะวันออก (อีสเทิร์น ซีบอร์ด)
4. เป็นเมืองศูนย์กลางทางการคมนาคมและโทรคมนาคมระดับภาค
5. เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาทุกระดับ
6. เป็นเมืองที่มีระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการที่สมบูรณ์แบบอันเอื้อประโยชน์
ต่อการผลิตการลงทุนและการท่องเที่ยวของท้องถิ่น
7. เป็นเมืองที่มีระบบการบำบัดน้ำเสียและการกำจัดขยะที่มีประสิทธิภาพ
8. เป็นเมืองที่มีรูปแบบและระบบการปกครองที่เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของ
ประชาชนอย่างชัดเจน
9. เป็นศูนย์กลางกีฬาและศูนย์การแข่งขันกีฬาทางน้ำ ทั้งในระดับประเทศและระดับโลก
(ศักยภาพของเมืองพัทยา, 2549)

ด้านการท่องเที่ยว

เมืองพัทยานับเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ
และเป็นเมืองที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของภาคตะวันออกกิจการทาง เศรษฐกิจ
ส่วนใหญ่จึงเป็นกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 87
ประกอบอาชีพด้านการค้าและการบริการนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ นอกนั้น ประกอบอาชีพ
เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การประมง และการค้าขาย ประชาชนมีรายได้เฉลี่ย ประมาณ
270,000 บาท/ คน/ ปี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

สถิติการท่องเที่ยว

พัทยา เป็นเมืองที่มีชายหาดที่สวยงามและมีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ มีสถานที่ท่องเที่ยวทั้งทางบกและทางน้ำซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของอ่าวไทย มีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลาย จึงมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ นิยมเข้ามาท่องเที่ยวที่พัทยาเป็นจำนวนมาก สร้างรายได้ให้แก่พื้นที่เป็นอย่างมาก

ตารางที่ 2 สถิติการท่องเที่ยวพัทยา ปี 2547-2548

ข้อมูล	ปี 2547	ปี 2548	เพิ่มขึ้น (ลดลง) %
ผู้เยี่ยมชม	5,010,564	5,338,009	+6.54
ไทย	1,680,824	1,804,240	+7.34
ต่างประเทศ	3,329,740	3,533,769	+6.13
นักท่องเที่ยว	4,667,234	4,976,030	+6.62
ไทย	1,409,340	1,518,857	+7.77
ต่างประเทศ	3,257,894	3,457,173	+6.12
นักท่องเที่ยว	343,330	361,979	+5.43
ไทย	271,484	285,383	+5.12
ต่างประเทศ	71,846	76,596	+6.61
ระยะเวลาพำนักเฉลี่ย (วัน)	3.42	3.41	-
ไทย	2.41	2.31	-
ต่างประเทศ	3.85	3.89	-
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย/ คน/ วัน (บาท)			
ผู้เยี่ยมชม	2,991.25	2,819.60	-3.94
ไทย	2,661.13	2,285.22	-14.13
ต่างประเทศ	2,661.13	2,965.63	-3.94
นักท่องเที่ยว	3,025.26	2,834.50	-6.31
ไทย	2,761.85	2,313.79	-16.22
ต่างประเทศ	3,096.58	2,696.97	-4.09

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูล	ปี 2547	ปี 2548	เพิ่มขึ้น (ลดลง) %
ผู้เยี่ยมเยือน	5,010,564	5,338,009	+6.54
นักทัศนอาจร	1,413.74	1,189.54	-15.86
ไทย	1,401.90	1,180.52	-15.79
ต่างประเทศ	1,458.54	1,223.19	-16.14
รายได้ (ล้านบาท)			
ผู้เยี่ยมเยือน	48671.72	48,522.13	-0.31
ไทย	9,753.49	8,441.67	-13.45
ต่างประเทศ	38,918.23	40,080.46	+2.99

จาก สถิติการท่องเที่ยวพญา ปี 2548 พบว่า ผู้มาเยือนพญา จำแนกเป็น 2 ประเภท คือ นักท่องเที่ยว และนักทัศนอาจร พญามีผู้มาเยี่ยมเยือนทั้งสิ้น 5,338,009 คน เพิ่มขึ้นจากปีก่อน คิดเป็นร้อยละ 6.54 นักท่องเที่ยวมีจำนวนทั้งสิ้น 4,976,030 คน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนคิดเป็นร้อยละ 6.62 นักทัศนอาจรมีจำนวนทั้งสิ้น 361,979 คน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนคิดเป็นร้อยละ 5.43 รายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวปี 2548 รายได้จากการท่องเที่ยวทั้งสิ้น 48,522.13 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน คิดเป็นร้อยละ 113 รายได้จากผู้เยี่ยมเยือนชาวไทย 8,441.67 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน คิดเป็นร้อยละ 13.45 รายได้จากผู้เยี่ยมเยือนชาวต่างประเทศ 40,080.46 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน คิดเป็นร้อยละ 2.99 ผู้เยี่ยมเยือนร้อยละ 78.14 จะเดินทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวนี้โดยรถส่วนตัว รองลงมา คือ รถโดยสารประจำทาง และเครื่องบิน ส่วนที่พักค้างคืนของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะพักที่โรงแรม คิดเป็นร้อยละ 91.27 รองลงมาคือ บ้านญาติ/ เพื่อน และบ้านพักรับรอง ตามลำดับปี 2548 จากข้อมูลการวิเคราะห์เบื้องต้นของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พบว่าพญามีจำนวนสถานที่พักแรม 293 แห่ง จำนวนห้องพัก 34,007 ห้อง มีอัตราการเข้าพักแรม เฉลี่ยร้อยละ 57.37 เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.63 จาก ปีก่อน เมื่อพิจารณาในส่วนของคนเข้าพักแรม พบว่าปี 2548 มีผู้เข้าพักแรมทั้งสิ้น 4,541,670 คน มีระยะเวลาพักเฉลี่ย 3.09 วัน

การอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของเมืองพญา ปัจจุบันมีการจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากกว่าร้อยละ 90 ของแรงงาน ในภาคอุตสาหกรรม โดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น โรงแรม บังกะโล ไนท์คลับ เป็นต้น มีโรงงาน

อุตสาหกรรม ร้อยละ 3 เช่น โรงงานทำคอนกรีต อีซูบล็อก แผ่นพื้นคอนกรีต วงกบประตูหน้าต่าง โรงงานแป้งมันสำปะหลัง โรงงานอัดมันเส้น เป็นต้น

การเกษตรกรรม

พื้นที่เกษตรกรรมของเมืองพัทลุงอยู่ในบริเวณตำบลห้วยใหญ่ และตำบลหนองปลาไหล โดยมีการปลูกมันสำปะหลัง สับปะรดและมะพร้าว เป็นต้น ประชากรประกอบอาชีพด้านนี้ ประมาณร้อยละ 3 เพราะปัจจุบันที่ดินมีราคาสูง ทำให้การลงทุนการเกษตรน้อย

การพาณิชย์กรรมและการบริการ

มีการประกอบการด้านพาณิชย์กรรมประมาณร้อยละ 4 เช่น การทำธุรกิจ การค้าปลีก ธุรกิจ นำเข้า-ส่งออก และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ประเภทขายหรือเช่าอุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวกและความบันเทิงแก่นักท่องเที่ยว เช่น การให้เช่ารถจักรยานยนต์ เรือเจ็ทสกี เรือนำเที่ยว เรือลากร่ม เรือลากกล้วย

ตารางที่ 3 การพาณิชย์กรรมและการบริการ

การพาณิชย์กรรมและการบริการ	จำนวน
โรงแรมและที่พัก	383
ร้านอาหาร	340
ธนาคาร	34
สถานีบริการน้ำมัน	30
สถานธนาฑูบาล เมืองพัทลุง	1
ศูนย์การค้า	16
ตลาดสด	7

การก้าวขึ้นสู่เมืองท่องเที่ยวระดับโลกของเมืองพัทลุงในปัจจุบัน ได้ทำให้เมืองพัทลุงกลายเป็นเมืองที่มีนักท่องเที่ยวมาพักอาศัยจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก คือ (อิทธิพล คุณปลื้ม, สัมภาษณ์, 17 มิถุนายน 2556)

1. ชาตินยุโรปตะวันตก ได้แก่ อังกฤษ เยอรมัน สวิสเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส
2. กลุ่มสแกนดิเนเวีย ได้แก่ เดนมาร์ก นอร์เวย์ สวีเดน ฟินแลนด์
3. กลุ่มคนเอเชีย จีน เวียดนาม เกาหลี
4. กลุ่มชาติที่มีประชากรหนาแน่นลำดับต้น ๆ ของโลก ได้แก่ จีน รัสเซีย อินเดีย

ด้านสังคม

ประชากร เป็นทรัพยากรที่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และมีผลสะท้อนถึงระบบเศรษฐกิจ สังคม แรงงานการใช้ที่ดิน การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนสาธารณสุขต่าง ๆ ในการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะเป็นส่วนสำคัญต่อการวางแผนพัฒนาในการกำหนดทิศทางการจัดระบบเศรษฐกิจ สังคม แรงงาน การใช้ที่ดินและการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติให้ได้ผลสูงสุด ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ที่ดีในอนาคต

การศึกษาเมืองพัทยามีสถานศึกษาทั้งของรัฐบาลและเอกชน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดและมัสยิด สังกัดกรมการศาสนา จำนวน 2 แห่ง
2. โรงเรียนเมืองพัทยา จำนวน 10 แห่ง
3. โรงเรียนระดับอนุบาล-ระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

เอกชนจำนวน 16 แห่ง

4. โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 2 แห่ง
5. โรงเรียนระดับอาชีวศึกษา จำนวน 6 แห่ง
6. โรงเรียนสังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียน จำนวน 2 แห่ง
7. โรงเรียนพาณิชย์นำวิชาการเดินเรือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
8. สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
9. ห้องสมุด จำนวน 2 แห่ง
10. สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์ (นิด้า)

การสาธารณสุขเมืองพัทยา

มีโรงพยาบาลทั้งสิ้นจำนวน 4 แห่ง ประกอบด้วยโรงพยาบาลของรัฐ 1 แห่ง คือ

โรงพยาบาลบางละมุง โรงพยาบาลเอกชน จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลกรุงเทพพัทยา

โรงพยาบาลพัทยามโมเรียล และโรงพยาบาลพัทยาอินเตอร์ นอกจากนี้ยังมีสถานีนอนมัย 2 แห่ง

ศูนย์บริการสาธารณสุข 1 แห่ง และคลินิก 122 แห่ง โดยมีจำนวนแพทย์ทั้งหมด 95 คนและ

ทันตแพทย์ 21 คน

ศาสนา

ประชากรส่วนใหญ่ของเมืองพัทยา นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 80 ของจำนวนประชากรทั้งหมด

รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 16 นับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 2 โดยมีวัด 12 แห่ง

สำนักสงฆ์ 2 แห่ง มัสยิด 7 แห่ง และโบสถ์คริสต์ 3 แห่ง

ประชากร

ในปี 2548 เมืองพัทลุงมีจำนวนประชากรจำนวน 96,654 คน แบ่งเป็นประชากรชาย 45,799 คน และประชากรหญิง 50,855 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 17,963 ครัวเรือน (ตารางที่ 1 สถิติจำนวนประชากรในเขตเมืองพัทลุง 2537-2548) ตำบลที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดคือ ตำบลหนองปรือ มีประชากรรวม 55,778 คน รองลงมาคือ ตำบลนาเกลือมีประชากร 39,342 คน ตำบลที่มีจำนวนประชากรน้อยที่สุดคือ ตำบลห้วยใหญ่มีประชากรจำนวน 129 (ตารางที่ 2 แสดงประชากรรายตำบลในเขตเมืองพัทลุง 2548) รายละเอียดแผนที่ตำแหน่งการบริการทางสังคมของเมืองพัทลุง

ตารางที่ 4 สถิติจำนวนประชากรในเขตเมืองพัทลุง ตามทะเบียนราษฎร 2537-2548

(งานทะเบียนราษฎรเมืองพัทลุง ข้อมูล ณ มีนาคม 2549)

ปี	จำนวนประชากร (รวม)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	จำนวน ครัวเรือน
2537	64,078	32,795	31,283	9,405
2538	70,794	35,277	35,517	9,602
2539	72,412	35,946	36,466	9,817
2540	77,727	37,950	39,769	11,368
2541	77,794	38,417	39,377	13,871
2542	79,814	39,210	40,604	13,535
2543	82,133	40,127	42,006	14,192
2544	85,533	43,123	46,209	15,445
2545	89,413	43,123	46,290	15,445
2546	92,878	44,716	48,162	16,088
2547	91,855	43,812	48,162	16,992
2548	96,654	45,799	50,855	17,963

หมายเหตุ มีประชากรแฝงประมาณ 400,000-500,00 คน

ตารางที่ 5 ประชากรรายตำบลในเขตเมืองพัทยา 2548

ประชากร	ชาย	หญิง	รวม
ตำบลหนองปรือ	25,904	29,874	55,778
ตำบลนาเกลือ	19,173	20,169	39,342
ตำบลหนองปลาไหล	659	746	1,405,129
ตำบลห้วยใหญ่	63	66	129
รวมประชากร	45,799	50,855	96,654

จากตัวเลขที่ปรากฏชี้ให้เห็นว่า เมืองพัทยามีประชากรไม่หนาแน่นแต่ข้อเท็จจริงแล้ว ประชากร ในเมืองพัทยาคืออยู่หนาแน่นเนื่องจากเมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและมีการอพยพแรงงานจากถิ่นอื่นเข้ามาจึงมีประชากรแฝงมากกว่าจำนวน ความเป็นจริง 4-5 เท่า (ประมาณ 400,00 คน) โดยมีได้มีการแจ้งย้ายเข้ามาตามกฎหมายทะเบียนราษฎร ด้านการท่องเที่ยวออนไลน์ (2549)

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของแรงจูงใจ

ความหมายของคำว่าแรงจูงใจนั้นได้มีผู้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันหลายท่าน เช่น กรองจิตต์ พรหมรักษ์ (2549, หน้า 9) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่เป็นพลังกระตุ้น ให้แต่ละบุคคลกระทำพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ชี้ทิศทางหรือแนวทางให้บุคคลกระทำพฤติกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายของแต่ละคนและเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนรักษาพฤติกรรมนั้น ๆ ให้คงอยู่

บีเลย์สัน และสไตน์เนอร์ (Berelson & Steiner, 1981, P. 37) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจเป็นภาวะภายในที่คอยเสริมกำลังหรือกระตุ้นหรือทำให้เคลื่อนไหวเพื่อที่จะนำทางพฤติกรรมหรือเพื่อชี้บ่งแนวทางพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายต่าง ๆ

เมอร์เรย์ (Murrey, 1989, P. 356) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบภายในซึ่งกระตุ้นหรือนำทาง อีกทั้งยังเป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้และเราจะอนุมานเกี่ยวกับแรงจูงใจได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกมา

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2528, หน้า 71-72) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อันที่จะทำให้เกิดการกระทำหรือไม่ และทำให้เกิด

ความพร้อมในการเรียนได้อย่างดี นอกจากนี้แรงจูงใจทำให้บุคคลหรือผู้เรียนสามารถไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่พวกเขาคาดหวังไว้

ซันนาถ นาคบุปผา (2529, หน้า 54-56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานของบุคคลเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูงย่อมทำให้พวกเขามีความตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถโดยไม่ย่อท้อ

สำหรับความหมายของแรงจูงใจตามปทานุกรศัพท์ทางจิตวิทยาซึ่งเขียนโดยอิงลิช แอนด์ อิงลิช ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจแยกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. เป็นตัวแปรที่อยู่ภายในที่ควบคุมการแสดงพฤติกรรมคนเรามีพลังที่จะแสดงพฤติกรรมตามธรรมชาติเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ

2. เป็นกระบวนการเฉพาะอย่างเชิงทฤษฎีที่กระตุ้นให้เกิดการส่งพลังตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ โดยทำให้การตอบสนองนั้นเด่นกว่าการตอบสนองอื่น ๆ ในสถานการณ์เดียวกันเป็นเรื่องของแรงขับซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้คนแสดงพฤติกรรม

3. เป็นกิจกรรมซึ่งคนนำมากระตุ้นให้บุคคลอื่นทำในสิ่งที่ตนต้องการ เช่น การใช้แรงจูงใจของครูมีประสิทธิภาพจนทำให้แรงจูงใจในการเรียนของเด็กสูงขึ้นเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากตัวเสริมแรง

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจทั้ง 3 ลักษณะมีลักษณะร่วมกัน คือ มีลักษณะที่เป็นพลังและมีทิศทาง นั่นคือ แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้คนมีการกระทำเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางซึ่งตัวกระตุ้นนี้อาจจะเป็นแรงที่มาจากสิ่งเร้าภายในซึ่งเรียกว่า แรงจูงใจภายในหรือตัวกระตุ้นนี้อาจจะเป็นแรงที่มาจากสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งเรียกว่า แรงจูงใจภายนอก

สำหรับผู้ที่มีความสนใจภายในจะเป็นผู้ที่มีความสุขในการทำสิ่งต่าง ๆ เพราะมีความพึงพอใจโดยตัวของเขาเองไม่ได้หวังรางวัลหรือคำชมจึง มีแรงจูงใจที่จะทำสิ่งต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีความเบื่อหน่าย จะเป็นผู้ที่ทำงานเพราะรักงานถึงแม้ไม่มีใครเห็น ไม่มีคำชมก็ไม่เกิดความท้อถอยเบื่อหน่ายเพราะเขามีความสุขความพึงพอใจที่จะทำงานนั้น ๆ ลักษณะของผู้ที่มีการกระทำอันเนื่องมาจากแรงจูงใจภายในจะเป็นผู้ที่ทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของตัวเองไม่ต้องคอยหวาดวิตกหรือกังวลว่าใครคิดอย่างไรกับตนซึ่งทำให้สามารถทำได้อย่างเต็มที่ เป็นผู้ที่สามารถสร้างสัมพันธภาพกับคนอื่น ๆ ได้ดีและเป็นผู้ที่ทำงานโดยมุ่งประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

ราชบัณฑิตยสถาน (2535, หน้า 711) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าหมายถึง การใช้กำลังหรืออำนาจชักนำเกลี้ยกล่อมเพื่อให้เกิดผลตาม

ตันติมา ด้วงโยธา (2540, หน้า 19) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงปัจจัยหรือสิ่งต่าง ๆ ที่มากระตุ้นหรือชักนำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าแรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่มากระตุ้นหรือชักนำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตัวเองต้องการแรงจูงใจจะมีทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก

5.1 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการแรงจูงใจ

กระบวนการจูงใจ

กระบวนการจูงใจจะเริ่มต้นด้วยความต้องการการรับรู้ความขาดแคลนของบุคคล เช่น มีความต้องการความสำเร็จต้องการงานที่ทำทนายรายได้และสวัสดิการที่สูงขึ้นความผูกพันกับเพื่อนร่วมงานหรือความมีอำนาจได้การยอมรับนับถือจากผู้ร่วมงาน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้จะนำไปสู่กระบวนการคิดที่นำทางการตัดสินใจของบุคคลเพื่อสนองความต้องการและดำเนินการ

แนวคิดที่เกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจ

हरररर सुखगल (2538, หน้า 14) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการจูงใจไว้เป็น 3 กลุ่มทฤษฎี คือ ทฤษฎีความต้องการ เช่น ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ ทฤษฎีปัจจัยจูงใจ เช่น ทฤษฎีการจูงใจของเฮอริชเบอร์ก และทฤษฎีเหตุผลจูงใจ เช่น ทฤษฎีความคาดหวังของวรูม อย่างไรก็ตาม ทุก ๆ ทฤษฎีพยายามอธิบายถึงสิ่งที่จะมีผลพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นคงอยู่ต่อไป

ทฤษฎีการจูงใจของ Herzberg

เฮอริชเบอร์ก (Herzberg, 1965, p. 68) ได้คิดค้นทฤษฎีแรงจูงใจในการทำงานมี 2 ประเภท คือ

ปัจจัยจูงใจ (Motivation factors) เป็นปัจจัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจในการทำงานทำให้เกิดผลการปฏิบัติที่ดีและมีความพึงพอใจในงาน เช่น การยอมรับนับถือ ความก้าวหน้า

ปัจจัยอนามัย (Hygiene factors) เป็นปัจจัยที่เป็นสภาพแวดล้อมของงานซึ่งไม่มีส่วนในการจูงใจให้คนทำงานมากขึ้นแต่อย่างไรถ้าหน่วยงานใดขาดจะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ เช่น เงินเดือน ความมั่นคงของงาน

จากแนวคิด สรุปว่าปัจจัยที่ต้องการจูงใจให้ผู้ปฏิบัติงานที่ดีและมีความพึงพอใจจะต้องใช้ปัจจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของงาน ส่วนปัจจัยอนามัยเป็นปัจจัยที่เป็นสภาพแวดล้อมไม่มีส่วนในการจูงใจถ้าขาดจะทำให้เกิดความไม่พอใจ

5.2 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์

ทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดทฤษฎีหนึ่ง คือ ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ของนักจิตวิทยาชื่อ มาสโลว์ (Maslow) แนวคิดของมาสโลว์ (Maslow, 1975, หน้า 41) คือ มนุษย์มีความต้องการในสิ่งที่จำเป็นต่อร่างกายในการที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ และมนุษย์จะต้องหาทางสนองความต้องการนี้ก่อนจึงจะเอาใจใส่กับความต้องการในเรื่องอื่นอีก เพราะมนุษย์มีความต้องการไม่สิ้นสุด มาสโลว์ (Maslow, 1975, p. 38) ได้จัดลำดับความต้องการของมนุษย์โดยลำดับขั้นต่ำสุดไปถึงขั้นสูงสุดไว้ 5 ลำดับ และได้กล่าวไว้ว่าเมื่อบุคคลได้รับความต้องการในขั้นนั้น ๆ เป็นที่พอใจเป็นไปตามลำดับของความต้องการอย่างมีระเบียบ ลำดับขั้นของความต้องการนี้ คือ Hierarchy of needs ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์มีดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกายความต้องการระดับนี้เป็นความต้องการด้านพื้นฐานของมนุษย์ในการดำรงชีวิตซึ่งได้แก่ อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และความต้องการทางด้านร่างกายอื่น ๆ เช่น การพักผ่อนนอนหลับ เป็นต้น หากขาดปัจจัยเหล่านี้แล้วยากที่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สำคัญต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ที่จะต้องคืนรณไฟหาตอบสนองความต้องการ มาสโลว์ (Maslow) กล่าวว่า หากบุคคลอยู่ในสภาพของการขาดอาหารบุคคลจะมีพฤติกรรมหรือการกระทำหรือความต้องการในเรื่องอาหารมากกว่าสิ่งอื่น ๆ จะมีความสำคัญรองลงไปนี้ หากความต้องการต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับการตอบสนองเป็นที่พอใจแล้วความต้องการนั้นจะไม่เป็นตัวกระตุ้นหรือจูงใจให้เกิดพฤติกรรมได้อีก เมื่อเป็นเช่นนี้ความต้องการในลำดับที่สูงขึ้นจะมีบทบาทในการกระตุ้นพฤติกรรมมากขึ้น

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย เมื่อมนุษย์ได้รับการตอบสนองทางด้านร่างกายแล้วจะมีความต้องการในลำดับขั้นที่สูงขึ้นไป คือ ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัยหากพิจารณาในสถานการณ์ของการทำงานก็หมายความว่ามนุษย์มีความต้องการที่จะทำงานเป็นหลักแหล่ง ไม่ถูกย้ายงานหรือถูกออกจากงาน มีหลักประกันในการทำงาน มีรายได้เพียงพอแก่การเลี้ยงชีพ มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของคน เป็นต้น

3. ความต้องการด้านสังคม มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องการให้ผู้อื่นยอมรับตน เข้าเป็นหมู่เป็นพวกในสถานภาพที่เป็นที่ยอมรับนับถือและมีความรู้สึกเป็นเจ้าของเป็นพวกเดียวกัน

4. ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือด้วยเหตุผลที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีความรู้สึกว่าคุณค่าและต้องการให้คนอื่นเห็นคุณค่าของตนและปฏิบัติต่อคนให้สมกับคุณค่านั้น ความต้องการนี้ จะรวมถึงความรู้สึกส่วนตัวในความสำเร็จและการตระหนักหรือการได้รับการยอมรับนับถือจากบุคคลอื่น ความต้องการให้ผู้อื่นยอมรับในความสามารถ ความสำเร็จ ต้องการมีชื่อเสียงมีเกียรติยศในสังคม

5. ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตความต้องการนี้เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ คือ ความต้องการประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ต้องการหรือปรารถนาสูงสุดซึ่งแต่ละคนมีความต้องการแตกต่างกันไป บุคคลที่บรรลุความต้องการนี้จะรู้สึกยอมรับตนเองและผู้อื่นมีความสุขในการทำงาน

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า แรงจูงใจจะเป็นตามลำดับขั้นของความต้องการ ซึ่งมี 5 ลำดับขั้น เรียงลำดับจากต่ำไปสูง ความต้องการอันดับแรก คือ ความต้องการสิ่งจำเป็นต่อร่างกายเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ มนุษย์จะต้องหาทางสนองความต้องการนี้ก่อนจนเป็นที่พอใจถึงระดับหนึ่งแล้วความต้องการขั้นต่อไปจึงจะเข้ามาแทนที่ความต้องการที่ได้รับ การตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไปความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นจะเป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม บุคคลแต่ละประเภทจะมีความต้องการที่แตกต่างกันออกไป

5.3 ทฤษฎีการปรับตัวของรอย (Roy, 1999)

รอยได้ให้ความหมายของมนุษย์ว่าเป็นบุคคลเดี่ยว ครอบครัวยุ กลุ่ม องค์กร และชุมชน เป็นระบบการปรับตัวแบบองค์รวม (Holistic adaptation system) ระบบของมนุษย์เป็นทั้งหมดในหนึ่งเดียวแสดงถึงพฤติกรรมที่มีความหมายของมนุษย์ มีความสามารถในการคิด มีสติและมีความหมายซึ่งจะมีการพิจารณาอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อที่จะทำการเปลี่ยนแปลงคนและสิ่งแวดล้อมจะมีรูปแบบและความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอก

ระบบการปรับตัวของบุคคลเป็นระบบเปิด ภายใน มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดนิ่งมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกตลอดเวลา รอย (Roy, 1999) มองว่า บุคคลประกอบด้วยกาย จิต และสังคม (Biopsychosocial being) มีความเป็นองค์รวม ไม่สามารถแยกจากกันได้เพื่อความปกติสุข หรือภาวะสุขภาพที่ดี นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับระดับ การปรับตัว (Adaptation level) ซึ่งเป็นปัจจัยนำเข้าสู่ระบบการปรับตัวของบุคคลอีกตัวหนึ่ง ระดับการปรับตัว คือระดับหรือขอบเขตที่แสดงถึงความสามารถของบุคคลในการตอบสนองทางบวกต่อสถานการณ์หนึ่งหรือเป็นผลจากการที่บุคคลตอบสนองต่อสิ่งเรานั้นเอง ทั้งนี้ รอย ได้แบ่งระดับการปรับตัวออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ระดับการปรับตัวที่มีการผสมผสานกันได้ดี (Integrated level of adaptation)

หมายถึง ระดับของการปรับตัวที่โครงสร้างและหน้าที่ของร่างกาย สามารถทำงานประสานกันได้อย่างเหมาะสม ตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ เช่น สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามปกติ สามารถตอบสนองความต้องการของร่างกายได้ เมื่อมีเหตุการณ์ใด เข้ามาสามารถยอมรับได้ บุคคลมีความมั่นคงในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมสามารถแสดงบทบาทของตนเองได้

อย่างเหมาะสม มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างเหมาะสมและขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นตามความเหมาะสมเช่นกัน

2. ระดับการปรับตัวที่อยู่ในระยะของการชดเชย (Compensatory level of adaptation)

หมายถึง ระดับที่กลไกการควบคุมและกลไกการคิดรู้ถูกกระตุ้นการทำงาน เพื่อที่จะให้เกิดกระบวนการปรับตัวอย่างผสมผสาน (Integrated)

3. ระดับการปรับตัวที่อยู่ภาวะอันตราย/ ไม่ดี (Compromised level of adaptation)

หมายถึง ระดับการปรับตัวที่ยังไม่เพียงพอที่จะไปถึงระดับของการปรับตัวที่ผสมผสานกันได้ดีและระดับการปรับตัวในระยะของการชดเชยทำให้เกิดปัญหาการปรับตัว ในระยะการปรับตัวที่ไม่ดีนี้ เมื่อสิ่งเร้าที่มากกระทบนั้นอยู่ในขอบเขตความสามารถในการปรับตัวของบุคคล บุคคลจะสามารถปรับตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าสิ่งเร้านั้นอยู่เหนือความสามารถของบุคคลจะเกิดการปรับตัวที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งระดับความสามารถในการปรับตัวของแต่ละบุคคล จะมีลักษณะเฉพาะตัว และมีขอบเขตจำกัด แต่ถ้าหากบุคคลเคยประสบความสำเร็จในสถานการณ์เช่นนี้มาก่อนแล้ว ขอบเขตระดับความสามารถในการปรับตัวจะกว้างขึ้นในสถานการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้น คล้ายกันหากระดับการปรับตัวไม่มีประสิทธิภาพจะส่งผลสะท้อนกลับสู่ระดับการปรับตัวใหม่ เพื่อให้บุคคลนั้นอยู่ในสมดุลได้ต่อไปเมื่อสิ่งเร้าเข้ามากระทบทำให้ระบบเกิดการเปลี่ยนแปลงการปรับตัวให้เข้าสู่สมดุลของระบบโดยใช้กลไกการเผชิญปัญหา (Coping mechanism) เป็นกระบวนการที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ โดยที่บุคคลไม่ต้องคิด Roy (1999) การปรับตัวนั้นอาศัยกลไก ที่ทำงานประสานกัน 2 กลไก ได้แก่

1. กลไกการควบคุม (Regulator mechanism) เป็นกลไกการปรับตัวเพื่อตอบสนองโดยอัตโนมัติเพื่อรักษาสมดุลการทำงานของร่างกายในระบบต่าง ๆ โดยอาศัยระบบประสาทของร่างกาย (Neural) สารเคมี (Chemical) และระบบต่อมไร้ท่อ (Endocrine) กระบวนการเผชิญปัญหาทำงาน จากการที่สิ่งเร้าทั้งจากภายนอกและภายใน ผ่านการรับรู้ความรู้สึก (Sense) เข้าสู่ระบบประสาท ระบบไหลเวียน และระบบต่อมไร้ท่อผ่านวิถีประสาท (Channel) โดยอัตโนมัติ ส่งผลให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองโดยอัตโนมัติ (Automatic and unconscious responses) และจะมีผลต่อกลไกการคิดรู้ด้วย

2. กลไกการคิดรู้ (Cognator mechanism) รอย มองว่าเป็นกลไกการปรับตัวที่ทำงานผ่านทางกระบวนการการคิดรู้และอารมณ์ (Cognitive-emotive) มี 4 วิถีทาง ได้แก่ กระบวนการรับรู้หรือรับข้อมูล (Perceptual and information processing) คือ กิจกรรมการเลือกรับข้อมูล เก็บรหัส (Coding) และจดจำข้อมูล (Memory) นั่นเอง ผ่านกระบวนการการเรียนรู้ (Learning) จะเกี่ยวข้องกับ การเปลี่ยนแปลง การได้รับรางวัลผ่านกระบวนการตัดสินใจ (Judgment) และการแสดงอารมณ์

(Emotion) ตลอดจนกลไกการป้องกันทางจิต (Defense mechanism) Roy (1999) แล้วเกิดเป็นพฤติกรรมตอบสนองออกมาการทำงานของกลไกการควบคุมและกลไกการคิดรู้มีการทำงานร่วมกันอย่างแยกจากกันไม่ได้ส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ (Outcome) ซึ่งตอบสนองออกมาเป็นพฤติกรรม การปรับตัว 4 ด้าน ได้แก่

1. การปรับตัวด้านร่างกาย (Physiological mode)

Roy (1999) กล่าวว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางด้านร่างกายและสารเคมีที่เกี่ยวข้องกันในเรื่องการทำหน้าที่และกิจกรรมของระบบอวัยวะ โดยจะเป็นการทำงานของเซลล์ เนื้อเยื่ออวัยวะและระบบต่าง ๆ ในร่างกายของบุคคลเป็นการปรับตัวเพื่อดำรงไว้ซึ่งความมั่นคงด้านร่างกาย (Physiologic integrity) ได้แก่ อากาศ น้ำ อาหาร การออกกำลังกายและการพักผ่อน การขับถ่าย การควบคุมภาวะสมดุลของร่างกาย ยังรวมถึงการทำหน้าที่ของกลไกของการควบคุม คือ การรับความรู้สึก สารน้ำ และอิเล็กโทรไลต์ การทำหน้าที่ของระบบประสาทและการทำหน้าที่ของระบบต่อมไร้ท่อ เป้าหมายสูงสุดเป็นการปรับตัวเพื่อเข้าสู่สมดุลของร่างกาย การประเมินพฤติกรรมปรับตัวด้านร่างกายเป็นการประเมินพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความต้องการพื้นฐานด้านร่างกายสามารถประเมินได้จากการสังเกต การวัด การตรวจร่างกาย การตรวจพิเศษ การสัมภาษณ์และการรายงานด้วยตนเอง มีรายละเอียดได้แก่ 1.1 ออกซิเจน (Oxygenation) 1.2 โภชนาการ (Nutrition) 1.3 การขับถ่าย (Elimination) 1.4 การมีกิจกรรมและการพักผ่อน (Activity and rest) 1.5 การป้องกันอันตรายของร่างกาย (Protection) 1.6 การรับความรู้สึก (Sense) 1.7 สารน้ำและอิเล็กโทรไลต์ (Fluid and electrolyte) 1.8 การทำหน้าที่ของระบบประสาท (Neurological function) 1.9 การทำหน้าที่ของระบบต่อมไร้ท่อ (Endocrine function)

2. การปรับตัวด้านอัตมโนคติ (Self-concept mode)

ประกอบขึ้นจากความเชื่อ และความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองในช่วงเวลาหนึ่ง เกิดขึ้นจากการรับรู้ในตนเองและจากปฏิกิริยาของบุคคลรอบข้าง ซึ่งรอย (Roy, 1999) แบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ

2.1 อัตมโนคติด้านร่างกาย (Physical self)

ซึ่งรอย (Roy, 1999) อธิบายว่า เป็นการประเมินตนเองด้านร่างกายของบุคคล อันประกอบด้วยคุณลักษณะทางด้านร่างกาย การมีเพศสัมพันธ์ ภาวะสุขภาพและการเจ็บป่วย และลักษณะที่ปรากฏ รอย (Roy, 1999) แบ่งเป็นด้านการรับความรู้สึกของร่างกาย (Body sensation) และด้านภาพลักษณ์ (Body image)

2.2 อัตมโนคติส่วนบุคคล (Personal self)

รอย (Roy, 1999) กล่าวว่า เป็นการประเมินของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับลักษณะนิสัย ความคาดหวัง ความรู้สึกมีค่า การให้คุณค่า อัตมโนคติส่วนบุคคลนี้ประกอบด้วย ด้านความมั่นคงในตนเอง (Self consistency) ด้านอุดมคติของตนเอง (Self ideal) ด้านศีลธรรมจรรยาและ จิตวิญญาณแห่งตน (Moral ethical spiritual self)

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ (Role function mode)

เป็นการปรับตัวเพื่อตอบสนองทางด้านความมั่นคงหรือได้รับการยอมรับในสังคม (Social integrity) เป็นการกระทำหน้าที่ตามความคาดหวังของสังคม เน้นบทบาทตำแหน่งหน้าที่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น เป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์หนึ่ง ๆ โดยบุคคลจะต้องปรับตัวตามบทบาทหน้าที่ตามที่สังคมคาดหวังไว้อย่างเหมาะสม หากไม่สามารถปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่ได้จะเกิดปัญหาคือการไม่สามารถแสดงบทบาทใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Ineffective role transition) การแสดงบทบาทไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง (Role distance) ความขัดแย้งในบทบาท (Role conflict) และความล้มเหลวในบทบาท (Role failure) การแสดงบทบาทนี้จะสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อบทบาทตามที่รอยได้แบ่งบทบาทของบุคคลออกเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 บทบาทปฐมภูมิ (Primary role)

บทบาทนี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น บทบาทนี้เป็นไปตามการเจริญเติบโตของบุคคลหรือขั้นพัฒนาการแต่ละวัย เช่น บทบาทการเป็นเด็กวัยเรียน บทบาทในการเป็นผู้สูงอายุ

3.2 บทบาททุติยภูมิ (Secondary role)

เป็นบทบาทที่สัมพันธ์กับบทบาทปฐมภูมิ บุคคลหนึ่งอาจมีบทบาททุติยภูมิได้หลายบทบาท ทั้งบทบาทในครอบครัว เช่น บทบาท การเป็นบุตรของบิดามารดา บทบาทการเป็นพี่หรือเป็นน้อง และบทบาทตามอาชีพ เช่น บทบาทการเป็นพยาบาล บทบาทการเป็นครู บทบาทการเป็นนักศึกษาพยาบาล เป็นต้น

3.3 บทบาทตติยภูมิ (Tertiary role)

เป็นบทบาทชั่วคราวที่บุคคลนั้นได้รับบทบาทนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับระยะเวลาและระยะพัฒนาการของบุคคล เช่น บทบาทการเป็นผู้ป่วย บทบาทการเป็นประธานการประชุม เป็นต้น ทั้งนี้ บทบาทจะประกอบไปด้วยพฤติกรรมของบุคคล 2 พฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมการกระทำ (Instrumental behavior) และพฤติกรรมความรู้สึก (Expressive behavior)

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาหว่ากัน (Interdependence mode)

เป็นการปรับตัวเพื่อให้เกิดความมั่นคงทางสังคมเช่นกันเป็นการตอบสนองต่อความต้องการที่จะมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลทำให้ได้รับความรัก ความห่วงใย ก่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย หากปฏิบัติตัวหรือปรับตัวไม่เหมาะสมจะเกิดการพึ่งพาผู้อื่น ไม่เหมาะสม (Dysfunction dependence) และการพึ่งพาตนเองไม่เหมาะสม (Dysfunction independence) แต่โดยปกติแล้วบุคคลจะพยายามพึ่งพาตนเองและผู้อื่นภายในขอบเขตที่เหมาะสมและสังคมยอมรับ มีการรับและให้ความเอาใจใส่ดูแล พึ่งพาอย่างสม่ำเสมอ มีปฏิสัมพันธ์และการอยู่คนเดียวอย่างเหมาะสม ซึ่งถือว่าการปรับตัวด้านนี้ที่มีความเหมาะสม ซึ่งรอย (Roy, 1999) แบ่งการประเมินออกได้ดังนี้

4.1 บุคคลสำคัญ (Significant other)

เป็นการประเมินความรู้สึก ความผูกพัน สัมพันธภาพ และการช่วยเหลือกันระหว่างผู้รับบริการกับบุคคลที่มีความหมายต่อชีวิต

4.2 ระบบสนับสนุน (Supporting system)

ประเมินความรู้สึก ความผูกพัน การช่วยเหลือระหว่างผู้รับบริการกับครอบครัว เครือญาติ เพื่อนร่วมงาน

รอย (Roy, 1999) ให้คำจำกัดความของสิ่งแวดล้อม โดยยึดตามทฤษฎีของเฮลสัน ที่กล่าวว่า “การปรับตัวเป็นการทำงานของระดับการเปลี่ยนแปลงระดับและระบบการปรับตัวของ “มนุษย์” รอยมองว่า สิ่งแวดล้อม เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสภาพการณ์ ที่ล้อมรอบตัวบุคคล ทั้งภายในและภายนอกบุคคล มีผลกระทบต่อพัฒนาการและพฤติกรรมของบุคคล (Roy, 1999) สิ่งแวดล้อมถือเป็นปัจจัยนำเข้าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นจะกลายเป็นสิ่งเร้าที่มากกระตุ้นให้บุคคลเกิดการปรับตัว โดยจำแนกสิ่งเร้าออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. สิ่งเร้าตรง (Focal stimuli) คือ สิ่งเร้าทั้งจากภายนอกและภายในที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้นมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการปรับตัวมากที่สุดทำให้ต้องมีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกิดขึ้น สิ่งเร้าเปรียบเสมือนตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม เช่น การเจ็บป่วยขณะนั้น

2. สิ่งเร้าร่วม (Contextual stimuli) คือ สิ่งเร้าอื่น ๆ ที่มีอยู่ในขณะนั้น นอกเหนือจากสิ่งเร้ามีผลมากระทบบุคคลเช่นกัน เป็นได้ทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งถ้ามีผลในทางบวกจะช่วยลดอิทธิพลของสิ่งเร้าตรงหรือช่วยลดความรุนแรงได้ แต่ถ้ามีผลในทางลบจะทำให้อิทธิพลของสิ่งเร้าตรงมีอิทธิพลมากยิ่งขึ้นจะทำให้ บุคคลปรับตัวได้ยากเพิ่มขึ้น โดยอาจจะมีผลเป็นตัวเสริมต่อสิ่งเร้าตรง สิ่งเร้าร่วมเหล่านี้ เช่น เพศ การศึกษา สัมพันธภาพ รายได้ของครอบครัว เป็นต้น

3. สิ่งเร้าแฝง (Residual stimuli) คือ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทั้งภายนอกและภายในระบบบุคคลเป็นลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์ หรืออาจเกิดจากประสบการณ์ในอดีต เช่น นิสัย ทักษะ ความเชื่อ ค่านิยม บุคลิกภาพ เป็นต้น

5.4 ทฤษฎีความคาดหวัง

ชิษณุกร พรภาณวิษญ์ (2540, หน้า 6) อธิบายว่า ความคาดหวังหมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น การรับรู้ การตีความ หรือการคาดการณ์ต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นของบุคคลอื่น ที่คาดหวังในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้น ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนต้องการ หรือคาดหวังเอาไว้ความคาดหวังเป็นตัวบ่งชี้แห่งความสำเร็จ ซึ่งจะช่วยในการตัดสินใจของแต่ละคนในการเลือกการกระทำไว้ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะ และความแตกต่าง ของแต่ละบุคคล และ สภาพแวดล้อมซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญ ที่จะทำให้ความคาดหวังนั้นเป็นจริงขึ้นมาได้

Getzels (1974, p. 132) ได้กล่าวไว้ว่า “ความคาดหวังของบุคคลย่อมแตกต่างกัน เพราะคนเราต่างก็มีความคิดและความต้องการแตกต่างกัน” วูม (Vroom, 1964, p. 103) ได้มีคติฐานความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากการตัดสินใจเลือก ระหว่างทางเลือกต่าง ๆ โดยพฤติกรรมเหล่านั้นมีระบบ มีความสัมพันธ์กับ กระบวนการทางจิตใจได้แก่ การรับรู้ ความเชื่อ เจตคติ โดยเกิดจากแรงจูงใจ การกำหนดความคาดหวัง

นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล (2540, หน้า 11) กล่าวถึงการกำหนดความคาดหวังตามความคิดของเดอเซ็คโค ว่าการกำหนดความคาดหวังของบุคคล นอกจาก ขึ้นอยู่กับ ระดับความยากง่ายของงานแล้ว ยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมาในครั้งนั้น ๆ ด้วยดังที่ เดอเซ็คโค ได้กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลเคยประสบความสำเร็จในการทำงานนั้น ๆ มาก่อน ก็จะกำหนดความคาดหวังในการทำงาน ในคราวต่อไปสูงขึ้น และใกล้เคียงกับ ความสามารถจริงมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้าม ระดับความคาดหวังต่ำลงมา เพื่อป้องกันมิให้ตนเกิดความรู้สึกล้มเหลว จากการที่วางระดับความคาดหวังไว้สูงกว่าความสามารถจริง

สมลักษณ์ เพชรช่วย (2540, หน้า 12) ได้สรุปความคาดหวังไว้ว่า การที่บุคคลจะกำหนดความคาดหวังของคนนั้นจะต้องประเมินความเป็นไปได้ด้วย ทั้งนี้เพราะความคาดหวังเป็นความรู้สึกนึกคิด และคาดการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยสิ่งนั้น ๆ อาจจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ความรู้สึกนึกคิด หรือคาดการณ์นั้น ๆ จะมีลักษณะเป็นการประเมินค่า โดยมาตรฐานของตนเองเป็นเครื่องวัดการคาดการณ์ของแต่ละบุคคล แม้จะเป็นการให้ต่อสิ่งที่ป็นรูปธรรม หรือนามธรรมชนิดเดียวกัน ก็อาจจะแตกต่างออกไปได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภูมิหลัง ประสบการณ์ ความสนใจ และการเห็นคุณค่าความสำเร็จของสิ่งนั้น ๆ การที่บุคคลจะทุ่มเทความพยายาม

ในการทำงานมากน้อยแค่ไหน จึงขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 อย่าง คือระดับความเข้มข้นของความต้องการรางวัลนั้น และความคาดหวังของบุคคลนั่นเองที่จะมองว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดในการได้รับการตอบสนองความต้องการในสิ่งนั้น ถ้าเห็นว่ารางวัลที่จะได้จาก ความพยายามนั้นมีคุณค่ากับตนมาก และเป็นไปได้สูง บุคคลก็จะทุ่มเทความสามารถให้มากขึ้น แต่ถ้าคิดว่าความเป็นไปได้มีน้อย หรือรางวัลที่ได้น้อย ก็จะไม่พยายามเพราะคิดว่าเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า

ปัจจัยกำหนดความคาดหวัง

พัชรีย์ มหาลาภ (2538, หน้า 14) ได้สรุปปัจจัยที่กำหนดความคาดหวังมี 3 ประการ ได้แก่

1. กับลักษณะความแตกต่างของแต่ละบุคคล และสภาพแวดล้อม ความคาดหวังและการแสดงออกจึงแตกต่างกัน เพราะความคิดความต้องการของแต่ละ บุคคลนั้นแตกต่างกัน
2. ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของงาน และประสบการณ์ที่ผ่านมาในครั้งนั้น ๆ กล่าวได้ว่า ถ้าบุคคลเคยประสบความสำเร็จในการทำงานนั้นมาก่อน ก็จะทำให้มีการกำหนดระดับความคาดหวังในการทำงานในคราวต่อไปสูงขึ้น และใกล้เคียงสภาพความเป็นจริงมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้าม จะกำหนดความคาดหวังลงมา ก็เพื่อป้องกันมิให้เกิดความรู้สึกล้มเหลวจากระดับความคาดหวังที่ตั้งไว้สูง กว่าความสามารถจริง

3. ขึ้นอยู่กับการประเมินความเป็นไปได้ เพราะความคาดหวังเป็นความรู้สึกนึกคิดและการคาดการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยสิ่งนั้น ๆ อาจเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้จะเป็นการประเมินค่า โดยมีมาตรฐานของตนเองเป็นเครื่องวัดของแต่ละบุคคล ซึ่ง การประเมินค่าของแต่ละคน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งชนิดเดียวกัน ก็อาจแตกต่างกันได้ ด้วยขึ้นอยู่กับภูมิหลัง ประสบการณ์ ความสนใจการให้คุณค่าแก่สิ่งนั้น ๆ ของแต่ละบุคคล จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ความคาดหวังของมนุษย์คาดหวังเกิดจากสภาพแวดล้อมที่บุคคลได้รับกับความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรม ที่แตกต่างกันออกไป ตามความรู้ ประสบการณ์และความต้องการ แล้วบุคคลจะตัดสินใจ

พจนานุกรมออกซ์ฟอร์ด (Oxford Advanced Learner Dictionary, 2000) ได้ให้ความหมายของความคาดหวัง เป็นความเชื่อ เป็นความรู้สึกนึกคิด ของบุคคลที่คาดการณ์ล่วงหน้าต่อบางสิ่งบางอย่างว่า ควรจะเป็น หรือควรจะเกิดขึ้น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2540, หน้า 18) ได้กล่าวถึง ความคาดหวังของผู้รับบริการว่า เมื่อผู้รับบริการมาติดต่อบงค์กรหรือธุรกิจบริการใด ๆ ก็มักจะคาดหวังว่า จะได้รับการบริการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ให้บริการจำเป็นต้องรับรู้และเรียนรู้เกี่ยวกับ ความคาดหวังพื้นฐาน และรู้จักสำรวจ ความคาดหวังเฉพาะของผู้รับบริการ เพื่อสนองบริการที่ตรงกับ ความคาดหวัง ซึ่งจะทำให้ผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจ หรืออาจเกิดความประทับใจขึ้นได้หากการบริการนั้นเกินความจำเป็น

ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy theory) ของวิกเตอร์วรูม (Vroom) มีองค์ประกอบของทฤษฎีที่สำคัญคือ

1. Valence หมายถึง ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์
2. Instrumentality หมายถึง เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่จะไปสู่ความพึงพอใจ
3. Expectancy หมายถึง ความคาดหวังในตัวบุคคลนั้น ๆ บุคคลมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง ดังนั้น จึงพยายามค้นหาหรือ กระทำด้วย วิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อตอบสนองความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังไว้ ซึ่งเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วก็ตามความคาดหวังของบุคคล จะได้รับความพึงพอใจ ขณะเดียวกันก็คาดหวังในสิ่งที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ

พาราสุมาน, ไชธมมอล และแบร์รี (Parasuraman, Zeithmal & Berry, 1994) ได้ระบุถึงปัจจัยหลักที่มีผลต่อความคาดหวังของผู้บริการแบ่งออกเป็น 5 ประการ ได้แก่

1. การได้รับการบอกเล่า คำแนะนำจากบุคคลอื่น
2. ความต้องการของแต่ละบุคคล
3. ประสบการณ์ในอดีต
4. ข่าวสารจากสื่อ และ จากผู้ให้บริการ
5. ราคา

สรุปได้ว่า ความคาดหวัง คือความรู้สึกความต้องการที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไปจน ถึงอนาคตข้างหน้า เป็นการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะมากระทบต่อ การรับรู้ของเรา โดยใช้ประสบการณ์การเรียนรู้เป็นตัวบ่งบอก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ประทีป ปั่นทอง นันทนา จำปา และปัทมกร สละรักษ์ (2557) ศึกษาลักษณะวิถีชีวิต เศรษฐกิจสังคม ความเป็นอยู่ทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพ การดูแลสุขภาพโดยทั่วไปและการเข้าถึงความรู้บริการทางด้านสาธารณสุข ของพนักงานบริการทางเพศหญิงที่ทำงานในสถานประกอบการประเภทต่าง ๆ ในเขตเมืองพัทยาในปัจจุบัน (2557) ประชากรกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้มีอายุอยู่ระหว่าง 21-40 ปี ส่วนใหญ่มีสถานะหย่าร้าง มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือโดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 10,000-50,000 บาทต่อเดือน และมีประสบการณ์ทำงานเฉลี่ย 5 ปีเวลาทำงานเริ่มทำงานในช่วงเย็นถึงรุ่งเช้าของอีกวัน มีบางส่วนรับงานช่วงเวลากลางวันเสริม จากผลการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความพึงพอใจ และทัศนคติที่ดีต่องานขายบริการทางเพศ มีความสุขและพอใจลักษณะงานที่ทำ เกือบทั้งหมดมีเป้าหมายในชีวิตทำงานเพื่อเก็บเงินสร้างฐานะและเงินจืด

ครอบครัว แต่หลายคนที่เคยตัดสินใจเลิกประกอบอาชีพ ต้องกลับมาประกอบอาชีพนี้อีกครั้ง เนื่องจากไม่สามารถสร้างรายได้จากอาชีพอื่น มากพอที่จะใช้ในชีวิตประจำวันได้

ทิพย์วิมล เศรษฐมิ และเกษราวัลณ์ นิลวรางกูร (2555) จากการศึกษา พบว่า หญิงขายบริการทางเพศให้ความสำคัญคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพคือ สุขสบาย ในส่วนของการรับรู้คุณภาพชีวิตด้านสุขภาพทั้ง 6 องค์ประกอบพบว่า ด้านสุขภาพกาย หญิงขายบริการทางเพศรับรู้ว่าร่างกายของตนอ่อนล้าจากการทำงาน บางคนมีความเจ็บป่วยจากการทำงาน บางคนมีการใช้สารเสพติด เช่น ยาบ้า คีมสุรา และสูบบุหรี่ เพื่อให้มีความสามารถในการทำงานมากขึ้น ด้านสุขภาพจิตพบว่า หญิงขายบริการทางเพศดำเนินชีวิตอย่างสุขปนทุกข์ในเวลาเดียวกัน ด้านการเข้าถึงบริการสุขภาพเมื่อเจ็บป่วยสามารถเข้าถึงบริการทางด้านสุขภาพได้ และไปรับการตรวจสุขภาพตามกฎของสถานบริการ ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและสังคม หญิงขายบริการทางเพศมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน แต่บางส่วนมีการแข่งขันกันเองในกลุ่มเพื่อแย่งผู้มาใช้บริการด้านเศรษฐกิจ พบว่า การขายบริการทางเพศเป็นงานที่สบายรายได้มากแต่ไม่มีความมั่นคง บางคนมีหนี้สิน และด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ พบว่า มีความพึงพอใจกับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย มีความปลอดภัย และสะดวกสบายจากการศึกษาในครั้งนี้ ผลการศึกษาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพของหญิงขายบริการทางเพศให้ดีขึ้นและยังสามารถนำไปปรับปรุงการให้บริการเพื่อป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ต่อไป

ทวีชัย ระเบียบ (2555) ศึกษาการวางแผนในอนาคตของผู้ค้าประเวณีจากการศึกษา พบว่า โสเภณีหญิงต่างดาวโดยส่วนใหญ่คิดที่จะทำอาชีพนี้ไปจนกว่าร่างกายจะไม่ไหว เนื่องจากกลุ่มหญิงดังกล่าวมีความหวังว่าจะเก็บเงินส่งทางบ้านเพื่อช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระหนี้สินให้หมด รวมทั้งตั้งใจจะสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ให้กับครอบครัว เพื่อยกระดับสภาพความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวให้ดีขึ้น นอกจากนี้กลุ่มหญิงเหล่านี้ยังมีความตั้งใจจะเก็บเงินไว้จำนวนหนึ่งไว้เมื่อหลังจากเลิกอาชีพขายบริการแล้วจะได้มีเงินใช้ในช่วงบั้นปลายชีวิต หรือบางคนก็ตั้งใจจะนำมาเป็นทุนเพื่อเปิดขายของหรือร้านอาหาร ซึ่งเป็นธุรกิจเล็ก ๆ ในภูมิลำเนาเดิม หรือไม่ก็ตั้งใจจะปล่อยเงินกู้ในประเทศไทย

รัตนารณ์ ตังชนเศรษฐ์ (2554) ศึกษาหญิงอาชีพพิเศษในธุรกิจคาราโอเกะ มีวิถีชีวิตที่คล้ายคลึงกัน คือ พักอาศัยอยู่ในสถาน บริการที่ตนสังกัด มีวิธีการทำงานที่สำคัญ คือ นั่งดื่มกับลูกค้า และเอาใจลูกค้า โดยมีการเรียนรู้จากเพื่อนคนอื่น ๆ ในร้าน การออกไปกับแขกขึ้นอยู่กับความสมัครใจ และความต้องการเงินพิเศษ โดยได้ค่าบริการครั้งละ 1,000-5,000 บาท หญิงอาชีพทุกคนมีภาระต้องส่งเงินไปช่วยเหลือ ครอบครัว มักสนิทกับเพื่อนที่มาจากหมู่บ้านเดียวกัน และเคารพเจ้าของสถานบริการเสมือนพี่หรือแม่ หญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่มีแฟนที่พัฒนาความสัมพันธ์

มาจากลูกค้า ไม่มีเพื่อนข้างนอกสถาน บริการ และไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมสำคัญต่าง ๆ ในชุมชน ส่วนใหญ่ไม่สนใจพัฒนาเพิ่มพูนความรู้ให้ตนเอง เพราะไม่มีเงินและคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถ ส่วนใหญ่ไม่เปิดเผยอาชีพของตนเองให้ ครอบครัวรับรู้ และคิดว่าเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ ความกังวลใจที่สำคัญที่สุดของหญิงอาชีพ พิเศษ คือ เรื่องเงิน และเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวทางบ้าน อนาคตหญิงอาชีพพิเศษต้องการเก็บเงิน และกลับไปทำงานที่บ้านเกิด หรือแต่งงาน

ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชีวศึกษาและกระบวนการยุติธรรม (2550) ศึกษา พบว่า สาเหตุ และปัจจัยของการเข้าสู่กระบวนการค้ามนุษย์ พบว่า ในกรณีที่เป็นเด็กสาวในพื้นที่ที่เป็นคนไทย มักตกอยู่ในกระแสของ โลกทุนนิยม กระแสบริโภคนิยมจนทำให้พฤติกรรมของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงที่มีพฤติกรรมหลงใหลในวัตถุนิยม จึงทำให้เกิดความคิดทัศนคติที่ผิด ๆ อยากได้ อยากมี ชอบงานสบาย การได้แต่งตัวสวย ทำให้เด็กหลงผิดและเข้าสู่กระบวนการธุรกิจทางเพศ โดยเฉพาะกลุ่มเด็กสาวที่เติบโตมาในครอบครัวยากจน พ่อแม่แยกทางกันและอาศัยอยู่กับปู่ย่าตายาย ขาดคนดูแลสนใจ เด็กกลุ่มนี้มีมักออกจากโรงเรียนกลางคันและมีประสบการณ์มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ในส่วนของเด็กหญิงหรือหญิงสาวกลุ่มชาติพันธุ์รวมทั้งกลุ่มคนต่างด้าว สาเหตุหลักของการตกเป็นเหยื่อส่วนหนึ่งนั้นเกิดจากฐานะครอบครัวนั้นมีปัญหาความยากจน

ธนัฐวัฒน์ เอี่ยมสำอางค์ (2548) จากการศึกษาส่วนใหญ่เพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ที่ผลักดันให้เข้าสู่อาชีพนี้ ในระยะหลังการศึกษาวิจัยได้ให้ความสนใจการขายบริการทางเพศ แบบแฝง อย่างในสถานบริการประเภทอาบอบนวด ส่วนผู้หญิงที่เข้ามาทำงานส่วนใหญ่มาจาก ครอบครัววิถีกรรมที่ยากจน การศึกษาต่ำ ผิดหวังในชีวิตสมรส มีภาระต้องดูแลอุปการะ เช่น บุตร พ่อแม่ เป็นความจำเป็นในเรื่องเศรษฐกิจมันคงยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้ขายบริการทางเพศ ประกอบกับมีการชักชวนโดยพบว่าก่อนที่จะหญิงบริการจะเข้าสู่วงการได้นั้น ก็เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากเพื่อนบ้าน

ธนัฐฐ์ ธนัฐกษติเดช (2548) จากการศึกษาและงานวิจัยปัญหาโสเภณีได้ชี้ให้เห็นถึงการค้าประเวณี ทางคณะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยผ่านนโยบายทางด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม ได้สรุปสาเหตุเกี่ยวกับ ปัจจัยการค้าประเวณี ไว้ดังนี้

1. ปัญหาความยากจน ในช่วงเวลา 10-20 ปีที่ผ่านมา ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคมอย่างมาก ก่อให้เกิดสภาวะความยากจนเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะท้องถิ่นในชนบท เกษตรกร ไม่สามารถประกอบอาชีพได้จึงหันไปประกอบอาชีพอื่นแทน บางส่วนหันไปยึดอาชีพโสเภณีแทน และความยากจนเนื่องจากขาดปัจจัยในการผลิต ขาดความจำเป็นในขั้นพื้นฐานไม่เพียงพอสำหรับการดำรงชีวิต

2. ปัญหาการขาดจริยธรรมในกรณีที่พ่อแม่ขายลูกให้เป็นโสเภณี มิใช่เพราะความยากจนอย่างเดียว แต่แสดงให้เห็นถึงการขาดจริยธรรมของพ่อแม่โดยจิตใจขาดความสำนึกและขาดความเคารพในความเป็นมนุษย์และคุณธรรม

3. ปัญหาค่านิยมความฟุ่มเฟือย ความเห่อเหิมของสังคมที่เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดผลที่ตามมาหลายด้าน คือ มีความรู้สึกว่าการประกอบอาชีพโสเภณีเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจ ในปัจจุบันโดยเฉพาะการประกอบอาชีพในต่างประเทศ และการเกิดสถานบริการในรูปแบบต่าง ๆ และเกิดช่องโสเภณีในหลายรูปแบบ การที่มีการค้าประเวณีเกิดขึ้นแล้วสามารถยกระดับฐานะของตนเองให้มีความเป็นอยู่สะดวกสบายขึ้นทำให้ชุมชนยอมรับในวัตถุและชื่นชมในวัตถุและอำนาจของเงิน และเห็นอาชีพนี้เป็นสิ่งที่ดีที่มีการตอบแทนที่เป็นวัตถุสามารถมองเห็น ใค้อย่างชัดเจน จึงเกิดการเลียนแบบกันขึ้น

4. ปัญหาความบกพร่องทางด้านร่างกาย จิตใจ ระดับการศึกษาและสติปัญญา ส่งผลให้ผู้หญิงจำนวนหนึ่งมีความต้องการแสดงออกทางเพศและใฝ่หาประสบการณ์ทางเพศ ตลอดจนมีผลทำให้ผู้หญิงถูกล่อลวงได้ง่าย การได้รับการศึกษาน้อยเป็นเหตุให้ถูกล่อลวงได้ง่าย

5. ปัญหาจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการมีการเสนอรูปแบบการบริการใหม่ ๆ ขึ้น จึงเป็นการทำให้เกิดการขายเซ็กส์ทัวร์เพราะคิดว่าการทำให้ลูกค้าสนใจ อันเป็นทางหนึ่งในการแข่งขัน โดยเน้นเรื่องโสเภณีและการประกวดนางงามต่าง ๆ

6. ทักษะคนหญิงไทยที่มีต่อชายไทย กล่าวคือ หญิงโสเภณีส่วนมากมาจากครอบครัวที่ล้มเหลว เห็นว่าผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบ ไปต่างประเทศแล้วได้แต่งงานกับชาวต่างประเทศจะดีกว่า

7. การพัฒนาวิธีการทำงานของนายหน้าและการแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกันนายหน้าที่ทำกรจัดหาผู้หญิงได้มีการพัฒนาระบบวิธีการทำงานร่วมกันและแบ่งผลประโยชน์กันระหว่างกลุ่มเดียวกัน ตลอดจนมีการพัฒนาวิธีการล่อลวงผู้หญิงให้เข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีอย่างแนบเนียน โดยจะทำการเป็นเรื่องความสมัครใจมากกว่าการบังคับขู่เข็ญ

8. ปัญหาด้านกฎหมาย กฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พ.ร.บ. สถานบริการ 2509, พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี 2503 ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการบังคับใช้ ทำให้เกิดช่องโหว่ทางกฎหมาย มีบทลงโทษไม่เพียงพอที่จะให้ผู้ประกอบการเกิดความยำเกรง แนวคิดที่ว่าความเป็นโสเภณีเพราะอาชีพนี้มีรายได้ดีก็ตาม ยังมีผลการศึกษาของงานวิจัย บางชิ้นเสนอไว้ว่า เรื่องของรายได้ไม่ใช่สิ่งนำไปสู่การตัดสินใจแต่เพียงอย่างเดียว การตัดสินใจไม่ใช่เป็นเรื่องของผู้หญิงเหล่านี้โดยลำพังแต่เริ่มแรก เพราะก่อนที่จะเข้าสู่อาชีพผู้หญิงเหล่านี้ได้ ติดต่อกับเกี่ยวข้องกับบุคคลหนึ่งซึ่งจะเป็นผู้ชักชวนแนะนำโดยที่บุคคลเหล่านี้อาจเป็นเพื่อน ญาติ พี่น้อง หรือคนรัก ประกอบกับ

การขาดความอบอุ่น การแตกแยกจากครอบครัว เกิดความรู้สึกว่าตน ไม่มีคุณค่า ยิ่งทำให้ผู้หญิงเหล่านี้มีความใกล้ชิดและพึ่งพิงเพื่อนเอาแบบอย่างจากเพื่อน เพราะความผูกพันกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน จะมีอิทธิพลจนเกิดเป็นวัฒนธรรมย่อยของกลุ่ม เกิดความรู้สึกมั่นคง และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นอกจากนี้ความล้มเหลวของผู้หญิงเหล่านี้ที่ไม่อาจจะดำเนินไปตามค่านิยมหลักของบรรทัดฐานในสังคมการเป็นโสเภณีจึงเป็นทางเลือกหนึ่ง โดยได้รับประสบการณ์และการเสริมแรงจากกลุ่มเพื่อน และคนที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น รูปแบบของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มที่อยู่ในอาชีพบริการทางเพศจะนำไปสู่การยอมรับเอาอิทธิพลของผู้ที่มีความหมายแก่ตนซึ่งบุคคลที่มีความหมายเกี่ยวข้องอยู่ในอาชีพนี้ และมีส่วนสร้างแรงจูงใจให้บริการทางเพศด้วยการหาเงินได้ง่ายและรวดเร็ว สำหรับในสังคมไทย การศึกษาเกี่ยวกับหญิงบริการทางเพศมักจะศึกษากับผู้หญิงที่มีการศึกษาน้อยและมีฐานะทางเศรษฐกิจตกต่ำเช่นกัน รวมทั้งถูกล่อลวงถูกบังคับ และบางส่วนสมัครใจ ความรู้สึกส่วนหนึ่งของผู้หญิงเหล่านี้ต่ออาชีพของก็คือ แม้ว่าอาชีพบริการทางเพศจะมีรายได้ดี แต่ก็เกิดความอับอายที่จะเปิดเผยและในที่สุดต้องการเลิกอาชีพ

ธีรยุทธ รุ่งเรือง (2545) ได้ศึกษากระบวนการขายบริการในรูปแบบนางโทรศัพท์ โดยได้ศึกษาถึงประวัติความเป็นมาและกระบวนการขายบริการในรูปแบบนางทางโทรศัพท์ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ค่อยเปิดเผย ผลการศึกษาทำให้ทราบว่าภูมิหลังของนางโทรศัพท์ในอดีตและปัจจุบันจะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่สิ่งที่พบคือ อายุของผู้ที่มาประกอบอาชีพนี้ค่อนข้างต่ำลงเรื่อย ๆ และในปัจจุบันก็จะพบว่าเอนด์ก็จะมีอายุไม่มากและกำลังอยู่ในวัยเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงระดับมหาวิทยาลัย เด็กที่มาขายบริการทางเพศส่วนใหญ่จะมีสาเหตุมาจาก

1. ครอบครัวยากจน
2. ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
3. ขาดความรักความอบอุ่น
4. ทำตามเพื่อน
5. ออยากลอง

และพบว่าเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับทางบ้านจึงตัดสินใจแยกมาพักอยู่ที่หอพัก แต่เมื่อเกิดปัญหาทางการเงินจึงตัดสินใจมาประกอบ อาชีพขายบริการเพื่อหาเงินเป็นค่าเล่าเรียน เมื่อมีเงินเด็กเหล่านี้ก็จะนำเงินไปใช้ในทางฟุ่มเฟือย เช่น การแต่งตัว การเที่ยวทำให้ต้องมาประกอบอาชีพนี้ตามเดิมอีก

วิทยา วรรณศิริ (2532, หน้า 48 อ้างถึงใน กนกวรรณ ธรารวรรณ, 2539) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลให้สตรีในบางกลุ่มในภาคเหนือประกอบอาชีพบริการพิเศษ: ศึกษาเฉพาะจังหวัดเชียงราย ได้พบว่า สตรีบางกลุ่มในภาคเหนือ (เฉพาะจังหวัดเชียงราย) มีปัจจัยทางสังคมหลายอย่างที่ผลักดัน

สตรีให้หันมาประกอบอาชีพบริการพิเศษในเรื่องค่านิยม สำหรับแรงจูงใจในการตัดสินใจของสตรีที่หันมาประกอบอาชีพ คือ ความต้องการมีฐานะมั่นคง และสามารถช่วยเหลือดูแลสมาชิกของครอบครัว ต้องการมีบ้านเป็นของตนเองและต้องการเครื่องนุ่งห่มที่สวยงาม เป็นต้น

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ สรุปว่า ผู้หญิงที่เข้ามาค้าประเวณีส่วนใหญ่ต้องการหาเงินไปเลี้ยงดูครอบครัว และต้องการยกฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัวให้ดีขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

Johnson (2015) การสำรวจอารมณ์ความรู้สึกของหญิงอาชีพพิเศษที่กำลังจะออกจาก การประกอบอาชีพพิเศษมีความซับซ้อนในด้านอารมณ์และความรู้สึกแต่ละสถานการณ์แตกต่างกัน จากการวิจัยพบว่าอารมณ์เป็นศูนย์กลางในการปรับเปลี่ยนบทบาท อารมณ์ยังเป็นกระบวนการตัดสินใจของตนเองโดยการใช้โปรแกรมควบคุมอารมณ์และอุปสรรคเป็นความรู้สึกที่ออกจากความต้องการที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของอารมณ์เชิงบวกจากปัจจัยภายในและภายนอกของความรู้สึกเป็นการบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงและการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตผ่านการสร้างอารมณ์ที่มีแรงจูงใจและความคาดหวังที่จะปรับใช้ชีวิตต่อไป

Camegy (2015) การค้าประเวณีเป็นการกระทำขึ้นมาเป็นการบ่งบอกถึงการเสียคุณธรรมในเรื่องเพศ ผู้คนที่สำคัญไม่มีการดูแลตัวเองดีพอในการใช้บริการมีการนำเงินไปแลกเปลี่ยนเช็คส์ ความเสื่อมโทรมทางความคิดการนำร่างกายมาแลกเปลี่ยนเป็นเงินสร้างรายได้เป็นความเสี่ยงที่จะใช้เกิดผลเสียต่อร่างกายและการค้าประเวณีก็เป็นเหตุให้มีความเสี่ยงต่อสุขภาพของโสเภณีตามมา

Thorlby (2015) วิจัยเรื่องความต้องการที่จะเลิกจากการประกอบอาชีพค้าประเวณี พบว่าผู้ที่เคยประกอบอาชีพนี้พยายามจะเลิกแต่ก็ยังมีอุปสรรคหลายอย่าง เพราะส่วนใหญ่ยังต้องการเงินเพื่อใช้จ่ายในการดำรงชีวิตทั้งยังมีปัญหาการตกงานที่ไม่หน่วยงานภาครัฐและเอกชนไม่ได้ทำการช่วยเหลือและสนับสนุนให้เลิกประกอบอาชีพค้าประเวณี

Par (2015) บทบาทของสตรีในการตัดสินใจขายบริการ ไม่ได้เป็นปรากฏการณ์ใหม่ที่ผู้หญิงเหล่านี้เกิดขึ้นมาแต่จะพบว่าจะมีการศึกษาน้อยมีความสำคัญมากในการตัดสินใจประกอบอาชีพ ความสนใจในการวิจัยครั้งนี้ขึ้นอยู่กับการศึกษาความรู้ในการแก้ปัญหาถึงแม้จะดูเหมือนจะอยู่ในสังคมร่วมสมัย วิจัยนี้ใช้การสัมภาษณ์กับ 15 คน ผู้มีส่วนได้เสียจากการให้บริการ ดำรวจ องค์กรชุมชนหรือศูนย์เด็กและเยาวชน มีการบันทึกข้อมูลกรณีของผู้หญิงที่สมัครใจการค้าประเวณี การถูกชักนำให้มาประกอบอาชีพค้าประเวณีจึงเป็นเหตุจูงใจให้เกิดปัญหาความรุนแรงต่าง ๆ ในการทำงานบางครั้งอาจถูกล่อลวงมาเพื่อประกอบอาชีพนี้ อาจมาจากการชักชวนในรูปแบบของสื่อที่หลงเชื่อและกลายเป็นเหยื่อให้กลุ่มคนที่ชักจูงมาแสดงผลประโยชน์จากการขายบริการต่อไปและเป็นต้นเหตุของปัญหาอาชญากรรม

Chaparro (2014) การค้าประเวณีและสื่อลามกต่าง ๆ เป็นเหตุให้คนไม่มีศักดิ์ศรีในตัวเอง ความขาดความเชื่อมั่นในศีลธรรมอย่างมาก เป็นผลสืบเนื่องมาถึงการข่มขืน เพราะคนขาดความเคารพ ในสิทธิของคนอื่น แสดงออกทางเพศจนเป็นเหตุให้เกิดปัญหาสังคมตามมา

McGurre (2014) ปัญหาโสเภณีในผู้หญิงชาวไอริชมีการแสดงวัฒนธรรมทางเพศที่เสรี สตรีที่ประกอบอาชีพค้าประเวณีมีการใช้ช่องทางหลากหลายในการขายบริการ งานวิจัยได้วิเคราะห์ ให้เห็นว่า จุดเปลี่ยนของความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วทำให้ทัศนคติทางเพศเสื่อม โทรมลง

Mulvihill (2014) งานวิจัยนี้ได้นำเสนอการค้าประเวณีในอังกฤษและเวลส์ ผู้ชายเป็นผู้ซื้อบริการ ส่วนผู้หญิงเป็นผู้ขายบริการมีการหาเหตุผลที่จะเรียกร้องสิทธิสตรีการป้องกันการเกิด อาชญากรรมจากการหาแนวทางนโยบายให้มีหน่วยงานรับผิดชอบต่อกฎหมายให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น ในการป้องกันแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี

Chang (2012) วิจัย พบว่า รัฐบาลอินเดีย มีส่วนในการสอบสวนเพื่อกำหนดขอบเขต ของการค้าประเวณีและขอบเขตของการค้าทางเพศทั่วไปของบริติช อินเดีย ระหว่าง ปี ค.ศ. 1917 และค.ศ. 1939 โครงการวิทยานิพนธ์อาณานิคมเก็บข้อมูลชาติพันธุ์วิทยาและสถิติเกี่ยวกับผู้หญิง ผู้ที่ผูกติดอยู่กับอาชีพโสเภณีในชมพูทวีป การกล่าวถึงโสเภณีอินเดียที่จะนำอารมณ์ความรู้สึก ที่น่าสงสารและในทางกลับกันต้องรักษาความถูกต้องอุดมการณ์ของ “พุทธะ” การปกครองของ อังกฤษโดยสมัยใหม่ของยุโรปเย็นพื้นเมือง” ในอินเดียมีการตายของโสเภณีมากเช่นความขัดแย้ง และเด็กที่อยู่ในการจัดงานแต่งงานศตวรรษที่สิบเก้า การแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ประเทศ อังกฤษปกครองอินเดียและสร้างภาพลวงตาของความสำเร็จของเทคโนโลยีในยุคอาณานิคมของ การเฟื่องฟู อย่างยั่งยืนสมมุติฐานเกี่ยวกับโสเภณีอาณานิคม ต้องพยายามอย่างต่อเนื่องถึงข้อเท็จจริง ของสังคมและ เกี่ยวกับวิทยานิพนธ์อาณานิคมและรายงานบริบทของการผลิตของพวกเขาการศึกษา นี้ พยายามที่จะส่องสว่างทั้งเหตุผลและคาดเดาไม่ได้ รัฐต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมและแรงจูงใจ ซ่อนเร้นความชอบธรรมของจักรพรรดิที่อยู่เบื้องหลังความใจดีมีน้ำใจดูเหมือนจะปฏิรูปสังคม อาณานิคมสำหรับผู้หญิงอินเดียได้อย่างชัดเจน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องวิถีชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ และความหมายของผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ 2) ศึกษาแนวทางการวางแผนอนาคตและความต้องการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการศึกษาที่เจาะลึกเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลตรงตามประเด็นที่ต้องการศึกษารอบคอบตามวัตถุประสงค์ ในการวิจัยครั้งนี้จึงใช้การศึกษารูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Content analysis) โดยมีการดำเนินการดังนี้

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลเป็นหญิงแท้ที่ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป ทำงานอยู่ในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ผู้สมัครใจให้ข้อมูล การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลเลือกแบบเจาะจง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. หญิงให้บริการทางเพศแบบเปิดเผย
2. หญิงให้บริการทางเพศแบบแอบแฝง
3. หญิงให้บริการทางเพศแบบอิสระ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ สถานที่ดำเนินการสัมภาษณ์ ได้แก่ ที่ห้องพัก ที่ทำงาน หรือตามผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้กำหนด ศึกษาในกลุ่มหญิงแท้ที่ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี มีอายุ 20 ปีขึ้นไป ทำงานอยู่ในเขตพื้นที่เมืองพัทยา ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) ตามแนวทางสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างที่สถานบริการและหรือที่พัก ที่ทำงาน จากนั้นใช้วิธีการคัดเลือกได้มาจากการบอกต่อ (Snow ball) และสัมภาษณ์จนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว ได้ข้อสรุป โดยผู้ได้รับการคัดเลือกจะต้องได้รับการชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย สิทธิของผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยนี้ และแจ้งว่าประเด็นที่สัมภาษณ์เป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งผู้ให้ข้อมูลอาจจะไม่ตอบคำถามก็ได้ ถ้ารู้สึกว่าจะไม่สะดวกที่จะตอบ หรือถ้าผู้ให้ข้อมูลสงสัยในเนื้อหาของการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยแสดงกรอบคำถามในการสัมภาษณ์ให้ผู้ให้ข้อมูลอ่านด้วยตัวเอง เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลไม่โอ้อวดใจในการให้สัมภาษณ์ จากนั้นจึงขอความร่วมมือในการเข้าร่วมงานวิจัย

เมื่อผู้ให้ข้อมูลให้ความร่วมมือและลงนามยินยอม จึงจะนัดหมายสถานที่พบ เวลาที่สะดวก หมายเลขโทรศัพท์ และที่อยู่ติดต่อได้ เพื่อนัดหมายสัมภาษณ์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

วิธีดำเนินการวิจัย

แบ่งขั้นตอนการดำเนินการออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มผู้หญิงหญิงให้บริการทางเพศ แบบเปิดเผย ผู้วิจัยไปตามสถานที่ทำงานของผู้ให้ข้อมูล เช่น บาร์เบียร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มผู้หญิงหญิงให้บริการทางเพศ แบบแอบแฝง ผู้วิจัยพบผู้ให้ข้อมูลได้ตามสถานที่ทำงานของผู้ให้ข้อมูล เช่น ร้านนวดแผนโบราณ ร้านอาหาร

กลุ่มที่ 3 กลุ่มผู้หญิงหญิงให้บริการทางเพศ แบบอิสระ ผู้วิจัยพบผู้ให้ข้อมูลได้ตามสถานที่สาธารณะ ห้างสรรพสินค้า ตามชายหาด

การสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างสัมพันธภาพกับกับหญิงหญิงให้บริการทางเพศ หรือ หน่วยงานที่ช่วยเหลือด้านการเก็บข้อมูล ตลอดจนสร้างสัมพันธภาพกับผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยสร้างความสัมพันธภาพกับเจ้าของสถานประกอบการ และหญิงหญิงให้บริการทางเพศ โดยแนะนำตัวพร้อมกับอธิบายวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยตลอดจนขั้นตอนการเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับกรอบการศึกษา และขอศึกษาเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลด้านวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ ความหมายของผู้ประกอบอาชีพนี้ สาเหตุการนำไปสู่การเข้ามาประกอบอาชีพหญิงอาชีพพิเศษ และผลกระทบที่ได้รับจากการประกอบอาชีพ แนวทางการปรับตัวระหว่างที่ประกอบอาชีพ การวางแผนอนาคตและความต้องการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชน อย่างไร ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสามารถพูดคุยเกี่ยวกับความรู้สึกหรือแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากการให้ข้อมูลในครั้งนี้ไม่มีผลกระทบต่อการทำงานแต่ประการใด

3. แจ้งรายละเอียดในการดำเนินการสัมภาษณ์แก่ผู้ให้ข้อมูล เมื่อผู้ให้ข้อมูลยินยอมเข้าร่วมวิจัย ผู้วิจัยได้คำนึงถึงจรรยาบรรณและจริยธรรมของนักวิจัย และการพิทักษ์สิทธิ์ผู้ให้ข้อมูล โดยแจ้งกฎเกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย วิธีการเก็บข้อมูลซึ่งใช้การสัมภาษณ์ บันทึกเสียง ร่วมกับการจดบันทึกในขณะที่สัมภาษณ์ด้วย เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องมือต่าง ๆ ที่จัดเตรียมไว้ในการสัมภาษณ์แต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูลจะนัดหมายวัน เวลา สถานที่ ตามที่ผู้ให้ข้อมูลสะดวกและมีความพร้อมในการให้ข้อมูล

ซึ่งการเก็บข้อมูลครั้งนี้ หากได้ข้อมูลที่ไม่เพียงพอในครั้งแรก ผู้วิจัยได้นัดหมายสัมภาษณ์ต่อเนื่องในเวลาต่อไปจนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว และผู้วิจัยได้กำหนดรหัสเพื่อแสดงที่มาของแหล่งข้อมูลแทนชื่อของผู้ให้ข้อมูล และผู้ให้ข้อมูลสามารถปฏิเสธหรือออกจากกรวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตนเอง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล จากวัตถุประสงค์การศึกษาวิจัย ที่ต้องการศึกษาวิถีชีวิตเข้ามาของหญิงหญิงให้บริการทางเพศ และความหมายของผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ผลกระทบและแนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ มีการวางแผนอนาคตและความต้องการ การสนับสนุนเมื่อเลิกประกอบอาชีพผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรม จึงต้องเลือกผู้ที่มีประสบการณ์ตรงเป็นผู้ให้ข้อมูลว่าแต่ละคนผ่านประสบการณ์ชีวิตมาอย่างไร ทั้งนี้ ข้อมูลตามการรับรู้และให้ความหมายจากผู้ให้ข้อมูลที่มีประสบการณ์ตรง ถือว่าเป็นความจริงตามความนึกคิดของแต่ละบุคคลดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือก หญิงให้บริการทางเพศ มาเป็นผู้ให้ข้อมูล อธิบายเรื่องราวและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เพื่อให้ข้อมูลการรับรู้ตีความตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

ผู้วิจัยใช้เทคนิคการรวบรวมข้อมูล 5 วิธี ดังนี้

1. การจดบันทึกภาคสนาม (Field notes) การบันทึกข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตพฤติกรรมขณะทำการสัมภาษณ์
2. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) แบบกึ่งมีโครงสร้างร่วมกับการไต่ถามประเด็นที่ไม่ชัดเจน (Probes) ได้แก่ การใช้คำถามปลายเปิด (Open-ended question) ให้ผู้ให้ข้อมูล ได้เล่าถึงประสบการณ์และความรู้สึก ผสมผสานกับเทคนิคการฟังอย่างใส่ใจ (Active listening) การสะท้อน (Reflection) การกล่าวซ้ำ (Emphasized) การสรุปความ (Summarized) การเงียบ (Silence) และการยกย่องชื่นชม (Affirmation) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมหรือจนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว (Saturation of data)
3. บันทึกเสียงขณะสัมภาษณ์ โดยขออนุญาตผู้ให้สัมภาษณ์ และดำเนินการเฉพาะรายที่ให้ความยินยอมเท่านั้น
4. การแปลผลข้อมูลรายวัน หลังจากการสัมภาษณ์แต่ละครั้ง ผู้วิจัยนำมาถอดความในรูปแบบบทสนทนา ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการอ่านและทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมด กรณีที่พบว่าข้อมูลคลุมเครือ ไม่ชัดเจน หรือข้อมูลไม่ครบถ้วน จึงไปสัมภาษณ์ครั้งต่อไป
5. การยืนยันข้อมูลรายครั้ง ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการสังเกต สัมภาษณ์และการจดบันทึกภาคสนามมาจัดทำข้อสรุปเบื้องต้น ตรวจสอบความถูกต้องของข้อสรุป จากนั้นนำข้อมูลไปตรวจสอบความถูกต้อง (Validation)

การตรวจสอบข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ดังต่อไปนี้

1. การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล เน้นการตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งต่าง ๆ นั้น มีความเหมือนกันหรือไม่ ซึ่งถ้าทุกแหล่งพบว่าข้อมูลเหมือนกัน แสดงว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มา มีความถูกต้อง

2. การตรวจสอบด้านผู้วิจัย เน้นการตรวจสอบจากผู้วิจัยว่าได้ค้นพบที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งถ้าผู้วิจัยหรือผู้เก็บข้อมูลทุกคนพบว่าข้อค้นพบที่ได้มา มีความเหมือนกัน จากผู้ให้ข้อมูลแสดงว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มา มีความถูกต้อง

3. การตรวจสอบด้านทฤษฎี เน้นการตรวจสอบว่าถ้ามีการใช้ทฤษฎีที่หลากหลายแล้ว ข้อมูลที่ได้มา เป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่ ถ้าผู้วิจัยพบว่าไม่ว่าจะนำทฤษฎีใดมาใช้ ได้ข้อค้นพบที่เหมือนกัน แสดงว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มา มีความถูกต้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะเก็บข้อมูล ให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและมีเครื่องมือประกอบ ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ วิจัยสร้างขึ้นโดยนำหลักแนวคิดทฤษฎีและข้อมูลต่าง ๆ มาสังเคราะห์ และสร้างคำถามขึ้นให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ก่อนนำแบบสัมภาษณ์ ดังกล่าวมาใช้ ผู้วิจัยได้เสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมคณาจารย์นิพนธ์ตรวจสอบและแก้ไข ตามคำแนะนำ จากนั้นได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ สุทธิชาติพิพย์	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์ชลิ มาพุทธ	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญภา กุลนภาค	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content validity) และปรับปรุงแก้ไขตาม คำแนะนำก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ก่อนนำ แบบสังเกตมาใช้

2. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semistructured selection interview) สัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interview) รายบุคคล เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูล ประเด็นสภาพวิถีชีวิต

สาเหตุการตัดสินใจ ปัญหา/ อุปสรรค แนวทางการปรับตัว การวางแผนอนาคตของหญิงอาชีพพิเศษ
ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

3. อุปกรณ์การบันทึกข้อมูล

3.1 เครื่องบันทึกเสียง ใช้บันทึกเสียงการสัมภาษณ์

3.2 สมุดบันทึกการสังเกต สำหรับบันทึกสิ่งที่สังเกตเห็นระหว่างการสัมภาษณ์

แบบเจาะลึก

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบเชิงเนื้อหา (Content analysis) โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้
อ่านเรื่องราวจากการจดบันทึกการสัมภาษณ์ (Field note) ทั้งหมดจนผู้วิจัยเข้าใจเรื่องราวชัดเจนเห็น
ความสัมพันธ์เชื่อมโยงของข้อมูล และให้รหัสข้อมูล (Code)

คัดแยกข้อมูลรหัสเดียวกันมาอยู่ที่เดียวกัน แล้วอ่านซ้ำไปมา (Read and reread)
เพื่อทำความเข้าใจกับข้อมูลในแต่ละหมวดหมู่ จากนั้นเขียนประมวลความตามข้อมูลนั้น ๆ
โดยยกประโยคคำพูด (Quotation) ของแต่ละคนที่เกี่ยวข้องวางเรียง แล้วลงรหัส Sub code
ตามประเด็นย่อยที่พบ เรียบเรียงประมวลเรื่องราวตามหมวดหมู่ย่อย ๆ ภายใต้รหัสที่กำหนดไว้
สรุปประมวลเรื่องราวดังกล่าวให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด

การพิทักษ์สิทธิและจริยธรรมการวิจัย

การวิจัยนี้คำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิและจริยธรรมในการวิจัย ดังนี้

สิทธิในการตัดสินใจเข้าร่วมเป็นผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย การอัดเสียงและการถ่ายภาพ

สิทธิในการปกปิดข้อมูลที่ไม่ต้องการบอกผู้วิจัยให้ข้อมูลสามารถถอนตัวจากการวิจัย

ได้ตลอดเวลา

สิทธิในการไม่เปิดเผยข้อมูลและครอบครัวในการเผยแพร่ผลการวิจัย

การบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ผู้วิจัยจัดทำเป็นรหัสจึงปลอดภัยในเรื่องการรักษาความลับ

ของผู้ให้ข้อมูล

เมื่อสิ้นสุดการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำลายเทปบันทึกเสียงการสัมภาษณ์ ภาพถ่ายและ

เอกสารบันทึกการให้สัมภาษณ์บางส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข้อมูลเพื่อไม่ให้หลักฐานต่าง ๆ นำไปสู่

การชี้ตัวผู้ให้ข้อมูลภายหลัง และผู้วิจัยจะทำลายข้อมูลทั้งหมดที่เก็บมาหลังจากการวิจัยสิ้นสุดลง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปให้บริการทางเพศ
2. วิถีชีวิตทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปให้บริการทางเพศ

ตารางที่ 6 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มของหญิงอาชีพพิเศษ	จำนวน $n = 17$	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
กลุ่มที่ 1 หญิงให้บริการทางเพศแบบเปิดเผย	6	3, 5, 6, 11, 13, 17
กลุ่มที่ 2 หญิงให้บริการทางเพศแบบแอบแฝง	5	2, 4, 9, 10, 15
กลุ่มที่ 3 หญิงให้บริการทางเพศแบบอิสระ	6	1, 7, 8, 12, 14, 16
รวม	17	

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยมีจำนวน 6 คน ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, 5, 6, 11, 13, 17 กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝงมีจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, 4, 9, 10, 15 และกลุ่มที่ 3 แบบอิสระมีจำนวน 6 คน ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, 7, 8, 12, 14, 16 มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 7 ข้อมูลทั่วไป จำนวนของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน <i>n</i> = 6	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
ภูมิลำเนา		
ภาคเหนือ	-	-
ภาคกลาง	1	3
ภาคอีสาน	5	5, 6, 11, 13, 17
อายุปัจจุบัน		
อายุ 20-25	1	5
อายุ 26-30	2	3, 6
อายุ 30-35	2	13, 17
อายุ 35-40	1	11
อายุ 41-45	-	-
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาปีที่ 6	1	3
มัธยมศึกษาปีที่ 3	5	5, 6, 11, 13, 17
มัธยมศึกษาปีที่ 6	-	-
สถานภาพสมรส		
โสด	5	3, 5, 6, 13, 17
มีคู่ยังอยู่ด้วยกัน	-	-
หม้าย/ หย่า/ แยก	1	11
เสียชีวิต	-	-
สาเหตุการหย่าร้าง/ แยกทาง		
สามีนอกใจ	3	5, 6, 13
สามีดื่มสุรา/ สารเสพติด	2	3, 17
สามีไม่ทำงานช่วยเหลือค่าใช้จ่าย	1	11
สามีเสียชีวิต	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน $n = 6$	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
สถานภาพสมรส		
โสด	5	3, 5, 6, 13, 17
คู่	-	-
หม้าย/ หย่า/ แยก	1	11
เสียชีวิต	-	-
สาเหตุการหย่าร้าง/ แยกทาง		
นอกใจ	3	5, 6, 13
คึดมสุธา/ สารเสพติด	2	3, 17
ไม่ทำงานช่วยเหลือค่าใช้จ่าย	1	11
ระยะเวลาการทำงาน		
1-3 ปี	5	3, 6, 11, 13, 17
4-6 ปี	1	5
7-10 ปี	-	-
รายได้จากอาชีพเดิม		
5,000-10,000	4	3, 13, 5, 17
11,000-15,000	1	6
16,000-20,000	-	-
21,000-25,000	-	-
26,000-30,000	1	11
จำนวนบุตร		
ไม่มีบุตร	3	3, 5, 17
1-2 คน	2	6, 13
3-4 คน	1	11

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน $n = 6$	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
อาชีพเดิม		
เกษตรกรกรรม	1	3
รับจ้าง	2	5, 13
ค้าขาย	1	11
ธุรกิจส่วนตัว	2	6, 17

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 ส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาจากภาคอีสาน (5 คน จาก 6 คน) มีภูมิลำเนาภาคกลางน้อยสุด (1 คนจาก 5 คน)

อายุ 30-35 ปี (2 คนจาก 6 คน) อายุเฉลี่ยน้อยสุด 20 ปี และมากที่สุดที่มาทำงาน 40 ปี จบชั้นการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 (5 คนจาก 6 คน)

สถานภาพสมรสโสด/ มีคู่ชีวิตแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส (5 คนจาก 6 คน)

สาเหตุเหตุของการหย่าร้างมาจากสามีอกใจไปมีหญิงอื่น (3 คนจาก 6 คน) น้อยสุดไม่ทำงานช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในครอบครัว (1 คน จาก 6 คน)

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (4 คนจาก 6 คน) รายได้ต่อเดือน 26,000-30,000 บาท (1 คนจาก 6 คน)

ไม่มีบุตร (3 คนจาก 6 คน) มีบุตรจำนวน 1-2 คน (2 คนจาก 6 คน) และมีจำนวนบุตร 3-4 คน (1 คนจาก 6 คน)

อาชีพเดิมก่อนเข้ามาประกอบอาชีพมีจำนวนเท่า ๆ กัน คือ รับจ้างและมีธุรกิจส่วนตัว (2 คนจาก 6 คน) มีอาชีพเดิมก่อนเข้ามาประกอบอาชีพมีจำนวนเท่า ๆ กัน คือ เกษตรกรรมและค้าขาย (1 คน จาก 6 คน)

วิถีชีวิตทั่วไป

1. ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ

ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ ตามความเข้าใจของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย คือ ไม่ทำความเดือดร้อนให้กับผู้ใด หาเงินง่ายและรายได้ดี ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นหรือเลือกงานที่มีรายได้มาก ๆ ได้ เนื่องจากตนเองไม่มีการศึกษา หรือเรียนมาน้อย หากประกอบอาชีพอื่นได้ เงินหรือค่าตอบแทนน้อย ไม่พอใช้จ่าย จึงมาประกอบให้บริการทางเพศ

เพราะเป็นอาชีพที่ง่ายสบาย และสามารถมีรายได้ที่มากกว่าอาชีพอื่น (ตามความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล) ซึ่งหมายความว่า จะทำให้ความเป็นอยู่ของตนเองและครอบครัว ซึ่งมี บุตร พ่อแม่ และญาติพี่น้อง จะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นตามไปด้วยนั่นเอง ถึงแม้ว่าการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศดังกล่าว จะมีความเสี่ยงต่อการติดโรคร้ายที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก็ตาม หากการประกอบอาชีพอื่น มีรายได้มากกว่า การประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้จะเป็นอาชีพสุดท้ายที่จะเลือก หากไม่แย่งที่สุดก็จะไม่เลือกทำอาชีพนี้เนื่องจากทราบอยู่แล้วว่า สังคมไม่ยอมรับ น่าอับอาย ผู้คนดูถูกเหยียดหยาม

อย่างไรก็ตามจากคำบอกเล่าถึงความรู้สึกในมโนสำนึก ของผู้ให้ข้อมูลของ หญิงประกอบอาชีพให้บริการทางเพศทุกคน จะพูดในลักษณะความหมายที่คล้ายหรือตรงกัน เกี่ยวกับการประกอบอาชีพให้บริการทางเพศ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หนูว่ามันเป็นอาชีพ อาชีพหนึ่ง ที่คนเรามันหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นอาชีพสุดท้ายที่ผู้หญิง จะเลือกทำเพราะมันเป็นงานที่น่าอาย คนก็ดูถูกเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ตอนที่หนูก้าวเข้ามามันมืดไปหมด จึงตัดสินใจมาทำอาชีพนี้ เพื่ออยากให้ครอบครัวสบาย หนูคิดว่ามันเป็นอาชีพที่สุจริตและทำให้ครอบครัวสบาย ไม่มีอาชีพไหนหาเงินง่ายกว่าอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ส่วนใหญ่ ผู้หญิงที่เข้ามาประกอบอาชีพให้บริการทางเพศมีสาเหตุหลัก ๆ คือ ฐานะทางบ้านลำบากยากจน มีปัญหาเรื่องการเงิน รู้สึกว่ามีชีวิตที่สิ้นหวัง ไม่มีทางเลือกอื่น อยากให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีและสบายขึ้น มีความผิดหวังกับชีวิตในครอบครัว แยกทางหรือเลิกกับสามี เพราะสามีไม่มีความรับผิดชอบในครอบครัว อยากได้สามีเป็นชาวต่างชาติที่มีฐานะการเงินที่ดี มาช่วยส่งเสียเลี้ยงดู มีบ้านมีรถยนต์ขับ เหมือนกับครอบครัวอื่น ๆ ประกอบกับหาทางออกอื่น ไม่ได้จึงตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้ โดยมีความหวังว่าตนเองคงจะ โชคดีมีคนส่งเสียเลี้ยงดูบ้าง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เพราะคิดว่าจะได้สามีฝรั่งเลี้ยงมาส่งเสียเลี้ยงดูให้มีความเป็นอยู่ที่ดี มีบ้านใหม่ มีรถขับ มีเงินคนก็ไม่ดูถูกเรา พอไม่มีคนเราก็ก็น่าอายในสายตาคนอื่น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ชีวิตไม่เหลืออะไรแล้ว ไม่มีเงิน ไม่มีงาน สามีก็ต้องมากัน ค่าใช้จ่ายทุกอย่างเราก็ต้องเป็นคนหาอยู่คนเดียว เลยตัดสินใจมาทำอาชีพนี้ คิดว่าคงเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วอาจ โชคดีได้ฝรั่งเลี้ยงดู...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“สามีเป็นคนที่ไม่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในบ้านเลย ทุกอย่างค่ากิน ค่าอยู่ค่าเช่าบ้าน หนูออกไปทำงานคนเดียวทุกอย่างเลย พุดให้เค้าช่วยออก เค้าทำเฉยเงินเดือนออกมาก็ใช้คนเดียว ให้ฝากเงินให้ลูกก็ไม่ฝาก ให้ช่วยแบ่งเบาภาระหนูไม่เคยทำ หนูขายของ ดิ้นดีสามเดือนของขาย ไม่เคยช่วยหนูเลย หนูอดทนจนลูกโตอยู่ด้วยกัน ลูกคนเล็ก 10 ปี หนูบอกหลายรอบให้ช่วยเรื่อง ค่าใช้จ่ายในบ้าน ไม่ช่วยหนูเลยนะ เค้าก็เฉยไม่สนใจในสิ่งที่หนูพูด หนูหมดความอดทนกับ คนไม่คิดถึงอนาคตลูกก็โตขึ้นทุกวันต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น หนูทิ้งเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

2.1.1 สาเหตุที่เลือกประกอบอาชีพนี้

เลือกมาประกอบหญิงให้บริการทางเพศนี้ ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าอาชีพดังกล่าว เป็นอาชีพที่สบายหาเงินง่าย ได้เงินเร็ว มีเงินใช้และส่งเสริมลูกได้ อยากให้ลูกได้เรียนหนังสือ ขอมที่จะให้ตนเองลำบาก แต่ขอให้ครอบครัว พ่อ แม่ ลูก มีความเป็นอยู่ที่สบายก็พอแล้ว หากตนเอง โชคดีอาจได้สามีเป็นชาวต่างชาติเลี้ยงดูและพาไปอยู่ต่างประเทศ ทำให้สามารถที่จะ ส่งเงินมาให้ ครอบครัวอยู่สุขสบายกว่าเก่า และไม่อยากจะกลับไปอยู่ในฐานะที่ยากจนอีกต่อไป ดังตัวอย่างคำให้ สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เพราะว่ามันเป็นอาชีพที่หาเงินง่าย มีความเป็นอยู่ดีขึ้น มีชีวิตดีขึ้นดีกว่าอยู่ที่บ้าน ซึ่งไม่มีอะไรทำ มาทำถ้า โชคดีมีคนเลี้ยงดูได้ไปอยู่ต่างประเทศพ่อแม่สบาย หนูก็มีความฝันแบบนั้น ไม่อยากโดนดูถูกจากคนอื่น มาแล้วต้องได้ดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“อยากมีเงินส่งเสริมเลี้ยงดูลูก อยากให้ลูกและพ่อแม่มีความเป็นอยู่ที่ดี มีไม่ต้อง ลำบากเหมือนเมื่อก่อน เราลำบากคนเดียวให้คนในครอบครัวสบายก็คุ้มนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ต้นทุนทางด้านเงินลงทุนไม่มี ความรู้เราน้อย ทางเลือกเราน้อย มันไม่มีทางเลือก ทำงานอะไรไม่ได้ ถึงทำก็ได้เงินเดือนน้อยไม่พอกิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

2.1.2 รายได้จากการประกอบอาชีพ

รายได้จากการประกอบอาชีพดังกล่าวส่วนมาก จะส่งไปให้ทางบ้าน เพื่อเลี้ยงดู ครอบครัว ซึ่งตนเองจะเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องค่าใช้จ่ายของครอบครัวทุกอย่าง และใช้จ่ายส่วนตัว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ส่วนมากก็จะส่งให้ลูก ให้แม่ใช้ และหนูก็ต้องใช้จ่ายเรื่องส่วนตัวเองตัวเองด้วย ไม่เหลือหยอกแขกน้อย บางครั้งต้องอดทน ถ้าไม่พอใช้ก็ประหยัดเอา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ส่งให้แม่ไว้เป็นค่าใช้จ่ายดูแลลูกหนู เพราะลูกอยู่กับแม่ ถ้ามีเงินเหลือส่วนหนึ่ง ก็ฝากเข้าบัญชีธนาคารไว้ให้ลูกเรียนหนังสือ แต่ก็ฝากไว้ให้ตัวเองเป็นหลักด้วยเพราะถ้ามีเรื่องที่ต้องใช้เงินจะได้เอาออกไปใช้ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ส่งกลับบ้าน จ่ายค่าห้อง กินก็ไม่ค่อยได้กินไรมาก เพราะต้องประหยัดรายได้มัน ไม่นั่นนอน ใช้หมดวันนี้ พรุ่งนี้ก็ไม่มีใช้ ทำทุกอย่างให้ตัวเองอยู่รอดให้ได้ ไม่ไหวก็ต้องกลับบ้าน ซึ่งเป็นทางเลือกสุดท้าย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

2.2 ด้านการศึกษา

มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ เรียนจบภาคบังคับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่สามารถเลือกอาชีพอื่นได้เพราะต้องใช้ระดับการศึกษาที่สูงกว่า มีการศึกษาน้อยก็ได้รายได้น้อยดังตัวอย่าง ทำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มัธยมศึกษาปีที่ 3 หนูไม่อยากเรียนต่อนะเพราะหนูมีแฟนและบ้านก็จน เรียนก็เป็นปัญหาครอบครัวเรื่องค่าใช้จ่ายเลยเลือกไม่เรียนต่อดีกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต้องปากกัดตีนถีบเลยดีกว่าจะจบ อาศัยโบกรถไปโรงเรียนไม่มีเงินไปกินโรงเรียนก็บ่ยอมมาก พยายามที่สุดแล้วก็เรียนได้แค่นี้ ชีวิตลำบากมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“หนูจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็ต้องเรียนทำใจได้เค้าบังคับให้เรียนถึง ม.3 หนูก็ส่งสารพ่อแม่ไม่อยากเรียน เงินก็ไม่ต้องหางานทำช่วยพ่อแม่ เรื่องเรียนสูง ๆ หนูไม่คิดเลย เงินไม่มีหนูเรียนไม่เก่งด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2559)

2.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

2.3.1 ความเป็นอยู่ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้หญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ มีความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างลำบาก เงินไม่พอใช้จ่าย ต้องทำงานรับผิดชอบในครัวครัวคนเดียวทำให้พ่อแม่และลูก ๆ พวกนั้นลำบาก ทุกคน รวมทั้งมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกับสามีบ่อยครั้ง บางครั้งถูกทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บก็มี ประกอบกับสามีชอบดื่มสุราและเจ้าชู้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“พ่อแม่ลำบาก ตัวหนูก็ลำบากต้องไปทำงานเป็นลูกจ้างที่ตลาดไทย นวนคร เช่าห้อง อยู่กับแฟน เช่าอยู่ด้วยกันตึกแถวเงินก็ไม่พอจะใช้ หนูทนได้นะไม่มีเงินแต่สบายใจ แต่ช่วงหลัง ๆ ทะเลาะกับแฟนบ่อย มันไม่ใช่คนที่เราคิดจะอยู่ด้วย ยิ่งอยู่ด้วยกันยิ่งเห็นได้ เลิกกันดีกว่า ไม่เคยมองอนาคตกับหนู แคะหาเงินใช้ไปวัน ๆ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“ทำไร ทำนา อยู่แบบเศรษฐกิจพอเพียง ต้องประหยัด บางครั้งชักหน้าไม่ถึงหลัง ไม่มีเงินติดตัวเลย ลำบากมากสามีก็ไม่ช่วยทำงาน รับจ้างทั่วไปได้มาก็เอาไปกินเหล้าหมด จะอยู่กับมันทำไมละ เมามาแล้วมาทะเลาะกัน หนูหนีมาทำงานเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

2.3.2 สัญชาติลูกค้าที่นิยมและและพึงพอใจของหญิงอาชีพนี้

ลูกค้าซึ่งมาใช้บริการซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างประเทศ ผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศจะมีความประทับใจหรือพึงพอใจที่หลากหลายต่างกันไป ส่วนใหญ่มาจากประเทศแถบยุโรป ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบหญิงให้บริการทางเพศปรารถนาที่จะพบและมีความพึงพอใจ ต่อผู้ที่ใช้บริการ (ลูกค้า) นั้น เกิดจากการที่ลูกค้าคนนั้นมีความใจดี ให้เงินใช้ครั้งละมาก ๆ ซื่อของให้ครั้งละมาก ๆ ดูแลและเอาใจใส่ที่ดี ซึ่งผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ทุกคน จะมีความปรารถนาและพึงประสงค์อยากจะได้ลูกค้าที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เยอรมัน เพราะว่าทำให้เราได้เงิน ไม่จิ้งก ให้เงินเยอะกว่าคนอื่น ตอนแรกกลับประเทศ แต่พอเค้าจับได้ว่ามีแฟนหลายคนเลยได้อยู่กับผู้ชายฝรั่งเศส...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“ถ้าถามตัวหนู หนูชอบประเทศฮอลแลนด์นะ เพราะว่าใจดี ให้เงินเยอะแล้วไปซื้อของไม่จิ้งกนะ ให้เงินดีด้วย ประเทศไหนที่จ่ายเงินดีไม่จิ้งง่า ไม่งกหนูก็ชอบหมดแหละ แต่เป็นฝรั่งนะ ตัวดำ แยกไม่เอา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“ออสเตรเลีย หนูรู้สึกเค้าใจดี หนูชอบเพราะเค้าไม่จิ้งง่า กับหนูให้เท่าที่จะให้ได้ หนูชอบคนแก่นะเพราะเค้าจะไม่เรื่องเยอะและใจดีกว่าหนุ่ม ๆ แต่ก็ไม่นั่นนะพี่แกจิ้งกก็มีเยอะก็อย่างที่บอกมันแล้วแต่คน ที่ประทับใจและชอบส่วนตัวก็คงเป็นออสเตรเลีย นะ..” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

2.3.3 สัญชาติของลูกค้าที่ไม่เป็นที่นิยมและและไม่พึงพอใจ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย ให้ข้อมูลว่าไม่ชอบและไม่พึงพอใจส่วนใหญ่เป็นประเทศอินเดีย พวกอาหรับ และพวกผิวดำ เพราะจะจ่ายค่าตัวยาก ชอบต่อรองราคา แล้วเวลาไปด้วยก็จะไม่อยากจะเลี้ยงจะจ่ายอย่างอื่นให้เช่น เวลาไปกินข้าวก็ชอบถูก ๆ ไม่มีรสนิยม กลิ่นตัวแรง ไม่อยากไปกับพวกนี้ถ้ามีลูกค้าให้เลือกก็ไม่ไปกับลูกค้าประเทศนี้เลย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อาหรับ อินเดีย แยกเซ้าท์ ไม่เข้าใกล้เลย นิสัยก้าวร้าว ขี้เหนียว ไม่ค่อยให้กินดื่ม หนูเจอแขกประเภทนี้หนูจะไม่ไปด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“อินเดีย หนูไม่ชอบเพราะมันไม่ดูแลเรา และจิ้งก่ด้วยมากด้วย...”
(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“พวกอาหรับ พวกดำ หนูไม่เอาเลย หนักแล้วด้วย ตกลงราคาแล้วชอบไม่ทำตาม เช่น บอก 1000 บาท จ่าย 500 บาท หนูเคยเจอ ไม่ไปเลยจำได้และไม่ชอบ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2559)

“รัสเซีย พวกกันไม่รู้เรื่อง ขี้เหนียว ถ้ารู้ว่าเป็นรัสเซียพวกหนูจะไม่เอาเลย มันเง่าจะกว่าจะจ่ายเงิน พวกกันก็ไม่ค่อยเข้าใจด้วย ไม่ไปดีกว่าเดี๋ยวมีปัญหาที่หลัง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 ตุลาคม 2559)

“หนูไม่ชอบแขกอินเดีย เพราะด้วยนิสัยแล้วก พวกมาก ต่อราคา บางครั้งเอาเราไป แล้วให้เพื่อนต่อบริการ ถามว่าให้เงินไหม ให้นำแต่ถ้าเลือกได้หนูไม่ไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

2.3.4 ประสพการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุด

ประสพการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุดของหญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ ประทับใจชายสูงอายุ ที่มาจากประเทศในทวีปยุโรป เพราะจะให้เงินเยอะ ส่งเสียเลี้ยงดูเป็นรายเดือน ทุกเดือน พาไปซื้อของที่ต้องการ เช่น ทองคำ ให้กินของแพง ๆ จ่ายค่าตัวดี ทำให้มีความเป็นอยู่ที่ดี เหมือนกับการให้ชีวิตใหม่ จึงมีความรู้สึกว่าจะอยากจะหยุดอยู่ที่ผู้ชายคนนี้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ก็มีผู้ชายฝรั่งเศสนี่แหละเป็นคนี่ส่งเงินให้ใช้ ค่าดูแลทุกอย่างเรื่องความเป็นอยู่หนู มีปัญหาหนักครั้งก็เลิกกันไม่ได้ ทำให้ชีวิตหนูเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเหมือนให้ชีวิตใหม่ ตามที่เค้าจะให้ ได้ หนูรู้สึกว่าคุณนี่นะที่จะดูแลหนูตลอดไปและจะอยู่กับเค้าถ้าเค้าจริงจังกับหนู...”
(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“ชอบลูกค้าที่ดูแลเราฝรั่งมีอายุแฉะยุโรป ถ้าถามว่าชอบตรงไหนเค้าก็ดูแลเราดีนะ ให้เงินดี หนูเจอลูกค้าดี ลูกค้าอังกฤษก็เป็นเฉพาะคนแต่ส่วนใหญ่จะงก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ออสเตรเลีย หนูรู้สึกว่าคุณใจดี หนูชอบเพราะเค้าไม่เง่ากับหนูให้เท่าที่จะให้ ได้ หนูชอบคนแก่เพราะเค้าจะไม่เรื่องเยอะและใจดีกว่าหนุ่ม ๆ แต่ก็ไม่นั่นนะพี่แกจิ้งก่ก็มีเยอะ ก้อย่างที่บอกมันแล้วแต่คน ที่ประทับใจและชอบส่วนตัวก็คงเป็นออสเตรเลียนะ...”
(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

2.3.5 ประสบการณ์ในการทำงานที่ไม่ประทับใจที่สุด

ประสบการณ์ในการทำงานที่หญิงให้บริการทางเพศไม่ประทับใจที่สุดส่วนใหญ่คือ ลูกค้า ไม่ยอมจ่ายเงินตามที่ตกลงกันไว้ จะทำการร่วมเพศด้วย โดยไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย หรือบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ต้องการทำ เช่น ให้ทำอรัลเซ็กซ์ ถ้าเจอแบบนี้ก็จะไม่ยอมทำและออกจากห้องทันที เนื่องจากไม่มีการบริการนอกเหนือจากที่ได้ตกลงกันไว้ จากประสบการณ์ส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นที่ตรงกันว่า ลูกค้าหรือผู้มาใช้บริการ ประเทศที่ไม่เป็นที่นิยมและ ไม่มีความพึงพอใจ เป็นที่สุดคือ ลูกค้าที่เป็นคนมาจากประเทศอินเดีย และประเทศที่มาจากอาหรับ สาเหตุที่ไม่นิยมและ ไม่เป็นที่พึงพอใจของหญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า ประหยักรู้จักใช้จ่าย ไม่ดูแล ไม่ซื้ออะไรให้รับประทาน ไม่ซื้อให้ดื่ม มีกลิ่นตัวแรง ลูกค้าไม่ค่อยอยากจะยอมจ่ายค่าค่าบริการตามที่ตกลงกันไว้ ในบางครั้งให้เพื่อน (เพื่อนของลูกค้าที่ตกลงกันไว้แต่แรก) มาขอร่วมหลับนอนต่ออีกด้วย ทำให้ต้องแก้ไขเพื่อเอาตัวรอด ด้วยการบอกว่า หากไม่ยอมจ่ายค่าบริการจะแจ้งตำรวจ จึงยอมจ่ายเงินค่าบริการ หลังจากนั้นจึงได้รับเงินออกจากห้องไป ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เจอแขกมา ینگ่าทำสิ่งที่เราไม่อยากจะทำให้ บังคับเราให้ทำตามใจนะพี่เช่นให้ใช้ปาก ไม่ใส่ถุงด้วย หนูไม่ทำไม่คุ้มกัน มันก็ว่าเราไม่ทำไม่จ่ายเงิน และไม่ให้เงินตามราคาที่ตกลงกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“อาหรับ อินเดีย แขกเซ้าท์ ไม่เข้าใจเลย นิสัยก้าวร้าว ขี้เหนียว ไม่ค่อยให้กินดื่ม หนูเจอแขกประเภทนี้หนูจะไม่ไปด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“หนูไม่ชอบแขกอินเดีย เพราะด้วยนิสัย แล้วยก พุดมาก ต่อราคา บางครั้งเอาเราไป แล้วให้เพื่อนต่อบริการ ถามว่าให้เงินไหม ให้นะ แต่ถ้าเลือกได้หนูไม่ไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“ลูกค้าตกลงไปด้วยกันอย่างดี พอไปถึงโรงแรมทำเป็น ยียักไม่ยอมจ่ายเงิน แต่สุดท้ายก็จ่ายนะ เรื่องเงินถ้าไม่ชัวร์ยังไม่ยอมจ่ายแต่จะขอมีไรด้วย หนูออกจากห้องเลยนะ ไม่เอาด้วย แต่บางร้านก็เก็บเงินค่าตัวเลยที่ร้าน ไว้ให้เรา เสร็จงานก็ไปรับเงินค่าตัวที่ร้านได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ไม่เคยมีปัญหากับลูกค้านะ เพราะเราก็เลือกลูกค้าแต่ก็เคยเจอ ไม่ยอมจ่ายเงิน หนูก็บอกว่าจะแจ้งตำรวจนะเพราะตอนนั้นหนูอายุ 17 ปี ไม่จ่ายเงินก็แจ้งความลูกค้ากลัวก็จ่ายเงินไปกับแขกต้องตกลงกันให้แน่นอนถึงไปไม่ยอมมีปัญหา แต่เคย มีปัญหากับเพื่อนร่วมงานทะเลาะแย่งลูกค้า ตีกัน ตีกันตัวต่อตัว เจ็บกันทั้งคู่อันนี้เป็นเรื่องที่เกิดบ่อยผู้หญิงแย่งลูกค้ากัน หนูก็เคย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

2.4 ด้านครอบครัว

2.4.1 การรับรู้และการยอมรับของคนในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลทุกราย กล่าวว่า บุคคลในครอบครัวทุกคนทราบว่า ตนเองได้ประกอบอาชีพหรือทำงานประเภทนี้ ซึ่งก็ไม่ได้ห้ามและไม่มีการต่อว่าแต่อย่างใด เนื่องจากเมื่อมาประกอบอาชีพดังกล่าวแล้ว ทำให้มีรายได้มากพอที่จะส่งเสียไปยังครอบครัว และยังอยากให้ตนเองได้ชาวต่างชาติ รับผิดชอบต่อได้ไม่ลำบากอีกต่อไป ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“รู้ว่ามาหาฝรั่ง ยอมรับว่าเรามาทำงานแบบนี้ไม่ได้ว่าอะไร เพราะว่าพ่อแม่ต้องการให้มีฝรั่งจะได้สบาย มีชาวไทยก็ไม่ดี เห็นแล้วที่ว่าฝรั่งน่าจะดีกว่านะ...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ครอบครัวรู้ว่าหนูมาทำงานอะไร ไม่พูดถึงและไม่ได้ห้ามอะไร ถ้าปล่อยหนูนะ อยากจะทำอะไรก็ทำ ชีวิตมันแย่มาก ๆ ละไม่มีอะไรจะเสียอีกเลย ไม่คิดจะอะไรกันเยอะขอให้หนูเอาตัวรอดให้ได้ ไม่ทำความเดือดร้อนให้ใครก็พอแล้ว ครอบครัวไม่กดดัน ไม่ว่า ไม่ซ้ำเติมอะไร...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“ครอบครัวรู้ว่าหนูมาทำงานอะไร ก็ไม่เคยว่าอะไรนะ แม่หนูก็ไม่ว่า ยอมรับให้มาทำให้ตัดสินใจเองเพราะตอนหนูมาทำงานแบบนี้ หนูมาอยู่กับป้าเลยไม่น่าเป็นห่วงอะไร...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

2.4.2 การดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวหลังเลิกประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่กล่าวว่า ก่อนที่จะเลิกประกอบอาชีพนี้ ก็อยากที่จะมีเงินเก็บให้มากพอก่อนที่จะเลิกทำงาน เพราะจะได้มีเงินทุนไปลงทุนค้าขายหรือประกอบอาชีพอื่นที่บ้าน หากไม่มีเงินเก็บก็กลัวจะทำให้ครอบครัวลำบาก หากโชคดีได้ฝรั่งรับเลี้ยงก็จะได้สบายกันทุกคน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ครอบครัวไม่คิดอะไร เพราะครอบครัวได้อยู่ดีกินดี มีบ้าน มีทุกอย่างแล้ว คงไม่คิดอะไร ถ้าหนูหยุดก็แสดงว่าหนูมีเงินมีฝรั่งเลี้ยงแล้ว ไม่ต้องมาทำงานแบบนี้แล้ว หรือมีเงินพอที่จะใช้จ่ายมีกิจการเป็นของตัวเองที่บ้านแล้ว ร้านขายของชำ ถ้าโชคดีแฟนฝรั่งให้เงินซื้อที่ก็ให้เค้าเช่าได้เงินสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ครอบครัวจะลำบาก หากไม่มีงาน ไม่มีเงิน ถ้าหนูไม่มีเงินเก็บ คงจะลำบากเหมือนเดิม ถ้าเราไม่มีญาติพี่น้องแนะนำมาคงคิดมาก ถ้ามาแล้วไม่ได้ดีก็แล้วคนดูถูกเอา ป้าหนูมาทำเป็นแม่บ้านชกนำมาอยู่พักขา เค้าทำงานเป็นแม่บ้านบาร์ เค้าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับแม่หนู...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“ถ้าเราเลิกงานนี้ทำเราก็ต้องมีเงินสักก้อนไว้ลงทุนค้าขายที่บ้าน ชีวิตความเป็นอยู่คงไม่สบายเท่าไรหรอกแต่ก็มีความสุขไม่ต้องดิ้นรน อยู่กันตามสภาพ มีเงินเก็บสักก้อนก็พอแล้ว กลับไปอยู่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต

3.1 ด้านร่างกาย

3.1.1 การตรวจสุขภาพ

หญิงให้บริการทางเพศ มีการตรวจสุขภาพประจำปี โดยส่วนใหญ่หญิงให้บริการทางเพศในกลุ่มเปิดเผยนี้จะดูแลตัวเอง มีการตรวจเลือดอย่างน้อย 3 เดือนครั้ง หรือบางคนจะตรวจทุกเดือน เพราะสถานที่ทำงานบางแห่ง จะบังคับให้มีผลตรวจเลือดมาแสดง ก่อนที่จะจ่ายเงินเดือน ให้สถานที่ตรวจทำการตรวจเลือดนั้นคือคลินิกก็จะมีค่าใช้จ่ายในการตรวจแต่ละครั้ง 300-500 บาท หรือตรวจที่สาธารณสุขของเมืองพัทยา ก็มีให้บริการแต่มีค่าใช้จ่ายในการตรวจที่ถูกกว่า ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ตรวจเลือดทุก 3 เดือน ให้มาฆ่าซึ่งผลก่อนถึงจะรับเงินเดือนได้ อันนี้เป็นข้อบังคับที่ต้องทำ แต่ทุก 3 เดือน ตัวหนูก็ต้องตรวจมะเร็งปากมดลูก ด้วยเพราะทำงานแบบนี้เสี่ยง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“ตรวจเลือดทุก เดือน ที่ทำงานเค้าบังคับ ที่ร้านต้องให้ดูใบตรวจเลือดเงินเดือนถึงจะออก ตรวจทุกเดือน ที่คลินิกเราออกค่าใช้จ่ายเอง ตรวจภายในเดือนละครั้ง ตรวจถี่ หาเชื้ออหิวาโรค 300 บาท ถ้าตรวจเลือดด้วย 3 เดือนครั้ง 500 บาท มีคลินิกที่ไปตรวจ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

3.1.2 วิธีการรักษาอาการเจ็บป่วย

ถ้าหากมีอาการเจ็บป่วยหญิงให้บริการทางเพศให้ข้อมูลว่าส่วนใหญ่ถ้าเจ็บป่วยเล็กน้อยก็จะไปซื้อยาที่ร้านขายยามารับประทาน แต่ถ้ามีอาการหนักก็จะไปหาหมอที่โรงพยาบาล บางละมุง ซึ่งจะต้องเสียเวลาในการรอตรวจที่นานมาก แต่ก็ต้องไป เนื่องจากเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจที่มีราคาถูกกว่าที่จะไปตรวจที่คลินิก ไม่อยากเสียเงินจำนวนมากในการตรวจร่างกายแต่ละครั้ง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไปหาหมอที่โรงพยาบาลบางละมุง เพราะมันถูกดี ถึงแม้จะรอนานก็ต้องทนนะ ไปแต่เช้าเสร็จจนบ่ายหรือเย็น แต่ถ้าไปคลินิกก็ได้ถ้าเราป่วยนิดหน่อย เพราะหมอนี่แพง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ไปโรงพยาบาลละมุงเพราะว่ามันถูกถึงแม้จะเสียเวลานานแต่ก็ไม่แพงเหมือนไปคลินิก รายได้ไม่แน่นอนอย่างหนูไปตรงไหนที่มันประหยัดได้ก็ต้องไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 9 สิงหาคม 2559)

“ซื้อยากินที่ร้านขายยา ตามอาการที่เป็นไปก่อน ถ้ามากหน่อยไปหาหมอที่คลินิก แต่ถ้าไม่ไหวจริง ๆ เป็นเยอะไปโรงพยาบาลเลย ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2559)

3.1.3 มีรูปแบบการแต่งกาย

รูปแบบของการแต่งกาย ที่สวมใส่ไปทำงาน ของหญิงให้บริการทางเพศนั้น กลุ่มเปิดเผย โดยส่วนใหญ่มีรูปแบบการแต่งกายเชิ้กซี่ กระโปรงสั้น เสื้อสายเดี่ยว เกะอก เน้น โป๊ ๆ เพื่อที่จะได้ดึงดูดสายตาลูกค้า บางครั้งจะใส่กางเกงขาสั้น เพราะจะสะดวกในการขึ้นรถจักรยานยนต์ไปทำงาน และกลับจากเลิกงาน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“แต่งตัวเชิ้กซี่ สายเดี่ยวกระโปรงสั้น กางเกงสั้น ๆ แบบจัดเต็มเลยเวลาหนูแต่งไปทำงาน เน้นเชิ้กซี่สุด ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“สายเดี่ยว ขาสั้น แค่นี้ก็โอเคแล้วสำหรับหนู ลูกค้าก็จะชอบแบบเชิ้กซี่ หนูชอบใส่กางเกงขาสั้นเพราะบางที่ไปกับแขกต้องนั่งวินมอเตอร์ไซค์สะดวกดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“แต่งตัวเชิ้กซี่ กระโปรงสั้น สายเดี่ยว ชุดแขกสั้น ๆ เน้นที่โป๊เลย จะได้ดึงดูดลูกค้าให้เห็นเราแล้ว เดินเข้ามาหาแบบนั้นเลย ทำให้ตัวเองสายนะพี่เพราะมีคู่แข่งเยอะต้องสู้การด้วยการแต่งตัวเรียกลูกค้านี้แหละ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

3.1.4 วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของหญิงให้บริการทางเพศทุกรายมีเพียงวิธีเดียว คือ การใช้ถุงยางอนามัยเท่านั้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ใส่ถุงยางอย่างเดียว ไม่ได้ป้องกันวิธีอื่นเลย หนูคิดว่าวิธีนี้ง่ายและสะดวกสุดทุกคนทำงานแบบหนูมีปกติกระเป๋าคะ ปลอดภัยถ้าเราตรวจสอบไม่ให้ถุงยางแตกก็ไม่มีอะไรต้องกลัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“ใส่ถุงยางอย่างเดียวไม่ได้ป้องกันอะไรเลย เพราะทำอาชีพนี้ก็มีวิธีเดียวที่ต้องป้องกันทุกครั้ง คือใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งไปกับลูกค้า กลัวนะแต่ทำไปได้ละ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“ใส่ถุงยางเท่านั้น ไม่ได้ป้องกันอะไรเลย เพราะทำอาชีพนี้ก็มีวิธีเดียวที่ต้องป้องกันทุกครั้งที่ทำให้บริการลูกค้า หนูก็กลัวนะว่าถุงยางจะแตกหรือเป่าแต่ทำไงได้ละ เราต้องทำงาน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.2 ด้านจิตใจ

3.2.1 ความรู้สึกต่ออาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลของกลุ่มที่เปิดเผย ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกต่อการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศว่าเป็นอาชีพที่ไม่ดีในสายตาคนอื่น มีทัศนคติเหมือนตนไม่มีค่า ขายบริการแลกเงิน แต่ก็ต้องพยายามทำใจ ให้ยอมรับให้ได้ เพราะเลือกทางเดินดังกล่าวแล้วด้วยตนเอง ใครจะคิดเห็นอย่างไรก็ไม่สนใจ ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดังตัวอย่างทำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลครั้งนี้ดีกว่าการประกอบอาชีพนี้เนื่องจากการศึกษาที่เรียนมาน้อย จึงต้องทำใจรับมันให้ได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มองตัวเองเหมือนคนไม่มีค่า ขายตัวเพื่อแลกเงิน ต้องทำใจว่าต้องทำงานเพื่อเงิน ไม่อยากไปก็ต้องไปเพื่อเงิน บางทีไปก็เหนื่อยใจ ไม่ไปไม่ได้ อยากได้ตั้งทำงได้ ต้องอดทน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“รู้สึกว่าอาชีพนี้คนมองไม่ดี บางทีก็ท้อก็เหนื่อยมากกับสิ่งที่ทำ แต่ต้องคิดว่าทำยังไงได้เราไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ เรียนก็จบน้อย หางานทำที่มีเงินเดือนเยอะ ๆ คงจะยาก ทำใจให้ได้ก็พอ..” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

3.2.2 การรับรู้ของครอบครัวและผลกระทบจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลทุกราย กล่าวว่า บุคคลในครอบครัวทราบว่า มาทำงานหญิงให้บริการทางเพศแต่ก็ไม่มีใครต่อว่าอะไร ญาติพี่น้องก็ทราบมาไม่มีใครต่อว่าเช่นกัน แต่กลับหลังเราไม่สามารถจะทราบได้จะนิทาตนเองหรือไม่ แต่ก็ไม่มีผลกระทบอะไรกับการประกอบอาชีพดังกล่าวแต่อย่างใด เนื่องจากจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศดังกล่าว ทำให้สามารถมีรายได้ มีเงินช่วยเหลือเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว รวมทั้งสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือเรื่องเงินได้หากญาติพี่น้องถ้าเดือดร้อนเรื่องเงิน และขอให้ช่วยเหลือ ก็จะทำการช่วยเหลือได้ตามกำลังที่มี ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“รู้ว่ามีมาทำงาน ไม่มีผลกระทบอะไรเพราะครอบครัวต้องอาศัยเงินเราใช้ช่วยพี่น้องได้ด้วยเวลาเค้าเดือดร้อน เราทั้งนั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ครอบครัว ญาติพี่น้องรู้หมดว่าเรามาทำอาชีพนี้แต่ก็ไม่ได้มีผลกระทบอะไรกับเรานะ คนอื่นจะพูดอะไรก็ไม่แคร์ ไม่มีผลกระทบอะไรกับหนูนะ มีแต่คนบอกว่าดินะมันไปทำงาน 3-4 เดือนได้โน้นนี่นั่น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.2.3 ทักษะคติของเพื่อนร่วมงานหรือคนในชุมชนและผลกระทบจากการประกอบอาชีพพิเศษ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่า ไม่มีผลกระทบอะไรกับเพื่อนร่วมงานเพราะทำอาชีพเดียวกัน แต่เพื่อนที่มีนั้นจะมีทั้งนิสัยดีและไม่ดี เราก็ต้องเลือกคบ ส่วนคนในสังคมที่มองส่วนมากก็จะมีไม่มีผลกระทบอะไร เนื่องจากส่วนมากที่มาประกอบอาชีพพิเศษเหมือนกันและอาจจะมีบ้างของบุคคลในสังคมหรือคนในชุมชน จะดูถูกว่าเป็นหญิงทำงานขายบริการ แต่ถ้าเราไม่สนใจใคร เราคิดว่าต่างคนต่างอาชีพ ต่างคนต่างอยู่ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เพื่อนร่วมงานมองว่าเหมือนกันอาชีพเดียวกัน ส่วนคนในชุมชนก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะต่างคนต่างอาชีพ ไม่มีผลกระทบอะไรในการใช้ชีวิตเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“เพื่อนที่ทำงานงานด้วยกันไม่ดูถูกหรือไม่คิดอะไรทั้งนั้น เพราะทุกคนมาทำอาชีพเดียวกันเพราะว่าต้องการหาเงิน อยากให้ครอบครัวสบาย แต่คนในชุมชนมีมองเราแบบดูถูก มาทำงานแลกเงิน ผลกระทบในด้านชุมชน คือ รู้สึกเกลียดแค้น และคิดว่าต้องได้ดีลบคำสบประมาทพวกที่มองเราว่าทำงานแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“เพื่อนร่วมงานไม่มีผลกระทบอะไรกับหนู คนในชุมชนด้วย เพราะหนูไม่สนใจใครเลย ไม่สนใจว่าใครจะมองจะคิดอย่างไรกับเราทำไม เขาไม่ได้ให้เรากินนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.3 ด้านสังคม

3.3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าปัญหาและอุปสรรคคือ การที่มีลูกค่าน้อย เลือกลูกค้าไม่ได้ ถ้าลูกค้ามีน้อย หากลูกค้านิสัยไม่ดี ก็จำต้องยอมทนเพราะไม่มีตัวเลือก (หากไม่ทนรับบริการก็ทำให้ขาดรายได้), ลูกค้าบางรายไม่ยอมจ่ายเงิน, ไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย ทำให้ในบางครั้งเกิดปัญหาตามมาก็คือทะเลาะกับลูกค้า เกี่ยวกับเหตุผลดังกล่าว จากกรณีที่มีลูกค่าน้อยจะทำให้เกิดปัญหาหรือมีผลกระทบอื่น ๆ ตามมาด้วย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“สังคมไม่ยอมรับเรา ถ้ารู้ว่าเราทำงานอาชีพแบบนี้ก็จะรังเกียจเราด้วยแต่ถ้าเราอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ทำงานด้วยกันก็จะไม่คิดไร ทำงานเหมือนกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ลูกค้าน้อยไม่ได้ลูกค้า ทำให้เงินไม่พอใช้ ลูกค้าบางคนเราก็ไม่อยากไปด้วย แต่ก็ต้องจำใจไปเพราะเงินไม่มี เลือกลูกค้าไม่ได้ ต้องไปเพื่อความอยู่รอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“มีลูกค้าน้อย มีแขกน้อยเป็นปัญหาที่ไม่อยากเจอเลยเพราะว่าไม่มีลูกค้าก็ไม่มีเงิน ถ้าไม่มีเงินก็เพราะคนน้อยไม่มีลูกค้า ทำอะไรไม่ได้ทุกอย่างเป็นอุปสรรคหมด เรื่องเงินเรื่องใหญ่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

3.3.2 วิธีการแก้ไขปัญหาในการทำงาน

ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่าหากมีปัญหารื่องของการมีลูกค้าน้อยหรือไม่มีลูกค้า ทำให้มีรายได้น้อยหรือไม่มีรายได้อตามไปด้วย ก็จะไม้ออกไปเที่ยวเตร่ที่ไหนและจะไม่ซื้อของที่ฟุ่มเฟือยและไม่จำเป็น โดยจะใช้จ่ายอย่างประหยัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ และหากมีปัญหากับลูกค้าเรื่องจ่ายเงินค่าบริการก็จะไม่ทะเลาะกับลูกค้านั้น ๆ แต่อย่างใด ซึ่งจะแก้ปัญหาด้วยการแยกตัวออกมา และเดินทางกลับที่พักทันที เนื่องจากหากมีการทะเลาะกับลูกค้า สิ่งที่จะตามมาด้วยคือ อาจจะมีการทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน อาจจะเป็นเหตุให้ตนเองได้รับบาดเจ็บจากสาเหตุดังกล่าว ไม่คุ้มแต่อย่างใด หากว่าตนเองได้รับบาดเจ็บจากเหตุดังกล่าวข้างต้น นั้นหมายถึงจะทำให้ตนเองขาดรายได้ไปด้วย เพราะจากการได้รับบาดเจ็บนั้นเป็นเหตุไม่สามารถทำงานได้ตามปกติและเสียเวลาในการหาลูกค้าคนอื่นต่อไป ถ้าไม่ทะเลาะกับลูกค้าด้วยสาเหตุดังกล่าว อาจหาเงินได้มากกว่านั้นก็เป็นได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ถ้าหนูมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานหนูไม่ตอบโต้เพราะไม่อยากมีปัญหาด้วยต่างคนต่างอยู่ แต่ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าหนูก็กลับบ้าน ไม่ไปด้วยไม่ทะเลาะด้วย แยกกันไป ถ้ามีปัญหาเรื่องเงิน ซึ่งก็ยังมีที่ ที่ทำงานหนูมีข่าวให้กินฟรี เงินค่าดื่มจากลูกค้าออกทุกอาทิตย์ ดีที่มีเงินตรงนี้พอมาช่วยก็พอประทังหรือประคับประคองไปได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ถ้ามีลูกค้าน้อย หนูก็ต้องประหยัดไม่ออกไปเที่ยวไหนไม่ซื้ออะไรที่ไม่จำเป็น เซฟตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ใช้จ่ายให้มันน้อยลง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ถ้าไม่จ่ายก็ไม่รู้จะทำไปไม่จ่ายก็ต้องเดินหนี ถ้าไม่อยากใส่ถุงยางหนูก็ไม่ยอม ถ้าทะเลาะกันหนูก็รีบหนีออกมาไม่จ่ายก็ถอยไม่รู้จะทำไป หนูกลัวไม่กล้ามีเรื่อง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.3.3 ลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

สภาพที่อยู่อาศัยของหญิงให้บริการทางเพศ ส่วนใหญ่เช่าห้องเช่ารายเดือนอยู่กับเพื่อนหรือญาติพี่น้อง มีทั้งแบบมีห้องน้ำในตัวและห้องน้ำรวม ราคาเช่าจะอยู่ที่ประมาณ 3,000-3,500 บาท ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เช่าห้องอยู่ 2 คน เป็นห้องที่มีห้องน้ำในตัว ประมาณตึกแถวแล้วเค้ามาแบ่งเป็นห้องเช่า สภาพแวดล้อมดีพอใจ การคมนาคมสะดวกสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“อยู่ห้องเช่า ห้องน้ำรวม อยู่กับป้าและลูกของป้า 1,500 บาท แถวตลาดวิไลพัทธกลาง อยู่กันหลายคนแต่ต้องทน เพราะมาแรก ๆ เราไม่มีเงินไม่เก่ง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“อยู่ห้องเช่าห้องน้ำรวม เดือนละ 3000 บาท อยู่กับน้องสาวสภาพแวดล้อมก็ดีค่ะ เพื่อนข้าง ๆ ห้องก็ทำงานเหมือนกันก็ไม่มีปัญหาอะไร เจอกันก็ยิ้มให้กัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

3.3.4 ทักษะคติของคนในสังคมต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ที่ให้ข้อมูลกลุ่มที่เปิดเผย ได้ให้ข้อมูลว่าหญิงให้บริการทางเพศเป็นอาชีพที่ไม่มีศักดิ์ศรี ไม่มีอาชีพอื่นทำแล้วหรือ จึงมาเลือกอาชีพนี้ มีแต่คนดูถูก แต่คำดูถูกดังกล่าวก็ไม่ใช่ปัญหาหรือ อุปสรรคในการดำเนินชีวิต และไม่สนใจคำพูดของคนอื่นเพราะไม่สามารถห้ามความคิดกันได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เค้ามองว่าเหมือนไม่มีศักดิ์ศรีเป็นผู้หญิงหากิน ไม่แคร์ อยากพูดก็พูดเราไม่ได้ ทำให้ใครเดือดร้อน ความคิดมันห้ามกันไม่ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“หนูไม่รู้ว่าจะมองหนูยังไงนะสังคม มองแบบดูถูกว่าเราทำงานขายตัว แต่จะรู้ไหมว่าหนูรู้สึกอย่างไร หนูไม่สนและหนูไม่แคร์ไม่สน ว่าใครจะคิดกับหนูอย่างไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ทุกวันนี้ยอมรับกันเยอะนะ เค้าเห็นเค้าก็ยอมรับ ถ้ามายืนอยู่จุดนี้ก็มาทำอย่างนี้เหมือนกันหมด คนส่วนใหญ่ก็มาทำอาชีพนี้และก็มองว่าอาชีพนี้เป็นเรื่องธรรมดาไม่มีใครมองเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.4 ด้านเศรษฐกิจ

3.4.1 ปัญหาเรื่องการเงินก่อนและหลังการเข้ามาประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพมีความเป็นอยู่ที่ยากลำบากมาก ไม่มีเงินเพียงพอในการใช้จ่ายในครอบครัวแต่หลังจากเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ความเป็นอยู่เปลี่ยนไป มีเงินส่งให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีเพียงผู้ให้ข้อมูล 2 ราย ให้ข้อมูลว่าก่อนเข้ามาใช้ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี มีเงินใช้ ไม่มีปัญหาเรื่องเงิน แต่มีปัญหาทางครอบครัว เนื่องจากสามีไปมีผู้หญิงอื่น คังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ก่อนที่จะมาการเงินไม่พอใช้อย่างลำบาก หลังจากเข้ามาแล้วทุกอย่างดีหมด อยากรู้อะไรก็ได้ มีบ้านมีรถ มีเงินส่งให้พ่อแม่สุขสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ก่อนเข้ามาลำบากไม่มีตั้งเก็บหาเช้ากินค่ำ ไม่มีเงินในบัญชีเลย พอเข้ามาก็มีเงิน ส่งบ้าน ได้มีเงินไปเที่ยว หนูยอมรับเลยว่าคิดเที่ยวถ้าเลิกงานต้องไปเที่ยวดิสโก้ตลอดจนทำให้เงิน ไม่พอใช้ เพราะเที่ยวเยอะไปเลยต้องนาน ๆ ไปไม่ไปบ่อย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“มันไม่มีปัญหาเรื่องเงินนะเพราะหนูทำงานก็ได้เงินทุกวันแต่ปัญหามันคือสามี ไม่ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในบ้านเกิดความเบื่อหน่ายเลยหนีมาทำอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ก่อนที่จะมาการเงินไม่พอใช้อย่างลำบาก หลังจากเข้ามาแล้วทุกอย่างดีหมด อยากรู้อะไรก็ได้ มีบ้านมีรถ มีเงินส่งให้พ่อแม่สุขสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.4.2 แนวทางการแก้ปัญหาเรื่องการเงิน

แนวโน้มในการแก้ปัญหาเรื่องการเงินของผู้ให้ข้อมูลของกลุ่มที่เปิดเผย คือ หากมี ลูกค่าน้อย จะต้องประหยัดมาก ๆ ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือย ไม่ออกเที่ยวไหน จะซื้ออะไรก็คิดถึงความเป็น ที่จะต้องใช้แต่ถ้าเงินไม่พอใช้จ่ายจริง ๆ ก็ต้องหาของมีค่าไปจำหน่าย เช่น ทองคำ คังตัวอย่างคำให้ สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“แนวทางแก้ไข ของเงินก็ไม่มีอะไรมาก มีน้อยก็ใช้น้อย ประหยัดถ้าไม่มีลูกค้ำก็ ต้องคิดมากน้อยจะกินจะซื้ออะไร ก็ต้องดูเงินในกระเป๋า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“หนูไม่มีปัญหาเรื่องการเงินนะก็ยังหาเงินมีสภาพคล่องอยู่ไม่มีปัญหาอะไร ถ้ามีปัญหาเรื่องเงินจริง ๆ มีอะไรจำหน่ายได้ก็เอาจำหน่ายไปก่อนให้มันหมุน ไปให้ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

3.4.3 อาชีพหลักและอาชีพเสริม

อาชีพหลักของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เปิดเผยนี้ไม่มีอาชีพอื่นสำรองนอกจากทำงาน เป็นสาวบาร์เบียร์อย่างเดียว คังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ก็ทำงานบาร้อย่างเดียวก็แย่แล้ว เพราะกลางวันก็ต้องนอน ไม่มีโอกาสไปไหน หรือมีเวลาพอไปทำงานอย่างอื่นได้แล้ว ทำงานอื่นก็ไม่พอกิน เอาเวลาพักผ่อนกลางวันแล้วกลางคืนทำงานหนักกว่าดีที่สุดแล้ว สำหรับหนู...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“อาชีพหลักไม่มี ทำงานบาร้อย่างเดียวกลางคืนออกทำงาน กลางวันนอนหลับไปหลายอย่างไม่ได้ไม่มีเวลาพักผ่อน ลูกค้าเยอะก็รายได้ดีไม่ต้องทำอาชีพอื่นช่วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

3.4.4 เงินออมและหนี้สิน

หญิงให้บริการทางเพศทุกรายให้ข้อมูลเหมือนกันว่าเมื่อเข้ามาประกอบอาชีพนี้ ไม่มีเงินเหลือเก็บเลย ขอให้เงินส่งเสียครอบครัวทุกเดือนก็พอถ้าช่วงลูกค่าน้อย เงินเก็บไม่มี ก็ไม่เป็นไรดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่มีเงินเหลือเก็บเลย ขอให้เงินใช้เดือนชนเดือนก็ดีแล้ว เงินเก็บยังไม่คิดเลย เพราะถ้ามีแขกน้อยเราก็ต้องประหยัดสุด ๆ แบบให้มีชีวิตรอดไปได้ก่อน อย่าไปหวังอะไรมาก จะทำให้ท้อเปล่า ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“ไม่มีเงินเหลือเก็บ ยิ่งช่วงลูกค่าน้อยไม่ต้องหวังว่าจะมีเงินเก็บ เอาแค่นี้ให้พอทุกเดือนก็ดีแล้ว มีส่งลูกตัวเองมีใช้ ไม่หวังขนาดมีเหลือเก็บ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

3.4.5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้เรื่องความเป็นอยู่และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต

ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มที่เปิดเผยให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพและความเป็นอยู่ค่าใช้จ่าย ดังนี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่าเป็นอาชีพที่เหนื่อยหาเงินได้ก็พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด ไม่แนะนำให้นำมาทำถ้ามีทางเลือกอื่นเพราะมันเสี่ยงกับการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ความรู้สึกต่ออาชีพก็แย่ด้วย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หนูรู้อย่างเดียวว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่แน่นอนน ใช้จ่ายต้องประหยัด เพราะถ้าไม่มีลูกค้าจะแย่ ต้องคิดเยอะรู้จักตัวเองไม่เอาไปที่ยวหมด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“มาเลยดีเพื่อความอยู่รอด ไม่มาก็อดตายที่บ้าน มาทำอาชีพนี้เลย ทุกคนอยากสบาย แต่ถ้าอายุ คิดมากก็ต้องจนต่อไป ไม่มีใครช่วยนะนอกจากเหยียบซ้ำ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ถ้าให้เขามาหางานก็ต้องหางานที่มีที่พักให้ด้วย เพราะถ้าเรามาที่นี่ทุกคนไม่มีเงินทุนสำรองมาก็ต้องหางานที่มีที่พักจะได้ประหยัดเรื่องที่พักด้วย มีห้องให้เราอยู่ เราก็จะเซฟค่าใช้จ่ายได้บ้าง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

4.1 ด้านร่างกาย

4.1.1 การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพ

การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพของหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย คือ ส่วนใหญ่ มีการปรับตัวกับสิ่งที่เลือก ทำใจยอมรับกับอาชีพที่เลือกให้ได้ เคยนอนกลางคืน ก็ต้องเปลี่ยนมานอนกลางวันแทน เพราะกลางคืนต้องออกไปทำงาน ปรับตัวมากที่สุดตอนที่มาทำงานใหม่ ๆ คือต้องปรับตัวกับเพื่อนร่วมงาน และต้องพยายามเรียนรู้ภาษาที่จะต้องใช้ในการสื่อสารกับลูกค้าดังตัวอย่างทำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“การปรับตัวไม่มีอะไรเลย ทำใจยอมรับว่าอาชีพนี้เราเลือกแล้วอยากให้แม่ให้ลูกสบายก็ต้องทำ แต่ปรับตัวจริง ๆ ก็ต้องปรับเรื่องภาษาเพราะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะได้คุยกับลูกค้าได้ ไม่ต้องฟังคนอื่นให้คอยพูดกับลูกค้าให้ ช่วยตัวเองให้มากจะได้ไม่เกิดปัญหากับเพื่อนร่วมงาน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“มีการปรับตัวกับชีวิตประจำวัน เคยนอนกลางคืนเหมือนคนอื่นที่ทำงานทั่วไป เราก็ต้องนอนกลางวันแทนเพราะกลางคืนไปทำงาน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

4.1.2 อาหารและ เครื่องดื่ม ที่รับประทานเป็นประจำ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ซื้ออาหารรับประทานที่ตลาด รถเข็นขายที่ตามท้องถนน เป็นอาหารอีสาน ข้าวราดแกง เครื่องดื่มถ้าเวลาทำงานจะดื่มเหล้าและเบียร์ เนื่องจากจะมีลูกค้าเลี้ยงดื่ม หากต้องการรายได้จาก ค่าดื่ม จำเป็นต้องดื่มเหล้าและเบียร์ให้เป็น ดังตัวอย่างทำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“กับข้าวข้างทาง ข้าวราดแกงกินได้หมด ไม่กินของแพง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“หนูกินได้ทุกอย่าง ๆ ไม่ได้เน้นอาหารอะไรเป็นพิเศษ มีกินก็ดีใจแล้วจะเลือกไปทำไม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“กินอาหารตามตลาดทั่วไป เน้นอาหารอีสาน มีรถเข็นตามท้องถนน กินได้หมด ถ้ามีเงินก็มีไปกินที่ห้างสรรพสินค้าบ้าง แล้วแต่โอกาส แต่ส่วนใหญ่ก็ซื้อตามตลาดกิน หุงข้าวซื้อแกงหรือส้มตำมากินแค่นั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

4.1.3 การวางแผนตรวจสุขภาพร่างกาย

ผู้ให้ข้อมูลทุกรายตรวจร่างกายทุก 3 เดือน อย่างน้อยเพื่อความปลอดภัย ตรวจเลือดและตรวจมะเร็งปากมดลูกทุก 6 เดือน เพื่อให้แน่ใจว่าตนเองปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังตัวอย่างทำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ที่ร้านบังคับไปตรวจร่างกายทุก 3 เดือน หนูก็ทำตาม เพราะไม่ทำเงินเดือนไม่ออกให้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“คิดว่าจะไปตรวจร่างกายถ้าได้ลูกค้าเยอะ ๆ พอมีเงินเหลือใช้ก็จะหาเวลาไปตรวจเลือดทันที เพราะว่าถ้าไม่มีผลตรวจเลือดมาให้เจ้าของที่ทำงานก็บังคับตรวจอยู่ดี เสียเวลาไปแล้วก็ตรวจมะเร็งปากมดลูกด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ที่ทำงานหนูเคื่บบังคับให้ตรวจร่างกาย ตรวจเลือดทุก 3 เดือนอยู่แล้ว แต่ถ้าพูดถึงตัวหนูเองถ้าให้วางแผนก็ไม่ได้กำหนดว่าจะตรวจร่างกายเมื่อไหร่นะ วางเมื่อไหร่ก็ไปตรวจถ้าที่ทำงานไม่มาบังคับ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

4.2 ด้านอัตมโนคติ

4.2.1 วิธีการแก้ไขเมื่อเกิดความขัดแย้งกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

วิธีการแก้ไขปัญหาของผู้ให้ข้อมูล มีดังนี้ คือ เมื่อเกิดความขัดแย้งกับลูกค้าเลือกที่จะ ตกลงกันโดยไม่ใช้ความรุนแรง ไม่ทะเลาะกับลูกค้าหรือเพื่อนร่วมงาน ถ้าหลีกเลี่ยงความขัดแย้งไม่ได้ก็ต้องหาคนกลางมาไกล่เกลี่ยทำให้เรื่องมันจบลงด้วยดี ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มีลูกค้าไม่จ่ายเงิน ึ่งเงา หนูรีบกลับเลยไม่อยากเจอปัญหาไม่ให้เงินหนูไปละ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“หนูยังไม่เคยเกิดความขัดแย้งอะไรกับลูกค้านะ แต่กับเพื่อนร่วมงานอย่างที่บอก มีแย่งลูกค้ากัน มาว่าหนูโง่ไม่รู้จักพูดสื่อสารกับลูกค้าต้องให้มาม่าซังช่วย แต่หนูก็ไม่สนใจ เพราะไม่ตอบโต้ เพราะไม่อยากมีเรื่อง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ก็มีคนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ย แคชเชียร์เข้ามาพูดให้ถ้าไม่เข้าใจ หนูจะไม่ไปทะเลาะด้วยเพราะมีเจ้าของร้านอยู่เค้าจะจัดการให้เราอยู่แล้ว เลยไม่ค่อยมีปัญหาไร แต่ถ้าไปมีปัญหาวเวลาไม่อยู่บาร์หนูก็ไม่เอาเลยแขกเงิ่งเงา เบื่อ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ปัญหากับแขก หนูยอมแยกอย่างเดียวเลย ไม่มีคนช่วยเราก็คะไม่ขอมีปัญหาลี้ดัดขาด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

4.2.1 วิธีการทำให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลทุกราย ยอมรับในการตัดสินใจเลือกอาชีพนี้ ทำใจยอมรับกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด เพราะคิดว่าต้องทำเพื่อความอยู่รอด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เราชอบรับตัวเราเองอยู่แล้วว่ามาทำอาชีพนี้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรก็ต้องรับได้ เพื่อความอยู่รอดและเราทำเพื่อครอบครัวเรา ให้อยู่ดีกินดี เลยมิแรงสู้ต่อไม่คิดมากนักนะ ทำใจยอมรับก่อนมานานแหละ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“หนูจะบอกว่าจะแจ้งตำรวจเพราะอายุหนูไม่ถึง 18 ปี ลูกค้าก็กลัวรีบจ่ายเงินหนูก็เลยไม่เคยมีปัญหาอะไรมา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“ทำใจอย่างเดียวไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็ต้องยอมรับสิ่งที่จะเกิดมันให้ได้เอาตัวเองให้รอด มันไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนะสู้นั่น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

4.3 ด้านบทบาทหน้าที่

4.3.1 วิธีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย มีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้คือ ไม่ต้องมีการปรับตัวมากเพราะเพื่อน ๆ ก็ทำอาชีพเดียวกันจะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีแบบแย่งลูกค้ากันไม่พอใจกันบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนี้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เพื่อนยอมรับได้อยู่แล้วนะ เพราะเพื่อนหนูที่คบกันสนิทกันก็ทำอาชีพเดียวกัน แต่ถ้าอาชีพเดียวกันไม่สนกันก็มี ไม่ชอบกันบ้างตามประสา แต่ไม่ถึงทะเลาะกัน ก็แค่ไม่ชอบขี้หน้า แต่หนูไม่ใช่คนหาเรื่องไม่ชอบ ก็ไม่มอง ไม่คุย อีกอย่างใครจะว่าอะไรก็ช่างเราทำอาชีพสุจริตไม่ได้ไปลักขโมยใคร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“ปรับตัวเข้าหาเพื่อนเพราะตอนมาทำงานใหม่ ๆ ก็มีเพื่อนร่วมงาน อายุ 15-16 ปีก็มีอายุไม่ต่างกันเลยไม่มีปัญหาอะไรกับเพื่อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 ตุลาคม 2559)

“ไม่ต้องปรับตัวอะไรนะ เพราะเพื่อนทุกคนก็ทำงานเหมือนเราค้าก็ไม่มาว่าอะไรเราไม่ดูถูกเรา มีแต่คุยกันให้กำลังใจกันถ้าเรามีปัญหา ก็คุยระบายกันได้ ช่วยเรื่องอื่นไม่ได้รับฟังก็ยังดีนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“การปรับตัวคือไม่พยายามทะเลาะกับเพื่อนร่วมงานหรือกับลูกค้าเลย เพราะบางครั้งกับเพื่อนร่วมงานอาจมีแย่งลูกค้ากันได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ก่อนที่เรายังไม่ได้มาประกอบอาชีพนี้ เราก็จะถามเพื่อนเพื่อให้เราสนิทกับเพื่อนและรู้มากขึ้น ให้เพื่อนไว้ใจและมีแขกก็ไม่แย่งกัน ต้องทำใจยอมรับและปรับตัวอย่างมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

4.3.2 ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับลูกค้า

การใช้ภาษาในการสื่อสารของหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย คือ ภาษาอังกฤษ หรือภาษาไทย ถ้าลูกค้าสามารถพูดภาษาไทยได้บ้าง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ภาษาอังกฤษ แต่ไม่เก่งนะพี่ พอรู้เรื่องพอเข้าใจมากกว่าเดิม ก็เริ่มเขียนได้บ้าง เพราะข้อความให้ลูกค้า ลูกค้าส่งมาก็อ่านออกบ้างผุไม่ออกบ้าง ใช้แปลทางโทรศัพท์ ไม่เช่นนั้น เพื่อนก็ช่วยแปลให้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาไทยเพราะลูกค้าบางคนพูดภาษาไทยได้เราก็ไม่ต้องปวดหัวมานั่งแปล ส่วนใหญ่ก็พวกที่อยู่เมืองไทยมานาน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

4.3.3 ช่องทางการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

ช่องทางการติดต่อกับลูกค้า จะมีการโทรศัพท์ ส่งอีเมล ส่งข้อความหากันและลูกค้าจะ มาพบกันที่ทำงาน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ให้เบอร์โทรตามถ้าต้องการใช้บริการ หรือส่งข้อความ ส่วนมากก็มาหาที่บาร์ แล้วออกไปข้างนอกกัน แต่ลูกค้าประจำก็จะมาหาก่อนเข้างาน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“อีเมล โทรศัพท์คุยกัน แต่ถ้าลูกค้าที่ภาษาอังกฤษไม่ได้ก็จะ ส่งข้อความหากัน เพราะเขียนหนูว่าเข้าใจมากกว่าพูดนะ ถึงเขาจะใช้กลูเกิลแปลเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้างหนูคิดว่าดีกว่าพูดไม่เข้าใจเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กันยายน 2559)

4.3.4 กิจกรรมที่เลือกหลังเลิกงานหรือมีเวลาว่าง

การใช้เวลาว่างหลังจากเลิกงาน คือ ผักผ่อน นอนหลับอยู่ในห้องเช่าตนเอง ทำความสะอาดห้อง อ่านหนังสือภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ถ้าไม่เหนื่อยเกินไปก็ไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ผักผ่อน ทำงานบ้าน หนูไม่ชอบไปไหนนอนทั้งวัน ถึงเวลาก็ขึ้นไปทำงานล่ะ กลับก็ตึกบางที่ก็เข้า มีเวลาพักก็จะพัก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“นอนที่ห้องพักเกือบทั้งวัน หาอะไรเตรียมไว้กินไม่ออกไปไหนให้เปลืองเงิน เพราะทำงานมาเหนื่อยมาแล้ว ไม่อยากไปไหน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

4.3.5 วิถีชีวิตประจำวันระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่านั่งคุยกับเพื่อนร่วมงาน ดื่ม และเล่นโทรศัพท์

เมื่อมีเวลาว่าง แต่ถ้าไม่มีลูกค้าเข้าร้านก็จะออกมาหน้าร้านเพื่อเรียกลูกค้าที่เดินผ่านไปผ่านมา ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่เปิดเผย จะมีการพูดเชิญชวนลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการ เช่น ยืมเชิญชวน เดินเข้าไปกอด ถ้าลูกค้ายืมให้ก็เดินไปดึงแขนให้มานั่งดื่ม บอกลูกค้าว่ามีผู้หญิงสวยรออยู่ข้างใน หลังจากเลิกทำงาน ลูกค้ากลุ่มเปิดเผย จะนอนหลับพักผ่อนอยู่ที่ห้องพัก ไม่ออกไปเที่ยวไหน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“นั่งคุยกับเพื่อนร่วมงาน ถ้ามีสัปดาห์มาขายก็จะซื้อมานั่งกินกันกับเพื่อน แต่งหน้า รอลูกค้า เรียกลูกค้าที่มีเดินผ่านไปให้เข้ามานั่งดื่ม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“คุยกับเพื่อน ถึงรอบก็ขึ้นเดินบนเวทีเพื่อจะเรียกลูกค้าให้เข้าร้านตามรอบของเรา ถ้าไม่มีลูกค้าเข้าร้านเลยบางทีก็ออกไปเรียกหน้าร้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“นั่งคุยกัน กินเหล้า ไม่ได้ทำอะไร เปิดเพลงเต้นกันกับเพื่อน ถ้าไม่มีลูกค้าเข้ามา ก็ออกไปยืนหน้าร้านพอมีลูกค้าเดินผ่านมาจะเดินไปดึงมือให้เข้ามาในร้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

4.3.6 วิธีการแก้ไขเมื่อมีลูกค้าน้อยลง

วิธีการแก้ไขเมื่อมีลูกค้าน้อยลงของหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย คือ ประหยัดค่าใช้จ่ายให้มาก ไม่ซื้อของที่จำเป็น ลูกค้าน้อยเวลาไปทำงานก็ต้องขยันมากขึ้น ออกไปเรียกลูกค้าให้เข้ามาในร้าน ไม่เลือกลูกค้า ถ้าลูกค้าน้อยหลังเลิกงานก็ต้องออกไปหาลูกค้าตามสถานบันเทิงต่าง ๆ เช่น ดิสโก้เทค หรือเดินหาตามชายหาด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ถ้าในบาร์ไม่มีก็ออกไปโซด้าไลน์ ออกไปจับลูกค้าตามดิสโก้เทคหลังเลิกงานจากบาร์ ไปจนกว่าจะได้ คืนหนึ่งไปเที่ยวหลายที่ ตามวอลกิ้งสติท นั้นแหละหาจับเอา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรถ้ามันน้อย หนูต้องทำใจว่าเงินเดือนให้พอใช้ ประหยัด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“ไม่เลือกลูกค้า เพราะรู้ว่าลูกค้าน้อย เลือกราคาก็อด ประเทศไหนที่ไม่ชอบ ไม่อยากไปก็ต้องไป อดทนให้มันผ่านไปให้ได้ ถ้ามีลูกค้าเยอะถึงจะเลือกลูกค้าได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

4.4 ด้านการพึงพาระหว่างกัน

4.4.1 การเชิญชวนลูกค้ามาใช้บริการ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผยส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการในสถานบริการ จะออกไปยืนรอเรียกอยู่หน้าสถานบริการ เมื่อมีลูกค้าเดินผ่านมา ก็จะเชิญให้เข้ามานั่งคิมในร้าน จะเข้าไปโอบกอดและดึงมือเข้ามาในร้าน หรือถ้าลูกค้าเดินเข้ามา ก็จะมองหน้าลูกค้า ยิ้มให้ ถ้าลูกค้ายิ้มตอบก็เดินเข้าไปหาและพูดคุย และเสนอการให้บริการ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“นั่งรอในบาร์ มองลูกค้าที่เดินผ่าน ถ้าเรียกได้ก็ออกไปยืนเรียกหน้าร้านแต่ถ้ามีแขกเดินทางผ่านมาก็จะดึงมือเข้าร้านเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“กินกัน กินส้มตำ ข้าวเหนียว แต่หนูมีแปรงสีฟันนะกินเสร็จก็แปรงฟัน รอเรียกลูกค้าต่อ แต่ถ้ามีผลไม้ผ่านมามาหนูขยี้ก็ซื้อกิน ส่วนมากหนูจะชอบกิน ถึงอ้วนไง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“หนูจะต้องคิมเลนนะ พอลูกค้าเข้ามาในร้านหนูจะมองก่อน ถ้าเขาสนใจเราเขาก็จะมองเราเหมือนกัน หลังจากนั้นหนูเดินไปหาเลย จัดการเลี้ยงคิมหนู ถ้าตกลงไปก็จ่ายค่าบาร์ ค่าตัวหนูไปโรงแรมด้วยกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2559)

5. การวางแผนอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ

5.1 ด้านความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

5.1.1 มีวิธีเยียวยาความรู้สึกหลังเลิกประกอบอาชีพ

เมื่อหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย เลิกประกอบอาชีพนี้มีวิธีการเยียวยาความรู้สึกของตนเอง คือ พยายามที่จะไม่คิดถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วในอดีต ถ้าคิดก็คิดในทางที่ดี เราทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว มีเงินใช้ ครอบครัวสบายเราก็มีความสุขแล้ว มีชีวิตที่ดีขึ้นแล้วก็อย่าไปคิดถึงอดีต ทำใจยอมรับว่าอดีตแก้ไขไม่ได้ ลืมให้ได้ ถ้าเลิกทำงานอาชีพนี้แล้ว คงจะมีความรู้สึกที่ดีขึ้นมาก จะไม่คิดถึงมันอีกเลย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“คิดแค่ว่าได้เงิน มีเงินใช้ ก็มีมีความสุขละ ไม่เคยคิดไกลถึงอนาคตจะเป็นอย่างไร ขอให้มั่งมีเงินใช้จ่ายไปวัน ๆ ก็พอใจแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“ไม่คิดถึงมัน คิดว่าเราทำเพื่อครอบครัว ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนก็ดีแล้วอย่าคิดมากหรือ มองคนที่เค้ายังต้องดิ้นรน จนไม่มีจะกิน เราก็ดีกว่าเค้า อะไรที่มันผ่านมาแล้ว และทำให้เรามีชีวิตดีขึ้น ก็ไม่ต้องมาคิดถึงมัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ก็จะไม่กลับคิดไปถึงอดีตเพราะปัจจุบันเราดีแล้ว อดีตที่เราทำเพราะเราจำเป็น
อยากให้การครอบครัวมีเงิน เราก็ต้องยอมรับและตอนนี้ก็ได้ดีแล้วอย่าไปคิดถึงมัน ก็พยายามลืม...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“พยายามทำใจให้ยอมรับ เมื่อเราเลิกประกอบอาชีพนี้เพื่อจะกลับบ้านก็ทำใจแล้ว
พยายามลืมมัน เราจะกลับไปอยู่บ้านแล้วก็ไม่ต้องคิดถึงมันอีก ทำใจยอมรับว่าเคยเลือกเดินทางนี้...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

5.1.2 การแนะนำผู้สนใจให้เข้ามาประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า ให้ถามตัวเองว่าพร้อมจะทำงานอาชีพนี้หรือไม่
ใจพร้อมหรือเปล่า งานมีความเสี่ยงหลายอย่าง สังคมก็ไม่ยอมรับ แต่ถ้าจะต้องทำงานนี้จริง ๆ ก็ต้อง
ดูแลตัวเองให้ดี เพราะงานแบบนี้มันขึ้นอยู่กับดวง จะได้ดีหรือไม่ได้ดี มาแล้วก็ได้ โชคดี
เหมือนกันทุกคนเสมอไป เมื่อเลือกที่จะทำแล้วก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด อีกมุมมองหนึ่งของผู้ให้ข้อมูล
จำนวน 2 ราย ของกลุ่มหญิงให้บริการทางเพศแบบที่เปิดเผย คือ ถ้ามีคนสนใจจะมาประกอบอาชีพนี้
จะบอกว่าจะมาทำเลยดีมาก ทำให้ครอบครัวสบาย ชีวิตมันไม่มีอะไรต้องเสียแล้วไม่ต้องไปสนใจใคร
ทั้งนั้น ทำงานหาเงินอยู่บ้านก็ไม่รวย มีบ้าน มีรถขับ มาอยู่พักยายยังมีโอกาสได้ฝรั่งรับเลี้ยง
มีความเป็นอยู่ที่สบายได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มาทำเลยดี พ่อแม่จะได้สบาย ทำงานหาเงินอยู่บ้านนอกเมื่อไหร่จะมีเงิน
ทำบ้าน มีรถขับ อยู่ที่พักยายยังมีโอกาสเจอฝรั่ง โชคดีได้ฝรั่งเลี้ยง ฝรั่งรวย สบายเลยนะ...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“หนูจะว่าถ้าเป็นไปได้ไม่ต้องทำอาชีพนี้เพราะมีความเสี่ยงหลายอย่าง คนก็ดูถูก
ด้วยเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ แต่ถ้าต้องมาทำงานนี้จริง ๆ ให้ดูแลตัวเอง...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“หนูจะบอกว่าจะมาทำเลย ชีวิตมัน ไม่มีอะไรจะเสียแล้วเมื่อมันมาถึงที่สุดแล้วก็ทำเลย
ไม่ต้องไปแคร์ใครทั้งนั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ตัวเองพร้อมจะทำหรือไม่ ใจพร้อมที่จะทำงานนี้หรือเปล่า ใจกล้าพอไหม
บางทีมาแล้วทำได้ใจกล้าพอมันก็ได้ ดูแลความพร้อมตัวเอง สมควรใจจะมากก็ต้องรับได้กับ
สิ่งที่จะเกิด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“หนูว่าคนเรามันขึ้นอยู่กับดวงนะ จะได้ดีหรือไม่ได้ดี อยากให้คนที่จะมาทำงานนี้
รู้ด้วยนะว่ามันไม่ใช่จะได้ดีเหมือนกันทุกคน เมื่อเลือกที่จะทำก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

5.2 เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

5.2.1 การเลิกประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย ให้ข้อมูลว่า จะเลิกประกอบอาชีพนี้ก็ต่อเมื่อมีเงินเก็บมากพอที่จะส่งเสียลูกเรียนหนังสือ หรือเมื่อมีฝรั่งส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินพอใช้ ก็จะเลิกทำอาชีพนี้และจะกลับไปอยู่บ้านหางานที่มีรายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ทำ มีผู้ให้ข้อมูลเพียง 1 ราย ที่ท้อแท้หมดหวังอยากเลิกประกอบอาชีพนี้ ตอนนี้อยู่คนเดียว เพราะลูกค้าก็ไม่ค่อยมี ไม่มีลูกค้าก็ต้องอดทำเพื่อความอยู่รอดทุกอย่าง อยากกลับบ้าน ความเป็นอยู่ลำบาก คิดถึงลูก ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เมื่อมีคนรับเลี้ยง ส่งเงินให้ใช้ จะเอาเราเป็นเมียจริง ๆ จะอยู่เมืองไทยหรือจะพาไปอยู่บ้านเค้าได้หมด ขอให้รักเรา ดูแลเรา และครอบครัวเราได้ หนูว่าหนูหุยนะ ก็คือได้สามีฝรั่งที่แน่นอนรับเลี้ยงนั่นแหละถึงจะหยุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“มีเงินเก็บกลับไปอยู่บ้านทำงาน เลี้ยงลูก หารายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ เปิดร้านขายของชำอยู่ที่บ้านก็น่าจะพอเลี้ยงครอบครัวได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“เมื่อหนูมีเงินเก็บมากพอที่จะใช้จ่ายในครอบครัว มีคนรับเลี้ยง หนูก็จะกลับบ้านไปหาอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำ ที่บ้านอยู่กับลูก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“มีเงินเก็บให้ลูกพอเมื่อไหร่ ก็จะกลับไปอยู่บ้าน มีเงินส่งลูกให้เรียนจบสัก ม.6 เราก็คงเลิก มีเงินเก็บนิดหน่อย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“คิดว่าจะเลิกตอนนี้แหละท้อแท้มาก พรงี้ไม่มีลูกค้าก็ต้องอด เพื่อความอยู่รอดอีกอย่างหนูคิดถึงลูกมาก ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

5.3 ความคาดหวัง

5.3.1 การวางแผนอนาคต

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มเปิดเผยให้ข้อมูล คือ ต้องการมีเงินเก็บ เพื่อจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิด มีเงินเก็บไว้ส่งเสียบุตรเรียนหนังสือสูง ๆ หรือถ้าโชคดีก็มีสามีชาวต่างชาติ ส่งเสียเลี้ยงดู หรือไปอยู่ต่างประเทศกับสามี ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากมีอนาคตที่ดีอย่างมีกิจการของตนเอง ไปทำมาค้าขาย กลับบ้าน หรือไปอยู่ต่างประเทศกับแฟน ก็ได้แล้วแต่เค้าต้องการ อันนี้บอกไม่ได้ สำหรับหนูได้หมด ที่ไหนก็ได้ถ้ารักเราดูแลเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“มีเงินเก็บกลับบ้านเกิด ไปอยู่บ้านทำงานอะไรก็ได้ที่ไม่หนัก มีสามีฝรั่งส่งเงินเลี้ยงดูหรือหาเล็ก ๆ น้อย ๆ เปิดร้านขายของอยู่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2559)

“อยากหยุดทำงานมีคนเลี้ยง ส่งเสียหนูได้กลับไปอยู่บ้าน ไปเปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ ก็พอแล้วอยู่กับลูกไม่ต้องมาทำงานที่คนอื่นดูถูก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

5.3.2 การประกอบอาชีพเมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า วางแผนที่จะมีกิจการเป็นของตนเองที่บ้าน มีร้านขายของชำ เปิดร้านเสริมสวย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากมีอนาคตที่คืออย่างมีกิจการของตนเอง ไปทำมาค้าขาย หรือร้านเสริมสวยกลับบ้าน หรือไปอยู่ต่างประเทศกับแฟน ก็ได้แล้วแต่เค้าต้องการ อันนี้บอกไม่ได้ สำหรับหนูได้หมด ที่ไหนก็ได้ถ้ารักเราดูแลเรา ส่งเงินมาให้ครอบครัวไว้ ส่งหลานเรียนหนังสือ หรือถ้ามีลูกกับฝรั่งก็คงอยู่บ้านเลี้ยงลูกแหละนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“มีเงินเก็บกลับสักก้อนไปอยู่บ้านหาทำงาน ที่มีรายได้เลี้ยงครอบครัวได้ เช่นหารายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ เปิดร้านขายของชำอยู่บ้านขอให้ได้อยู่กับลูกอยู่ที่ไหนก็มีความสุขได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5 สัมภาษณ์ 5 กันยายน 2559)

“อยากหยุดทำงานมีคนเลี้ยง ส่งเสียหนูได้กลับไปอยู่บ้าน ไปเปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ ก็พอแล้วอยู่กับลูกไม่ต้องมาทำงานที่คนอื่นดูถูก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

6. ความต้องการการสนับสนุน

6.1 ด้านร่างกาย ได้แก่ ความต้องการขั้นพื้นฐาน เรื่องการกิน การอยู่ สุขภาพ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า หากเป็นไปได้ ต้องการขึ้นทะเบียนอาชีพนี้ให้ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อขึ้นทะเบียนแล้วก็มีภาระเสียภาษีอย่างถูกต้องและเมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้ก็คืนภาษีให้บ้าง เป็นเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เราไปใช้จ่ายก็ยังดี หรือจะจัดสรรหาที่ดินให้เราทำกินด้วยก็ยิ่งดีเลย ต้องการให้ให้มีการตรวจร่างกายฟรีทุกเดือน ไม่ต้องเสียเงิน มีการฝึกอบรมอาชีพที่สนใจเช่นทำอาหาร มีสอนภาษาอังกฤษให้ฟรีและเมื่อเรียนจบให้ออกใบประกาศนียบัตรให้ด้วยจะได้เอาไปทำประโยชน์อย่างอื่นได้ถ้าเลิกทำงานนี้ เช่น สมัครงาน ถ้ามีที่พักให้ด้วยก็จะดีมาก สำหรับผู้หญิงที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้แล้วไม่รู้จักใครถ้ามีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือ ชี้นะก็จะดีมาก ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ให้มีที่อยู่ราคาถูกลงให้อาศัย สุขภาพตรวจฟรี มีที่เฉพาะให้ไปตรวจร่างกายทุกเดือน ไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“อยากให้สอนภาษาอังกฤษให้ฟรี และมีการออกไปประกาศนียบัตรให้ เพื่อจะได้เอาไปใช้ประโยชน์ถ้าเลือกทำงานนี้ และอยากให้สอนทำอาหารด้วย จะได้มีอาชีพติดตัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“อยากให้มีหน่วยงานของรัฐให้การดูแลรักษาฟรี ไปแบบไม่ต้องเสียเงินและแบบไม่ต้องรอนานแบบไปโรงพยาบาล นานเสียเวลาทั้งวันคนก็เขอะ พยาบาลก็พูดไม่คินะ รอหมอดู้งานเนี่ยเบียดเดียวเสร็จล่ะ ถ้ามากก็ไม่ได้ มาคู่อีก อยากค่ามากเลย อันนี้น่าเบื่อมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“อยากได้การตรวจร่างกายฟรี ให้มีหน่วยงานสอนทำอาหารเอาไว้ขายตลาดนัด มีที่พักให้เรา หรือมีข้าวให้เรากินฟรีถ้าเราไม่มีงานไม่มีเงิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 กันยายน 2559)

6.2 ด้านความมั่นคงปลอดภัย

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า อยากให้มีหน่วยงานใดก็ได้ ให้คำแนะนำในการประกอบอาชีพนี้ ปฏิบัติตัวอย่างไรให้มีความปลอดภัย เมื่อเกิดปัญหากับลูกค้า ต้องการให้มีหน่วยงานที่เป็นคนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ยให้ความเป็นธรรม และให้เก็บข้อมูลอาชีพดังกล่าวเป็นความลับไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากให้ภาครัฐมีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือไม่ให้มีพวกมาเฟีย มารีดไถเงินเจ้าของร้าน บางที่มีมาเก็บเงินด้วย ถ้าจะมีตามบาร์หนูก็ไม่ต้องค่าดูแลอะไรของเค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ศูนย์ให้ช่วยเหลือ รับเรื่องร้องทุกข์ช่วยเหลือคนอาชีพนี้ เป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมาย ไม่เปิดเผยข้อมูลของเราให้ใครรู้ ให้ข้อมูลอาชีพของเราเป็นความลับ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“อยากให้มีหน่วยงานคุ้มครองพวกเรา มีเบอร์โทรศัพท์ที่เราสามารถโทรขอความช่วยเหลือได้ตลอด 24 ชั่วโมง ให้ความเป็นธรรมกับพวกเราเมื่อเกิดปัญหา เพราะเวลาเกิดปัญหาไปสถานีตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่เข้าใจเรากล่าวหาว่าเราทำไม่ดีกับลูกค้า ซึ่งจริงๆ แล้วการทำอาชีพนี้มันมีทั้งคนนิสัยดีและไม่ดี ถ้าเกิดเรื่องหรือเกิดปัญหาเราต้องการมีคนช่วยเหลือเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“อยากได้คำแนะนำในการประกอบอาชีพนี้ว่าจะดูแลตัวเองอย่างไรในระหว่างประกอบอาชีพให้ตัวเองปลอดภัย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

6.3 ด้านสังคม

6.3.1 ความต้องการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย ให้ข้อมูลว่าอยากให้มีหน่วยงานให้คำแนะนำ หรือฝึกอบรมการดูแลตัวเองก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้ และทำให้อาชีพนี้ถูกกฎหมายไม่ถูกจับกุม ไม่ให้คนในสังคมดูถูก หรือรังเกียจอาชีพดังกล่าว เพราะคิดว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพสุจริตไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามอาชีพนี้ เพราะทุกคนก็ไม่อยากทำอาชีพนี้ และอาชีพนี้ ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ให้อย่าดูถูกอาชีพเราก็อ ให้กฎหมายลงโทษคนที่ดูถูกเหยียดหยามอาชีพเรา สังคมคิดว่าสุจริตไม่ควรจะมาดูถูกกัน อยากให้สังคมมองอาชีพนี้เป็นอาชีพหนึ่งที่ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“อยากให้รัฐบาลทำให้อาชีพนี้ถูกกฎหมาย ไม่ถูกตำรวจจับ มีเอกสารแสดงว่า ประกอบอาชีพนี้ ให้ความปลอดภัยว่าอาชีพนี้ได้ขึ้นทะเบียนแล้วควรให้ความคุ้มครอง มีการเก็บภาษีจากรายได้ และพอเลิกประกอบอาชีพก็นำเงินนั้นมาจ่ายรายเดือนคืนให้พวกเรา ไม่ต้องเยอะ แต่พอมีรายได้ไว้ซื้ออาหารกินก็น่าจะพอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

6.4 ด้านการยกย่องนับถือ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าไม่ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากใคร ไม่ต้องมาพูดดูถูกให้รู้สึกแย่มากแล้ว ไม่มีใครอยากทำอาชีพนี้หากมีทางเลือก เนื่องจากการศึกษาไม่ดีจึงต้องทำอาชีพนี้ ก็เพื่อความอยู่รอด มีความต้องการกำลังใจจากครอบครัวอย่างมาก ต้องการให้ครอบครัวทราบว่า ที่มาทำงานอาชีพนี้ เป็นการเสียสละเพื่อให้ครอบครัว มีความเป็นอยู่ที่ดี ก็เพียงพอแล้ว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ต้องการอะไร ต้องการความเสมอภาคกัน อย่างดูถูกกัน เพราะไม่มีใครต้องการ มาทำอาชีพนี้ เราไม่มีการศึกษาเลือกไม่ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ไม่ต้องมายกย่องนับถืออะไรจากหนู แต่ก็ไม่ต้องมาพูดให้เรารู้สึกแย่มากไปกว่านี้ ก็พอและไม่มองเราเป็นคนไม่ดีที่ทำอาชีพแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องการจากใครเลย นอกจากครอบครัวเราเอง เป็นกำลังใจให้หนูไม่ตอกย้ำกับ เรื่องที่ผ่านมาก็พอแต่นี่เราก็มั่นใจสู้ต่อได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“อย่ามองดูถูกเหยียดหยามก็พอแล้ว ให้ครอบครัวเป็นกำลังใจให้ อยากให้รู้ว่าที่เราทำแบบนี้เพื่อให้ครอบครัวสบายไม่นึกถึงตัวเอง เราชักพ่อแม่และลูกเรา ถึงจะเป็นงานอะไรก็ช่างทุกคนควรให้เกียรติกัน ไม่ดูถูกกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

6.5 ด้านการประสบความสำเร็จในชีวิต

6.5.1 การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่เปิดเผย ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า อยากให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ ให้ได้เลือกชาวต่างชาติที่สนใจ มีการสอนภาษาให้เพื่อจะได้ใช้สื่อสารกับลูกค้าให้เข้าใจถูกต้อง มีหน่วยงานฝึกอบรมอาชีพให้หลังจากเลิกประกอบอาชีพแล้ว จะได้มีอาชีพที่เราอยากทำ เช่น สอนการทำอาหาร เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“บอกไม่ถูกว่าต้องการให้ช่วยอะไรเพราะมองไม่เห็นทางนั้น แต่ถ้ามีหน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ก็จะดีนะ บางคนก็เจอคนดี บางคนก็เจอคนไม่ดี โคนหลอกไปขายบริการที่ต่างประเทศ เราไม่อยากเจอแบบนั้น ถ้ามีหน่วยงานนี้มาคงจะดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องการอะไร ขอให้เศรษฐกิจดี ๆ มีคนมาเที่ยวเยอะ ๆ จะได้มีลูกค้าก็พอ อยากให้หน่วยงานของรัฐจัดทำบริการแบบคัดกรองคู่ชาวต่างชาติให้ได้ไหมจะได้ไม่เหนียวแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 กันยายน 2559)

“ไม่อยากจะความช่วยเหลืออะไร อยากหาตัวเอง จะได้อูและรู้เลยว่าใช่หรือไม่ใช่ สำหรับเราไม่ใช่ก็จะไม่ต้องเสียเวลา หากคนใหม่ต่อไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

6.5.2 การตัดสินใจในอดีตมีทางเลือกในการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มเปิดเผย ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ไม่ขอมาทำงานที่พัทยา เต็มขาด เพราะทำให้คนอื่นมองไม่ดีให้คนดูถูก ไม่ขอมาทำอาชีพนี้ถ้าสามารถย้อนเวลากลับไปได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่มาทำอาชีพนี้แน่นอน เพราะมันน่าอาย คนดูถูก กลับบ้านมีคนมอง คนถามว่าทำงานอะไร ต่อหน้าก็พูดดีกับเราลับหลังก็ว่าเราเป็นผู้หญิงขายตัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ก็ไม่ขอมาทำอาชีพนี้นะ แต่อยากมีแฟนฝรั่งเลี้ยงเหมือนตอนนี้ ถ้าไม่มาทำงานแบบนี้จะได้ไปเจอฝรั่งที่ไหนที่ มาทำงานพัทยา มีงานเยอะก็จริง เราไม่รู้จักใครมาอยู่กับคนแถวบ้านเขาทำงานแบบนี้กัน เราจะมาเลือกว่าเราไม่ทำได้อย่างไร ต้องตัดสินใจทำตามเขา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“หนูไม่มาทำอาชีพนี้หรอก มีแต่คนดูถูกหาว่ามาขายตัว แต่มันไม่มีทางเลือก มันน่าอายนะที่มีคนมาดูถูก เราห้ามความคิดใครไม่ได้ บอกตัวเองว่าถ้าเลือกได้คงไม่มายืนตรงนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

6.5.3 การอบรมอาชีพก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มเปิดเผยทุกรายให้ข้อมูลว่า ต้องการให้มีการอบรมภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้นำไปใช้อย่างถูกต้องไม่ต้องไปพึ่งคนอื่นเวลามีลูกค้า ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“สอนภาษาเพราะคนส่วนมากเข้ามาไม่รู้ภาษาที่เป็นอุปสรรคในการทำงานได้ อบรมอาชีพ เช่น เย็บผ้า เมื่อแก่ก็จะได้มีอะไรที่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“ต้องการรู้ภาษาอังกฤษให้มากกว่านี้ สอนขั้นตอนที่เราเอาไปพูดกับลูกค้าได้ แบบเร็ว ๆ ไม่ต้องมีหลักการเยอะ หนูไม่เก่งก็จะทำให้เข้าใจยาก ก็พอใจแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

6.5.4 การอบรมอาชีพหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มเปิดเผย ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า อยากให้มีหน่วยงานภาครัฐ ช่วยสอนอาชีพที่สามารถนำไปประกอบหลังจากเลิกประกอบอาชีพนี้แล้ว เช่น สอนทำอาหาร ช่างเสริมสวย เป็นต้น และกลับไปใช้ชีวิตอยู่ตามภูมิลำเนาเดิมเพื่อให้มีรายได้เลี้ยงดูครอบครัวได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ต้องการให้สอนทำอาหารจะไปได้ไปทำอาหารขายที่บ้านหลังเลิกประกอบอาชีพนี้แล้วมีรายได้เสริมจากเงินเก็บที่เราหาไว้จะได้ไม่หมดด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2559)

“อยากให้สอนทำเสริมสวย หนูชอบทางนี้เมื่อกลับไปอยู่บ้านจะได้ไปเปิดร้าน มีรายได้เลี้ยงครอบครัว ถ้าเราเลือกงานที่ชอบทำอยู่ที่บ้านหนูว่าดีที่สุดแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 5 กันยายน 2559)

“อยากให้สอนทำอาหารเอาไปขายเวลาอยู่บ้านจะได้มีอาชีพก็ยังมีรายได้ ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในบ้าน หนูก็ชอบทำอาหารด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2559)

“อยากให้สอนทำอาหาร สอนทำเค้กและเบอ์เกอร์ จะได้มีอาชีพติดตัว ไปทำขายได้เวลาไม่ทำงานนี้แล้วกลับไปอยู่บ้าน ไปทำขายตามตลาดนัด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2559)

“อยากให้สอนทำอาหารให้เก่งหลาย ๆ อย่าง เวลากลับไปอยู่บ้านก็ไปทำขาย เพราะถ้าเรารู้และอบรมน่าจะทำอาหารได้ดี ขายดีก็มีรายได้เพิ่มด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“ไม่รู้จะให้อบรมอะไร ไม่มีความกดดันเลยที่เรื่องงานฝีมือก็ไม่มี ทำอาหารก็ไม่ชอบ แต่ถ้าเป็นเสริมสวยก็พอได้อยู่ นะเพราะหนูรักสวยรักงานถ้าอบรมอาจนำไปเป็นอาชีพได้...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2559)

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มที่ 2 หญิงให้บริการทางเพศแบบแอบแฝง

ตารางที่ 8 ข้อมูลทั่วไป จำนวนของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน $n = 5$	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
ภูมิลำเนา		
ภาคเหนือ	-	-
ภาคกลาง	2	3, 10
ภาคอีสาน	3	4, 9, 15
อายุปัจจุบัน		
อายุ 20-25 ปี	-	-
อายุ 26-30 ปี	-	-
อายุ 30-35 ปี	-	-
อายุ 35-40 ปี	4	2, 4, 9, 15
อายุ 41-45 ปี	1	10
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาปีที่ 6	2	2, 9
มัธยมศึกษาปีที่ 3	2	5, 6, 11, 13, 17
มัธยมศึกษาปีที่ 6	1	4
สถานภาพสมรส		
โสด	2	4, 9
มีคู่ยังอยู่ด้วยกัน	1	10
หม้าย/ หย่า/ แยก	2	2, 15
สาเหตุการหย่าร้าง/ แยกทาง		
สามีนอกใจ	3	4, 9, 10
สามีดื่มสุรา/ สารเสพติด	-	-
สามีไม่ทำงานช่วยเหลือค่าใช้จ่าย	-	-
สามีเสียชีวิต	2	2, 15

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2 ส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาจากภาคอีสาน (3 คน จาก 5 คน) มีภูมิลำเนาภาคกลาง (2 คนจาก 5 คน) อายุระหว่าง 35-40 ปี (4 คนจาก 5 คน) อายุเฉลี่ยน้อยสุด 35 ปี และมากที่สุดที่มาทำงาน 44 ปี จบชั้นการประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 (2 คนจาก 5 คน)

มีสถานภาพสมรสโสดและเป็นหม้าย (2 คนจาก 5 คน) สาเหตุเหตุของการหย่าร้างมาจากสามีออกไปมีหญิงอื่น (3 คน จาก 5 คน) น้อยสุด สามีเสียชีวิต (2 คน จาก 5 คน) อายุการทำงาน 1-3 ปี และ 4-6 ปี (2 คน จาก 5 คน) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (4 คนจาก 5 คน) รายได้ต่อเดือน 16,000-20,000 บาท (1 คนจาก 5 คน) ไม่มีบุตร (3 คนจาก 5 คน) มีบุตรจำนวน 1-2 คน (3 คนจาก 5 คน) มีอาชีพเดิมก่อนเข้ามาประกอบอาชีพรับจ้าง (5 คนจาก 5 คน)

วิถีชีวิตทั่วไป

ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ

ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศตามความเข้าใจของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง คือ เป็นอาชีพที่สุจริตไม่ทำความเดือดร้อนให้กับผู้ใด หาเงินง่ายและรายได้ดี ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นหรือเลือกงานที่มีรายได้มาก ๆ จึงมาประกอบหญิงให้บริการทางเพศ เพราะเป็นอาชีพที่ง่ายสบาย และสามารถมีรายได้ที่มากกว่าอาชีพอื่น (ตามความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล) ทำให้ความเป็นอยู่ของตนเองและครอบครัว บุตร พ่อแม่ และญาติพี่น้อง จะมีความเป็นอยู่ที่ดี ถึงแม้ว่าอาชีพนี้ เป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ น่าอับอาย ผู้คนดูถูกเหยียดหยาม อย่างไรก็ตาม โนสำนึกของผู้ให้ข้อมูลของ หญิงหญิงให้บริการทางเพศแบบแอบแฝงนี้ ทุกคน จะพูดในลักษณะความหมายที่ตรงกันตรงกัน คือ เป็นอาชีพที่ทุกคนไม่อยากจะทำ แต่ด้วยเศรษฐกิจทางครอบครัวไม่มีปัญหาทางครอบครัว ไม่มีผู้ส่งเสียเลี้ยงดู จึงต้องมาประกอบอาชีพนี้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ผู้ที่ต้องการช่วยเหลือครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เสียสละตนเองเพื่อให้ครอบครัวสบาย โดยเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวทุกอย่างเพียงคนเดียว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“เป็นอาชีพที่ทุกคนทำไปเพราะมีเหตุผลไม่เหมือนกัน ทำเพื่ออะไร บางคนรักสนุก แต่ละคนมีจุดมุ่งหมายมุ่งเหมือนกัน บางคนต้องหาเลี้ยงครอบครัว หลังจากเลิกหย่าร้างต้องหากินตัวคนเดียว เลยต้องทำอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เข้าใจว่าคนอื่นอาจจะมองว่าเราไม่ดี แต่ถ้าเราเลือกทำแล้วชีวิตเรดีขึ้นก็ไม่ต้องไปสนใจคนอื่น หาเงินง่ายด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“อาชีพที่ไม่ใช่ผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตตามปกติ มีความแตกต่างจากคนอื่น เป็นผู้หญิงที่หารายได้เสริม เป็นรายได้ที่ดีถ้าเราทำเป็นประจำ เราก็สามารถสร้างรายได้ดีเลย...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“หนูคิดว่ามันเป็นอาชีพที่ไม่มีตัวเลือกแล้ว ไม่มีทางอื่นแล้ว หหมดทางออก เมื่อถึงทางตันเราก็ต้องเอาความอยู่รอด เราไม่ใช่ตัวคนเดียว แต่มันเป็นอาชีพสุดท้ายที่หนูจะเลือกนะ มันสุด ๆ แล้วจริง ๆ หนูถึงต้องเลือกอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ส่วนมาก ผู้หญิงที่เข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศแบบแอบแฝงนั้น สาเหตุหลัก ๆ คือ มีฐานะทางบ้านลำบากยากจน มีปัญหาเรื่องการเงิน รู้สึกว่ามีชีวิตที่สิ้นหวังไม่มีทางเลือกอื่น ต้องการให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีและสบายขึ้น มีความผิดหวังกับชีวิตในครอบครัว แยกทางหรือเลิกกับสามี เพราะสามีไม่มีความรับผิดชอบในครอบครัว อยากได้สามีซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่มีฐานะการเงินที่ดี มาช่วยส่งเสียเลี้ยงดู ประกอบกับหาทางออกอื่นไม่ได้ จึงตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้ โดยมีความหวังว่าตนเองคงจะ โชคดีมีคนส่งเสียเลี้ยงดูบ้าง โดยรวมแล้วสาเหตุที่มาประกอบอาชีพพิเศษแบบแอบแฝงเกิดจากฐานะทางเศรษฐกิจของตนเองไม่ดี ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ทำเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและครอบครัวให้มีความเป็นที่ดีขึ้น แต่หนูทำทางบ้านหนูไม่รู้และที่บ้านหนูมีฐานะปานกลางไม่ได้ยากจน ส่วนมากก็ทำเพื่ออนาคตตัวเอง เพื่อว่าจะได้คนรับเลี้ยงไม่ต้องมาลำบากทำงาน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เพราะว่าขาดเงิน เงินไม่พอใช้ รอให้สามีคนปัจจุบันช่วยคงไม่ได้ เค้าให้ได้แค่กินอยู่และที่พักไม่ให้เงินรายเดือนเราเลย เนื่องด้วยพี่มีภาระหน้าที่ต้องส่งลูกเรียน จึงมีความจำเป็นต้องทำเพื่อลูก สามีคนปัจจุบันเค้าไม่ช่วยเรื่องค่าเล่าเรียนลูกพี่เลยบอกว่าจะไม่ช่วยออกแล้วให้ไปหาใช้เอง พี่เลยมีความจำเป็นต้องทำอาชีพเสริมนี้ เพื่อลูก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“มันลำบากมาก ลูกก็อยู่ในวัยเรียนต้องกิน ต้องใช้ เราก็ต้องทำเลี้ยงลูกคนเดียว หนี้สินก็เริ่มมากขึ้น กลัวว่าถ้าเราทนทำงาน โรงงานต่อไป เราจะคืนไม่หลุด แย่ยิ่งกว่าเดิม เลยตัดสินใจมาทำงานที่พัทยา ตอนแรกก็เศร้า ไม่อยากทำ แต่เมื่อคิดถึงลูกก็สู้ต่อไป อีกอย่างก็อยากเลี้ยงโซคได้สามีฝรั่งรับเลี้ยงเราก็จะได้สบายไม่ลำบาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

2.1.1 สาเหตุที่เลือกประกอบอาชีพนี้

เลือกมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูล เพราะว่า อาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่สบายหาเงินง่ายใช้เวลาไม่นาน ได้เงินเร็ว มีเงินใช้และส่งเสีย ลูกได้ ต้องการให้ลูกได้เรียนหนังสือ ขอมที่จะให้ตนเองลำบาก แต่ขอให้ครอบครัว พ่อ แม่ ลูก มีความเป็นอยู่ที่สบายก็พอแล้ว โชคดีอาจได้สามีเป็นชาวต่างชาติเลี้ยงดูและพาไปอยู่ต่างประเทศ ทำให้ครอบครัวอยู่สุขสบายกว่าเก่า และไม่ยากกลับไปอยู่ในฐานะที่ยากจนอีกต่อไป ดังตัวอย่าง คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เลือกเพราะคิดว่าเป็นโอกาสดีถ้าเราโชคดีจะได้มีคนเลี้ยงดู การทำงานทำให้เราพบเจอ คนมากขึ้น และเราทำงานแบบนี้ก็สามารถมีโอกาสได้เจอลูกค้าและถ้าโชคดีก็ได้คนรับเลี้ยง..” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เกิดจากเพื่อนแนะนำ เพื่อนช่วยเห็นเพื่อนมีรายได้ดี ทำให้เราอยากได้ แก้วแต่งตัวสวย เราเลยเกิดกิเลส เราอยากได้อีกเราก็เลือกจะทำตาม เงินก็ไม่พอใช้ ลูกก็โตแล้วต้องใช้จ่ายมากขึ้น เมื่อก่อนเรียนประถมค่าใช้จ่ายก็ไม่มาก แต่พอเรียนมัธยมและเข้ามหาวิทยาลัยพี่เลยต้องทำอาชีพเสริมนี้เลย เพื่อจะได้มีเงินส่งให้ลูกใช้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“อาชีพนี้ได้เงินดีครั้งละมาก ๆ ด้วย และได้เงินง่ายไม่ต้องเหนื่อย ถ้าสามารถหาลูกค้าระหว่างทำงานประจำอยู่ได้ก็จะดีมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ก็หนูคิดว่ามันเป็นอาชีพที่หาเงินง่ายนะพี่ ไม่เหนื่อยทำงานไม่หนัก แต่ก็ไม่ได้สบายนะต้องไปนอนกับใครเยอะแยะที่เราไม่รู้จักมันแยทางด้านจิตใจ เงินได้เยอะก็ใช้เยอะ เพราะมันหา มาง่ายเลยใช้แบบไม่ค่อยคิด พอหมดไปแล้วเริ่มคิดก็หาใหม่เป็นอยู่แบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.1.2 รายได้จากประกอบอาชีพ

รายได้จากการประกอบอาชีพดังกล่าวส่วนใหญ่ จะส่งไปให้ทางบ้าน เพื่อเป็นค่าเล่าเรียนของบุตร และเลี้ยงดูครอบครัว ซึ่งตนเองจะเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องค่าใช้จ่ายของครอบครัวทุกอย่าง รวมทั้งใช้จ่ายส่วนตัวด้วย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ส่งทางบ้าน เลี้ยงครอบครัว ทำบ้านให้พ่อแม่ เก็บไว้ใช้ส่วนตัว เวลาตัวเองเป็นไข้ เราไม่รู้ว่าในอนาคตเราจะมีรายได้แบบนี้ไหม เราจึงต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดกลัวว่าจะมีปัญหาเรื่องเงินขาดมือก็ต้องใช้อย่างประหยัด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ส่งให้ลูก เพราะลูกหนอยู่กับญาติ ต้องฝากค่าเลี้ยง ทุกเดือนต้องส่งให้ ไม่อย่างนั้นเค้าไม่ดูแลให้เรา จ่ายค่าเช่าบ้าน ค่าใช้จ่ายส่วนตัว ทุกเดือนก็เหลือเก็บนิดหน่อย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.2 ด้านการศึกษา

การศึกษาของกลุ่มที่ 2 แบบแอมแปงนั้น มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพราะผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ทำงานรับจ้างหรือทำงานในโรงงานจึงพอมีความรู้บ้าง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หนูเรียนแค่ประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้นเพราะที่บ้านยากจนไม่มีเงินเรียนต่อ เรียนเท่าที่รัฐบาลบังคับก็จะแยะแล้ว วันหยุดต้องช่วยพ่อแม่ หาจ้างทำงานทั่วไป ลำบากแต่เด็กเลยคะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ค่อยากเรียนต่อมหาวิทยาลัยแต่ พ่อแม่ไม่มีเงินส่งเสียเลยได้เรียนแค่นี้คะ กว่าจะเรียนจบ มัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ทำงานไปด้วยถึงจบ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ประถมศึกษาปีที่ 6 เรียนได้เท่านี้คะไม่มีเงินเรียนต่อ ไม่อยากเรียนต่อด้วย เพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำงานเลี้ยงครอบครัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“พี่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็ถือว่าเรียนสูงแล้วตอนนั้นหางานทำดี ๆ ก็พอได้แต่พี่เลือกไปเป็นสาวโรงงาน จนเป็นระดับหัวหน้าก็ลาออก มาอยู่พัทยาเพราะเงินเดือนไม่พอใช้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“หนูเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่าที่เรียนได้แค่นี้ก็ดีแล้วที่บ้านหนูไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนสูง ๆ หลอกพี่เรียนจบแต่นี้ก็ต้องทำงานให้เงินพ่อแม่ด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

2.3.1 ความเป็นอยู่ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ก่อนหญิงจะเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ แบบแอมแปงผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า มีความเป็นอยู่ลำบาก เงินไม่พอใช้จ่ายในครอบครัวและเรื่องการศึกษาของบุตร ต้องทำงานรับผิดชอบในครัวเรือนคนเดียวทำให้พ่อแม่ และบุตร มาประกอบอาชีพนี้ เพราะฐานะทางเศรษฐกิจของตนเองไม่ดีขึ้นเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้ “มีงานประจำทำความเป็นอยู่ก็ไม่ได้ลำบากอะไร สบายดีด้วย ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยมีเงินพอใช้จ่ายเพราะที่บ้านหนูฐานะปานกลาง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ลำบากมากค่ะสุด ๆ เลย ทำงานโรงงานค่าแรงวันละ 200 กว่าบาท สามีกี่มาหึง เราไปเรากี่เลยต้องไปเรียนนวดเพื่อมาทำอาชีพนี้....” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“แต่งงานมา 10 ปีนี้ พี่ก็ต้องมาทำอาชีพเสริมมาตลอดถ้ามีโอกาส พี่ก็มีกินมีใช้ แต่ไม่มีเงินให้ลูกได้ เพราะเค้าไม่ให้ ลูกยังเด็กก็ต้องใช้เงินเยอะเมื่อก่อน แต่พอโตเรียนสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายก็สูงไปด้วย เพราะอยู่มหาวิทยาลัย พี่เลยต้องหาทางออกโดยการทำอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“เคยทำงานรับจ้างทั่วไปก่อน ใครจ้างทำอะไรก็ทำทุกอย่าง ตัดอ้อย เกี่ยวข้าว แต่ตอนหลังมาทำงานโรงงานเย็บผ้า ทำได้หลายปี ก็ต้องออกเพราะเงินไม่พอใช้ เลยมาทำงานที่พทยา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.3.2 ลักษณะของลูกค้าที่นิยมและและพึงพอใจของหญิงอาชีพนี้

ผู้ประกอบการอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง มีความประทับใจหรือพึงพอใจที่หลากหลายต่างกันไป ซึ่งส่วนใหญ่ชอบลูกค้าที่มาจากประเทศแถบทวีปยุโรป นอกนั้นจะมาจาก อังกฤษ สหรัฐอเมริกา สาเหตุที่ทำให้ปรารถนาที่จะพบและมีความพึงพอใจต่อผู้ที่มาใช้บริการ เพราะลูกค้าคนนั้น ๆ มีความใจดีไม่ประหยัดเรื่องค่าใช้จ่าย ให้เงินใช้ครั้งละมาก ๆ ดูแลและเอาใจใส่ที่ดี จึงอยากได้ลูกค้าดังกล่าว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ฝรั่งโซนยุโรป ไม่ระบุว่าประเทศไหนดีนะแต่ละคนนิสัยก็ไม่เหมือนกันที่ชอบประเทศพวกนี้คือไม่จิ้งก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อังกฤษ ให้ทิปดีมาก เป็นลูกค้าประจำ ทำที่ร้านนวด แต่เราตกลงก็ไปกันข้างนอก ตกลงจ่ายเงินแล้วก็ไปด้วยกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“พี่ชอบอเมริกา พี่ชอบเพราะว่าอเมริกันน่ารักสุภาพ ใจดีใจดี อหยาศัยดีพี่ชอบนะ ภาษาที่เค้าใช้อ่อนโยนพี่จำได้มีลูกค้าประเทศนี้ดีจริง ๆ ประทับใจที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ออสเตรเลียและอังกฤษนะ เพราะใจดีให้เงินเยอะ ไม่จู้จี้เรา ไม่คอยโทรตามจิกเรา อยู่ไหน แต่ก็เจ้าชู้ ใคอย่างเสียอย่างแบบนี้ ให้เราแต่เจ้าชู้ เราก็อยากได้เงินแต่ไม่ยอมได้เป็นแฟน เพราะเดี๋ยวก็เลิกกัน เพราะเค้ามีเงิน จะให้ใครเลี้ยงใครก็ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.3.3 ลักษณะของลูกค้าที่ไม่เป็นที่นิยมและและไม่พึงพอใจ

หญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่าไม่ชอบหรือไม่พึงพอใจลูกค้าประเทศอินเดีย พวกอาหรับ และพวกพิดดา เพราะจะจ่ายค่าด้วยยาก ชอบต่อรองราคา เมื่อเวลาที่ไป

ด้วยกัน ลูกค้าที่เป็นคนสัญชาติดังกล่าว มักจะไม่อยากจะเลี้ยง ไม่ชอบจะจ่ายอย่างอื่นให้ เช่น เวลาไปกินข้าวก็ชอบถูก ๆ ไม่มีรสนิยม กลิ่นตัวแรง ไม่ต้องการไปกับพวกนี้ถ้ามีลูกค้าให้เลือกก็ไม่ไปกับลูกค้าประเทศนี้เลย แต่ก็มียางรายที่ให้ข้อมูลว่า ไม่ชอบคนสัญชาติเยอรมัน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ลูกค้าพวกอินเดีย แยก อาหารับ ตุรกี แอฟริกา จีน เกาหลี อันนี้หนูไม่ชอบเป็นส่วนตัวไปเลย งบมาก พูดไม่รู้เรื่อง ไม่สุภาพ ส่วนมากชอบเอาเปรียบผู้หญิงด้วย พวกแขกหนูเลือกนะ ไม่เอาเด็ดขาดพวกนี้ เห็นเพื่อนบอกว่าไม่ชอบใส่ถุง หนูไม่เอาด้วย อันตราย ไม่ใช่สเปกหนูด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“พวกนิโกร ตัวดำ งบไม่ค่อยให้ทิป นวดด้วยไปเรื่อย ๆ ถ้าถูกใจก็ซื้อบริการได้ จ่ายเงิน ออกไปโรงแรม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“อินเดีย ไม่เอาเลย เพราะว่า 1. มันดำและพื้ก็ดำอยู่แล้วพื้เลยไม่ชอบคนดำ 2. มันตัวเหม็นกลิ่นตัวแรง อันนี้พื้จะเป็นลม ไม่เอาเลยไม่ไปด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ส่วนตัวหนูไม่ชอบเยอรมนีนะ หนูไม่ชอบเพราะมันขี้เหนียวจึงงมมากเลย พูดไม่เพราะ เป็นฝรั่งที่ไม่มีมารยาทเลยหนูว่าแก็ ๆ ยิ่งจิ้งก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.3.4 ประสบการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุด

ประสบการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุดของหญิงให้บริการทางเพศของกลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ส่วนใหญ่ประทับใจชายสูงอายุ ที่มาจากประเทศในแถบทวีปยุโรป เพราะจะให้เงินเป็นจำนวนมาก ส่งเสียเลี้ยงดูเป็นทุกเดือน พาไปซื้อของแพง ๆ ที่เราต้องการ จ่ายค่าตัวดี จึงทำให้ประทับใจ สรุปก็คือจะชอบคนที่สามารถให้เงินใช้จ่ายให้จำนวนมาก ๆ หรือส่งเสียเลี้ยงดูเป็นรายเดือน เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มีแขกประเทศในยุโรปคนหนึ่งอายุประมาณ 47-60 ใจดีมากพาไปซื้อของให้เงินดี หนูเลือกคนที่ดูที่บุคลิกของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ถ้าดูดีหนูถึงจะไปด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เป็นคนที่ไม่เคยเจอคนใจดี มีประเทศลักเซมเบิร์ก อายุมากกว่าพื้ ดูแลพื้ดีมาก ทุกวันนี้ไม่เคยลืมเค้าเลย เป็นผู้ชายสุภาพมาก แต่ก็ได้คิดต่อกันแล้วนะ นานมาแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ลูกค้าพาไปซื้อของแพง ๆ ที่เราอยากได้ ให้แบบอยากซื้ออยากได้อะไรหีบได้เลย เลี้ยงดูเราอย่างดีให้เงินค่าตัวเยอะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.3.5 ประสบการณ์ในการทำงานที่ไม่ประทับใจที่สุด

ประสบการณ์จากการทำงานที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ลูกค้าไม่ให้เกียรติ ไม่ยอมจ่ายเงินตามที่ตกลงกันไว้ ต้องการมีเพศสัมพันธ์เพศโดยไม่สวมถุงยางอนามัย หรือบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ต้องการทำ เมาสุรา ส่งเสียงดัง มีกลิ่นกายไม่พึงประสงค์ เป็นคนสัญชาติอินเดียหรือถ้าพูดตามภาษาไทยบ้านเราก็คือพวกแขก ซึ่งผู้ให้ข้อมูลมักจะพบเจอลูกค้าประเภทนี้เป็นประจำ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ส่วนมากจะเป็นพวกแขก ไม่พอใจแล้วก็โวยวาย เรื่องที่เราไม่เข้าใจภาษาสั่งให้เราทำอีกอย่างเราทำอีกอย่าง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“พี่ไม่แน่ใจว่าฟินแลนด์แปลว่า มันนานมาแล้วไม่น่ารักไม่ชอบเลย คำมาจากเมืองหนาวไม่ชอบอาบน้ำ ตัวเตี้ย ๆ อ้วน ๆ ปากเหม็นด้วย ดื่มนะยะมาตลอด พี่จำได้เลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ลูกค้าที่ ใจแง เมมา แคนี่หนูก็หนีแล้วไม่เอาเลย ประเทศเคนมาร์ค สุดขอดเลยที่จีเมาจอม โวยวาย หนูเข็ดเลย เมมาแล้วไม่ควบคุมตัวเอง ทำให้เราอายุไปทั่วเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.4 ด้านครอบครัว

2.4.1 การรับรู้และการยอมรับของคนในครอบครัว

บุคคลในครอบครัวของหญิงให้บริการทางเพศของกลุ่มแอบแฝง ส่วนใหญ่บุคคลในครอบครัวจะไม่ทราบว่าตนเองได้ทำอาชีพนี้ เนื่องจากปกปิดไม่ให้คนในครอบครัวรู้ความจริง แต่เพียงว่ามีอาชีพที่สุจริต เนื่องจากตนเองมีอาชีพหลักอยู่แล้ว แต่ได้แอบประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ จึงไม่ต้องการให้ใครทราบ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ครอบครัวไม่รู้และไม่เคยคิดจะบอก เพราะเราโตแล้วถ้าเราสบายเค้าคงดีใจด้วยกับเรา ก็รู้ว่าหนูทำงานร้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“รู้ว่ามาเป็นหมอนวดแผนโบราณที่พัทยา แต่ไม่รู้ว่ามาประกอบอาชีพแบบแอบแฝง เพราะเราไม่ต้องการบอกใคร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“แบบนี้ไม่บอกใครไม่มีใครรู้หรอก จะบอกทำไมเค้าคิดว่าเรามีสามีฝรั่งแล้วคงไม่มาทำแบบนี้ ใครจะรู้ว่าการมีสามีฝรั่งมันก็ไม่ได้โชคดีเสมอไปนะ ต้องอดทนแค่นั้น เจอดีก็ตีไป เจอไม่ดีก็ต้องทำเพื่อความอยู่รอดนะ พี่ไม่ได้บอกว่ามีสามีพี่ไม่คืนนะ เค้าก็ตีให้พี่กิน อยู่กับเค้าแต่ไม่ให้เงินใช้เหมือนคนอื่นเพราะเค้ามีใช้เฉพาะของเค้าเท่านั้น พี่ก็เลยต้องทำงานเองแต่ก็ประหยัดค่ากินค่าอยู่ค่าเช่าบ้านนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ครอบครัวไม่รู้เพราะหนูบอกว่าไปทำงานร้านอาหารที่พัทยาไม่ได้บอกว่าจะทำอะไร มีหน้าที่เลี้ยงลูกอยู่บ้านนอก ถ้าเค้ารู้เค้าก็ต้องยอมรับเพราะถ้าหนูไม่ทำก็ไม่มีเงินส่งให้เค้าใช้ หนูตัดสินใจมาทำเพราะลูก เค้าก็ได้สบายอยู่ใช้เงินเลี้ยงลูกให้หนู จะมาว่าหนูเรื่องไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

2.4.2 การดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวหลังเลิกประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า บุคคลในครอบครัวจะดำเนินชีวิตตามปกติ มีเงินใช้จ่ายในขณะที่ยังประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศอยู่ (ซึ่งคนในครอบครัวไม่ทราบ) และหลังจากเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ดังกล่าวแล้ว เงินที่เก็บจากการทำอาชีพดังกล่าว จะเป็นทุน เพื่อเป็นทุนในด้านค้าขายหรือประกอบอาชีพอื่นที่บ้าน หากไม่มีเงินเก็บก็จะทำให้ครอบครัวลำบากต่อไป มีผู้ให้ข้อมูลบางรายไม่ได้วางแผนเกี่ยวกับปัญหานี้แต่อย่างใด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ครอบครัวเรามีความเป็นอยู่ที่ดีเราจึงเลิกประกอบอาชีพนี้และเรามีคนเลี้ยงดูแล้ว มีอาชีพเป็นของตนเอง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“ครอบครัวอยากให้หนูกลับไปอยู่ที่บ้านเปิดร้านขายของเล็ก ๆ อยู่กับพ่อแม่ ถ้ามีเงินพอที่จะเลี้ยงพ่อแม่ก็อยากกลับไปอยู่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ยังไม่คิดไว้เลยคะ ตอนนี้มีรายได้ดีมีลูกค้ามาใช้บริการอยู่ที่ทำไปก่อน คิดว่า ถ้าเก็บเงินได้สักก้อนก็จะเลิกแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ถ้าหนูเลิกประกอบอาชีพนี้หนูก็คงต้องไปทำงานรับจ้างรายวันเหมือนเดิม คงไม่มีเงินมากพอไปทำธุรกิจลงทุนอะไร ตอนนี้มีกินมีใช้ไปทุกเดือนแต่ก็ไม่ได้มีเก็บขนาด จะเอาไปลงทุนทำอะไรได้ นอกจากจะมีคนรับเลี้ยงแล้วให้เราเลิกทำงานนี้ ก็คงจะมีเงินก้อนไว้ใช้จ่ายไม่ต้องมาอยู่พัทยา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต

3.1 ด้านร่างกาย

3.1.1 การตรวจสุขภาพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่าไม่มีการตรวจสุขภาพที่แน่นอนแล้วแต่ความสะดวก เวลาและโอกาส ไม่มีการกำหนดตรวจสุขภาพแต่อย่างน้อยก็จะพยายามตรวจเลือด 6 เดือนครั้ง เพราะผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ ไม่มีผู้ควบคุมหรือบังคับให้ไปตรวจสุขภาพ จะต้องดูแลตัวเอง บางรายตรวจสุขภาพปีละครั้งหรือนานกว่านั้น โดยไปตรวจที่โรงพยาบาลของรัฐบาล ซึ่งจะตรวจเลือด มะเร็งปากมดลูก เป็นต้น โดยจะออกค่าใช้จ่ายในการตรวจเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่มี ปีนี้ตรวจไปครั้งเดียว นานมาแล้วจำไม่เคยได้ตรวจเลย เพราะว่าไม่มีเวลา และไม่คิดว่าเสี่ยงกับการติดโรคเท่าไร เพราะหนูเลือกลูกค้าค่ะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“หนูตรวจร่างกายประจำปีทุก 6 เดือน ตรวจมะเร็งปากมดลูกที่โรงพยาบาลบาลสิริกิติศ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี หรือถ้ามีเงินก็ไปโรงพยาบาลเมโมเรียน ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชน เราจ่ายเงินเองทั้งหมด ประกันสังคมหนูก็มีนะแต่ไม่เคยใช้ ไม่มีคุณภาพให้แต่ยาพารา นั้นแหละ ไปหาหมอเองดีกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ตรวจร่างกายปีละครั้ง ตรวจเลือด มะเร็งปากมดลูกเท่านั้น อย่างอื่นก็ไม่มี เพราะเราระวังตัวเองไม่ให้เสี่ยงสวมถุงยางทุกครั้งเลยไม่กลัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“เคยตรวจ บางทีก็ตรวจทุกอย่างไม่เจาะจงว่าจะตรวจอะไรบ้าง ปีละครั้ง หรือนาน ๆ ครั้ง หรือ 2 ปีครั้ง แล้วแต่โอกาสตรวจเลือด ตรวจมะเร็งปากมดลูก ที่โรงพยาบาลของรัฐ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2559)

3.1.2 วิธีการรักษาอาการเจ็บป่วย

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า มีการเจ็บป่วยที่เล็กน้อย จะไปซื้อยาตามร้านขายยาทั่วไปมารับประทาน แต่หากมีอาการป่วย ที่หนัก ก็จะไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล บางละมุงซึ่งจะต้องเสียเวลาในการรอตรวจที่นานมาก แต่ก็ต้องไปเนื่องจากเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจที่มีราคาสูงกว่าที่จะไปตรวจที่คลินิก ไม่อยากเสียเงินจำนวนมากในการตรวจร่างกายแต่ละครั้ง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“นอนพักอยู่ที่ห้อง ดูแลตัวเอง ไปหาหมอที่โรงพยาบาลบางละมุงถ้าไม่ไหวจริง ๆ หรือคลินิกถ้ามีเงินหน่อย จ่ายเงินเองทั้งหมด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ตั้งแต่ทำงานมาไม่เคยมีเจ็บป่วยรุนแรง ก็ไปซื้อยากิน หาหมอที่คลินิกไม่เคยไม่สบายถึงขนาดต้องไปนอนโรงพยาบาลเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

3.1.3 มีรูปแบบการแต่งกาย

ผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าชอบแต่งตัวแบบสุภาพเรียบร้อย เป็นชุดยูนิฟอร์ม ที่ทำงานอยู่แล้ว ทำให้ดูเป็นคนทำงานปกติทั่วไป เพราะตนเองประกอบอาชีพแบบอบแห้งและเพื่อไม่ให้คนในครอบครัวทราบว่าตนเองแอบประกอบนี้ด้วย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“แต่งตัวสุภาพ เรียบร้อย ไม่ต้องโป๊ เพราะเราเป็นคนที่ไม่ชอบแต่งตัวแบบโป๊ ๆ นะ การแต่งตัวมันออกมาหมดเลยนะ ว่าเราทำงานอะไร จึงเลือกแต่งแบบเรียบร้อย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มีชุดแบบฟอร์มของที่ร้านให้มาหนูก็ใส่ชุดทำงานนั้นแหละเวลาเจอแขก ชุดที่ออกไปกับแขกก็ชุดไม่โป๊ให้ดูดีจะได้เรียกราคาค่าตัวได้สูง ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“แต่งแบบมิดชิดออกจากบ้านเลย แต่เสื้อผ้าข้างในก็ประมาณเชิ้กซี่ ข้างนอกใส่เสื้อคลุม แต่ออกจากบ้านแล้วก็จะเชิ้กซี่หน่อย ไม่ให้คนในบ้านและคนในชุมชนรู้ว่าเราไปไหน คิดว่าเราไปทำงานเป็นแม่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.1.4 วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

มีวิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของหญิงให้บริการทางเพศของกลุ่มแอบแฝง ทูกรายได้ให้ข้อมูลว่า การใส่ถุงยางอนามัยเท่านั้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หนูจะต้องให้ลูกสาวสวมถุงยางขณะมีเพศสัมพันธ์ทุกครั้ง เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและไม่เสี่ยงติดโรคค่ะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ใส่ถุงยางอย่างเดียวเลย ไม่มีวิธีไหนที่ปลอดภัยและง่ายที่สุดแล้ว ตกลงกับลูกค้าก่อนว่าต้องสวมถุงยางอนามัย ถ้าไม่ ก็ไม่ไปด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

3.2 ด้านจิตใจ

3.2.1 ความรู้สึกต่ออาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าไม่ชอบที่การประกอบอาชีพนี้ แต่สาเหตุเกิดจากฐานะทางบ้านและเศรษฐกิจทางการเงินของตนเองที่ไม่ดี หรือยากจนนั่นเอง ต้องมาพบเจอและต้องฝืนใจหลับนอนกับคน คนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ต้องอดทนเพราะเงิน เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว และเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบายในอนาคตเท่านั้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ชอบ บางที่เราต้องไปนอนกับใครก็ไม่รู้ที่เราไม่รู้จักเค้า ไม่ได้รักมันเหมือนเป็นการฝืนใจตัวเอง ไม่ชอบเลย ที่ทำเพราะเงินเท่านั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้เราเลยทำมาหลายอย่างแต่อาชีพนี้เลี้ยงตัวเอง เลี้ยงลูกได้เลี้ยงยายได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ก็เป็นงานที่มีความเสี่ยงนะ ต้องระวังตัวกลัวคนที่บ้านจะรู้ว่าเราไปทำอะไร เวลาเราหายไปทำงานคนที่บ้านไม่รู้เพราะเราไปไม่ค้างคืน เสร็จงานแล้วเราก็กลับบ้านทันที...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.2.2 การรับรู้ของครอบครัวและผลกระทบจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลทุกราย ให้ข้อมูลว่า ไม่ให้บุคคลในครอบครัวทราบว่าตนเองประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เนื่องจากตนเองมีอาชีพหลักอยู่แล้ว จึงไม่มีผลกระทบต่อครอบครัวแต่อย่างใด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ครอบครัวไม่รู้เลยว่าเราทำงานนี้ด้วยไม่ต้องการให้รู้เพราะอาจทำให้เขาไม่สบายใจ ไม่มีผลกระทบอะไรกับเราเลยเก็บเงียบไว้คนเดียว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ครอบครัวไม่รู้ที่เราทำอาชีพแอบแฝงไม่อยากบอกอะไรมาก ถ้ารู้ก็ไม่น่ามีผลกระทบอะไรกับเราเพราะเราให้เงินเค้าใช้ตลอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ไม่รู้ ไม่อยากให้รู้ แต่ก็ไม่ได้คิดปิดบังนะเพราะเราก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว ที่ทำทุกอย่างก็เพื่อลูกทั้งนั้น ใครคิดงี้ก็ไม่สนทั้งนั้น เราต้องดูแลลูกเรา หาเงินให้ลูก ลูกต้องเรียนหนังสือสูง ๆ จะได้ดูแลตัวเองได้ ไม่ต้องทำงานเหมือนหนู...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.2.3 ทศนคติของเพื่อนร่วมงานหรือคนในชุมชนและผลกระทบจากการประกอบหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้บุคคลในชุมชนจะทราบว่าตนเองแอบประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ จะไม่ได้บอกและแสดงออกให้เพื่อนร่วมงานและบุคคลในชุมชนทราบ นอกจากมีอาชีพหลักอยู่แล้วจึงไม่เป็นที่สงสัย หากมีเพื่อนร่วมงานและบุคคลในชุมชนทราบก็จะไม่สนใจ เนื่องจากไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้ใคร ไม่ได้เบียดเบียนใคร พูดตามภาษาชาวบ้านว่า ไม่ได้ขอเงินผู้อื่นใช้ จึงไม่มีผลกระทบแต่อย่างใดกับตนเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“บางคนก็มองดีเห็นว่าอาชีพใครอาชีพมัน บางคนก็มองไม่ดีว่าเราทำงานขายตัว แต่ไม่มีผลกระทบเพราะไม่ได้ขอมันกิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“เพื่อนร่วมงานพูดจาดีกับเรา บางคนบอกว่าเราทำอาชีพอย่างว่า เราทำไม่รู้เลย ไม่ให้ความสนใจจากเพื่อนว่าจะคิดยังไง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ไม่สนใจ ไม่แคร์ ใครจะทำอะไรช่างเค้า เราจะปิดบังไม่บอกใคร ไม่ให้เพื่อนรู้ เพราะในร้านมันผิดห้ามมีอะไรกับแขก ไปข้างนอกได้ สามารถนัดกันไปข้างนอกได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ไม่มีใครรู้ว่าพี่ทำงานนี้ เพราะพี่แอบทำมาตลอดไม่เคยให้ใครรู้เพื่อนที่สนิทมาก ๆ เท่านั้นที่รู้ว่าพี่ทำและเราก็เห็นใจกันและรู้ความจำเป็นที่พี่ต้องทำ ก็คนที่แนะนำพี่ให้ทำนั่นแหละ พี่ก็ไว้ใจอยู่คนเดียว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.3 ด้านสังคม

3.3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ปัญหาและอุปสรรค ในการประกอบอาชีพ มาจากลูกค้าไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย และไม่มีเวลาออกไปกับลูกค้า เนื่องจากติดงานประจำ ที่ทำอยู่หรือจะกำลังทำไปทำธุระกับสามีอยู่ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มีลูกค้าไม่ยอมป้องกัน ไม่ยอมใส่ถุงยางอนามัยหนัก lắm บอกให้เราเชื่อใจกัน แต่หนูไม่ยอมเชื่อใจได้ไงเราทำงานแบบนี้เกิดไรขึ้น ไม่คุ้มใครจะดูแลครอบครัวเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ที่ทำงานก็ไม่เคยมีนะค่ะ ลงจ่ายเงินแล้วค่อยไป ไม่จ่ายไม่ไปเพราะจะเป็นคนที่เงิน มาเราทำ ไม่ให้ไม่ทำจบไม่พูดเยอะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“บางครั้งมีลูกค้าแล้วพี่ไม่สามารถไปได้ เพราะอาจติดงานแม่บ้านอยู่หรือต้องไป ทำธุระกับสามี พี่ก็ต้องบอกเลื่อนลูกค้าไปเป็นวันพรุ่งนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.3.2 วิธีการแก้ไขปัญหาในการทำงาน

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า หากมีปัญหาเรื่องของลูกค้าไม่ยอมสวมถุงยาง อนามัย แก้ปัญหาด้วยการไม่ไปด้วย เพราะไม่ต้องการไปเสี่ยงการติดเชื้อโรค ถ้าเป็นลูกค้าที่เคยใช้บริการ และไม่ชอบสวมถุงยาง ผู้ให้ข้อมูลบ่ายเบี่ยงไม่ไปด้วยอีกหรืออ้างว่า ยังต้องทำงานอยู่หรือ มีธุระ จึงต้องบอกเลื่อนเป็นวันอื่น เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“กลับบ้าน หากคุณไม่ใส่ (ถุงยางอนามัย) ฉันก็รักชีวิตฉัน ฉันต้องป้องกันตัวเอง เพราะฉันทำอาชีพนี้ฉันกลัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับแขก หนูไม่ไปด้วยทันที คุยกันดี ๆ แยกกันต่างคนต่างกลับ ไม่ขอทำงานกับความเสี่ยงเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ถ้าพี่ไปหาลูกค้าไม่ได้ พี่จะบอกกับลูกค้าพี่ว่า วันนี้พี่รู้สึกปวดท้องหรือไม่สบาย หรือรู้สึกไม่ค่อยดีให้เลื่อนไปก่อนเป็นวันพรุ่งนี้ได้ไหม ถ้าลูกค้าตกลงก็ดีไป แต่ส่วนมากก็จะเห็นใจ เพราะพี่พูดน่าสงสารนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.3.3 ลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

สภาพที่อยู่อาศัยของหญิงให้บริการทางเพศของกลุ่มแอบแฝง ส่วนใหญ่ ผู้ให้ข้อมูล ให้ข้อมูลว่า เช่าห้องอยู่หรือบ้านเดี่ยวรายเดือนอยู่กับเพื่อนหรือญาติ พื้นห้องมีทั้งแบบมีห้องน้ำในตัว และห้องน้ำรวม เพื่อประหยัดรายจ่าย เมื่ออยู่กับหลายคน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ห้องเช่าพอใช้ได้ อยู่รวมกันกับเพื่อน 3 คน สิ่งแวดล้อมมีเพื่อนข้างห้องก็เป็น ผู้หญิงทำงานเหมือนเราเลย ไม่มีปัญหาอะไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“ก็มีบ้านเดี่ยวของสามีอยู่ไม่ได้เดือนละอะไร อยู่กับเค้าแต่ก็เหมือนคนใช้นะ ใช้ที่ทำงานบ้านทุกอย่างเลย ไม่ถูกใจก็บ่นพี่ ทำใจได้พี่ก็ต้องอดทนไว้ก่อน ทนมาตั้งนานก็ยังทน มาได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“มีบ้านเช่าเป็นหลังอยู่ด้วยกันกับครอบครัว ไม่แพงเพราะหนูอยู่มานานแล้ว รวมทุกอย่างก็ 6,000 บาทหนูพอใจได้ก็สบายดีเป็นสัดส่วน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

3.3.4 ทักษะคติของคนในสังคมต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า จะไม่มีใครทราบว่าผู้ให้ข้อมูลประกอบอาชีพ หญิงให้บริการทางเพศ เพราะไม่ได้บอกใคร โดยจะทำตัวทำงานหลักเป็นปกติ จึงไม่ทราบว่าสังคม จะมองอย่างไร หากสังคมทราบว่าตนเองประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศแบบแอบแฝง จะไม่สนใจคำพูดของคนอื่น เพราะไม่สามารถห้ามความคิดกันได้ ประกอบด้วยสังคมพหุชาติ ก็ไม่มีการสนใจกันอยู่แล้ว ต่างคนต่างอยู่ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ถ้าเป็นสังคมเพื่อนก็จะรู้ว่าเค้าคงไม่เต็มร้อยกับเราเท่าไร แต่เราก็ไม่ได้แคร์ ตรงนั้น แคร์ตัวเราเองมากกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ไม่สนว่าจะมองแบบไหนนะเพราะเค้าไม่รู้ว่ามีอาชีพเสริมด้วย บางคนอาจมอง ว่าพี่ใช้จ่ายประหยัดมีสามีฝรั่งแต่ไม่ค่อยซื้อเสื้อผ้าใส่แต่งตัวเก่งเหมือนคนอื่นเค้า ก็เงินมันไม่พอใช้ สภาพการเงินไม่คล่องเราต้องใช้อยู่อย่างประหยัด ก็ต้องอดทน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“หนูไม่แคร์นะ ใครจะมองอย่างไร และสังคมที่พ่อก็เหมือนกัน ไม่มีใครสนใจใคร เขาก็ทำงานแบบนี้กันทั้งนั้น ก็ไม่เห็นว่าจะแปลกอะไร แค่ว่าไม่สนใจกันด้วย สำหรับหนูไม่มีปัญหา เพราะเราอยู่ในสังคมแบบนี้ แต่ถ้าเรากลับบ้านแล้วชาวบ้านรู้ว่าเราไปอยู่พ่อก็จะดูถูก เราได้ว่าไปทำงานเป็นผู้หญิงบาร์ เป็นกระหรีพุดง่าย ๆ แต่แค่ว่าแค่แอบนินทานะ ไม่กล้าพูดต่อหน้า ช่างมันหนูไม่แคร์ เราต้องได้ดีมันจะได้ไม่มาหัวเราะเยาะเราได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

3.4 ด้านเศรษฐกิจ

3.4.1 ปัญหาเรื่องการเงินก่อนและหลังการเข้ามาประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลทุกรายให้ข้อมูลว่า ก่อนเข้ามามีความเป็นอยู่ที่ยากลำบากมาก ไม่มีเงินเพียงพอกับการใช้จ่ายในครอบครัวแต่หลังจากเข้ามาประกอบอาชีพนี้ความเป็นอยู่เปลี่ยนไป มีเงินส่งให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่มีบางครั้งมีปัญหาเรื่องการเงิน ไม่พอใช้จ่าย ก็จะต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดที่สุด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ก็เพียงพอแต่บางครั้งมันก็ขาดมือ แต่ถ้าเทียบกับเมื่อก่อนเราก็มีสภาพคล่องกว่า มากกว่าเดิมมาก เลยรู้สึกพอใจนะกับสิ่งที่ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อะไรที่ไม่จำเป็นไม่ซื้อประหยัดทั้งหมด ไม่เคยอยากได้ของที่ไม่จำเป็นหรือแพงเงินเพื่อลูกเราต้องเก็บ พี่จะไม่ซื้อเลย เก็บให้ลูกอย่างเดียว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.4.2 แนวทางการแก้ปัญหาเรื่องการเงิน

การแก้ปัญหาเรื่องการเงินของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ คือ มีปัญหาเรื่องการเงิน สาเหตุมาจากลูกค้ำมีน้อย หรือสาเหตุอื่น ๆ จะต้องประหยัดมาก ๆ ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ไม่ออกเที่ยวไหน จะซื้ออะไรก็คิดถึงความเป็นที่จำเป็นต้องใช้แต่ถ้าเงินไม่พอใช้จ่ายจริง ๆ ก็ยืมครอบครัว หรือเอาของมีค่าไปจำนำ เช่น ทองคำ ทะเบียนรถ เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ยืมครอบครัว คุดบัตรเครดิต เอาทองไปจำนำ เอาทะเบียนรถไปจำนำ ก็ต้องเอาเงินอนาคตมาใช้เพื่อความอยู่รอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ถ้าพี่ไม่มีเงินใช้ เงินขาดมือจริง ๆ พี่ก็ไปยืมนายทุนเสียดอกเบี้ยไปทำไปก็ได้ก็หมุนไม่ทันก็ต้องยอมเสียด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ไม่พอใช้ก็ต้องประหยัดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จำกัดเงินใช้เอาอยู่ให้ได้ไม่ซื้อไม่มีกินก็อดเอาไม่รู้อะไรจะไปยืมใคร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

3.4.3 อาชีพหลักและอาชีพเสริม

ผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่ มีอาชีพหลักที่หลากหลาย เช่น ขายยา หมอนวดแผนโบราณ เป็นต้น อาชีพเสริม คือ หจกให้บริการทางเพศ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อาชีพหลักทำงานร้านขายยา อาชีพเสริมก็จับแขกถ้ามี เพื่อว่าจะ โชคดีได้คนดี ๆ คุณแดูแล เลี้ยงดูเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อาชีพหลักเป็นหมอนวดแผนโบราณเท่านั้น ไม่มีงานอย่างอื่นทำเลยเพราะไม่รู้จะทำงานอะไร ไม่มีความรู้ด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“แม่บ้านตามบ้านทั่วไปทุกบ้านถ้าต้องการแม่บ้านรับหมัดจ้างให้ไปทำที่ไหนก็ไป ตอนนั้นก็รับจ้างทำหลายบ้านรายได้จะคิดเป็นชั่วโมง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

3.4.4 เงินออมและหนี้สิน

หจกให้บริการทางเพศแบบแอบแฝงนี้ส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่ามีเงินเหลือเก็บบ้าง แต่ไม่มากพอใช้จ่ายเวลาจำเป็น ผู้ให้ข้อมูล ให้ข้อมูลเกี่ยวกับภาระหนี้สินว่าไม่มีหนี้สิน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มีเงินเหลือเก็บนิดหน่อยเอาไว้ใช้จ่ายเวลาฉุกเฉินหรือจำเป็น เช่น แม่ป่วย ลูกป่วย มีหนี้สินตอนนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“ไม่มีหนี้เลยคะ ประหยัดค่าใช้จ่ายทุกอย่าง เพราะไม่ต้องการไปยืมใครให้มีภาระเพิ่ม ไม่มีเงินก็ต้องใช้จ่ายน้อย ๆ จะได้ไม่มีปัญหาหนี้สินตามให้ใช้ไม่มีวันหมดถ้าเราไม่ประหยัด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

3.4.5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้เรื่องความเป็นอยู่และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต

ผู้ให้ข้อมูลของกลุ่มที่แอบแฝง ให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพและความเป็นอยู่ค่าใช้จ่ายให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด เนื่องจากอาชีพหจกให้บริการทางเพศที่แอบแฝงนี้มีความเสี่ยง และอนาคตไม่มีความแน่นอน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ให้ใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด อย่าใช้ของแพง สรุ่ยสร่าย ก่อนจะใช้ต้องดูว่าเรามีเงินไหม อย่าใช้เงินเกินตัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มันอาชีพที่เสี่ยง ต้องดูแลตัวเองรู้จักใช้เงินด้วย ก็ต้องประหยัด เงินได้มาจะว่าง่ายก็ง่ายจะว่ายากก็ยากให้รู้จักเก็บไว้ดีที่สุด เพราะอนาคตมันไม่แน่นอนจะเกิดอะไรเราไม่รู้ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

4.1 ด้านร่างกาย

4.1.1 การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพ

การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพของหญิงให้บริการทางเพศของกลุ่มแอบแฝง คือ ส่วนใหญ่ มีการปรับตัวกับสิ่งที่เลือกที่ทำและทำใจยอมรับกับอาชีพที่เลือกทำอาชีพดังกล่าวให้ได้ยอมรับที่จะต้องพบเจอกับลูกค้าที่มีนิสัยต่างกัน และปัญหาอื่น ๆ เพื่อความอยู่รอดต้องปรับตัวให้ได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ต้องปรับตัวอะไร เพราะเราถามตัวเองแล้วว่ายอมรับในสิ่งที่เราทำแล้วใช่ไหม ถ้าเรายอมรับก็ไม่ต้องคิดมากทำไป เราถ้าคิดมากก็ทำให้เราหมดแรงสู้เปล่า ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“คิดมากอยู่เหมือนกัน ตอนแรก ๆ ก็กลัว เจอลูกค้าซาดิส เราจะทำอย่างไร ถ้าต้องเจอแบบนั้น ไปหาลูกค้าก็ไม่ได้ไปทุกวัน นัดเจอกันอาทิตย์ละ 2-3 ครั้ง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“แรก ๆ เราต้องปรับตัวอย่างมากไม่มีทางไปแล้วถึงต้องมา ทำใจอย่างมากต้องตัดใจเพื่อความอยู่รอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.1.2 อาหารและ เครื่องดื่ม ที่รับประทานเป็นประจำ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า ชื้ออาหารไทยหรืออีสาน ประเภทข้าวแกง ส้มตำ ไข่ย่าง ธรรมดา ๆ ชื้อที่ตลาดหรือตามรถเข็น แบบประหยัดเรียบง่าย ไม่มีอะไรพิเศษเรื่องการกิน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ให้เป็นอาหารไทย อีสาน ได้หมดอาหารไทย กับข้าวตลาดแกงถุง กินได้ทั่วไป ไม่นั่นอะไรมากเรากินให้อยู่รอดอย่างเดียว ไม่นั่นของแพงต้องกินอ่อย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ธรรมดาไม่ได้ดูหรูหราอะไร ผัดผัด ข้าวผัด สามี่พี่ก็ให้ทำอาหารไทยให้กิน แต่พี่ก็ไม่ได้ทำเก่งนะ แม่ครัวโลโบ้ รู้จักไหม ไข่ผงปรุงสำเร็จเป็นส่วนใหญ่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“กินได้หมดอาหารที่ตลาด ตามข้างถนนเห็นอะไรที่เราชอบเราอยากซื้อ ส้มตำ ไข่ย่าง กินได้หมด แต่ทำกินเองก็จะประหยัดดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

4.1.3 การวางแผนตรวจสอบสภาพร่างกาย

ผู้ให้ข้อมูลการวางแผนตรวจสอบสภาพร่างกาย ของกลุ่มแอบแฝง ไม่มีระบบแบบแผน ในการตรวจร่างกายแต่อย่างใด มีความประสงค์ตรวจร่างกายทุก 3 เดือน หรือ 6 เดือนครั้งบ้าง แล้วแต่ความสะดวกของตนเองบ้าง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ตรวจสอบสุขภาพประจำปีอยู่แล้วเพราะเราเป็นคนรักตัวเองมาก ดูแลตัวเอง ไปนินย ออกกำลังกายถ้ามีโอกาส จะพยายามพักผ่อนให้เพียงพอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ถ้าวางแผนไม่มีตรวจร่างกายไม่เคยมีเพราะต้องทำงานไม่ว่าง ก็แล้วแต่โอกาส สะดวกเมื่อไหร่ก็ไปตรวจ ที่โรงพยาบาลเอา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.2 ด้านอัตรานอมติ

4.2.1 วิธีการแก้ไขเมื่อเกิดความขัดแย้งกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

ผู้ให้ข้อมูลมีวิธีการแก้ปัญหาหากเกิดความขัดแย้งกับลูกค้า ให้ข้อมูลว่าใช้วิธี ด้วยการพูดคุย จะไม่พยายามเกิดความขัดแย้ง เพราะมักจะเป็นลูกค้าประจำ ในบางครั้งก็ต้องแจ้ง เจ้าหน้าที่ตำรวจหากมีการขัดแย้งที่รุนแรง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“คุยกับเค้าดี ๆ บอกเค้าว่าเราเสียใจ แล้วก็บอกลา เราไม่ทะเลาะกับเค้านะ จะพยายามเก็บอาการให้มากที่สุด ให้เรารีบออกมาจากเหตุการณ์นั้นให้เร็วที่สุด...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ลูกค้าเดิม ๆ พี่เลยไม่มีความขัดแย้งอะไรเพราะระยะเวลามันสั้น เลยไม่มีความขัดแย้ง มาได้อยู่กัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“แจ้งตำรวจตำรวจรุนแรง หรือถ้าเล็กน้อยหนูเดินหนีอย่างเดียวเลยไม่ทะเลาะ ด้วยหรือก ไม่คุ้มกับความเสียด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.2.1 วิธีการทำให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ต้องยอมรับและต้องทำใจยอมรับให้ได้ หากมีผลกระทบจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศที่แอบแฝงดังกล่าว เนื่องจากเรา เลือกว่าจะประกอบอาชีพนี้เองทำเพื่อความอยู่รอด จึงต้องยอมรับผลกระทบจากการประกอบอาชีพ ดังกล่าวให้ได้ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงต้องรีบเก็บเงินเพื่อจะเลิกมาประกอบอาชีพนี้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มันไม่มีทางเลือกเมื่อเราเลือกที่จะทำเราก็ต้องยอมรับสิ่งที่เราตัดสินใจให้ได้ไม่ว่า จะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องเดินหน้าต่อไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“บอกตรง ๆ ก็ไม่ได้ยอมรับตัวเอง แต่มันมีความจำเป็นและเราก็ไม่ชอบที่จะทำ ถ้าเลือกได้เราก็หลีกเลี่ยงที่จะทำให้น้อยที่สุด ถ้าเรามีคนรับเลี้ยงแล้วจะหยุดทันที...” (ผู้ให้ข้อมูล รายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“รีบเก็บเงินแล้วรีบหนีไปทำอาชีพอื่น อย่างเร็วที่สุด ไม่อยากอยู่แบบนี้ก็ต้องรีบออกไปจากสังคมนี้ หาเงินก่อนไปตั้งตัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

4.3 ด้านบทบาทหน้าที่

4.3.1 วิธีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่าไม่ต้องมีการปรับตัวเข้ากับอาชีพมากเพราะไม่ได้บอกให้ใครทราบ ว่าผู้ให้ข้อมูลประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ เพื่อน ๆ ที่ทำอาชีพเดียวกัน จะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีแบบแข่งลูกค้ำกันไม่พอใจกันบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนี้ ต้องยอมรับตัวเราเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ได้ปรับตัวแล้วก็ไม่แคร์ด้วย เพราะเราไม่ได้บอกสังคม หรือไม่ได้บอกทุกคนว่าเราทำ หรือไม่ได้บอกให้ใครรับรู้เรื่องของเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“พี่ที่ทำของพี่ไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องมีการปรับตัวอะไร พี่ทำอะไรไปแขกพี่จะไม่บอกให้ใครรู้เรื่องของพี่เลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องปรับตัวนะ เพราะเพื่อนเค้าก็ทำกัน จะปรับตัวอะไรมากก็คงไม่ใช่ เพราะความเป็นอยู่แบบเดิม ๆ นอนกลางวัน ตื่นกลางคืนต้องไปทำงาน พุดน้อย ๆ ฟังเยอะ ๆ เพื่อนจะได้ไม่หมั่นไส้มาหาเรื่องเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

4.3.2 ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับลูกค้ำ

ผู้ให้ข้อมูลใช้การใช้ภาษาในการสื่อสารกับลูกค้ำ คือ ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย เนื่องจากลูกค้ำส่วนมากจะมีภรรยาเป็นคนไทย สามารถพูดและเข้าใจภาษาไทยได้บ้าง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ภาษาไทยถ้าลูกค้ำพูดได้และภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ แต่บางครั้งหนูก็สอนเค้าพูดภาษาไทยด้วยจะได้เข้าใจหนู...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2559)

“ใช้ภาษาที่พูดไทยคำอังกฤษคำ แบบหนีเมียมาใช้บริการเราก็คืออยู่ไถยนาน ๆ จะพูดได้แต่ส่วนมากก็ใช้ภาษาอังกฤษคุยกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.3.3 ช่องทางการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ช่องทางการติดต่อกับลูกค้า จะมีการโทรศัพท์ ส่งอีเมล ส่งข้อความหากัน เนื่องจากลูกค้าส่วนมากจะเป็นลูกค้าประจำ นอกจากเป็นลูกค้ารายใหม่ ก็จะติดต่อพูดคุยกันในที่ ที่ทำงานและให้เบอร์โทรศัพท์ หรืออีเมลหรือ ไลน์ วอชแอป ไวเบอร์ เฟสบุ๊ก ไว้ให้เพื่อใช้ในการติดต่อในภายหลัง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เข้ามาหาในร้าน ให้เบอร์โทร แล้วเค้าโทรเรียกใช้บริการ เหมือนลูกค้ามาถึง เมืองไทยเค้าจะ โทรหาแล้วเรียกเราไปใช้บริการ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“โทรศัพท์หากันและใช้ติดต่อต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต เช่น ไลน์ วอชแอป ไวเบอร์ เฟสบุ๊ก ส่งข้อความถ้ากำหนดน้อยใช้อินเทอร์เน็ตไม่เป็น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มีเบอร์โทรส่วนตัวเอาไว้ติดต่อกับลูกค้า ถ้าลูกค้าติดต่อมาทางโทรศัพท์ ส่วนมาก ก็จะโทรเรียกอย่างเดียวกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ที่จะใช้โทรศัพท์ติดต่อกับลูกค้าเท่านั้น เพราะสามีที่บ้านไม่สนใจเรื่องโทรศัพท์ ไม่เคยเช็คจะคุยกับใครก็ตามสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.3.4 กิจกรรมที่เลือกหลังเลิกทำงานหรือมีเวลาว่าง

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มแอมแปง ให้ข้อมูลเรื่องการใช้เวลาว่างหลังจากเลิกงาน คือ ผักผ่อน นอนหลับอยู่ในห้องเช่าตนเอง ทำความสะอาดห้อง ดูแลพยนตร์ ออกกำลังกาย เช่น ว่ายน้ำ เพื่อผ่อนคลายเพื่อความพร้อมในการทำงานต่อไป ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไปออกกำลังกาย ว่ายน้ำ ดูหนัง นอนหลับพักผ่อน เพราะทำงานก็เหนื่อยก็ต้องหาอะไรทำที่เราชอบ ผ่อนคลายจะได้มีแรงทำงานต่อไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

4.3.5 วิธีชีวิตประจำวันระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มแอมแปง มีงานประจำที่จะต้องทำอยู่แล้วในแต่ละวัน หากว่างงานหรืองานเสร็จ ก็จะมีการพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน เล่นโทรศัพท์บ้าง ฉะนั้นจะไม่มีกิจกรรมพิเศษอะไรระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ได้ทำอะไรนั่งคุยกับเพื่อนในร้าน เรามีงานประจำทำงานไปกับลูกค้าไม่ได้ เลิกงานนัดกัน บางครั้งก็รอ บางครั้งลูกค้าก็ไม่รอไปเอาคนอื่น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“เวลาพี่รอลูกค้า พี่ก็รับจ้างทำความสะอาดบ้านคนอื่นด้วยถ้ามีคนจ้างให้ทำอะไรมาให้ได้เงินเอาหมด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.3.6 วิธีการแก้ไขเมื่อมีลูกค้าน้อยลง

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า หากมีลูกค้าน้อย ไม่ค่อยมีผลกระทบอะไรมากนักเนื่องจากมีอาชีพประจำหรืออาชีพหลักอยู่แล้วเพียง จะทำให้รายได้ลดลงเท่านั้น แต่วิธีการแก้ไขเมื่อมีลูกค้าน้อยลงของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มแอบแฝง คือ ต้องทำใจ ประหยัดค่าใช้จ่ายให้มาก ไม่ซื้อของที่ไม่น่าเป็น ไปทำงานก็ต้องขยันมากขึ้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ประหยัดค่าใช้จ่ายทุกอย่างไม่จำเป็นไม่ซื้อเลย จากที่เคยประหยัดก็จะประหยัดมากขึ้นกว่าเดิมอีก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“พี่มีงานทำประจำอยู่แล้วเลยไม่มีผลกระทบอะไรมา รายได้น้อยก็ประหยัดค่าใช้จ่าย ซื่ออะไรก็คิดมากหน่อยถ้าไม่จำเป็นไม่ซื้อ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“เวลาพี่รอลูกค้า พี่ก็รับจ้างทำความสะอาดบ้านคนอื่นด้วยถ้ามีคนจ้างให้ทำอะไรมาเอาหมดถ้าทำแล้วได้เงิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

4.4 ด้านการพึ่งพาระหว่างกัน

4.4.1 การเชิญชวนลูกค้ามาใช้บริการ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ลูกค้าส่วนมากจะเป็นลูกค้าประจำอยู่แล้ว แต่จะมีวิธีการเชิญชวนลูกค้า คือ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการในสถานที่ ที่ตนทำงานอยู่ ก็จะขี้มให้ และพูดคุยด้วย เมื่อถูกใจก็จะนัดสถานที่กันและไปพบกันหลังเลิกงาน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เราก็จะคุยกันบอกว่าเค้าชอบสนใจในตัวเราหรือเปล่า ถ้าเราคุยกับเค้าแล้วเรารู้สึกดีก็จะลองคบหากันและไปด้วยกัน ออกมาได้ผู้ชายที่คบกันนาน ๆ ไม่ใช่ชั่วคราว อยากแต่งงานกับเรา พาเราไปเที่ยวบ้านเค้าและพาครอบครัวเค้ามาเที่ยวที่บ้านเรา ก็อย่างที่หนูบอกแฟนคนอังกฤษของหนูก็ดี แต่ถ้ายังไม่มั่นใจว่าจะใช่แล้วหนูก็ยังไม่หยุดหาคะเพื่อเราทำไงได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ใช้สายตามองหาลูกค้าเชิญชวน เรานวดสัมผัสเค้าพอเริ่มต้องการอย่างว่า เราจะรู้กันว่าจะมีต่อข้างนอกไหม เป็นอันรู้กัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ส่วนใหญ่พี่มีลูกค้าประจำนะ ที่ใช้บริการกันอยู่ พี่ก็จะหาเพิ่มโดยการไปเดินตามห้างสรรพสินค้าหรือไปร้านอาหาร ทุกที่มีมีโอกาสพี่ก็จะส่งสายตา ถ้าถูกใจเค้าจะเดินเข้ามาหาแล้วพูดคุยตกลงราคากัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

5. การวางแผนอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ

5.1 ด้านความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

5.1.1 มีวิธีเยียวยาความรู้สึกหลังเลิกประกอบอาชีพ

ส่วนใหญ่หลัง เลิกประกอบอาชีพนี้มีวิธีการเยียวยาความรู้สึกของตนเอง คือ พยายามที่จะไม่คิดถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วในอดีต ถ้าคิดก็คิดในทางที่ดี ว่าเราทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว มีเงินใช้ ครอบครัวสบายเราก็มีความสุขแล้วเมื่อ มีชีวิตที่ดีขึ้นแล้วก็อย่าไปคิดถึงอดีต ทำใจยอมรับว่าอดีตแก้ไขไม่ได้ สឹมให้ได้ ถ้าเลิกทำงานอาชีพนี้แล้วคงจะมีความรู้สึกที่ดีขึ้นมาก จะไม่คิดถึงมันอีกเลย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“จะเตือนตัวเองว่าอย่าไปคิด เราจะไม่คิดถึงมัน มันไม่ควรจำเราจะไม่จำเพราะมันทำร้ายจิตใจเราเปล่า ๆ ไม่อยากเรารู้ตัวเองว่าเราไม่ชอบที่จะทำแบบนี้อยู่แล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ปล่อยให้มันเป็นไปเรื่องมันผ่านไปแล้วจะไปคิดถึงมันอีกทำไม ผ่านไปแล้ว ไม่คิดมาก สឹมมันไปจะดีที่สุดเลยเพราะไม่ใช่เรื่องน่าจดจำ...” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

5.1.2 การแนะนำผู้สนใจให้เข้ามาประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า หากมีผู้สนใจที่จะประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ไม่แนะนำใครทำอาชีพนี้ เพราะไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าตอนทำอาชีพแบบนี้ แต่หากจะต้องแนะนำ จะแนะนำการทำงานอาชีพนี้นั้น มันมีความเสี่ยงติดโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน จะต้องพบเจอกับลูกค้าที่มา ครอบครัวสุขสบาย ชีวิตไม่มีอะไรต้องเสียแล้ว ไม่ต้องไปสนใจใครทำงานหาเงินอยู่บ้านก็ไม่รวย มีบ้าน มีรถขับ มาอยู่พักยายยังมีโอกาสได้ ชาวต่างชาติรับเลี้ยง มีความเป็นอยู่ที่สบายได้

“แนะนำให้ทำแต่ก็บอกว่าต้องป้องกัน ต้องดูแลลูกค้า ว่าลูกค้า ใจง่าไหม ลูกค้ารู้มาก หรือเปล่า ลูกค้ากินเหล้ามากไป ถ้าดื่มเยอะก็ไม่ไปเดี๋ยวเราไม่ได้ค่าตัว นั่งอยู่ที่บาร์ไม่ต้องไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“มันเสี่ยงพี่ไม่อยากให้มาทำอาชีพนี้นะจริง ๆ แล้วเพราะเป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน ไม่อยากแนะนำให้มาทำเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“พี่คงไม่แนะนำให้ใครทำทั้งนั้นเพราะว่าถ้ามีทางเลือกอื่นก็ไม่ทำงานนี้ดีกว่า ไม่บอกว่ามันดีไหม มันเป็นงานพิเศษของพี่ไม่ให้ใครรู้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องมาทำเพราะเป็นอาชีพที่อันตรายเสี่ยงต่อโรค ต้องมานั่งกินเหล้า อันตรายต่อสุขภาพ ทำงานโรงงานทุกวันก็หมื่นกว่าเยอะไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

5.2 เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

5.2.1 การเลิกประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มแอบแฝง ให้ข้อมูลว่าจะเลิกประกอบอาชีพนี้ก็ต่อเมื่อมีเงินเก็บมากพอที่จะส่งเสียลูกเรียนหนังสือ หรือเมื่อมีฝรั่งส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินพอใช้ มีเงินเก็บเพียงพอกับการใช้จ่ายเมื่ออายุเข้าสู่วัยชรา ก็จะเลิกทำอาชีพนี้ โดยจะกลับไปอยู่บ้าน มีกิจการเป็นของตนเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เราอยากหยุด เราอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่อยากมีครอบครัว เราอยากเจอคนที่ดูแลเราได้ ขอเราแต่งงาน เราไม่รู้อนาคตว่าจะเกิดอะไร แต่ถ้าเรามีแฟนเราจะซื้อสัตว์กับแฟนเราคนเดียว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เมื่อลูกเรียนจบมีงานทำเราก็หมดหวังเมื่อลูกมีอาชีพมั่นคง มีเงินเก็บสักก้อนไว้ใช้จ่ายยามแก่ กลับไปอยู่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

5.3 ความคาดหวัง

5.3.1 การวางแผนอนาคต

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า การวางแผนอนาคต ของกลุ่มแอบแฝง ต้องการมีเงินเก็บเพื่อจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิด มีเงินเก็บไว้ส่งเสียบุตรเรียนหนังสือสูง ๆ หรือถ้าโชคดีก็มีสามีชาวต่างชาติ ส่งเสียเลี้ยงดู มีรถยนต์ มีบ้านอยู่อาศัย แต่ก็มีบางรายไม่ได้วางแผนในอนาคตแต่อย่างใด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“วางแผนว่าจะมีเงินสักก้อนตอนแก่ มีบ้านอาศัย มีรถ มีเงินจ่ายทำประกันชีวิตเวลาไม่สบาย หรือเวลาเราอายุมาก อยากมีคนดูแล...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ยังไม่มีการวางแผน ถ้าไม่ทำอาชีพนี้ก็ทำงานเป็นแม่บ้านต่อไปเพราะก็มีคนจ้างทำความสะอาดบ้านอยู่ประจำ อย่างน้อยก็มีบ้านอยู่ไม่ต้องไปเช่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

5.3.2 อาชีพที่เลือกหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า หากเลิกประกอบอาชีพดังกล่าวแล้วปลูกบ้านไว้พักอาศัย ทำสวนไร่นา ประกอบกิจการเป็นของตนเองที่บ้าน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เป็นแม่บ้านอยู่บ้าน ทำสวนปลูกผัก ขายผลไม้ หรือขายของตามตลาดนัด ทำขนมขาย แก่แล้วก็เข้าวัด ทำบุญ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ปลูกบ้านหลังเล็ก ๆ อยู่บ้านนอกเมื่อลูกเรียนจบ ทำสวนทำไร่ ก็พออยู่ได้แล้ว ถึงตอนนั้นเราก็แก่แล้วอยู่แบบสบาย ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“พี่อยากเป็นแม่ค้ามีร้านเป็นของตนเอง ร้านขายของ 20 บาททั้งร้าน เป็นฝันของพี่เลยนะเอาไว้มีรายได้เลี้ยงตัวเองก็พอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

6. ความต้องการการสนับสนุน

6.1 ด้านร่างกาย ได้แก่ ความต้องการขั้นพื้นฐาน เรื่องการกิน การอยู่ สุขภาพ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ความต้องการทางด้านร่างกายเป็นความต้องการทางด้านพื้นฐานของหญิงให้บริการทางเพศไม่ต้องการอะไรจากรัฐบาล เนื่องจากเป็นอาชีพที่ไม่เปิดเผย หากเป็นไปได้ต้องการให้ค่าครองชีพที่ต่ำกว่าที่เป็นอยู่ ต้องการให้รัฐบาลจัดหาที่พักอาศัยรักษาพยาบาลฟรี อยากให้กำหนดเป็นอาชีพที่ถูกกฎหมาย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากให้ค่าครองชีพมันต่ำลงกว่านี้ ข้าวของมันแพง อยากให้รัฐบาลมีบ้านพักเป็นหลักประกันว่าเก็บเงินจากประกันสังคมเราไปแล้ว เวลาเราแก่มีบ้านให้อยู่แต่ไม่ใช่บ้านพักคนชราแบบนั้นไม่เอา แบบมีบ้านให้อยู่เป็นหลัก ๆ เหมือนต่างประเทศ ให้เราจ่ายค่าน้ำค่าไฟเองก็ได้ไม่เป็นไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องการอะไรนะไม่รู้จะอยากได้อะไรเพราะเราปิดบังอาชีพแอบแฝงของเราอยู่ เราจะไปเรียกร้องอะไรได้ล่ะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“การรักษาพยาบาลนะ เพราะพี่อยากให้รักษาฟรีทุกโรค อยากได้เรื่องรักษาพยาบาลอย่างเดียวเพราะมันสำคัญเรื่องเจ็บป่วยถ้าไม่มีเงินรักษานะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ไม่อยากจะให้คนอื่นมาดูถูกว่าเราทำงานไม่ดี อยากให้เป็นอาชีพที่อิสระถูกกฎหมาย ไม่โดนตำรวจจับเวลาไปแขก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

6.2 ด้านความมั่นคงปลอดภัย

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่แอบแฝง ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า เป็นอาชีพพิเศษที่ไม่ได้บอกให้ใครทราบว่าทำงานอาชีพนี้ ไม่มีความแน่นอน และไม่มีความปลอดภัย ในการทำงานอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ แต่สามารถช่วยเหลือตัวเอง ต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลอยากให้รัฐบาลประกันรายได้ในลักษณะประกันสังคม มีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือในกรณี เกิดความขัดแย้งกับลูกค้า ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ตอนนี้มันไม่มีความมั่นคง ปลอดภัย แน่แน่นอนทุกอาชีพก็มีความไม่แน่นอนอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้ในประเทศเราก็เกิดความไม่แน่นอน ต้องการให้รัฐบาลช่วยประกันรายได้ให้เรา ถ้าเราตกลง เราจะทำไงให้คุ้มกับเงินที่เราโดนหักไปจากประกันสังคม ให้จากเงินเดือนเรา 50% ก็ยังได้ ต้องการให้เรามีความมั่นคงในเรื่องรายได้ที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“ไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัยเลย แต่ที่คิดว่า พี่ช่วยตัวเองได้ ไม่ต้องมีหน่วยงานอะไรมาช่วยพี่ ไม่รู้เรื่องเลยว่าพี่ทำอาชีพเสริมอะไรยิ่งดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ไม่ปลอดภัยเลย เวลาไปกับลูกค้าที่เง่า มีหน่วยงานที่เราโทรแจ้งตอนเรามีปัญหา ก็มาช่วยเราให้ความเป็นธรรมกับเราคงจะดีมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

6.3 ด้านสังคม

6.3.1 ความต้องการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มแอบแฝงส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า อาชีพตนเอง ไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ไม่อยากให้มีใครมายุ่งกับตนเอง จึงไม่ต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐ แต่อย่างไร หากต้องการอยากให้มีหน่วยงานของรัฐบาลดูแลเรื่องสิทธิเสรีภาพ ในการประกอบอาชีพนี้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากให้มีหน่วยงานดูแลเรื่องสิทธิเสรีภาพ ไม่ดูถูกกัน อาชีพไหนก็คืออาชีพ เหมือนกันไม่ดูถูก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องการค่ะ เพราะเป็นหมอนวดก็ดูแลตัวเองได้ ไม่อยากให้ตัวเองยุ่งยากและมีคนมายุ่งกับเรารู้ว่าเราทำอะไร ไปแบบนั้นก็เท่ากับเป็นการเปิดตัวให้คนอื่นรู้ว่าเราแอบทำอะไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“พี่ไม่ไปเกี่ยวข้องกับคนในสังคมนะอยู่แบบเงียบ ๆ ไม่อยากให้ใครรู้และไม่ต้องการรู้เรื่องของพี่เป็นดีที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

6.4 ด้านการยกย่องนับถือ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่แอบแฝง ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ไม่ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากใคร หรือแม้แต่บุคคลในครอบครัวก็ตาม และไม่อยากให้มีใครมารู้ว่าตนเอง ประกอบอาชีพดังกล่าว ไม่ต้องการให้ใครมาพูดจาดูถูกตอกย้ำ กับอาชีพพิเศษที่แอบทำอยู่ ให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีก็เพียงพอแล้ว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ต้องการให้ใครยกย่องนะ แม้แต่ครอบครัวตัวเองเพราะเราทำอาชีพแบบนี้เราก็ไม่ชอบแล้วรู้สึกไม่ดีกับตัวเอง ไม่ต้องการให้ใครมาตอกย้ำเราเรื่องอดีต อาชีพนี้มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่อยากให้มาตอกย้ำกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ถ้าเค้ารู้ว่าพี่ทำอาชีพนี้ไม่ต้องมาชื่นชมพี่เลย ไม่อยากให้ใครรู้ ไม่อยากให้ลูกรู้ แล้วมาดำเนินรอยตามเราเลย ไม่ต้องมาชื่นชม ทำเพื่อแม่ตั้งใจเรียนให้จบพอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องการเป็นอาชีพที่ไม่น่ายกย่อง แต่ก็ไม่ต้องพูดว่าเรา ให้เราเจ็บใจ ไม่ต้องมาซ้ำเติมเรื่องที่เราทำก็พอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

6.5 ด้านการประสบความสำเร็จในชีวิต

6.5.1 การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่แอบแฝง ได้ให้ข้อมูลว่า ไม่อยากให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ เพราะอาชีพหญิงให้บริการทางเพศของตนเองนั้นแอบแฝง ไม่ต้องการให้ความลับของตนเองเปิดเผยว่าตนเองประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศดังกล่าว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่อยากเจอ ไม่อยากได้อะไร ประสบการณ์มันสอนให้เราไม่อยากได้แฟนฝรั่ง ทำแล้วได้เงินจบ ไม่อยากมีภาระต้องมาคอยดูแล ให้มาใช้เรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

“ไม่ต้องการให้ช่วยเหลืออะไรนะ เพราะมีบ้านอยู่แล้ว มีสามีแล้วด้วย เรียกร้องไรมากไม่ได้เพราะความลับจะถูกเปิดเผยได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

6.5.2 การตัดสินใจในอดีตมีทางเลือกในการประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มแอบแฝง ทุกคนได้ให้ข้อมูลว่าหากย้อนเวลากลับไปได้จะไม่ขอมาทำงานที่พหุเวชศาสตร์ เพราะทำให้คนอื่นมองไม่ดีให้คนดูถูก และเป็นอาชีพที่เสี่ยงต่อโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าอาชีพดังกล่าวจะสามารถให้ได้เงินจำนวนมากก็ตาม ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่ทำเด็ดขาด ไม่อยากบอกให้ใครมาทำอาชีพพิเศษ มันเสี่ยงทุกอย่าง ถึงจะได้เงินมาก็ไม่คุ้ม ถ้าเราเกิดติดโรคหรือเป็นอะไรไป แต่พี่ก็พยายามป้องกันตัวเองทุกอย่างนะค่ะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“ไม่อยากทำอาชีพนี้เลยนะ มีเงินก็ไม่ทำเด็ดขาดจะมาทำอะไร ไม่ได้มีคนอยากทำนะ ถ้าเค้ามีทางเลือก มันน่าอายนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

6.5.3 การอบรมอาชีพก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มแอมแปง ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าอยากให้มีการอบรมภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้นำไปใช้อย่างถูกต้อง เพื่อจะได้มีโอกาสประกอบอาชีพที่ดีกว่า สอนเย็บผ้า เพื่อนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากให้มีหน่วยงานรัฐบาลมาสอนภาษาต่าง ๆ ให้ฟรี จะได้มีโอกาสทำงานดี ๆ ได้เมื่อเราเลิกประกอบอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“สำหรับตัวพี่ก็ไม่อยากหลอก แต่สำหรับเด็กอยากให้มีทุนการศึกษาจะได้มีโอกาสได้เรียนหนังสือ พอมีการศึกษาแล้วก็มึงงานมีทำดี ๆ ไม่มาทำอาชีพแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2559)

“อยากให้มีสอนเย็บผ้าเพราะชอบ ถ้าชอบแล้วคงจะทำได้ดีเอาไว้เป็นอาชีพยามที่เรากลับไปอยู่บ้าน จะได้ไปทำมาหากินพอเลี้ยงตัวเองได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

6.5.4 การอบรมอาชีพหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ไม่อยากจะความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐบาลหลังเลิกประกอบอาชีพ เนื่องจากไม่อยากจะเปิดเผยตัวเองว่า ตนเองว่าทำอาชีพนี้ ผู้ให้ข้อมูลมีอาชีพหลักอยู่แล้วจึงไม่ต้องการ แต่ถ้าหากมีการอบรมวิชาชีพที่สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพและใช้หาเงินได้จริงก็ต้องการเข้าอบรม เช่น เสริมสวย งานประดิษฐ์ เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เราพอช่วยเหลือตัวเองได้จากอาชีพนี้แล้วไม่เคยต้องการความช่วยเหลือจากรัฐหรือใคร เพราะไม่อยากจะเปิดเผยตัวเองให้ใครรู้ อีกอย่างรายได้ก็เลี้ยงตัวเองได้แล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 24 สิงหาคม 2559)

“อยากให้มีศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพต่าง ๆ ให้ผู้หญิงที่อยากเลิกประกอบอาชีพนี้แล้วไม่รู้จะไปทำอะไร เช่น เสริมสวย สอนทำงานประดิษฐ์ให้สามารถมีรายได้เลี้ยงตัวเองหลังจากเลิกทำ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“พี่ว่าไม่ต้องการนะอาชีพอื่น เราต้องดูแลตัวเองได้ เป็นเรื่องของเราที่ต้องดูแลตัวเองฉันไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าฉันทำอาชีพอะไร มันไม่น่ารู้สึกเท่าไร ไม่อยากอบรมด้วยกลัวใครรู้ว่าเราแอบทำงานนี้ ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2559)

“อยากให้มีการอบรมวิธีการอบรมหลังเลิกประกอบอาชีพนี้ เพื่อจะได้มีอาชีพเสริมอย่างอื่นอีกถ้าเมื่ออาชีพหลักแล้วกลับไปอยู่บ้าน เช่น สอนทำอาหาร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2559)

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มที่ 3 หญิงให้บริการทางเพศแบบอิสระ

ตารางที่ 9 ข้อมูลทั่วไป จำนวนของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน $n = 6$	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
ภูมิลำเนา		
ภาคเหนือ	1	7
ภาคกลาง	2	8, 2
ภาคอีสาน	3	1, 14, 16
อายุปัจจุบัน		
อายุ 20-25 ปี		
อายุ 26-30 ปี	1	16
อายุ 30-35 ปี	2	1, 12
อายุ 35-40 ปี	1	8, 14
อายุ 41-45 ปี	1	7
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาปีที่ 6	2	8, 16
มัธยมศึกษาปีที่ 3	3	7, 14, 12
มัธยมศึกษาปีที่ 6	1	1
สถานภาพสมรส		
โสด	-	-
มีคู่ยังอยู่ด้วยกัน	1	14
หม้าย/ หย่า/ แยก	5	1, 7, 8, 12, 16
สาเหตุการหย่าร้าง/ แยกทาง		
สามีนอกใจ	4	1, 7, 12, 16
สามี ดื่มสุรา/ สารเสพติด	-	-
สามีไม่ทำงานช่วยเหลือค่าใช้จ่าย	2	8, 14
สามี เสียชีวิต	-	-

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 ส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาจากภาคอีสาน (3 คน จาก 6 คน) น้อยสุดมีภูมิลำเนาภาคเหนือ (1 คนจาก 6 คน) อายุระหว่าง 30-35 ปี (2 คนจาก 6 คน) อายุ น้อยสุด 29 ปี (1 คนจาก 6 คน) อายุมากที่สุดที่มาทำงาน 45 ปี จบชั้นการประถมศึกษาปีที่ 3 (3 คนจาก 6 คน)

สถานภาพสมรสหย่าร้าง (5 คนจาก 6 คน) สาเหตุของการหย่าร้างมาจากสามีออกไปมีหญิงอื่น (4 คน จาก 6 คน) ระยะเวลาในการทำงาน 1-3 ปี (4 คน จาก 6 คน) รายได้เฉลี่ย ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (3 คนจาก 6 คน) รายได้สูงสุดต่อเดือน 21,000-25,000 บาท (1 คนจาก 6 คน) บุตรจำนวน 1-2 คน (5 คนจาก 6 คน) มีอาชีพเดิมก่อนเข้ามาประกอบอาชีพ เป็นเกษตรกรกรรม (3 คนจาก 6 คน) น้อยสุดมีอาชีพรับจ้าง

2. วิถีชีวิตทั่วไป

ความหมายของหญิงประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า เป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ ขายบริการทางเพศ แลกกับเงิน ซึ่งตนเองเข้าใจว่าเป็นอาชีพที่ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน สามารถทำให้ได้เงินที่ง่ายไม่ต้อง ใช้เงินลงทุนและยังสามารถทำให้ครอบครัวและคนรอบข้างอยู่สุขสบายได้อีกด้วย ดังตัวอย่าง คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มันไม่ดี มันพูดออกมาทั้งหมดไม่ได้ เป็นอาชีพเสริมของผู้หญิงที่ไม่มีทางเลือก เป็นอาชีพที่เราหากินสุจริตเราไม่ทำร้ายใคร ไม่ทำร้ายกายใคร เราเลือกไม่ได้เราถึงต้องทำ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“มันเป็นการทำงานอีกอย่างหนึ่งไม่ได้คิดอะไรมาก เป็นอาชีพที่ไม่ได้ขโมยใคร ไม่ได้ ไปแย่งสามีใคร ทำแล้วได้เงิน ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“เป็นอาชีพที่ไม่ต้องลงทุนอะไรมาก เป็นงานสบายได้เงินง่าย ทำให้สามารถได้เงินมาก พอใช้จ่ายในครอบครัว ส่งลูกเรียนหนังสือเหมือนกับคนอื่นได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ผู้หญิงที่เข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนั้นมีสาเหตุหลัก ๆ คือ ฐานะทางบ้านยากจน รายได้ไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายในครอบครัว หลังจากหย่าร้างกับ สามีต้องทำงานหาเงินคนเดียวรายได้ที่ได้มาจึงไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่จะดูแลพ่อแม่ส่งบุตรเรียน หนังสือในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น จึงทำให้ตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้เพราะคิดว่าเป็นอาชีพ ที่หาเงินง่ายและอาจทำให้สุขสบายทั้งครอบครัวถ้ามีสามีฝรั่งเลี้ยง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของ ผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยากมีเงิน อยากให้ลูกสบาย อยากรวยทางลัด อาชีพนี้มันหาเงินง่ายไม่ลำบาก แค่อุแผลตัวเองให้ดีก็พอ เพราะเราต้องขายรูปร่าง ต้องทำตัวให้ดูดีไว้ก่อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อยากให้ครอบครัวสบาย ให้ลูกได้มีเงินเรียนหนังสือสูง ๆ มีเงินสร้างบ้านใหม่ให้แม่ ถ้าโชคดีได้ไปอยู่ต่างประเทศทุกคนในครอบครัวก็จะสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ทางบ้านมีฐานะยากจน อาชีพทำไร่ ทำนา ซึ่งผลจากการทำนาไม่พอ ทำให้ต้องออกไปหางานทำที่กรุงเทพฯ ทำมาหลายอาชีพ เช่น กรรมกรก่อสร้าง รับจ้างทั่วไป แต่ก็ไม่พอใช้จ่าย เนื่องจากจะต้องรับผิดชอบทั้งพ่อแม่ ลูก ๆ ก็กำลังเรียน กำลังกินกำลังนอน ต้องใช้เงิน เห็นผู้หญิงบางคนในหมู่บ้านไปประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ หรือขายตัว ที่พัทยา มีเงินสร้างบ้านใหม่ให้พ่อแม่ มีรถยนต์ขับ กลับมาบ้านแต่ละครั้งเหมือนคนมีเงิน จึงอยากหนีความจน จึงตัดสินใจมาประกอบอาชีพขายบริการทางเพศที่พัทยา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

2.1.1 สาเหตุที่เลือกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่า เป็นอาชีพสบายมีความเป็นอิสระอยากทำตอนไหนก็ทำได้ มีรายได้ที่ดี ไม่ต้องมีเงินลงทุน ขอเพียงแต่มีความกล้าที่จะทำงานทำแล้วครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีเงินสร้างบ้านมีรถยนต์ขับขี่ พ่อแม่และคนในครอบครัวอยู่อย่างสุขสบาย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ก็มันหาเงินง่ายไง อยากให้มีคนเลี้ยงจะเป็นคนไทยหรือฝรั่งก็ได้ทั้งนั้นขอให้เงินเลี้ยงเรา แต่ก็คงต้องเป็นฝรั่งเพราะคนไทยไม่มีเงิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อาชีพนี้เป็นอาชีพที่อยากจะทำก็ได้ไม่มาทำก็ได้ สบายอิสระแล้วแต่ความพึงพอใจอยากไปกับใครก็ไป ทำได้ตามใจตัวเอง ไม่ต้องไปพึ่งพาใครให้มาเป็นเพื่อน ทำงานคนเดียวได้ มีเงินช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัวด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“มันมีรายได้ดี มันเลิกงานไม่ได้เป็นเหตุการณ์ที่มันพาไป การศึกษาก็ไม่มีจะไปทำงานอะไรได้ เมื่อเรามาแล้วเราก็มีรายได้ดีขึ้นในครอบครัวดีขึ้น มีบ้าน มีรถ เพราะเรามาทำอาชีพนี้เราถึงมี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“เป็นอาชีพที่ไม่ต้องลงทุนอะไรมาก อาศัยเพียงความกล้า ใช้เวลาในการทำงาน แต่ครั้งไม่นานแต่ผลตอบแทนคุ้มค่า ซึ่งอาชีพอื่นไม่สามารถจะทำให้มีเงินมากและง่ายเท่ากับการขายบริการทางเพศ เมื่อเทียบกับความรู้ของคนที่จบเพียงชั้น ป.6 ทำให้ตอนนี้มีเงินใช้แต่งตัวดี ๆ พ่อแม่ ลูก ๆ มีเงินใช้และมีเงินเรียนหนังสือ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.1.2 รายได้จากประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ จะส่งเงิน ๆ ไปให้กับครอบครัวที่ต่างจังหวัด ซึ่งมีทั้งพ่อแม่และลูกที่ต้องเรียนหนังสือ และเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว เช่นค่าเช่าห้อง ค่าอาหาร เป็นต้น หากมีเงินเหลือจะส่งให้ทางบ้านซ่อมแซมต่อเติมบ้าน บางส่วนก็เก็บโดยฝากไว้กับธนาคาร เพื่อเป็นทุนการศึกษาให้ลูกต่อไป ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“กินใช้อยู่กับลูกทุกอย่างค่าใช้จ่ายเราออกหมด และก็ส่งให้แม่บ้าง ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำค่าไฟ ทุกอย่างค่าเล่าเรียนของลูก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ส่งให้พ่อแม่ซ่อมแซมและต่อเติมบ้านให้ดีกว่าแต่ก่อน ให้เงินค่าอยู่ค่ากิน ค่าใช้จ่ายในบ้าน ให้ลูกเรียนหนังสือ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.2 ด้านการศึกษา

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ นี้ส่วนใหญ่ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะระบบการศึกษาไทยภาคบังคับถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนผู้ให้ข้อมูลที่จบประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ขณะที่เรียนอยู่นั้นระบบการศึกษาไทยบังคับให้เรียนขั้นพื้นฐานเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มัธยมศึกษาปีที่ 6 เพราะไม่มีเงินเรียนแล้วได้แค่นี้ บ้านยากจนเงินก็ไม่มีไปโรงเรียน รับจ้างทุกอย่างที่จะทำได้เพื่อหาเงินไปกินข้าวที่โรงเรียน กว่าจะเรียนจบหนูลำบากมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สมัยนั้นก็ถือว่าเรียนสูง ดีกว่าจบแค่ ป.6 นะ แต่ที่ไม่ได้เรียนต่อ ม.6 เพราะที่บ้านไม่มีเงินส่งให้เรียน จึงต้องหยุดเรียนแค่นั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“เรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะพ่อแม่ไม่มีเงิน เลยไม่ได้เรียนต่อ ออกมาทำงานช่วยพ่อแม่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“จบแค่มัธยมศึกษาปีที่ 3 ละ ไม่ได้เรียนต่อและไม่คิดจะเรียนเพราะที่บ้านจนมากคะ เรียนไปทางบ้านก็ไม่มีเงินส่งให้เรียนจนจบการศึกษาอยู่ดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามที่เค้าบังคับว่าต้องจบค่ะ เพราะที่บ้านไม่มีเงินให้เรียน ต่อหนูเลยไม่ได้เรียนออกมาทำงาน หาเงินช่วยพ่อแม่ตั้งแต่อายุ 15 เลยค่ะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“หนูเรียนจบชั้นประถมปีที่ 6 เกือบจะไม่จบนะ เพราะไปเรียนบ้างไม่ไปบ้าง หนูไม่ชอบไปโรงเรียน เรียนไม่เก่ง ชอบไปช่วยแม่รับจ้างเกี่ยวข้าวได้เงิน จบแล้วก็ไม่ได้จะเรียน ต่อเลย เงินไม่มีเรียนด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

2.3.1 ความเป็นอยู่ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ความเป็นอยู่ไม่ดี ทำอะไรทำอยู่บ้าน บางรายเป็นลูกจ้างเงินเดือนน้อยมาก ลำบากเงินไม่พอใช้ ต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในบ้านเพียงคนเดียว เนื่องจากเลิกกับสามี รายที่ยังอยู่กับสามี แต่สามีไม่ได้ช่วย หารายได้เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่าย ในครอบครัวเลย ความเป็นอยู่ไม่ได้ลำบากอะไร แต่เห็นเพื่อนมาประกอบอาชีพนี้แล้วมีรายได้ดี มีเงินใช้จ่ายซื้อของตามที่ต้องการ จึงตัดสินใจมาทำอาชีพหญิงให้บริการทางเพศบ้าง ดังตัวอย่าง คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หาเข้ากินค่าไม่พอกิน อยู่กับแฟนก็อดตายเค้าก็เกียจไม่ช่วยหากิน พอมาทำงานนี้ ก็อยู่ได้ดีเลยไม่ได้ขาดสนอะไร มีความสุขดี ลูกอยากได้อะไรก็มีเงินซื้อให้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ก่อนมาทำก็ได้ไม่แย่มากเท่าไหร่ พอเราเห็นเพื่อนเราทำงานแล้วได้เงินง่าย มีเงินเยอะ ได้ซื้อของตามที่ต้องการเพราะเงินหาง่าย เราเลยอยากมาทำตาม และก็ได้เงินดีจริง ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ยากจน ไม่มีเงินเลี้ยงลูก สามีก็หย่า เห็นลูกแล้วสงสารอยากกินขนมเหมือนเด็ก คนอื่นหนูก็ไม่มีเงินจะให้ลูกกิน เงินจะซื้อข้าวสารกินยังหายากเลยนะ จะว่าแต่ซื้อขนมให้ลูกกินเลย ทุนจันทน์ไม่ไหว นี่แหละความจน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“มีอาชีพช่วยพ่อแม่ ทำนา ซึ่งมีที่นาไม่มาก และผลผลิตที่ได้ก็คอกยแต่ลมฟ้าอากาศ ทำให้เงินไม่พอใช้จ่าย จึงได้ไปทำงานที่กรุงเทพฯ เป็นกรรมกรก่อสร้าง รับจ้างทั่วไป จ้างวันละ 200 บาท หน้อยก็ต้องยอม แต่ก็ยังไม่พอใช้จ่ายเนื่องจากจะต้องหาเงินให้ลูก ๆ เรียนหนังสือ เห็นคนทางบ้านมาทำงานที่พัทยา ซึ่งก็รู้ว่ามาเป็นหญิงขายบริการ แต่สามารถสร้างบ้านใหม่ ให้พ่อแม่ มีรถยนต์ขับ ดูเป็นคนมีเงิน จึงตัดสินใจมาทำงานที่พัทยา เรียกว่ามาตายเอาดาบหน้า ก็ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

2.3.2 สัญชาติลูกค้าที่นิยมและและพึงพอใจของหญิงอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ลูกค้าที่มาใช้บริการ ซึ่งเป็นที่นิยมและมีความพึงพอใจ ส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติ ที่มาจากประเทศแถบทวีปยุโรป เช่น เยอรมัน ฝรั่งเศส เบลเยียม และอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งสาเหตุที่มีความพึงพอใจเนื่องจาก ใจดี สุภาพ ซื่อของหรือพา ไปซื้อของ แพง ๆ ให้ใช้เงินในขณะที่อยู่ด้วยกัน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ลูกค้าเยอรมันนะ เพราะแขกประเทศนี้เค้าให้เราได้มาก เค้าส่งเงินมาให้ใช้ เดือนละ ประมาณ 10,000-20,000 บาท แล้วแต่เราจะขอ ถ้าไม่มากเค้าให้ได้เค้าจะส่งให้เลย...” (ผู้ให้ข้อมูล รายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ประเทศอังกฤษ เพราะว่าเค้าดีกับหนูมากให้เงินหนูซื้อของแพง ๆ ตามใจหนู คุแลดี จ่ายเงินให้ง่ายใจถึง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ไม่สามารถบอกได้ว่าประเทศไหนดีที่สุดขึ้นอยู่กับบุคคลมากกว่า แต่ละคน มันไม่เหมือนกันนี่ แต่ละประเทศก็มีคนคิดคนไม่คิด เหมือนคนบ้านเรา เลยบอกไม่ได้ว่าชาติไหน ชอบนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“เท่าที่ผ่านมาจะชอบคนที่อยู่ในประเทศยุโรป เพราะคนในยุโรปจะมาเที่ยว ที่พยามมากกว่าเพื่อน รองลงมาคือคนอเมริกา เงินเยอะใจถึง แต่ชอบอวดเก่ง แต่รื้อยทั้งรื้อยใครก็ได้ ที่ดีและมีเงิน ไม่จู้เหนี่ยวกับเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.3.3 สัญชาติของลูกค้าที่ไม่เป็นที่นิยมและและไม่พึงพอใจ

หญิงให้บริการทางเพศให้ข้อมูลว่า ลูกค้าที่ตนเองให้บริการและไม่มีความพึงพอใจ ส่วนใหญ่ จะเป็นคนสัญชาติอินเดีย คนสัญชาติตะวันออกกลาง (แขกหรืออาหรับ) สัญชาติจีน พวกที่มาจากทวีปแอฟริกา พวกนิโกร หรือพวกผิวดำ เนื่องจากเวลาที่จ่าย ค่าใช้บริการมัก จะมีปัญหาตลอด ชอบต่อรองราคา จะแก้ปัญหาโดยการจ่ายเงินค่าบริการก่อน ตนเองจึงยินยอม ไปด้วย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ประเทศที่ไม่ชอบคือ อิหร่านชอบมีเช็กเยอะ และคนดำ แอฟริกาที่อยู่เมืองไทย ประจำ เพราะดูขงไม่ชอบใส่หนูเห็นพวกนี้หนูไม่ไปเลย นิสัยไม่ค่อยดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“พวกคนจีนและคนแขก พี่ไม่เอาเลย จีนมันสกปรก ในความคิดเรา ไม่ชอบ เพื่อน ๆ บอกว่าสกปรกชกม๊กไม่ชอบอาบนํ้าด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“อิหร่าน งบมาก ขี้เหนียว หั่นบักกาม ไม่ทำตามสัญญาเลย ตกลงราคาแล้วพอไปจริงก็ไม่ให้ตามที่ตกลง ไม่ให้เงินหนุนก่อนหนุนไม่ไปด้วยเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ไม่ชอบอังกฤษ มันขี้เหนียว ก็เข้าใจว่ามันไม่เหมือนกันทุกคนนะ ถ้าเราไม่เจอคนขี้เหนียวเราก็ไม่เอา แล้วแต่คน แต่เราจำได้มีอังกฤษขี้เหนียวเราไม่เอาอีกเลย ต้องคุณให้ดี ถ้างกไม่ไปด้วย เลือกลูกค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อินเดีย พวกในแถบอาหรับ คนผิวดำ เป็นคนเรื่องมาก ชอบเบี้ยวไม่ทำตามสัญญาเลย ตกลงราคาแล้วพอไปจริงก็ไม่ให้ตามที่ตกลง ไม่ให้เงินหนุนก่อนหนุนไม่ไปด้วยเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.3.4 ประสบการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ชอบลูกค้า ที่มาจากประเทศในทวีปยุโรป เนื่องจากดี ไม่ประหยัดการใช้จ่าย ให้เงินมาก พาไปเที่ยว พาไปรับประทานอาหารแพง ๆ ซื้อเสื้อผ้า กระเป๋าราคาแพงให้ เพื่อนร่วมงานแนะนำเราเรื่องความปลอดภัยเกี่ยวกับลูกค้า ดังตัวอย่าง คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ลูกค้าพาไปกินไปเที่ยวพาไปที่หรู ๆ ให้เงินครั้งละหลายพันใจดีมากก็ประเทศเยอรมันนั่นแหละ ไม่ลืมดีที่สุดเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เพื่อนร่วมงานแนะนำในสิ่งที่ดีให้เราให้เราดูแลตัวเอง เอาตัวรอดทุกเรื่อง สอนให้เราเรียนรู้ว่าจะทำอะไรถึงจะปลอดภัยอยู่รอดได้ และก็เคยมีลูกค้าอังกฤษคนหนึ่งที่หนูไม่เคยลืมดูแลเราดีมาก ให้เงินไม่อั้น แบบนี้หนูอยากได้เป็นแขกหนุนาน ๆ เลยเพราะใจดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

2.3.5 ประสบการณ์ในการทำงานที่ไม่ประทับใจที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า เพื่อนร่วมงานไม่ดี ชอบนิทาเราทำให้ลูกค้าไม่ชอบเรา และลูกค้าไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย ไม่จ่ายค่าใช้บริการ หรือบังคับให้ทำในสิ่งที่เราไม่ชอบ ประสบการณ์ที่ตนเองไม่ประทับใจเลยคือการถูกทำร้ายร่างกาย และใช้ความรุนแรงในการร่วมเพศดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ลูกค้าไม่ค่อยใช้ถุงยางอนามัย ก่อนเราให้บริการเราต้องทะเลาะหรือไม่ก็ขู่ถึงจะยอม เมื่อมากเจอลูกค้าแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“แขกทำรุนแรงกับเรา มาทำร้ายร่างกายเรา จนเราต้องหนีเข้าห้องน้ำ เพราะว่าแขกบอกว่า เรามันไม่เสร็จจกใจแต่เรารู้ว่ามันเสร็จแล้วแต่อยากเอาอีก มันไม่ทำตามข้อตกลงจะเอาอีกก็ต้องจ่ายเงินอีกมันไม่ยอมจ่ายเราก็เลยบอกจะเรียกตำรวจ มันก็เลยให้เราออกจากห้อง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ทะเลาะกับลูกค้าที่ไม่จ่ายค่าตัว คนดำ พาหนูไปนอนด้วยตกลงราคากัน เรียบร้อย พอไปถึงโรงแรมให้หนูใช้ปากไม้ใส่ถุงหนูบอกว่าไม่ทำ มันไล่หนูออกจากห้องเงินก็ไม่จ่าย นั่นมันเมื่อก่อนนะ ถ้าเป็นตอนนี้หนูตีมันแน่เลย ตอนนั้นเพิ่งมาอยู่กลัวไม่กล้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“เพื่อนร่วมงาน บางทีมีคนมาชอบเราแล้วพูดใส่ร้ายเราให้แขกไม่ชอบเรา พี่จะไปหาลูกค้าในผับหรือตามร้านอาหาร มีแบบชนแก้วกันเดินเข้ามาหา พวกกันไปตกลงราคากันแล้วก็ไปด้วยกัน เดินมานั่งด้วยกันก่อนก็มี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“เคยไปกับลูกค้าประเทศอิหร่าน ใช้ความรุนแรง จับตัวหนูบีบแรง ๆ หนูก็เจ็บนะ บังคับให้เราทำอะไรที่ไม่ชอบเช่น ไม่อยากใส่ถุงยางอนามัย เข้ามายังบังคับให้ทำตามที่ตัวเองต้องการ แต่ถ้าเราไม่ทำตามใจก็จะไม่ให้เงินเรา เราถึงต้องดูลูกค้าก่อนไป ถ้าดูแล้วไม่ดี ทำทางไม่ดีหนูไม่ไป แต่ถ้าไม่แน่ใจตกลงราคากันขอเก็บเงินก่อน เช่นประเทศอิหร่านตัวดีต้องทำแบบนี้ แต่ถ้าเรารู้ว่าคูดีมีมารยาทก็ไม่เก็บเงินก่อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“อย่างที่บอกข้างต้นนั่นแหละ ไม่มีความประทับใจ อะไร บางครั้งต้องสมเพชตัวเองด้วยซ้ำที่ต้องมาประกอบอาชีพนี้ บางครั้งไปกับลูกค้าแล้วไม่ได้เงิน บางคนใช้ความรุนแรง ซึ่งต้องเข้าใจว่า ชาวต่างชาติอวัยวะใหญ่กว่าคนเอเชียอยู่แล้ว และมาใช้ความรุนแรงกับเรามากกว่าไม่ต้องอธิบายคงจะเข้าใจ บางราย บังคับให้เราทำอะไรที่ไม่ชอบเช่น ไม่อยากใส่ถุงยางอนามัย บางครั้งพยายามใช้สิ่งของอื่นใส่ของเรา บางคนผิวหนังเหมือนคางคก ไม่อยากบรรยาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

2.4 ด้านครอบครัว

2.4.1 การรับรู้และการยอมรับของคนในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่บุคคลในครอบครัวไม่ทราบที่ผู้ให้ข้อมูลมาทำอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคิดว่าตนเองมาทำงานเป็นลูกจ้างทั่วไป และผู้ให้ข้อมูลไม่เคยบอกบุคคลอื่น ไม่ต้องการให้ใครทราบ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ครอบครัวไม่รู้ว่าเรามาขึ้นอยู่ตรงนี้ เราไม่เคยบอกใครและไม่อยากให้รู้ แต่สามีรู้ว่าเราเคยทำงานบาร์มาก่อนเค้าก็รับได้ แต่ไม่รู้ว่าเรามาหาจับแขกตามชายหาดอีก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ครอบครัวไม่รู้ว่าเรามาทำอะไร เพราะบอกว่ามาทำเป็นแม่บ้านโรงแรม พี่ก็เคยทำงานโรงแรมนะ ประมาณ 4-5 เดือน เงินไม่พอใช้ พี่ก็ ต้องเลิกทำ แล้วมาทำอาชีพนี้แทน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

2.4.2 การดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวหลังเลิกประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ก่อนที่จะเลิกประกอบอาชีพนี้ ก็อยากที่จะมีเงินเก็บให้มากพอก่อนที่จะเลิกทำงาน หรือมีสามีชาวต่างชาติ ส่งเสียเลี้ยงดู มีบ้าน มีรถ ถึงจะเลิกทำงานนี้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ครอบครัวเราคงเข้าใจถ้าเค้ารู้ว่า ความจำเป็นของเราสมัยก่อนอาจจะสงสัย แต่สมัยนี้ไม่แคร์กันแล้วพี่จะเก็บเงินสักก้อนก่อนจะเลิก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ก็ไม่เป็นอย่างไร เราก็แค่หาเงินไปช่วยเหลือนิดหน่อย เราอยากจะได้อะไรเราก็ซื้อ เพราะเราหาเงินเองได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ครอบครัวสุขสบายกว่าเดิม มีเงินใช้ เพราะหนูรู้ตัวเองว่าหนูดูแลครอบครัวได้แล้วถึงเลิกทำงานนี้ มีบ้าน มีรถ มีหนูคอยดูแลก็น่าจะดีแล้วนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ถ้าเลิกชีวิตความเป็นอยู่ต้องคิดคนที่เรารักไม่ลำบาก มีเงินเก็บเล็ก ไม่มีเงินเก็บ ไม่มีคนเลี้ยงไม่คิดจะเลิกเลยไม่ยอมกลับไปลำบากอีกแล้ว ทำงานแบบนี้มันเสี่ยงแต่ก็มีรายได้ดีไปหาทำอาชีพอื่นก็คงไม่ได้แบบนี้อีกแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“เมื่อมีเงินเก็บมากพอ จะเลิกประกอบอาชีพนี้ ครอบครัวคงจะสบายขึ้น แม้ว่าจะไม่ร่ำรวยจากการประกอบอาชีพนี้ก็ตาม ถึงที่สุดแล้วก็ต้องเลิกทำอาชีพนี้อยู่ดี หากงานอื่นทำพอเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้พอสมควรก็พอแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต

3.1 ด้านร่างกาย

3.1.1 การตรวจสุขภาพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระนี้จะมี การตรวจสุขภาพ บางรายประมาณ 3 เดือนครั้ง ทำการตรวจเลือด มะเร็งปากมดลูก เป็นต้นหรือ ตรวจเพียงมะเร็งปากมดลูกเพียงอย่างเดียว โดยให้เหตุผลว่า ได้ให้ลูกค้าสวมถุงยางอนามัยขณะร่วมเพศแล้ว จึงคิดว่าไม่มีความจำเป็นจะตรวจเลือดบ่อย ๆ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

“ตรวจทุก 3 เดือน หรือตรวจ 4 ครั้ง/ปี ตรวจมะเร็งปากมดลูกปีละครั้ง เพราะว่าหนูกลัว ไปกับแขกยิ่งเยอะเราก็ต้องดูแลตัวเองนะ ไปตรวจเลือดให้เรามั่นใจตลอด

ตรวจทุกครั้ง ก็กลัวทุกครั้งนะ ไม่ใช่ไม่ป้องกัน ใครจะไปรู้ว่าจะเกิดโรขึ้นถุงแตกใหม่ แต่หนู ก็ดูแลตัวเองอย่างดีแล้วแหละ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ตรวจเลือดทุก 3 เดือน เคยไปกับลูกค้าแล้วถุงยางแตกลูกค้าพาไปตรวจเลือดทันที ไปตรวจเลือดที่คลินิก ผลออกมาก็ไม่เป็นอะไร สบายใจไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ไม่ค่อยได้ตรวจร่างกายเท่าไร 2 ปีครึ่ง เลยไม่เคยตรวจร่างกาย ส่วนมากใช้ถุงยางเลยไม่กลัวอะไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ตรวจเลือด มะเร็งปากมดลูก ปีละ 2 ครั้ง แต่ตอนนี้หนูไปบ่อยหน่อยเพราะไปคลินิก ตั้งอยู่หลังตึกคอมพัทธาได้ เป็นคลินิก เล็ก ๆ เค้าเข้าตรวจให้ฟรีทุกอย่าง ตรวจเลือด ตรวจภายใน เป็น ตอนหนูไปตรวจล่าสุดพยาบาลบอกให้ระวังโรคหนองใน และซิฟิลิส ตอนนี้นำล้างระบาคอยู่ เจ้าหน้าที่อธิบายว่าสาเหตุมีหลายอย่างบางครั้งอาจมาจากเจลหล่อลื่นในถุงยางอนามัยของแต่ละยี่ห้อ ทำให้เรามีอาการแพ้ได้ มีแจกให้ฟรีเจลหล่อลื่น ถุงยางอนามัย หมอบอกบางคนที่แพ้ยาหล่อลื่น อาจมีผื่นระคายเคืองเป็นตกขาวได้ หนูก็จะมีวิธีการเตรียมเอาน้ำมันออยล์ ของหนูไปเวลาไปกับลูกค้า ครั้งที่แล้วหนูคัดช่องคลอดหมอให้ยามาสอดช่องคลอดก็ฟรีไม่ได้เสียเงิน แต่คนที่ไปรักษาจะต้องทำงานอาชีพพิเศษนะ เค้าถึงจะรักษาให้ฟรี แต่หนูว่าพวกเจ้าหน้าที่ ที่รักษาเป็นพยาบาลนะไม่น่าจะใช่หมอ เพราะเค้าจะรู้ข้อมูลพื้นฐานของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นอย่างดี แต่ถ้าไม่สบายอื่น ๆ เค้าไม่รักษา ให้ไปโรงพยาบาลนอกจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ตรวจเลือด ตรวจภายใน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ตรวจเลือด มะเร็งปากมดลูก ปีละ 2 ครั้ง แต่ตอนนี้หนูไปบ่อยหน่อยเพราะกลัวเหมือนกัน เราประกอบอาชีพนี้เสี่ยงต่อโรคติดต่ออยู่แล้ว หากเราป่วยไม่สบายทุกอย่างมันจะไปคลินิก ที่เคยไปเป็นประจำ เป็นคลินิกเล็ก ๆ ซึ่งทางคลินิกก็ให้คำแนะนำในการป้องกันตัวเองพอสมควร โดยอธิบายว่าสาเหตุการติดโรคมีหลายอย่าง มีแจกถุงยางอนามัย บางครั้งหนูเจ็บช่องคลอดหมอให้ยามาสอดช่องคลอดก็ฟรีไม่ได้เสียเงิน แต่คนที่ไปรักษาจะต้องทำงานอาชีพพิเศษนะ เค้าถึงจะรักษาให้ฟรี แต่ถ้าไม่สบายอื่น ๆ เค้าไม่รักษา ให้ไปโรงพยาบาลนอกจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ตรวจเลือด ตรวจภายใน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.1.2 วิธีการรักษาอาการเจ็บป่วย

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ถ้าเกิดการเจ็บป่วย หากเป็นเล็กน้อยก็จะหาไปซื้อยาที่ร้านขายยาทั่วไป มารับประทานแต่ หากการเจ็บป่วยมีอาการที่ไม่หนักมากก็จะไปหาหมอ

ที่คลินิก ซึ่งก็ต้องยอมเสียค่าใช้จ่ายที่แพง ดีกว่าที่จะไปรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลของรัฐ ถึงแม้จะเสียค่ารักษาที่ถูกกว่าก็ตาม เนื่องจากจะต้องเสียเวลาเป็นวัน ๆ แต่ถ้าหากมีอาการที่ป่วยหนัก ๆ ก็จำเป็นต้องไปโรงพยาบาลถึงแม้จะเสียเวลาก็ตาม เนื่องจากเสียค่ารักษาพยาบาลที่ถูก ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ซื้อยามากินเองไปหาหมอก็เปลืองเงิน ราคาแพง เริ่มต้นที่ 500 บาท ซื้อข้าวต้มใส่เกลือกินเวลาไม่สบายหนูชอบแบบนั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ไปซื้อยามากิน ถ้ามาก็ไปคลินิก แต่ไม่ชอบไปโรงพยาบาลเพราะไปหาหมอ รอานานมากทั้งวันเสียเวลา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ไปคลินิกถ้าเยอะหน่อย ถ้าไม่สบายนิดหน่อยไปซื้อยามากิน ถ้าเยอะมากก็ต้องไปโรงพยาบาลเมืองพัทยา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

3.1.3 มีรูปแบบการแต่งกาย

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ชอบแต่งตัวให้ดูดีสุภาพ ไม่ต้องการแต่งตัวไป เพราะจะได้แตกต่างกับหญิงที่ทำงานหญิงให้บริการทางเพศ แบบเปิดเผย ต้องการให้ตนเองดูดี มีราคาสูงกว่าหญิงให้บริการทางเพศทั่วไป และถ้าตนไม่เปิดเผยว่าทำอาชีพนี้ก็จะสามารถเรียกราคาค่าให้บริการสูง ๆ ได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“แต่งตัวให้มันดูดีไว้ก่อนจะได้คู่แข่ง ดูดีมีราคาว่าพวกทำงานบาร์ เน้นดูดีดูเนียบไว้ก่อน กางเกงขาสั้นให้ดูดีก็ได้ลูกค้าแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ถ้าขี้เกียจแต่งตัวก็เข้าร้านแต่งให้ การแต่งตัวแล้วแต่อารมณ์อยากแต่งแบบไหน ไม่มี สไตลต์เป็นของตัวเองแน่นอน แต่ไม่เน้นเซ็กซี่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“กางเกงยีนส์ เสื้อยืด ชุดเซ็กซี่ไม่เน้นเซ็กซี่ ชอบแบบที่เป็นตัวเองมากที่สุด ตามสะดวกของเราที่เราชอบ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

3.1.4 วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของหญิงให้บริการทางเพศทุกรายมีเพียงวิธีเดียว คือ การใช้ถุงยางอนามัยเท่านั้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ใส่ถุงยางอนามัยอย่างเดียว เพราะเป็นวิธีที่ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ดีที่สุด และ คงจะปลอดภัยที่สุดแล้วนะหนูว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ใส่ถุงยางอย่างเดียวนะ ไม่ได้ป้องกันอะไรเลย เพราะทำอาชีพนี้ก็มีวิธีเดียวที่ต้องป้องกันทุกครั้ง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.2 ด้านจิตใจ

3.2.1 ความรู้สึกต่ออาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกต่อการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศว่า เป็นอาชีพที่มองไม่ดีในสายตาคนอื่นว่าเป็นอาชีพไม่ดี แต่เราก็ไม่มีทางเลือก จึงต้องประกอบอาชีพนี้ ต้องทนให้คนดูถูก ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“คนดูถูก มองเราว่าทำไมต้องมาทำอาชีพนี้ แต่ก็ทำให้ครอบครัวสบาย ลูกได้มีเงินไปเรียน ทำให้ชีวิตมีความสุขมากกว่าเดิมนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“มันก็ไม่ดีนะไม่ใช่อาชีพที่คนทั่วไปเขายอมรับได้ แต่เราก็ต้องทำเพราะเราเลือกแล้วเราก็ต้องทำเพื่อความอยู่รอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“เป็นอาชีพที่เราเลือกไม่ได้ ต้องทำเพื่อความอยู่รอด เราเต็มใจในสิ่งที่เราทำ เราทำเพื่อลูกเพื่อลูกและยาย ถ้ามีในอนาคตมีเงินก็จะเลิกทำอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“บางครั้งก็ทุเรศตัวเองที่ต้องมาทำอะไรแบบนี้ บางครั้งแขกที่ไปก็ตีให้เงินง่าย จึงอดทนทำต่อไป ทำเพื่อเงินเท่านั้นไม่คิดไรมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

3.2.2 การรับรู้ของครอบครัวและผลกระทบจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า เริ่มแรกที่มาทำอาชีพนี้ ครอบครัวยังไม่ทราบ พอทราบภายหลังก็ไม่มีใครต่อว่าอะไร ญาติพี่น้องก็ทราบมาไม่มีใครต่อว่าเช่นกัน แต่หลังจากเราไม่สามารถจะทราบได้จะนิโทษเราหรือไม่อย่างไร ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“รู้ว่ามาประกอบอาชีพนี้ ไม่มีผลกระทบอะไรเพราะกลับไปบ้านหนูทำตัวปกติ ไม่แต่งตัวโป๊ ไม่เวอร์เหมือนผู้หญิงทำงานบาร์...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“รู้แต่ก็ไม่สนับสนุนให้ทำ แต่พอเรามีเงินมันก็กลับไปได้อย่างแต่หลังจากเราจะนิโทษหรือเปล่านั้นเราก็ไม่สนใจ กับลูกก็ไม่มีปัญหาไร ลูกคิดว่าแม่ไปทำงาน ต่างคนต่างทำตามหน้าที่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ครอบครัวทราบจะทำอาชีพนี้แต่ไม่ว่าอะไร เพราะเรามาทำงานแบบนี้เพื่อพวกเขา แต่ส่วนมากก็ให้กำลังใจกันมากกว่า เพราะเราทำเพื่อพวกเขาได้มีกินมีใช้ไม่ลำบาก...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ครอบครัวไม่รู้ไม่อยากบอกด้วย เราทำงานแบบนี้รู้ไปก็จะช่วยอะไร ไม่มีผลกระทบ เราไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเราทำอะไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ตอนมาประกอบอาชีพครั้งแรกไม่มีใครรู้ รู้แต่ว่ามีทำงาน โรงแรมที่พญา แต่ตอนนี้รู้หมดแล้ว ส่วนลูก ๆ ไม่แน่ใจว่าจะรู้หรือไม่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.2.3 ทักษะของเพื่อนร่วมงานหรือคนในชุมชนและผลกระทบจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ เพื่อนร่วมงานดีไม่มีผลกระทบอะไรเพราะทำอาชีพเดียวกัน มีบ้างที่เพื่อนร่วมงานอิจฉาที่มีลูกค้ามากกว่ากัน ส่วนคนในชุมชนมองเราว่าอาชีพที่ทำนั้นไม่ดี แต่ไม่ได้ไปทำให้ใครเดือดร้อนจึงไม่ต้องไปสนใจ โดยเฉพาะที่พญา ไม่มีผลกระทบอะไรเนื่องจากมีผู้หญิงที่ประกอบอาชีพเช่นเดียวกันจำนวนมาก มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 1 ราย บอกไม่มีเพื่อนร่วมงาน เพราะไม่เปิดเผยให้ใครรู้ว่าทำงานนี้ หากมีเพื่อนไม่ดี เราก็กไม่มีเพื่อนดีกว่า ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ส่วนมากจะอิจฉามากกว่าที่เรามีลูกค้าเยอะ ในพญาก็ไม่มีใครแค้นเราทำอาชีพแบบนี้เป็นเรื่องธรรมดา เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่ที่พญาก็ทำกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เพื่อนร่วมงานไม่มีและไม่อยากมีไม่เคยบอกใครไม่ต้องการให้มีใครรู้เราทำอะไรต่างคนต่างอยู่ ไม่ชอบมีเพื่อนเคยมีเพื่อนไม่ดี ไม่มีดีกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เพื่อนร่วมงานดีเพราะทำงานอาชีพเดียวกันแต่คนในชุมชนมองเราไม่ดีเพราะขายตัวและมีผลกระทบเพราะทำให้เราไม่กล้าบอกอาชีพที่เราทำ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“มันก็แล้วแต่คนคิดนะ แต่ก็ดีกว่าเราไปแย่งสามีคนอื่น ทำแล้วได้เงิน ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ก็ไม่ต้องไปสนใจว่าใครจะคิดอย่างไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เพื่อนร่วมงานดีไม่มีปัญหาอะไร ต่างคนต่างช่วยเหลือกัน เพราะเรามาทำอาชีพเดียวกัน ผู้หญิงที่ไม่มีทางเลือก เมื่อมาทำแล้วก็เห็นใจกันช่วยเหลือกัน คนในชุมชนไม่มีผลกระทบ

อะไรกับหนูนะ จะมองก็มองไป ไม่ได้มาให้เรากินไม่แคร์เลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ไม่สนว่าจะมองอย่างไรกับเรา เลือกที่จะมาประกอบอาชีพนี้ต้องอดทนและรับให้ได้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น บอกตัวเองว่าต้องได้ดีไม่ให้ใครมาดูถูกเราได้...”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.3 ด้านสังคม

3.3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ

ในการประกอบอาชีพของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระนี้ มีผู้ให้ข้อมูล จำนวน 2 ราย กล่าวว่า ปัญหาและอุปสรรคคือ มีปัญหาในเรื่องภาษา ที่ใช้สื่อสารกับลูกค้า บางครั้งลูกค้า บางประเทศไม่พูดภาษาอังกฤษ ทำให้การสื่อสารให้เข้าใจตรงกันได้ยาก มีผู้ให้ข้อมูล จำนวน 2 ราย ให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของการทำงานว่า มีลูกค้าน้อย ไม่สามารถที่จะเลือกลูกค้าได้ ลูกค้ามีน้อย อุปสรรคจากดินฟ้าอากาศ เช่น หากมีฝนตกก็จะทำให้ลูกค้าไม่มี เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ปัญหาในการทำงานไม่มีคนมาเที่ยวก็ไม่มีเงิน ผู้ประกอบการก็ไม่มีลูกค้า ถ้าไม่มีลูกค้าก็หางานอย่างอื่นทำที่พอจะพุงตัวเองไปได้ก่อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“หนูไม่มีปัญหาอะไรนะ รู้สึกเฉย ๆ นะ ขอมรับมันก็เลยเฉย ๆ ฉันทักษะภูมิใจที่มีเงินใช้ ปัจจุบันเงินสำคัญ มีเงินไว้ก่อนดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ภาษาที่ใช้สื่อสารคุยกันไม่เรื่อง เราต้องสังเกตว่าทำทางไม่ดีเราไม่ไปด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ในการประกอบอาชีพในพัทยา ปัญหาและอุปสรรค ใหญ่ ๆ คือ ด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับลูกค้า ให้เข้าใจที่ตรงกัน ซึ่งหากเป็นภาษาอังกฤษก็ไม่ค่อยทำไหว แต่ภาษาจีน รัสเซีย เยอรมัน ฯลฯ ต้องใช้ภาษามืออย่างเดียว ปัญหาอีกอย่างคือ ไม่ได้ลูกค้า และวันฝนตก ปัญหาที่เกิดจากลูกค้าที่นิสัยไม่ดี ซึ่งแต่ละวันจะพบเจอไม่บ่อยซ้ำกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.3.2 วิธีการแก้ไขปัญหาในการทำงาน

วิธีการแก้ปัญหาในการทำงานของหญิงให้บริการทางเพศ ซึ่งให้ข้อมูลที่หลากหลายกัน ส่วนมากลูกค้าไม่ยอมจ่ายค่าตัวและไม่ยอมสวมถุงยางอนามัยตามที่ตกลงกัน ต้องแก้ปัญหาด้วยการบอกกับลูกค้าว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ ลูกค้าจึงยอมจ่ายเงิน ลูกค้าน้อยต้องออกไปทำงาน

หาลูกค้าเร็วกว่าปกติ ส่วนกรณีมีปัญหาเรื่องการสื่อสารกับลูกค้า จะแก้ปัญหาด้วยการใช้ภาษามือในการสื่อสาร บางครั้งให้เพื่อน ๆ ที่ประกอบอาชีพเดียวกันที่พอรู้ภาษาบ้างช่วยพูดสื่อสารและจะศึกษาหาความรู้ภาษาเพิ่มเติม เพื่อที่สามารถใช้สื่อสารกับลูกค้าให้เข้าใจตรงกันได้ มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 1 รายได้ให้ข้อมูลว่า หากมีลูกค้าน้อย มีวิธีการแก้ปัญหา คือ ออกไปหาลูกค้าเร็วขึ้น หรือหาอาชีพอื่นทำ เป็นอาชีพเสริมเพื่อให้ได้มีรายได้เพียงพอต่อการใช้จ่าย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หางานอื่นทำไปพลาง ๆ ถ้างานใหม่ดีก็ทำยาว หนูเคยไปทำงานเป็นแม่บ้านที่บึงกุ่มนะ โครตเหนื่อยเลยเป็นงานที่เหนื่อยกว่าจะได้เงิน ทำได้หลายเดือนอยู่ หัวหน้านั้นนิสัยไม่ดีชอบบ่นหนุออกเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ไปทำงานให้เร็วหน่อย จะได้หาลูกค้าได้หลาย ๆ คนเรามีมอเตอร์ไซค์รับจ้างประจำเลยไม่กลัวโทรตามถ้าเรากลับดึก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“บางทีเราเจอลูกค้า ใจง่าไม่อยากจะใส่ถุงยาง ถ้าไม่อยากจะใส่เราก็ไม่เอา เราไม่รู้ว่าจะใส่เป็นอะไรมา เรากลับเราไม่เอามันเสี่ยง อย่างเช่น ลูกค้า อีหร่านใจง่าไม่อยากจะใส่ถุงยาง จ่ายเงินก็จ่ายไม่ครบตามตกลง ถ้าหนูเจอลูกค้าประเทศนี้ไปหนูจะให้จ่ายเงินก่อน ถ้าเลือกได้ก็จะไปกับเพื่อนให้มันเอาเพื่อนเราไปด้วย เหมือนเพื่อนเราก้ไปกับเพื่อนมันเชียร์ให้เพื่อนมันจ่ายเงินให้เพื่อนเรา แต่หนูโชคดีนะ ที่เวลาไปโรงแรมถ้ามีปัญหาให้พนักงานโรงแรมช่วย หนูโทรลงมาก็ช่วยขึ้นไปดู เช่น มันไม่ยอมจ่ายเงินเรา บางทีจ่ายเงินครั้งเดียวแต่ มันมี 2 คน คือ รอดต่อกิวอีกคนข้างนอกห้อง หนูไม่ยอมถ้าเข้ามาในห้อง หนูก็ขู่มันว่าจะแจ้งโรงแรมให้เรียกตำรวจมา บางทีหนูเรียกเงินเพิ่มที่ทำหนูตกใจ บางทีมันใจง่าไม่ยอมจ่ายเงินหนูแกล้งโทรหาเพื่อน แล้วบอกมันว่าโทรไปหาตำรวจ มันฟังภาษาเราไม่รู้เรื่อง มันกลัวก็รีบจ่ายเงินหนูเพราะหนูขู่ว่าถ้ามีปัญหา หนูจะแจ้งตำรวจตรวจคนเข้าเมืองจับเค้าจะยึดพาสปอร์ตกลับประเทศไม่ได้นะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“หนูมีปัญหาที่เรื่องภาษาหนูก็ต้องฝึกฝนอ่านหนังสือเพิ่มเติมให้มากกว่านี้ เพื่อให้สื่อสารกับฝรั่งรู้เรื่อง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“การพูดคุยสื่อสารกับลูกค้าที่ใช้ภาษาไม่ตรงกัน ทำให้เข้าใจกันคนละอย่าง ทำให้มีปากเสียงกับลูกค้า วิธีการแก้ปัญหา คือ ให้เพื่อน ๆ ที่พูดภาษาเดียวกับลูกค้าสัญชาตินั้นช่วยพูดคุยให้ซึ่งบางทีก็หาเพื่อนช่วยไม่ได้ ต้องใช้ภาษามือและภาษากายช่วยแก้ปัญหา นี่ ปัญหาอีกอย่าง บางทีเราเจอลูกค้าไม่ยอมจะสวมถุงยางก่อนร่วมฯ วิธีการแก้ปัญหานี้ จะปฏิเสธลูกค้าคนนี้ไปเลย เนื่องจากเราต้องดูแลตัวเองด้วย หากคิดโรคม่าจะเป็นเรื่องใหญ่และปัญหาจะตามมาอย่างมาก บางรายจ่ายเงินไม่ครบตามตกลง ต้องขู่ว่าจะแจ้งตำรวจ บางรายจะให้จ่ายเงินก่อนเลย ถ้าดูแลไม่น่า

ไว้วางใจ บางครั้งถ้ามีปัญหาพนักงานโรงแรมช่วย ปัญหาแต่ละครั้งไม่ค่อยจะซ้ำกันต้องมาแก้ปัญหามาเฉพาะหน้าก็มี ซึ่งมันเยอะมาก เล่าไม่มีหมด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.3.3 ลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

สภาพที่อยู่อาศัยของหญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ จะเช่าห้องเพื่อพักอาศัย เป็นห้องเช่ารายเดือนอยู่รวมกันกับเพื่อนเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย โดยห้องเช่านั้น มีทั้งแบบมีห้องน้ำในตัวและห้องน้ารวม ราคาเช่าจะอยู่ที่ประมาณ 2,800-6,000 บาท ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ห้องเช่ามีห้องน้ารวม เดือนละ 3,300 บาท รวมน้ำไฟ ไม่ได้สะดวกสบายมากนักแต่หนูก็อยู่ได้ ไม่ต้องอยู่ที่แพง ๆ เก็บเงินไว้ทำบ้านดีกว่า หนูอยู่ที่นั่นมาหลายปีละ ก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“เช่าห้องอยู่มีห้องน้ำในตัว เดือนละ 3,000 บาท ไม่รวมค่าน้ำค่าไฟ อยู่กับเพื่อนช่วยกันออกค่าใช้จ่าย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

3.3.4 ทักษะคติของคนในสังคมต่อการประกอบอาชีพ

สังคมมองหญิงให้บริการทางเพศนี้อย่างไร ซึ่งในมุมมองของผู้ที่ให้ข้อมูลกลุ่มที่อิสระส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่า เป็นอาชีพที่ไม่ทำให้เดือดร้อน ทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ไม่สนใจใครจะคิดอย่างไร ซึ่งที่เมืองพัทธานันต์ถือว่าเป็นเรื่องปกติเนื่องจากมีผู้ประกอบการหญิงให้บริการทางเพศดังกล่าวกันมากประกอบกับผู้หญิงที่อยู่ในพัทธานันต์คนส่วนมากจะมองว่าเป็นหญิงที่ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศกันเกือบทุกคน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่สนว่าจะมองอย่างไรกับเรา เลือกที่จะมาประกอบอาชีพนี้ต้องอดทนและรับให้ได้ไม่เลือกอะไรจะเกิดขึ้น บอกตัวเองว่าต้องได้ดีไม่ให้ใครมาดูถูกเราได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

“ถ้าสังคมในพัทธานันต์เฉย ๆ นะเพราะว่าถ้ามีผู้หญิงมาทำงานพัทธานันต์ก็คงเหมารวมกันไปหมดว่ามาทำงานแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มองว่าเป็นเรื่องปกติ ไม่มีใครสนใจกัน ฉันขายตัวฉันมีเงินเยอะไม่สนใครทั้งนั้น ยิ่งพัทธานันต์ไม่มีใครสนใจกันเรื่องขายตัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“มันก็แล้วแต่คนคิดนะ แต่ก็ดีกว่าเราไปแย่งสามีคนอื่นทำแล้วได้เงินไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ก็ไม่ต้องไปสนใจว่าใครจะคิดอย่างไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“บางคนก็มองแบบรังเกียจผู้หญิงประเภทนี้ บางคน ก็เห็นใจ แต่พุดง่าย ๆ หนูไม่แคร์ ไม่ให้หนูกิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“เป็นคนไม่ดี ทำอาชีพน้าอายุ งานอื่นมีตั้งเยอะทำไมไม่ทำ จะรู้ไหมว่าทำไป ไม่ได้เรียนสูง เงินเดือนจะพอให้ไหม ถ้าไม่มาทำอาชีพนี้ก็คงลำบากไปอีกนานเลยไม่มีบ้านด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

3.4 ด้านเศรษฐกิจ

3.4.1 ปัญหาเรื่องการเงินก่อนและหลังการเข้ามาประกอบอาชีพ

ปัญหาเรื่องการเงินก่อนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ ทุกรายจะให้ข้อมูลว่ามีฐานะทางการเงินไม่ดี ยกจน มีหนี้สิน แต่หลังจากที่ได้มาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้แล้ว ทุกรายจะให้ข้อมูลว่า จะมีฐานะการเงินที่ดีกว่าก่อนอย่างมาก มีเงินให้จ่าย บุคคลในครอบครัว อยู่สุขสบายขึ้น มีเงินส่งลูกเรียนหนังสือสูง ๆ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มีปัญหาหนัก มีหนี้สินแต่ก็ไม่มาก เงินไม่พอใช้ ความเป็นอยู่ลำบากชักหน้าไม่ถึงหลัง แต่พอมาทำงานนี้ ก็ดีมากขึ้น แต่ก็มียืมคนอื่นมาบ้าง แต่ก็มีเงินใช้เค้าเพราะมันหาง่ายฝรั่งส่งให้ใช้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2559)

“ปัญหาเรื่องการเงินก่อนเข้ามาก็มีใช้แต่ไม่มากอยากได้อะไรก็ได้เพราะมีจำกัด ต้อง ผ่อนค่าคอมโดเดือนละ 20,000 กว่า แม่สามีก็ช่วยจ่ายแต่ก็ยังไม่พอ หลังจากทำงาน สภาพทางการเงินคล่องขึ้นมีเงินใช้จ่ายอยากได้อะไรก็ซื้อได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ก่อนเข้ามาลำบาก พ่อก็เสียชีวิต แม่ก็ไปมีครอบครัวใหม่ ไม่มีเงินเลย พอเข้ามาทำงานชีวิตดีขึ้นมาก มีเงินทำบ้านใหม่ มีเงินซื้อรถ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ก่อนมาทำงานลำบากต้องทำงานหลายอย่างแต่ไม่พอใช้ พอเข้ามาทำงานชีวิตดีขึ้นมาก มีเงินทำบ้านใหม่ มีเงินซื้อรถ ลูก ๆ ได้เรียนหนังสือ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.4.2 แนวทางการแก้ปัญหาเรื่องการเงิน

แนวทางการแก้ปัญหาเรื่องการเงินของผู้ให้ข้อมูลของกลุ่มอิสระ คือ ส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า หากมีลูกค่าน้อย ซึ่งจะทำให้ตนเองมีรายได้ที่น้อยตามไปด้วย จะมีวิธีการแก้ปัญหา ก็จะต้องใช้จ่ายอย่างประหยัด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย จะซื้ออะไรก็ต้องมีความจำเป็นเท่านั้น หากเงินไม่พอใช้จ่ายจริง ๆ อาจต้องกู้ยืมเงิน หรือต้องนำของมีค่าที่ตนเองสะสมไว้ไปจำนำ เช่น ทองรูปพรรณ เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เอาทองไปจำหน่าย และไปยืมเค้าบ้าง พอมีฝรั่งส่งเงินมาเราก็เอาไปใช้หนี้ และถ้าฝรั่งมาเที่ยวเมืองไทยเราก็ให้เค้าซื้อทองให้เก็บไว้เวลาจำเป็น ถ้าไม่มีเงินก็เอาไปจำหน่ายได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“แม่สามีแต่งงานมีสามีฝรั่งประเทศอังกฤษจะช่วยเหลือเรื่องเงินอย่างดี ถ้าเราขอเค้าจะส่งให้ลูกชายเค้าทุกเดือนเพื่อช่วยเหลือค่าใช้จ่ายผ่อนคอนโด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“หางานอื่นทำไปพราง ๆ ถ้างานใหม่ดีก็ทำยาว หนูเคยไปทำงานเป็นแม่บ้านที่บีกซันนะ โครตเหนื่อยเลยเป็นงานที่เหนื่อยกว่าจะได้เงิน ทำได้หลายเดือนอยู่ หัวหน้านั้นนิสัยไม่ดีชอบบ่นหนุออกเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ถ้าลูกค้าน้อยก็คงต้องหางานพิเศษทำไปก่อนอาจจะไปทำงาน เป็นลูกจ้างสักพัก ถ้ามีลูกค้าเยอะก็ออก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ปัญหาเรื่องการเงินเกิดจากกรณีที่ไม่มีลูกค้า หรือลูกค้าน้อย ทำให้เงินไม่พอใช้ ซึ่งแก้ปัญหาด้วยการใช้จ่ายอย่างประหยัด ไม่มีเที่ยว ไม่เลือกลูกค้า พุดง่าย ๆ ทำอย่างไรก็ได้ให้ได้เงิน นั่นหมายถึงจะกระทบปากท้องหลายคน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

3.4.3 อาชีพหลักและอาชีพเสริม

อาชีพหลักของกลุ่มผู้หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ คือการประกอบอาชีพพิเศษดังกล่าว เท่านั้น โดยไม่มีอาชีพเสริมแต่อย่างใด นอกจากนี้จะมีปัญหาเรื่องการเงินในแต่ละเดือน ต้องทำประกอบอาชีพอื่นชั่วคราว เช่น ทำงานรับจ้างเป็นแม่บ้าน พนักงานรักษาความสะอาด เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อาชีพหลักไม่มี หาลูกค้าตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น ดิสโก้เทค ชายหาด ห้างสรรพสินค้า เดินไปทั่วของหนูแหละ บางทีไปซื้อของที่ตลาดยังได้แขกเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ถ้ามีลูกค้ามาเราก็ไม่มีอาชีพหลักเพราะต้องอยู่กับลูกค้า จนกว่าเค้าจะกลับ เพราะเค้าส่งเงินให้ใช้ แต่ถ้าลูกค้าน้อยก็ไปหางานทำพิเศษ เช่นขายเสื้อผ้าในห้าง ถ้าส่วนมากเราจะไปเดินเซ็นทรัล เราจะได้ลูกค้าที่ดี ทั้งห้างบีกซีด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2559)

“ไม่มีอาชีพหลัก ก็เดินหาจับแขกทั่วไปทุกวัน ไปทุกที่หนูชอบเดินตามชายหาด ห้างสรรพสินค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

3.4.4 เงินออมและหนี้สิน

หญิงให้บริการทางเพศกลุ่มอิสระ ทูกรายให้ข้อมูลเหมือนกันว่า เมื่อเข้ามาประกอบอาชีพนี้แล้ว ไม่มีเงินเหลือเก็บแต่อย่างใด มีหนี้สินจากการผ่อนบ้าน ผ่อนรถ จึงทำให้ไม่มีเงินเหลือเก็บ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่มีเงินเหลือเก็บและไม่หนีสินอะไร มีเท่าไรใช้เท่านั้นไม่สร้างหนี้ เพราะรู้ตัวเองหากคนเดียว ต้องไม่หาภาระเพิ่ม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ไม่เหลือเงินเก็บเลยพอใช้จ่ายทุกเดือนก็ดีมากแล้วภาระหนี้สินเยอะอยู่ตอนนี้ เพราะหนูมีหนี้ต้องผ่อนรถยนต์ที่บ้านด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

3.4.5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้เรื่องความเป็นอยู่และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตผู้ให้ข้อมูลของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่อิสระ ได้ให้ข้อเสนอแนะให้กับหญิงผู้ที่จะมาประกอบอาชีพนี้ว่า ก่อนที่จะตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้ ควรหาอาชีพที่ถนัดก่อน ซึ่งหากไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ถึงจะตัดสินใจเลือกที่จะมาประกอบอาชีพนี้ เนื่องจากจะต้องมีความอดทน ใช้จ่ายอย่างประหยัด เพื่อความอยู่รอด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ต้องดูแลตัวเองให้ดี ๆ ทำอาชีพนี้มันเสี่ยง ถ้ามีเงินก็อย่าใช้จ่ายฟุ่มเฟือย แก่ก็จะไม่มีเงินถ้าไม่มีคนเลี้ยงดูชีวิตก็จะกลับไปลำบากอีก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เมื่อเลือกที่จะเข้ามาประกอบอาชีพนี้แล้วต้อง ฉลาด อดทน อดออม เอาตัวเองรอดให้ได้ หากคนเลี้ยงแล้วเก็บเงินให้มากที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ถ้ามีความสามารถหรือมีการศึกษาก็น่าจะเลือกงานที่เราถนัดทำก่อน ถ้าไม่มีทางเลือกก็ต้องอดทนประหยัดให้มากเพื่อจะได้อยู่รอดทั้งตนเองและครอบครัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ค่าใช้จ่ายมันก็เยอะ บางที่เราไม่ได้แจกมีค่าใช้จ่ายทุกวัน ค่าอยู่ ค่ากินทุกอย่างเสียเงิน บางวันออกไปต้องมาโดนตำรวจจับอีก เงินยังไม่ได้เลยต้องมาจ่ายค่าปรับ ถ้าไม่มีลูกค้าก็ต้องอยู่อย่างประหยัดที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

4.1 ด้านร่างกาย

4.1.1 การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพนี้

การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ คือ การปรับตัวที่ดีที่สุดคือการยอมรับในการตัดสินใจของตนเองที่เลือกมาประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศ ปรับตัวในเรื่องของการที่จะต้องดูแลตนเอง ปรับเปลี่ยนเวลาในการใช้ชีวิตประจำวัน ในเรื่องของการพักผ่อน เนื่องจากกลางคืนเป็นเวลาทำงาน ก็จะต้องออกไปทำงานดังกล่าว ส่วนกลางวันจะเป็นช่วงเวลาที่จะต้องพักผ่อน ต้องพยายามหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับความรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารกับลูกค้า ของการประกอบอาชีพพิเศษดังกล่าว ให้เข้าใจที่ตรงกัน และยังจะทำให้มีลูกค้าเพิ่มขึ้นอีกด้วย โดยไม่ต้องอาศัยเพื่อนเป็นล่ามแปลให้แต่อย่างใด ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เรามีการปรับตัวให้เข้ากับการไปนอนกับใครที่เราไม่รู้จัก บางทีเราก็รังเกียจ แต่ก็ต้องทำ ทำใจยอมรับมันให้ได้เพื่อเงินเท่านั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ปรับตัวอย่างมาก ตอนแรก ๆ เราก็ต้องทำใจ ให้ยอมรับมัน จะไปกับแขกอย่างไรให้เราไม่เสีย ไม่เป็นอันตราย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ดูแลตัวเอง ซิทอ๊ฟ 20 ครั้งต่อวัน นอนกลางวัน กลางคืนไปหาลูกค้าได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ก็ยังดีนะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ปรับตัวมากแรก ๆ เรากลัวไม่กล้าเข้ากับลูกค้าไม่กล้าไปแขกเพราะภาษาเราพูดไม่ได้ฟังก็ไม่เข้าใจ ดีที่เรามีเพื่อนร่วมงานที่ดีสอนเรา แนะนำเราว่าต้องทำอะไร ถึงจะได้ลูกค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“มาใหม่ ๆ ต้องปรับตัวอย่างมาก ๆ สังคมแวดล้อม สถานที่ทำงาน ภาษาไม่เป็นก็ต้องหัดพูด แรก ๆ เรากลัวไม่กล้าเข้ากับลูกค้า ภาษาเราพูดไม่ได้ฟังก็ไม่เข้าใจ ต้องให้เพื่อนร่วมอาชีพช่วย ถึงจะได้ลูกค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.1.2 อาหาร เครื่องดื่ม ที่รับประทานเป็นประจำ

เรื่องอาหาร/ เครื่องดื่ม หญิงให้บริการทางเพศของกลุ่มอิสระได้ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลดังนี้ ชื่ออาหารรับประทานง่าย ๆ เป็นอาหารไทย ตามท้องตลาดทั่วไป ประเภทที่เป็นรถเข็นขายที่ตามท้องถนน เป็นพวกอาหารอีสาน ข้าวราดแกง ก๋วยเตี๋ยว กินได้ทุกอย่างแต่ เน้นอาหารที่มีราคาไม่แพง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“คนน้ำจากตู้หยอดเหรียญ อาหารซื้อกินเป็นอาหารอีสาน น้ำพริกปลาร้า ส้มตำ อาหารทุกอย่างที่คนอีสานชอบซื้อกลับไปกินที่ห้องพัก หุงข้าวกินเอง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

“กินอาหารตามสั่งร้านที่ขายทั่วไปหนอยากกินไรซื้อกินได้หมด ตามตลาดบ้าง กินทุกอย่างที่ขายตามข้างถนน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“กินส้มตำน้ำพริกซอยธรรมดา ไปซื้อที่ตลาดมาทำให้ลูกกินประหยัดดี กินอาหารได้ทุกอย่างไม่กินของแพงเพราะจะได้มีเงินให้ลูกไปโรงเรียน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“กินข้าวแกงหรือซื้อใส่ถุงมากินที่ห้อง กินได้ทั้งวัน กว้างเดียว ส้มตำไก่ย่าง ทั่วไป ไม่กินของแพง เปลืองเงิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.1.3 การวางแผนตรวจสอบสุขภาพร่างกาย

การวางแผนตรวจสอบสุขภาพ ร่างกายของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ ซึ่งผู้ให้ ข้อมูลทุกรายตรวจร่างกายทุก ๆ 1-3 เดือนเป็นอย่างน้อย หากมีเงินและมีเวลา เพื่อความปลอดภัย ของตนเอง โดยจะตรวจเลือด ดังตัวอย่างทำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ตรวจเช็กร่างกายทุก 3 เดือนอยู่แล้วเพื่อความปลอดภัยของตนเองและจะพยายาม ออกกำลังกายถ้ามีเวลา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“มีการวางแผนตรวจร่างกายทุก 3 เดือน ถ้ามีเงินและมีเวลาก็เป็นการวางแผนนะ แต่จะทำได้หรือไม่มันขึ้นอยู่กับเวลาว่างและเงินในกระเป๋าด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ไม่เคยมีการวางแผนตรวจสอบสุขภาพเลย ไม่เคยคิดจะทำเพราะคิดว่าเราไม่ได้เป็น อะไร นอกจากไม่สบายหนัก ๆ ถึงจะไปหาหมอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เป็นไปได้ก็อยากตรวจทุกเดือน ตรวจ เลือด ตรวจภายใน เราทำงานแบบนี้ นะ กลัวติดโรค สุขภาพเราก็ห่วย เพราะถ้าเราเป็นอะไรไปครอบครัวเราคงแย่ ถ้าทำได้อยากทำ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองเราจะรีบทำ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“อยากไปตรวจทุก 3 เดือน นี่ก็เพิ่งไปตรวจไม่ได้บอกแฟนเพราะลูกค้าทำดูยางแตก เราต้องคอยดูยางว่าไม่ให้แตกเป็นคนใส่และถอดออกดูเพื่อความแน่ใจ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เป็นไปได้ก็อยากตรวจทุกเดือน ตรวจเลือด ตรวจภายใน เราทำงานแบบนี้ นะ กลัวติดโรค หากติดโรคนั้นหมายถึงอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.2 ด้านอัตมโนคติ

4.2.1 วิธีการแก้ไขเมื่อเกิดความขัดแย้งกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

หากเกิดความขัดแย้งกับลูกค้าที่มาใช้บริการหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มอิสระ มีวิธีการแก้ไขปัญหาผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า จะพยายามทำใจเย็น ๆ หลีกเลียะการใช้ความรุนแรง แต่ถ้าหากลูกค้ามีอาการเมาหรือไม่มีความสุข ก็จะยกเลิกการให้บริการกับลูกค้าคนนั้น คือจะไม่ไปกับลูกค้า แต่หากไม่สามารถหลีกเลียะความขัดแย้งกับลูกค้าได้จริง ๆ ก็จะขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ทางโรงแรม ที่ตนเองและลูกค้าไปเช่าห้องให้เข้ามาช่วยเหลือ หรือบางครั้งต้องพูดกับลูกค้าว่าจะแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในกรณีที่ลูกค้าจะไม่ยอมจ่ายค่าบริการ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ใจเย็น ๆ ค่อย ๆ เคลียคุยกับลูกค้าแบบไม่โมโหก่อนทำให้ดีที่สุด เท่าที่จะรับยอมรับได้เพราะไม่อยากมีปัญหาถึงโรงพัก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ยกเลิกไปกับลูกค้า แยกย้ายกันไปเลย ไม่ไปด้วยแล้ว รีบแยกกันไปไม่อยากมีปัญหา กับลูกค้า เรื่องมากก็ไม่จบ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ส่วนมากไม่ค่อยเจอนะคะเพราะหนูจะเจิบ ๆ ไม่ชอบขัดแย้งขัดแย้ง ไม่เถียงเรา จะเอาเงินเค้าเราไม่ใช่เมียเค้าอดทนให้มากที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ทะเลาะกับลูกค้า จะโทรหาพนักงานโรงแรมให้ขึ้นมาช่วย เราก็ช่วยตัวเอง แกล้งโทรศัพท์หาตำรวจด้วย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ไว้วาย เสียงดัง ว่าจะแจ้งตำรวจ มีบางคนที่ชอบกินยาปลูกเชือกสักก่อนที่จะไปเอารามา แล้วมันก็อ้างว่าไม่เสร็จจะเอาอีกเราก็ไม่ยอมทะเลาะกัน ออกจากห้องเลยไม่ทำแล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“โทรหาพนักงานโรงแรมให้ขึ้นมาช่วย บางครั้งโทรให้เพื่อนช่วย บางครั้งเราก็ช่วยตัวเองแกล้งโทรศัพท์หาตำรวจด้วย แล้วแต่ปัญหาที่พบในแต่ละครั้ง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.2.1 วิธีการทำให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้

การทำใจให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้ของกลุ่มอิสระผู้ให้ข้อมูลทุกรายให้ข้อมูลว่า ยอมรับในการตัดสินใจเลือกอาชีพนี้ ต้องทำใจยอมรับให้ได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะคิดว่าต้องทำเพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว ก็ทำให้มีกำลังใจสู้ต่อไป ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ทำใจตั้งแต่แรกว่าเราตัดสินใจที่จะมาทำงานตรงนี้แล้ว ไม่เลือกจะเกิดอะไรขึ้น เราต้องอดทน ยอมรับให้ได้เพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ทำใจยอมรับมันให้ได้ ให้ตัวเรายอมรับ ในสิ่งที่เราเลือกที่จะทำ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องรับมันให้ได้ สู้อย่างเดียวไม่มีถอย ไม่อยากอด ต้องดีกว่าเดิม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ก็ทำใจอย่างเดียวเลย มันเป็นการพูดให้กำลังใจตัวเองว่าทำอาชีพแล้วดีครอบครัวจะได้สบาย ต้องยอมความเป็นจริงอาชีพนี้ต้องเสียสละตัวเองเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของคนที่เรารัก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“มาตรงนี้แล้วเราไม่แคร์อะไรทั้งนั้นต้องสู้ให้ถึงที่สุด เอาให้ได้ดีให้ได้ เราเลือกแล้วเราต้องบอกตัวเองสู้ต่อไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เราเลือกที่จะประกอบอาชีพนี้เอง ก็ทำใจยอมรับมันอย่างเดียวเลย พูดให้กำลังใจตัวเอง นึกถึงพ่อแม่ และลูกต้องการให้เค้าสบาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.3 ด้านบทบาทหน้าที่

4.3.1 วิธีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้

วิธีการปรับตัวของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ เพื่อให้เพื่อนยอมรับกับการประกอบอาชีพของตน ส่วนใหญ่จะ จะไม่มีการปรับตัวอะไรมากมาย เพราะเพื่อนสนิทเท่านั้นที่จะทราบว่าตนเองประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ ไม่ได้บอกให้ใครทราบว่าตนเองประกอบอาชีพดังกล่าว ประกอบกับส่วนมากเพื่อนที่สนิทกัน ก็ประกอบอาชีพนี้เช่นเดียวกัน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่สนใจใครเพื่อนไม่ยอมมี ทำงานเก็บเงินให้ถึงครอบครัวเรา แล้วต้องอดทน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ไม่ต้องปรับตัวเลยเพราะถ้าไม่ใช่เพื่อนสนิทก็ไม่รู้ว่าเราทำอาชีพนี้ ไม่บอกใครว่าเราทำอะไรดีที่สุด หนูจะไม่ค่อยสนใจเรื่องเพื่อนเลยเราเพราะเวลาไปทำงานก็ไปคนเดียวอยู่แล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องมีการปรับตัว เพราะทุกคนที่เราคบก็ทำงานเหมือนกัน เค้าเลยมาว่ากันไม่ได้ อาชีพเดียวกัน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มีการปรับตัวบ้างนิดหน่อย แต่เพื่อนหนูกับเพื่อนที่คบจะแสดงความจริงใจและหวังดีต่อกัน เลยไม่ต้องปรับตัวมากมายเป็นของตัวเอง เพราะเพื่อนทำอาชีพเดียวกันหนูมีเพื่อนดีไม่อิจฉากัน อันนี้โชคดีของหนู...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ให้ความจริงใจต่อกัน ไม่ก้าวก่ายกัน ไม่อิจฉากัน ไม่เอาเปรียบใคร แต่ไม่ยอมให้ใครเอาเปรียบ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.3.2 ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับลูกค้า

การใช้ภาษาในการสื่อสารกับลูกค้า ของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ คือ จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็นส่วนใหญ่ หากลูกค้าพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ก็จะใช้ภาษามือ และใช้ภาษาไทยในการสื่อสารบ้าง เนื่องจากลูกค้าบางรายสามารถพูดและเข้าใจภาษาไทยได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ใช้ภาษาไทยบ้างถ้าลูกค้าพูดได้และภาษาอังกฤษเป็นหลักเพราะเป็นภาษาที่ต่างชาติใช้การสื่อสารเป็นภาษากลาง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก แต่ถ้าลูกค้าพูดไทยได้ก็ดีเราจะไม่เหน้อยมาก เวลาพูดกันไม่เข้าใจต้องทำท่าให้ดู...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.3.3 ช่องทางการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

ช่องทางการที่ใช้ในการติดต่อกับลูกค้าของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ คือ จะมีการใช้ทั้งโทรศัพท์ อีเมล หรือทางไลน์ สำหรับใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างตนเองกับลูกค้า เพื่อเจรจนัดพบกัน ในกรณีที่เป็นลูกค้าประจำ มีผู้ให้ข้อมูล มีเพียง 1 ราย ที่ลูกค้าไม่สามารถติดต่อกับลูกค้าด้วยวิธีดังกล่าวข้างต้นได้เนื่องจาก ไม่ต้องการให้สามีทราบว่าตนเองแอบประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ซึ่งอาจจะทำให้ทะเลาะกันได้ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“โทรศัพท์ ส่งข้อความ ถ้าคนไหนมีไลน์ก็ใช้ และแต่ลูกค้าจะสะดวกติดต่อหาทางไหนได้หมด ให้เบอร์กันไว้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“โทรศัพท์ ไลน์ และแอปต่าง ๆ ที่ลูกค้าสามารถติดต่อได้ถ้าลูกค้าที่อายุเยอะก็เล่นอินเทอร์เน็ตไม่เป็น จะส่งข้อความอย่างเดียว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“มหาที่ชายหาด บางครั้งก็เคยให้เบอร์โทรลูกค้าโทรไปลูกค้าโทรมา มีปัญหาเกี่ยวกับแฟน เลยไม่ให้เบอร์ใครแล้ว จะเจอก็โทรศัพท์ มาเจอกันข้างนอก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

4.3.4 กิจกรรมที่เลือกหลังเลิกทำงานหรือมีเวลาว่าง

กิจกรรมเวลาว่างหลังจากเลิกงาน ของหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มอิสระ ส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่า กิจกรรมเวลาว่างหลังจากเลิกงาน คือ นอนหลับพักผ่อนอยู่ในห้องเช่าของตนเอง หรือไม่ออกไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า เดินเล่นตามชายหาด ซึ่งเป็นการหาลูกค้าไปในตัวด้วย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไปเดินเที่ยวที่ห้างสรรพสินค้า ฟ่อนคลายหรืออาจได้ลูกค้าด้วย ไปวัด เดินตาม ถนนคูของแปลก ๆ ที่เค้าเอามาขาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“นอนอย่างเดียว แต่ไม่นอนเยอะมากนะเพราะชอบออกไปหาลูกค้ามากกว่า ตามห้างสรรพสินค้าตามชายหาด เดินไปทุกที่ ที่ไหนมีคนมีลูกค้าเอาที่นั่น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“เลิกงานก็นอน ตื่นมากก็ออกหาลูกค้า เช่น เดินตามห้างสรรพสินค้าตามชายหาด เดินไปทุกที่ ที่ไหนมีคน มีลูกค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.3.5 วิถีชีวิตประจำวันระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ

การใช้ชีวิตประจำวันระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ ของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มอิสระ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีนั่งหรือยืนมองหาลูกค้า หรือจะเดินไปเรื่อย ๆ เพื่อให้ได้ลูกค้า พยายามใช้สายตาหรือส่งเพื่อเป็นการเชิญชวนลูกค้า แต่ส่วนมากผู้หญิงกลุ่มอิสระนี้ จะไปหาลูกค้า ตามห้างสรรพสินค้า โดยจะไม่ไปหาลูกค้าตามชายหาด เนื่องจากไม่แสดงตัวเอง ว่าขายบริการ เหมือนผู้หญิงที่นั่งตามชายหาดทั่วไป ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ยืนดูคนอื่นเค้าเดินกัน เราก็ค้มมองหาแขกไปเรื่อย ๆ ดูการแต่งท่าทางของคนอื่น ว่าเค้าเรียกแขกอย่างไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“นั่งมองหาลูกค้า ส่งยิ้มหาสายตาที่มาเจอกันกับเรา ส่งสายตามองหาให้เจอ ถ้าเจอจะจ้องมองแล้วก็ยิ้มแบบเชิญชวน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2559)

“เดินเตร็ดเตร่ เดินหาลูกค้า เดินไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะได้ แต่จะไม่ไปที่ชายหาดนะ ไม่ชอบผู้หญิงขายบริการเยอะ เราจะไม่ชอบไปแย่งเค้าเพราะมันเหมือนผู้หญิงราคาถูกลงนะ ไปหาจับเอาตามห้างดีกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“นั่งมอง ดูโทรศัพท์ หากคนสบตามองคนเดินไป เดินมา มองหาไปเรื่อย ๆ ว่ามันใช่ไหมเราก็ยิ้ม ถ้านั่งนานแล้วไม่มีลูกค้า หนูก็จะเดินย้ายที่ใหม่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“นั่งมองหาลูกค้า พบแล้วก็พูดจาชักชวน ทำนองนั้น มองหาไปเรื่อย ๆ ว่ามันใช่ไหมเราก็ยิ้ม จะเดินเปลี่ยนที่ไปเรื่อย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

4.3.6 วิธีการแก้ไขเมื่อมีลูกค้าน้อยลง

ผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า จะต้องทำการประหยัดค่าใช้จ่ายให้มากที่สุดของฟุ่มเฟือย หางานอื่นทำไปก่อน หรือออกไปทำงานดังกล่าวให้เร็วขึ้นกว่าเดิมเพื่อจะได้มีโอกาสพบลูกค้ามากขึ้นนั่นเอง ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หางานประจำทำในช่วงที่มีงานน้อย ใช้อย่างประหยัด ไม่ซื้อของที่ไม่น่าเป็นเลย ประหยัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อความอยู่รอด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“เดินไปเดินตามที่ต่าง ๆ เพื่อจะได้มีโอกาสพบลูกค้าให้มากที่สุด เช่น ตามชายหาด ห้างสรรพสินค้า ให้เร็วกว่าเดิมเพื่อจะได้ลูกค้ามากขึ้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ประหยัดแล้วหางานอื่นทำไปก่อนเพื่อจะได้มีรายได้ใช้จ่ายเป็นรายเดือนให้เรา อยู่รอดถ้ามีงานรับจ้างไปทุกทีเพื่อมีรายได้เสริม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ออกไปทำงานเร็วขึ้น หนีออกเดินทางไปทั่ว หนีไม่ชอบอยู่ในห้อง ได้มากได้น้อย ก็เอาไว้ก่อนเลือกลูกค้าไม่ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

4.4 ด้านการพึ่งพาระหว่างกัน

4.4.1 การเชิญชวนลูกค้ามาใช้บริการ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการ ด้วยการมองตา ยิ้มให้ ถ้าลูกค้าสนใจก็จะยิ้มตอบ จากนั้นก็จะเดินเข้าไปหาและมีการพูดคุย เพื่อตกลงราคาหรือรูปแบบการให้บริการ เช่น ค้างคืน หรือชั่วคราว ก่อนที่จะให้บริการ ดังตัวอย่าง คำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ยิ้มเยอะ ๆ อธิบายดี พุดน้อย ๆ มองด้วยสายตา แบบให้เค้ารู้ว่าเราไปกับเค้าได้ละ ก็มองแบบยิ้ม ๆ เชิญชวน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“มองตากันยิ้มกัน ยกแก้วชนกัน เดินเข้ามาหาเรา ชวนเราไปเดินเล่น แล้วตกลงราคา ถ้าเราเห็นว่าตกลงไม่จึ้งง่าเราก็ไปโรงแรมกัน จ่ายเงินก่อนเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ส่วนมากลูกค้าจะมองเข้ามาเอง เค้าจะถามเราช่วยคุย แล้วแต่ความพอใจ เราจะไม่ตกลงราคาถ้าเค้าดูดี เราถึงจะไปเราเลือกลูกค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“หนูจะทักทายเค้าก่อน เช่นถามว่าคุณมาจากไหน ทำอะไร พอคุยนิดหน่อยก็ถามเลย ต้องการฉันไหม บอกราคาเท่าไรห้าตัว เรายังจะหาเรื่องคุย ถ้าเค้าชวนเราไปด้วย เราจะถามว่า ต้องการแบบไหน ค้างคืนหรือ ชั่วคราว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

5. การวางแผนอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ

5.1 ด้านความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

5.1.1 มีวิธีเยียวยาความรู้สึกหลังเลิกประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า เมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้ ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเยียวยาความรู้สึกของตนเอง คือ พยายามที่จะไม่คิดถึงเรื่องที่ผ่านมาแล้วในอดีต ทำให้ตนเองมีความสุขกับครอบครัวคิดว่าถ้าหากเราไม่มาทำอาชีพนี้ครอบครัวคงไม่ได้มีความสุขเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีอาชีพที่ตนเองชอบหลังจากเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ ก็เพียงพอแล้ว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“อยู่กับแม่และลูก ๆ จะได้ไม่คิดมากเพราะเราทำเพื่อพวกเขา ไม่รู้จะคิดถึงอดีตไปทำไมเพราะเราสบายกว่าเดิมแล้วและพยายามคิดว่า ถ้าไม่ไปคงไม่มีความสุขสบายถึงวันนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ก็จะไม่กลับไปคิดถึงอดีตเพราะปัจจุบันเราดีแล้ว อดีตที่เราทำเพราะเราจำเป็นต้องทำให้ครอบครัวมีเงิน เราที่ต้องยอมรับและตอนนี้ก็ได้ดีแล้วอย่าไปคิดถึงมันก็พยายามลืมมันแหละ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“พอเลิกแล้วเราก็คหาอาชีพที่ดี ไม่คิดถึงมันอีก หาอะไรทำไม่คิดถึงมันไม่ใช่เรื่องที่เราควรคิดถึงเลย ลืมได้ก็จะลืม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“เราก็จะไม่คิดถึงมันอีกพยายามที่จะลืม ผ่านแล้วผ่านไปให้คิดแบบนั้น เพราะเราต้องทำให้เรารู้สึกดีกับตัวเองเข้าไว้สร้างกำลังใจให้ตัวเอง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ก็ทำงานอยู่กับครอบครัว ลูก ๆ เวลา มีเงินก็ไม่คิดถึงมันแล้ว ไม่ใช่เรื่องที่ต้องจดจำอะไรเวลาจะช่วยให้เราลืมได้ดีที่สุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ยังไม่มีกำหนด จนกว่าจะมีเงินเยอะ ปีหน้าก็เลิกแล้วถ้ารวย เพราะแม่สามีให้เงินคุยกันว่าจะกลับมาเปิดธุรกิจให้เราและลูกชายเค้า จะได้มีงานมีรายได้ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ถ้าได้จริงก็ไม่มาทำงานนี้แล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

5.1.2 การแนะนำผู้สนใจให้เข้ามาประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า จะแนะนำไปในลักษณะเดียวกันคือ จะไม่มีการห้ามให้มาประกอบอาชีพนี้ เมื่อได้ตัดสินใจที่จะมาประกอบอาชีพนี้แล้ว ต้องถามตัวเองว่ามีความพร้อมหรือยอมรับกับการประกอบอาชีพนี้หรือไม่ เพราะจะต้องมีความอดทนและให้กำลังใจให้คู่ต่อไปให้ถึงที่สุด โดยจะอธิบายความเป็นจริงให้ผู้จะมาประกอบอาชีพนี้ทราบว่าจะไม่ใช่ทุกคน

ที่ทำมาประกอบอาชีพนี้แล้ว จะได้มีความสุขสบายหรือประสบความสำเร็จกันทุกคน แต่ชีวิตในเมื่อไม่มีอะไรจะเสียไปมากกว่านี้แล้วหรือเลือกเดินทางอื่นไม่ได้แล้วก็ ต้องเดินหน้าต่อไป ให้ดูแลตนเอง ให้ตนเองปลอดภัยและอยู่รอดให้ได้กับการประกอบอาชีพดังกล่าว ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“เป็นไปได้ที่จะบอกว่าไม่ให้มาทำอาชีพนี้ มีแต่จะบอกให้มาทำ พ่อแม่จะได้สบาย มาเลย ๆ หาอาชีพที่สบายและมีเงินให้พ่อ แม่ให้ลูกได้เรียน แบบนี้หายากนะ ได้ดีมีวาสนาก็ได้ไปอยู่ต่างประเทศสบายไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“แน่ใจแล้วหรือ รู้ว่าหม่อมมันเป็นงานแบบไหน ถ้าแน่ใจก็ต้องดูแลตัวเองและป้องกันตัวเองให้ดีด้วยเพราะงานนี้เสี่ยงกับการติดโรค...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ถ้าดูแลตัวเองได้กายพร้อม ใจพร้อม และก็ทำได้แต่ต้องสมัครใจทำด้วยนะ รู้สึกดีที่ได้ทำก็ทำไป เพราะมันเป็นอาชีพสุจริต...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“เราก็แนะนำตามที่เราเคยเจอมีประสบการณ์มา เราจะแนะนำไปว่าจะทำก็ทำได้ตามใจ แต่ต้องเข้าใจนะลูกคำมีทั้งดีและไม่ดี โชคดีก็จะ ได้คนดีเลี้ยงดู แต่โชคไม่ดีก็ต้องทำงานนี้ต่อไปแต่ละคนวาสนาไม่เหมือนกัน แต่ต้องยอมรับว่ามีคนดีและไม่ดี ถ้ามันไม่มีทางเลือกก็ต้องทำใจและยอมรับมันให้ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“บอกเค้าว่าถ้าอยากมาได้เงินก็ลองมาทำดู ต้องเก่งเอาตัวรอด เก่งมีไหวพริบเอาตัวรอดให้ได้ เกิดปัญหาที่ต้องแก้ให้ได้ ทำทุกอย่างเพื่อเอาตัวให้รอดในสังคมแบบนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เราก็เล่าประสบการณ์ของเรา บอกถึงความยากลำบาก อุปสรรค ปัญหาต่าง ๆ ของอาชีพประเภทนี้ ส่วนเค้าจะมาทำอาชีพนี้หรือไม่ก็แล้วแต่เค้า ไม่ส่งเสริม ไม่ห้ามนะ ทำใจและยอมรับมันได้หรือไม่...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

5.2 เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

5.2.1 การเลิกประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าจะเลิกประกอบอาชีพนี้ก็ต่อเมื่อ มีเงินเก็บ มีบ้าน มีรถยนต์ขับ ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย มีธุรกิจเป็นของตัวเองที่บ้านเกิดหรือมีชาวต่างชาติส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินใช้จ่ายที่เพียงพอทุกเดือน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ตอนที่หาถูกค่าไม่ได้แล้ว คงจะอายุเยอะแล้วแต่ก็ลดราคาลง เราแก่แล้วมันก็ไปเลือกเด็ก ๆ ถ้าแพง ผู้หญิงเยอะด้วยพัวพา ตัวเลือกมันเยอะอะ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เมื่อมีคนรับเลี้ยง ส่งเงินให้ใช้ จะเอาเราเป็นเมียจริง ๆ จะอยู่เมืองไทยหรือจะพาไปอยู่บ้านเค้าได้หมด ขอให้รักเรา คุณและเรา และครอบครัวเราได้ หนูว่าหนูหุยนะ ก็คือ ได้สามีฝรั่งที่แน่นอนรับเลี้ยงนั้นแหละถึงจะหยุด...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ยังไม่มีกำหนด จนกว่าจะมีเงินเยอะ ปีหน้าก็เลิกแล้วถ้ารวย เพราะแม่สามีให้เงินคุยกันว่าจะกลับมาเปิดธุรกิจให้เราและลูกชายเค้า จะได้มีงานมีรายได้ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ถ้าได้จริงก็ไม่มาทำงานนี้แล้ว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม)

“เมื่อมีเงินเก็บมากพอที่จะกลับไปอยู่บ้านได้ หรือไม่ก็สามีฝรั่งต่างชาติ เลี้ยงดูให้เงินใช้ จ่ายทุกเดือนแบบไม่เดือดร้อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

5.3 ความคาดหวัง

5.3.1 การวางแผนอนาคต

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ต้องการมีเงินเก็บเพื่อใช้เป็นทุนการศึกษาให้บุตรเรียนหนังสือสูง ๆ มีธุรกิจเป็นของตนเองที่บ้านเกิด ได้อยู่กันพร้อมหน้ากับครอบครัว หรือหากโชคดีมีสามีชาวต่างชาติ ส่งเสียเลี้ยงดูเพื่อให้ตนเองและครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“วางแผนว่าจะมีเงินเก็บให้ลูกได้เรียนสูง ๆ ทำงานดี ๆ เลี้ยงดูเราบ้างเวลาเราแก่ แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว ถ้าได้ไปอยู่ต่างประเทศก็จะเอาลูกไปเรียนที่นั่นด้วย จะได้มีชีวิตดี ๆ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“อีกสัก 2-3 ปี ถ้ามีเงินเก็บไม่มีคนเลี้ยงก็กลับเพราะอายุมากทำต่อไปคงไม่มีลูกค้า ผู้หญิงก็เยอะลูกค้ามีตัวเลือกเราสู้สาวไม่ได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ถ้าลูกเรียนจบแล้วเราก็จะเลิกทำแล้ว นะหนูคิดว่าเพราะไม่มีอะไรต้องห่วงอีกลูกช่วยตัวเองได้มีงานทำ แต่ไม่แน่นอนถ้าหนูมีคนรับเลี้ยงและมีเงินเก็บด้วยก็จะทำให้หนูเลิกทำงานนี้เลยเพราะอยากกลับไปอยู่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อยากมีร้านขายของชำที่บ้านนอกเอาไว้เป็นรายได้เล็กน้อยเลี้ยงดูตนเองอยากให้ลูกกับยายมาอยู่ด้วยกันจะได้ไม่ต้องห่วงมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“มีธุรกิจเป็นของตัวเองเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้ ปีหน้าแม่สามีมาก็ช่วยเรา และถ้าได้อย่างที่หวังไว้จริงก็หยุดทำงานนี้เลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

5.3.2 การประกอบอาชีพเมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า มีการแผนที่จะมีกิจการเป็นของตนเองที่บ้าน เช่น มีร้านขายของชำที่บ้าน ร้านอาหารตามสั่ง เปิดร้านเสริมสวย มีธุรกิจค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นของตนเอง เป็นต้น ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ถ้าไม่มีคนเลี้ยงจะเลิกก็ต่อเมื่อร่างกายเราไม่ไหว กลับไปอยู่บ้านมีร้านขายของเล็ก ๆ ไร่เลี้ยงตัวเองหลังเลิกทำงานนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ขายของชำที่บ้านหนูหรือมีร้านอาหารตามสั่งก็คงจะพอกินแล้วนะ เพราะมีเงินเก็บมากพอแล้ว ก็หารายได้เพิ่มเท่าที่เราทำได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ที่เราทำได้ ก็ต้องดูลูกก่อนว่าลูกจะทำไรอยากอยู่ที่ไหนถ้าลูกอยากอยู่พัทธา มิงานทำที่ดิเราก็ออยู่ที่นี่ แต่ต้องดูลูกก่อนเป็นหลักว่าค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ จะเอาไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

6. ความต้องการการสนับสนุน

6.1 ด้านร่างกาย ได้แก่ ความต้องการขั้นพื้นฐาน เรื่องการกิน การอยู่ สุขภาพ ต้องการให้หน่วยงานใดช่วยเหลือบ้างผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่า ถ้าหากเป็นไปได้ ต้องการให้การประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมาย และผู้ให้ข้อมูลทุกราย ต้องการได้รับการรักษาพยาบาลและตรวจร่างกายฟรี จากหน่วยงานของรัฐบาลให้กับหญิงที่ประกอบอาชีพนี้ทุกคน เพื่อความปลอดภัยของตนเองและผู้ที่มาใช้บริการ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ค่าใช้จ่ายในการตรวจร่างกาย ไม่ต้องมีราคาแพง ไปโรงพยาบาลฟรีมีประกันสุขภาพเหมือนอาชีพอื่นเค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ให้เรื่องการตรวจสุขภาพของเรานั้นฟรีไม่มีค่าใช้จ่าย มีการตรวจร่างกายเคลื่อนที่มาตามชุมชนต่าง ๆ น่าจะดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อยากให้ช่วยเรื่องตรวจสุขภาพฟรี เป็นสิ่งสำคัญเลย อย่างอื่นไม่สำคัญเพราะเราทำงานแบบนี้มันเสี่ยงต่อสุขภาพมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ตรวจสุขภาพฟรีไม่ต้องเสียเงิน ไม่อยากให้อาชีพนี้ถูกกฎหมายไม่อยากให้ใครทำสงสารเด็กรุ่นหลังที่คิดฝึคอยากจะทำ ไม่อยากให้เห็นดีในการทำอาชีพนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

6.2 ด้านความมั่นคงปลอดภัย

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ต้องการให้อาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ เป็นอาชีพ ที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีการประกันรายได้ ให้ตนเองสามารถมีรายได้เพียงพอ หลังจากที่ตนเอง ได้เลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศดังกล่าวแล้ว คุณเลความปลอดภัยในเรื่องการทำงาน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มีงานรองรับพวกเรา ไม่รังเกียจที่เราเคยทำอาชีพนี้ ให้มีงานมีเงินเดือนรับประกัน เราว่าถ้าเราไม่ทำอาชีพนี้แล้วเราจะไม่อดตาย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ไม่มีความปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทุกอย่างดี เพราะเราเลือกลูกค้า ไม่คูดีไม่ไป ไม่เอาตัวเองไปเสี่ยง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อยากให้ช่วยเรื่องทำให้อาชีพนี้ถูกกฎหมายไม่โดนจับ บางที่เดินมายังไม่รู้อะไรเลย มาโดนจับแล้ว มันไม่คุ้มเคยโดนจับที่ชายหาด 1,000 บาท หนูเดินไปซื้อส้มตำมานั่งกินที่ชายหาด ประมาณ 2 ทุ่มครึ่งกินไปได้สองคำโดยตำรวจจับเลย ต้องไปเสียค่าปรับที่โรงพัก วันนั้นชวยเลย กว่าจะได้ลูกค้าตีห้า หนูต้องไปเสียค่าปรับเพราะตำรวจยึดบัตรประชาชนไป เวลามีลูกค้าพาไป โรงแรมเค้าขอให้แสดงบัตรไม่มีก็ไม่ได้ เลยต้องยอมเสียค่าปรับ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“อยากให้อาชีพนี้มีกฎหมายรองรับ ไม่โดนจับ หาโซนหรือสถานที่ ที่ให้ทำงานหรือ หาลูกค้าได้ โดยไม่มีใครมาไล่ หรือเรียกค่าคุ้มครอง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

6.3 ด้านสังคม

6.3.1 ความต้องการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลที่หลากหลาย คือ ต้องการให้อาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ เป็นอาชีพที่ถูกกฎหมาย ได้รับการรักษาพยาบาลตรวจร่างกายฟรี มีองค์กรหรือหน่วยงาน ที่สามารถให้ความคุ้มครอง จากพวกที่แอบอ้างมาเรียกเก็บขอค่าคุ้มครองจาก ดังตัวอย่างคำให้ สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ต้องการให้อาชีพนี้ ถูกกฎหมาย ทำงานไม่ถูกจับ เพราะบางครั้งยังไม่ได้แขก ก็มาเสียค่าปรับอีก ینگหนีตำรวจที่มาจับตามชายหาดตอนกลางคืน เสียเวลา เสียเงิน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

“ก็เรื่องรักษาพยาบาลอย่างเดียวกันที่ต้องการมาก เพราะเราคงเรียกเรื่องอะไรไม่ได้ทำงานแบบนี้ไม่มีใครยอมรับ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มีคนมาเรียกค่าคุ้มครองตามชายหาด จะช่วยเหลือดูแลความปลอดภัย ถ้าเราจ่ายเงิน แต่งตัวเหมือนอาสาสมัครอะไรสักอย่าง หนูไม่ให้ถ้าจะเสียเงินหนูไปโรงพัก หนูกลัวนะ คนพวกนี้เหมือนมาเพี้ย ไม่รู้ว่าจะทำอะไรเรา เข้าถามหลายกลุ่มเดินผ่านมา หนูนั่งอยู่กับเพื่อน 3 คน เขาพูดว่าถ้าไม่จ่ายเงิน ตำรวจจะมาจับ หนูตอบเค้าไปว่าก็ถ้าจับไปจ่ายโรงพักก็ยอม เค้าก็เดินออกไป...” (ผู้ให้ข้อมูล 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ให้มีหน่วยงานดูแลผู้หญิงให้ความช่วยเหลือ บางครั้งพวกมอเตอร์ไซค์รับจ้างยังไม่ช่วยเลยทั้ง ๆ ที่เราไม่ผิด ตำรวจก็ยังไม่ช่วยคิดว่าเราผิด เราอยากให้มีคนฟังเราเชื่อเราเห็นใจเรา เราทำงานไม่ดี แต่เราก็ดูไม่ใช่เราเป็นคนไม่ดี...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“หาสถานที่ที่ไม่ถูกจับหรือถูกไล่ ดูแลความปลอดภัยในกรณีที่ลูกค้าบางรายนิสัยไม่ดี เช่น ไม่จ่ายค่าตัว ถูกทำร้ายร่างกาย หรือในบางครั้งมีนักเลงมาขู่บังคับเอาเงิน โดยอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเราก็ดูต้องให้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

6.4 ด้านการยกย่องนับถือ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ไม่ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากใครทั้งนั้น เพียงไม่ต้องการให้ใครมาพูดว่าหรือดูถูกให้รู้สึกแย่มากพอแล้ว เพราะอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ไม่อยากจะให้คนอื่นว่าเราขายตัว เป็นกระหรีเลย อยากให้คนมองว่าเราทำเพื่อครอบครัว สุขสบาย ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ไม่ต้องการความยกย่อง ลูกไม่แสดงอาการก้าวร้าว รังเกียจเราว่าเราทำงานแบบนี้ อยากให้ลูกรู้ว่าเราทำเพื่อลูกแค่นั้นพอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ไม่ต้องการให้ใครมานับถือเลย เราทำทุกอย่างเพื่อลูกเรา ให้ลูกเรารู้สึกดีกับเราก็ตพอแล้ว คนอื่นเราไม่สนใจเท่าไร...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ครอบครัวเป็นกำลังใจที่ดีก็เพียงพอแล้ว ไม่ต้องมาชื่นชมอะไรเราทั้งนั้น ไม่ต้องดูแลูกรู้ว่าเรามาทำงานนี้ ให้รู้ว่าเราขอมลปากเพื่อใครก็พอ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ไม่ต้องการให้เล้ามาขอยกย่องนับถือเรา เป็นไปได้ก็ไม่ต้องรู้ว่าเราทำอะไร กลัวเค้าเสียใจกับสิ่งที่เราทำเลยคิดว่าไม่ต้องดีกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

6.5 ด้านการประสบความสำเร็จในชีวิต

6.5.1 การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลที่หลากหลายว่า อยากให้หน่วยงานภาครัฐ มีหน่วยงานหาคู่ และการคัดกรองคู่ ของชาวต่างชาติ เพื่อให้สามารถเลือกชาวต่างชาติ ด้วยความปลอดภัยไม่ถูกหลอก และผู้ข้อมูลบางราย ไม่ต้องการได้รับความช่วยเหลือด้านหาคู่ให้เพราะเชื่อว่าหาเองน่าจะถูกใจมากกว่า เพราะจะได้เรียนรู้นิสัยกันก่อน ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“หนูว่าหาเองดีที่สุดจะได้ เรียนรู้นิสัยกันได้เห็นตัวตนกัน ดีกว่าให้ใครมาหาให้ เราไม่รู้จะเจอคนดีไหม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“การที่จะมาหาคู่ให้หนูว่าไม่ดี หนูอยากหาเองมากกว่า เพราะไม่รู้ว่าคนที่หาให้ จะดีไหม ไม่ได้ศึกษาดูใจกันมาก่อน ก็ไม่มั่นใจ จะดีกับเราไหม ถ้าจะหาได้ดีหรือไม่ดีหาเองดีกว่า อยู่ที่ตัวเราทำ...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“หากมีหน่วยงานภาครัฐจัดหาคู่ให้เราจะดีมาก น่าจะปลอดภัยกว่าไปหาเอง เพราะมีข้อมูลของผู้ชายจากภาครัฐ จะได้ไม่ถูกหลอก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“มีการคัดกรองคู่จะดีมากเลย เพราะจะได้ให้เราได้คู่ที่ดี สำหรับคนมีคู่อยาก เปลี่ยนคู่ก็ใช้บริการได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“เอาะไรมาคัดกรอง หาเองดีกว่า ของอย่างนี้ต้องเจอกับตัวเอง ต้องเข้าดูใจกันก่อน จะดีกับเราไหม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

6.5.2 การตัดสินใจในอดีตมีทางเลือกในการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ จะไม่มาทำอาชีพนี้ เด็ดขาด เพราะมันมีแต่คนดูถูก ไม่มีความภาคภูมิใจในอาชีพเลย ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“มาทำตั้งแต่สมัยสาว ๆ ไม่รอให้มีลูกแล้วด้วย ถ้ามาทำตั้งแต่ตอนนั้นคงได้สามีฝรั่งเลี้ยงไปอยู่ต่างประเทศนานแล้ว เสียขายที่มามาทำซ้ำไป...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

“ก็คงต้องเลือกทำอาชีพนี้อยู่ดี เพราะเป็นช่วงที่เราอยากเก็บเงิน ไปทำงานอะไร ก็ต้องลงทุน เราเก็บเงินไว้ให้ลูกดีกว่า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“ถ้ามีทางเลือกมากกว่านี้จะไม่มาทำอาชีพนี้เลย เราไม่ได้รู้สึกดีที่ทำอาชีพนี้นะ แต่เราต้องฝืนใจทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“ถ้าหนูสามารถย้อนกลับไปได้ก็ไม่ขอมาทำอาชีพนี้แน่ ๆ เพราะมันเป็นอาชีพที่คนดูถูกมากเมื่อรู้ว่าเราทำงานนี้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2559)

“ไม่ทำอาชีพนี้ ถ้าย้อนไปได้เราไม่ยอมทำ บางครั้งเราเคยกินของที่ไม้อร่อยเรารู้ว่ามัน ไม้อร่อยแต่เราก็กลับไปกินอีก รู้ว่ามันไม่ดีแต่ยังยังทำอีก ก็ไม่ยอมทำถ้าเลือกได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“ถ้าย้อนกลับไปได้ก็ไม่ทำอาชีพนี้แน่ มีแต่คนดูถูก เป็นคนชั้นต่ำ ไม่น่าถามเลยที่คำถามนี้ทุกคนคงตอบเหมือนหนู ไม่มีความภาคภูมิใจในอาชีพเลย มีเงินก็ดีไม่มีเงินก็ดูถูกเรา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

6.5.3 การอบรมอาชีพก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าต้องการให้มีการอบรมภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ที่จะได้นำความรู้ทางด้านภาษาดังกล่าว ไปสื่อสารกับลูกค้าได้อย่างถูกต้อง และเมื่ออบรมเสร็จแล้วให้ออกใบประกาศนียบัตรรับรองการสำเร็จหลักสูตรดังกล่าว อยากให้มีหน่วยงานมาฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการดูแลตนเองให้ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“สอนอาชีพเสริมที่เราไปทำเพื่อให้เราสามารถเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้ หรือจะสอนภาษาให้ด้วยจะดีมากเพราะเราต้องใช้ สมัครงานสมัยนี้ได้ภาษาก็หางานได้ง่ายขึ้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ไม่ต้องการอบรม พี่รู้สึกว่ามีพี่สามารถเรียนรู้ได้ ดูแลสุขภาพตัวเองให้ดี เพราะเราไม่ได้ทำประจำเป็นอาชีพเลย...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“เรื่องภาษาที่เราต้องใช้สื่อสารกับลูกค้าอยากให้ ใช้ภาษาที่ถูกต้องและออกใบประกาศนียบัตรให้เราถ้าเราผ่านการฝึกอบรม...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อยากให้มีการอบรม ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตัวเองในการไปกับลูกค้าทำอย่างไรจึงจะปลอดภัย ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าเราจะติดต่อใครให้ช่วยมีหน่วยงาน โดยตรงที่ช่วยเหลือเราเข้าข้างเรา ปกป้องเราให้ไม่มีคนรังแกจะดีมาก...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2559)

“ไม่ยอมเข้าอบรมนะเพราะไม่อยากให้ใครรู้ แต่อยากบอกพวกที่อยากจะมาทำให้มีสติ ให้ทำใจ ให้คิดว่าเงิน ๆ บางคนคิดผู้ชายไปนอนกับเค้าก็ไม่เอาเงิน ไม่ดีเลยเพราะอนาคตแก่ตัวไปหากินไม่ได้ก็ต้องลำบากอีก ให้คิดว่าทำเพื่อเงินเท่านั้น...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2559)

“อยากให้มีกรอบรมด้านภาษาทุก ๆ ภาษา เอาพอสื่อสารกันได้และเข้าใจให้วิธีป้องกันตัวเองเกี่ยวกับโรคติดต่อ ในการไปจับลูกค้าทำอย่างไรถึงจะปลอดภัย สถานที่หรือหน่วยงานที่จะติดต่อเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้า...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

6.5.4 การอบรมอาชีพหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูล ต้องการให้มีการฝึกอบรมอาชีพอิสระฟรี เพื่อสร้างรายได้และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เมื่อมีอายุแล้วต้องเลิกประกอบอาชีพนี้และจะได้มีรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัว เช่น สอนทำอาหาร สอนทำเบเกอรี่ สอนตัดเย็บ หรือช่างเสริมสวยเลือกที่ตนเองถนัดก็สามารถสร้างรายได้เลี้ยงชีพ ดังตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลดังนี้

“ถ้ามีการอบรมให้หลังจากที่เราเลิกทำงานนี้แล้วก็จะดีมากนะ พี่อย่างน้อยก็ทำให้เรามีอาชีพ มีรายได้เลี้ยงครอบครัวได้ เพราะเราเลือกที่เราชอบ มีเงินเก็บ ไม่ได้เน้นว่าจะต้องทำแล้วรวย หนูอยากให้เค้าสอนทำเบเกอรี่ เอาไปทำขายตลาดที่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 12 สิงหาคม 2559)

“ฝึกอบรมงานประดิษฐ์ งานฝีมือเอาไปทำขายก็ดีเหมือนกันนะ เช่น ถักเสื้อผ้าไหมพรมอะไรแบบนั้น พี่ชอบถ้ามีคนสอนเราก็จะได้ลายยากและสวย ถักเองได้แต่ลายง่าย ๆ ขายคงไม่ได้ราคา...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2559)

“อยากให้มีอบรมการทำอาหารอยากเปิดร้านอาหาร ถ้ามีอบรมจะดีมาก เพราะอบรมแล้วนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ไปเปิดร้านอาหารที่บ้านได้...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2559)

“อยากให้มีอบรมสอนทำเสริมสวยฟรี ไปเรียนค่าเรียนก็แพงด้วย ถ้ามีก็ดีมาก หลังเลิกทำงานนี้กลับบ้านจะได้ไปเปิดร้านที่บ้าน...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 20 ตุลาคม 2559)

ข้อมูลทั่วไปของหญิงให้บริการทางเพศ สรุปรวมทั้ง 3 กลุ่ม

ตารางที่ 10 ข้อมูลทั่วไป จำนวนสรุปรวมทั้ง 3 กลุ่ม

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน <i>n</i> =17	ผู้ให้ข้อมูลรายที่
ภูมิลำเนา		
ภาคเหนือ	1	7
ภาคกลาง	5	3, 8, 10, 12
ภาคอีสาน	11	1, 4, 5, 6, 9, 11, 13, 14, 15, 16, 17
อายุปัจจุบัน		
อายุ 20-25 ปี	1	5
อายุ 26-30 ปี	3	3, 6, 16
อายุ 30-35 ปี	4	1, 12, 13, 17
อายุ 35-40 ปี	7	2, 4, 8, 9, 11, 14, 15
อายุ 41-45 ปี	2	7, 10
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาปีที่ 6	5	2, 3, 8, 9, 16
มัธยมศึกษาปีที่ 3	10	5, 6, 7, 10, 11, 13, 12, 14, 15, 17
มัธยมศึกษาปีที่ 6	2	1, 4
สถานภาพสมรส		
โสด	7	3, 4, 5, 6, 9, 13, 17
มีคู่ยังอยู่ด้วยกัน	2	10, 14
หม้าย/ หย่า/ แยก	8	1, 2, 5, 7, 8, 11, 12, 16
สาเหตุการหย่าร้าง/ แยกทาง		
สามีนอกใจ	10	1, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 16
สามีดื่มสุรา/ สารเสพติด	2	7, 17
สามีไม่ทำงานช่วยเหลือค่าใช้จ่าย	3	8, 11, 14
สามีเสียชีวิต	2	2, 15

จากตารางที่ 11 พบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ภูมิลำเนาจากภาคอีสาน (11 คน จาก 17 คน) น้อยสุดมีภูมิลำเนาภาคเหนือ (1 คนจาก 17 คน) อายุระหว่าง 30-35 ปี (4 คน จาก 17 คน) ร้อยละ 5.89 อายุน้อยสุด 20-25 ปี (1 คน จาก 17 คน) อายุมากที่สุดที่มาทำงาน 41-45 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (10 คน จาก 17 คน) ระดับการศึกษาน้อยสุดระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีสถานภาพสมรสหย่าร้าง (8 คน จาก 17 คน) น้อยที่สุดมีคู่ (2 คน จาก 17 คน) สาเหตุเหตุของการหย่าร้างมาจากสามีนอกใจ ไปมีหญิงอื่น (10 คน จาก 17 คน) ให้ข้อมูลน้อยที่สุดเท่า ๆ กัน คืมสุราหรือติดสารเสพติดและเสียชีวิต (2 คน จาก 17 คน) ร้อยละ 64.70 มีระยะเวลาในการทำงาน 1-3 ปี (11 คน จาก 17 คน) ผู้ให้ข้อมูลมีระยะเวลาในการทำงานน้อยสุด 7-10 ปี (1 คน จาก 17 คน) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ๓ 5,000 -10,000 บาท (11 คน จาก 17 คน) รายได้สูงสุดต่อเดือน 26,000-30,000 บาท (1 คน จาก 17 คน) มีบุตรจำนวน 1-2 คน (10 คน จาก 17 คน) อาชีพเดิมก่อนเข้ามาประกอบอาชีพรับจ้าง (8 คน จาก 17 คน)

วิถีชีวิตทั่วไป

ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ

1. ความหมายโดยสรุปของหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลของทั้ง 3 กลุ่ม ให้ความหมายคือ เป็นอาชีพที่สุจริต แต่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม สังคมดูถูกถ้าทราบว่าทำอาชีพนี้ แต่อาชีพนี้ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป็นอาชีพที่ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้วเลือกมาประกอบอาชีพนี้เนื่องด้วยฐานะความยากจนทางครอบครัว มีการศึกษาไม่สูง จึงยากที่จะมีอาชีพที่หารายได้ครั้งละมาก ๆ เหมือนอาชีพอื่น อาชีพหญิงให้บริการทางเพศก็มีความเสี่ยงต่อโรคทางเพศสัมพันธ์ได้

2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศหญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่มส่วนใหญ่ให้ข้อมูลเหมือนกัน คือ สาเหตุหลัก ๆ คือ มีฐานะทางบ้านลำบากยากจน มีปัญหาเรื่องการเงิน เมื่อมีปัญหาครอบครัวแยกทางกับสามีจึงต้องตัดสินใจมาทำอาชีพหญิงให้บริการทางเพศเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว

2.1 ด้านเศรษฐกิจ

2.1.1 สาเหตุที่เลือกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า อาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่สบายหาเงินง่าย ได้เงินเร็ว มีเงินใช้และส่งเสียลูกได้ อยากให้ลูกได้เรียนหนังสือ ยอมที่จะให้ตนเองลำบาก แต่ขอให้ครอบครัว พ่อ แม่ ลูก มีความเป็นอยู่ที่สบาย มีเงินสร้างบ้าน มีรถยนต์ขับ ถ้าโชคดีก็อาจมีสามีชาวต่างชาติได้ไปอยู่ต่างประเทศ

2.1.2 รายได้จากประกอบอาชีพ

รายได้จากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ จะส่งไปให้ที่บ้าน เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว ซึ่งตนเองจะเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องค่าใช้จ่ายของครอบครัวทุกอย่าง ซ่อมแซมบ้าน ใช้จ่ายส่วนตัว และถ้าเหลือเก็บฝากธนาคารเป็นทุกการศึกษาให้ลูกหรือใช้จ่ายในเวลาจำเป็น

2.2 ด้านการศึกษา

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเพียงเล็กน้อยที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากต้องเรียนตามภาคบังคับตามที่กฎหมายกำหนด จึงเลือกประกอบอาชีพอื่นไม่ได้เพราะการศึกษาน้อย และรายได้น้อยไม่พอกับค่าใช้จ่ายในครอบครัว

2.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

2.3.1 ความเป็นอยู่ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้ ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ จะมีความเป็นอยู่ที่ลำบาก เงินไม่พอใช้จ่าย ต้องทำงานรับผิดชอบในครอบครัวคนเดียว รวมทั้งมีปัญหาทะเลาะกับสามี เนื่องจากสามีเจ้าชู้ และแอบนอกใจไปมีหญิงอื่น บางครั้งถูกทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ และสามีชอบดื่มสุราและติดสารเสพติด

2.3.2 สัญชาติลูกค้าที่นิยมและและพึงพอใจของหญิงอาชีพนี้

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีลูกค้าเป็นชาวต่างชาติที่มีความประทับใจหรือพึงพอใจที่หลากหลายกันไป ซึ่งส่วนใหญ่จะมาจากประเทศแถบยุโรป นอกนั้นจะมาจาก ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา สาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีความพึงพอใจ ต่อผู้ที่มานั้น มาจากการที่ลูกค้า มีความจิตใจดีไม่ประหยัดเรื่องการใช้จ่าย ให้เงินใช้ครั้งละมาก ๆ ชื่อของราคาแพงให้ พาไปเที่ยวในสถานที่ ที่ไม่เคยไป

2.3.3 สัญชาติของลูกค้าที่ไม่เป็นที่นิยมและและไม่พึงพอใจ

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลว่าไม่ชอบและไม่พึงพอใจส่วนใหญ่ เป็นสัญชาติอินเดีย สัญชาติอาหรับ และพวกผิวดำ รัสเซีย เพราะจ่ายค่าด้วยยากชอบต่อรองราคา เวลาจ่ายเงินก็จ่ายไม่ครบตามที่ตกลงกันไว้ก่อนให้บริการ ไปด้วยก็จะไม่ต้องการเลี้ยงอาหารหรือจ่ายค่าใช้จ่ายอย่างอื่นให้ มีกลิ่นกายรุนแรง หรือบางสัญชาติที่ไม่สื่อสารภาษาอังกฤษ ก็จะมีปัญหาในการสื่อสารมาก ถ้าสามารถเลือกลูกค้าได้ไม่ต้องการให้บริการกับลูกค้าชาติดังกล่าว

2.3.4 ประสบการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุด

ประสบการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุดของหญิงหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลเหมือนกัน คือ ประทับใจชายสูงอายุ ที่มาจากประเทศในทวีปยุโรป

เพราะจะให้เงินครั้งละมาก ๆ จ่ายค่าใช้บริการดี ส่งเสียเลี้ยงดูเป็นรายเดือนทุกเดือน พาไปซื้อแพงของที่ผู้ให้ข้อมูลต้องการ พาไปรับประทานอาหารในร้านแพง ๆ ที่เราไม่เคยไป เช่น ทองคำ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เป็นต้น

2.3.5 ประสบการณ์ในการทำงานที่ไม่ประทับใจที่สุด

ประสบการณ์ในการทำงานที่หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ที่ไม่ประทับใจที่สุดส่วนใหญ่ คือ ลูกค้าไม่ยอมจ่ายเงินตามที่ตกลงกันไว้ ต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยจะไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย หรือบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ต้องการทำ เช่น ให้ทำอรัลเซ็กซ์ เนื่องจากตอนตกลงกันก่อนให้บริการผู้ให้ข้อมูลแจ้งก่อนว่าจะไม่ทำให้ แต่ถ้าลูกค้ามีปัญหาไม่ยอมจ่ายเงินจริง ๆ ก็จะมีวิธีการแก้ปัญหาโดยการขู่ว่าจะแจ้งตำรวจลูกค้าก็จะยอมจ่ายเงิน

2.4 ด้านครอบครัว

2.4.1 การรับรู้และการยอมรับของคนในครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 เท่านั้นที่ครอบครัวทราบว่ามาประกอบอาชีพให้บริการทางเพศ แต่ไม่ได้ว่าอะไรที่มาประกอบอาชีพนี้ ส่วนผู้ให้ข้อมูลทั้งกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 จะไม่บอกให้ครอบครัวทราบว่าประกอบอาชีพหญิงขายบริการทางเพศ เนื่องจากจะทำให้บุคคลในครอบครัวเสียความรู้สึกกับสิ่งที่ตนเองทำอยู่

2.4.2 การดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวหลังเลิกประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลว่า ก่อนที่จะเลิกประกอบอาชีพนี้ต้องมีเงินเก็บไว้ใช้จ่ายมากเพียงพอก่อน จึงจะเลิกประกอบอาชีพนี้ เพราะจะได้มีเงินทุนไปลงทุนค้าขายหรือประกอบอาชีพอื่นที่ภูมิลำเนาเดิม เช่น เปิดร้านขายของชำ ค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่บ้าน

3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต

3.1 ด้านร่างกาย

3.1.1 การตรวจสุขภาพ

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีตรวจสุขภาพประจำปี แตกต่างกัน ส่วนใหญ่หญิงให้บริการทางเพศ ในกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ดูแลตัวเองมีการตรวจเลือดอย่างน้อย 3 เดือนต่อครั้ง หรือบางคนจะตรวจทุกเดือน เพราะสถานที่ทำงานบางแห่ง จะบังคับให้มีผลตรวจเลือดมาแสดงก่อนที่จะจ่ายเงินเดือน สถานที่ตรวจเลือดนั้นคือ คลินิกมีค่าใช้จ่ายในการตรวจแต่ละครั้ง 300-500 บาท หรือตรวจที่สาธารณสุขของเมืองพัทยาเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย มีให้บริการแต่มีค่าใช้จ่ายในการตรวจที่ถูกกว่า ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่าไม่มีการวางแผนในการตรวจสุขภาพเลยเพราะไม่มีใครบังคับ หากเวลาว่างจริง ๆ หรือเจ็บป่วยจึงจะไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลของรัฐ และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ส่วนใหญ่

จะตรวจ 3-6 เดือนครั้ง ไม่มีการวางแผนในการตรวจร่างกายที่แน่นอน บางคนไม่เคยตรวจเลือด นานถึง 2 ปีเพราะคิดว่าทุกครั้งที่ได้รับบริการลูกค้าสวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง เมื่อมีอาการเจ็บป่วย จะใช้บริการโรงพยาบาลของรัฐ

3.1.2 วิธีการรักษาอาการเจ็บป่วย

ถ้าหากมีอาการเจ็บป่วยหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ให้ข้อมูล เหมือนกันว่า ถ้าเจ็บป่วยเล็กน้อยจะไปซื้อยาที่ร้านขายยามารับประทาน แต่ถ้ามีอาการเจ็บป่วย ก่อนข้างมากก็จะไปพบแพทย์ที่คลินิก หากไม่ดีขึ้นมีอาการเจ็บป่วยมากต้องไปโรงพยาบาล บางละมุง ซึ่งจะต้องเสียเวลาในการรอตรวจที่นานเกือบทั้งวัน แต่ก็ต้องไป เนื่องจากเสียค่าใช้จ่าย ในการตรวจรักษาถูกกว่าการไปตรวจที่คลินิก

3.1.3 รูปแบบการแต่งกาย

รูปแบบของการแต่งกาย ที่สวมใส่ไปทำงาน ของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ก็จะมีรูปแบบการแต่งกายแตกต่างกัน ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยจะมีรูปแบบการแต่งกาย ส่วนใหญ่ ฟังพอใจแต่งตัวแบบเซ็กซี่ กระโปรงสั้น เสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกาะอก เน้นโป๊ ๆ เพื่อที่จะได้ ดึงดูดสายตาลูกค้า ส่วนกลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง มีชุดที่เรียบร้อยสวมใส่ไปทำงานประจำอยู่แล้ว ไม่เน้น โป๊ ไม่เซ็กซี่ ต้องให้ดูเป็นปกติ เนื่องจากตนเองไม่ได้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ แบบเปิดเผย และเพื่อไม่ให้คนในครอบครัวทราบว่าตนเองแอบประกอบอาชีพนี้ ดังกล่าวและ หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระรูปแบบของการแต่งตัว ที่สวมใส่ไปทำงานของ หญิงให้บริการทางเพศ ดังกล่าวนั้นจะมีรูปแบบการแต่งตัว โดยส่วนมากชอบแต่งตัวให้ดูดี ไม่โป๊ให้แตกต่างและมีราคาสูงกว่าผู้หญิงทำงานบาร์ทั่วไป

3.1.4 วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

มีวิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของหญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่ม คือ ทูกรายมีวิธีป้องกันเพียงวิธีเดียว คือ การใช้ถุงยางอนามัยเท่านั้น เพราะมีความเชื่อว่าสามารถป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ง่ายและปลอดภัยที่สุด

3.2 ด้านจิตใจ

3.2.1 ความรู้สึกต่ออาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกต่อการประกอบอาชีพดังกล่าวว่า เป็นอาชีพที่มองไม่ดีในสายตาคนอื่น มองเหมือนเราไม่มีค่า ขายบริการแลกเงิน แต่ก็ต้องพยายามทำใจให้ยอมรับให้ได้ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า ไม่มีความชอบที่จะในการประกอบอาชีพนี้ เหตุที่ต้องมา ประกอบนี้ก็เพราะฐานะทางเศรษฐกิจ และการเงินของตนเองที่ไม่ดี หรืออยากจนนั่นเอง ต้องมาพบ

พุ่มเฟือยและไม่จำเป็น โดยจะใช้จ่ายอย่างประหยัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ และหากมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้า เรื่องจ่ายเงินค่าบริการก็จะไม่ทะเลาะกับลูกค้านั้น ๆ แต่อย่างไรซึ่งจะแก้ปัญหาด้วยการแยกตัวออกมา และเดินทางกลับที่พักทันที เนื่องจากหากมีการทะเลาะกับลูกค้า ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลคือ ส่วนมากได้ให้ข้อมูลว่าหากมีปัญหาเรื่องของลูกค้าจะไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย หากมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าก็เลือกที่จะไม่ไปด้วย เพราะไม่อยากไปเสี่ยงด้วย ปัญหาที่ไม่สามารถไปกับลูกค้าได้เนื่องจากยังต้องทำงานหรือมีธุระอื่นจึงต้องบอกเลื่อนเป็นวันอื่นและผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 แบบอิสระให้ข้อมูลที่หลากหลายกันมีทั้งลูกค้าไม่ยอมจ่ายค่าตัวและไม่ยอมสวมถุงยางอนามัยตามที่ตกลงกันก่อนจนต้องอ้างว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจลูกค้าจึงยอมจ่ายเงิน ลูกค้าน้อยต้องออกไปทำงานหาลูกค้าเร็วกว่าปกติ

3.3.3 ลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย

สภาพที่อยู่อาศัยของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่เช่าห้องหรือบ้านเดี่ยวรายเดือนอยู่กับเพื่อน ญาติ พี่น้อง มีทั้งแบบมีห้องน้ำในตัวและห้องน้ำรวม ราคาเช่าจะอยู่ที่ประมาณ 3,000-6,000 บาท

3.3.4 ทักษะคติของคนในสังคมต่อการประกอบอาชีพ

สังคมหรือทัศนคติต่อหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูลว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีศักดิ์ศรีเป็นผู้หญิงขายบริการทางเพศไม่มีอาชีพอื่นทำแล้วหรือ จึงมาเลือกอาชีพนี้ มีแต่คนดูถูก แต่คำดูถูกดังกล่าวก็ไม่ใช่ปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนินชีวิต และไม่สนใจคำพูดของคนอื่นเพราะไม่สามารถห้ามความคิดกันได้ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง และกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่าเป็นอาชีพที่ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ไม่สนใจใครจะคิด

3.4 ด้านเศรษฐกิจ

3.4.1 ปัญหาเรื่องการเงินก่อนและหลังการเข้ามาประกอบอาชีพ

ปัญหาเรื่องการเงินก่อนและหลังเข้ามาประกอบหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ให้ข้อมูล คือ ก่อนเข้ามีความเป็นอยู่ที่ยากลำบากมาก ฐานะครอบครัวยากจน ไม่มีเงินเพียงพอในการใช้จ่ายในครอบครัวแต่หลังจากเข้ามาประกอบอาชีพนี้ความเป็นอยู่เปลี่ยนไป มีเงินส่งให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

3.4.2 แนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเงิน

แนวโน้มในการแก้ปัญหาเรื่องการเงินของผู้ให้ข้อมูลของทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกัน คือ หากมีลูกค้าน้อย จะต้องประหยัดที่สุด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยในทุก ๆ เรื่อง ไม่ออกเที่ยวไหน จะซื้ออะไรก็คิดถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้แต่ถ้าเงินไม่พอใช้จ่ายจริง ๆ ก็ต้องหาของมีค่าไปจำหน่าย เช่น ทองคำ เป็นต้น

3.4.3 อาชีพหลักและอาชีพเสริม

อาชีพหลักของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ไม่มีอาชีพอื่นสำรองนอกจากทำงานเป็นสาวบาร์เบียร์อย่างเดียว หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง มีหลากหลายอาชีพหลัก เช่น ขายยา หมอนวดแผนโบราณ แม่บ้าน และหญิงอาชีพพิเศษกลุ่มที่ 3 แบบอิสระส่วนอาชีพหลักของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่อิสระนี้ไม่มีอาชีพอื่นสำรองนอกจากทำงานนี้ คือ หญิงให้บริการทางเพศ เพียงอย่างเดียวแต่ไม่มีสังกัดประจำอยู่ที่ใด

3.4.4 เงินออมและหนี้สิน

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยทุกรายให้ข้อมูลเหมือนกันว่าเมื่อเข้ามาประกอบอาชีพนี้ไม่มีเงินเหลือเก็บและไม่มีภาระหนี้สิน ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝงส่วนใหญ่ จะมีเงินเหลือเก็บบ้างแต่ไม่มากพอจะใช้จ่ายฟุ่มเฟือย มีภาระหนี้สิน ผ่อนชำระบ้าน รถยนต์ และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูล คือ ไม่มีเงินเหลือเก็บเลย ไม่มีภาระหนี้สิน

3.4.5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้เรื่องความเป็นอยู่และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพเรื่องความเป็นอยู่ค่าใช้จ่าย คือ อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เป็นอาชีพที่เหนื่อยหาเงินได้ก็พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด ไม่แนะนำให้นำมาทำถ้ามีทางเลือกอื่นเพราะมันเสี่ยงกับการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพและ ความเป็นอยู่ค่าใช้จ่าย ให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด เนื่องจากอาชีพที่หญิงให้บริการทางเพศแอบแฝงนั้นมีความเสี่ยง และอนาคตไม่มีความแน่นอนและหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระผู้ให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้ คือ ก่อนการตัดสินใจที่จะประกอบอาชีพนี้ก็ควรหาอาชีพที่ถนัดก่อนแต่ถ้ามันไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เลือกว่าจะประกอบอาชีพนี้เราต้อง อดทน ประหยัดเพื่อความอยู่รอด

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

4.1 ด้านร่างกาย

4.1.1 การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพนี้

การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพของหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า มีการปรับตัวกับสิ่งที่ตนเองเลือก ทำใจยอมรับกับอาชีพที่เลือกให้ได้ เคนนอนกลางคืนก็ต้องเปลี่ยนมานอนกลางวันแทน เพราะกลางคืนต้องออกไปทำงาน ปรับตัวมากที่สุดตอนที่มาทำงานใหม่ ๆ คือ ต้องปรับตัวกับเพื่อนร่วมงาน และต้องพยายามเรียนรู้ภาษาที่จะต้องใช้ในการ สื่อสารกับลูกค้า

4.1.2 อาหาร เครื่องดื่ม ที่รับประทานเป็นประจำ

เรื่องอาหาร/ เครื่องดื่มที่ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่าอาหารที่รับประทานเป็นประจำ ซึ่งอาหารรับประทานที่ตลาด รถเข็นที่ขายที่ตามท้องถนน เป็นอาหารอีสาน ข้าวราดแกง หรือบางครั้งซื้ออาหารมาปรุงรับประทานเองที่ห้องพัก เครื่องดื่มเวลาทำงานจะดื่มเหล้าหรือเบียร์ เนื่องจากจะมีลูกค้าเลี้ยงดื่ม หากต้องการรายได้จากค่าดื่มจำเป็นต้องดื่มเหล้าและเบียร์ให้เป็นปกติไม่ไปทำงานดื่มน้ำเปล่า

4.1.3 การวางแผนตรวจสอบสุขภาพร่างกาย

การวางแผนตรวจสอบสุขภาพ ร่างกายของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ผู้ให้ข้อมูลทุกรายตรวจร่างกายทุก 1 เดือนหรืออย่างน้อย 3 เดือนครั้ง เพื่อความปลอดภัย ตรวจเลือด และตรวจมะเร็งปากมดลูกด้วยทุกครั้งไปพบแพทย์ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง และกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ไม่มีการวางแผนที่จะดูแลตนเองหรือตรวจร่างกายอย่างแน่นอน เพราะไม่มีใครบังคับ ทำงานแบบไม่มีสังกัด หากมีโอกาสต้องการตรวจเลือดทุก 3 เดือน เพื่อความปลอดภัยของตนเอง

4.2 ด้านอึดมโนคติ

4.2.1 วิธีการทำให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้ การทำใจให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3กลุ่ม ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ยอมรับในการตัดสินใจเลือกอาชีพนี้ ทำใจยอมรับกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด เพราะคิดว่าต้องทำเพื่อความอยู่รอด ทำเพื่อความอยู่รอดของตนเอง และครอบครัว ก็ทำให้มีกำลังใจสู้ต่อไป

4.3 ด้านบทบาทหน้าที่

4.3.1 วิธีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย มีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้ คือ ไม่ต้องการปรับตัวมากเพราะเพื่อน ๆ ก็ทำอาชีพเดียวกันจะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีแบบแย่งลูกค้ากันไม่พอใจกันบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนี้ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่า ไม่ต้องการปรับตัวมากเพราะเพราะไม่ได้บอกกับใครว่าตนเองประกอบอาชีพพิเศษแบบแอบแฝงดังกล่าว เพื่อน ๆ ทำอาชีพเดียวกันจะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีบ้างที่มีการแย่งลูกค้ากันไม่พอใจกันบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนี้ ต้องยอมรับตัวเราเอง และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลคือ ไม่ต้องการปรับตัวมาก เพื่อนที่สนิทจริง ๆ ถึงจะทราบว่าเราทำอาชีพนี้ แต่ถ้าเพื่อน

ที่ทำอาชีพเดียวกับเราก็จริงใจดี จะไม่ให้ความสำคัญกับการมีเพื่อนเพราะส่วนใหญ่จะไปทำงานคนเดียว

4.3.2 ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับลูกค้า

การใช้ภาษาในการสื่อสารของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม คือ ภาษาอังกฤษ หรือภาษาไทยบางครั้ง ถ้าลูกค้าสามารถพูดภาษาไทยได้ ภาษามือภาษาเขียน ภาษากาย ถ้าลูกค้าพูดไทยและอังกฤษไม่ได้เลย

4.3.3 ช่องทางการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าที่มาใช้บริการ

ช่องทางการติดต่อกับลูกค้า ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีวิธีการติดต่อกับลูกค้า คือ ทางโทรศัพท์ ส่งอีเมลล์ ไลน์ ส่งข้อความหากันและให้ลูกค้ามาพบกันที่ทำงาน

4.3.4 กิจกรรมที่เลือกหลังเลิกทำงานหรือมีเวลาว่าง

ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลสอดคล้องกันในการใช้เวลาว่าง หลังจากเลิกงาน คือ พักผ่อนนอนหลับอยู่ในห้องเช่าตนเอง ทำความสะอาดห้อง อ่านหนังสือ ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ถ้าไม่เหนื่อยเกินไปก็ไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่ม

4.3.5 วิถีชีวิตประจำวันระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ

ระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 จะนั่งคุยกับเพื่อน ดื่ม และเล่นโทรศัพท์มือถือเมื่อมีเวลาว่าง แต่ถ้าไม่มีลูกค้าเข้าร้านก็จะออกมาหน้าร้านเพื่อเรียกลูกค้าที่เดินผ่านไปผ่านมาพูดเชิญชวนลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการ เช่น ยืมเชิญชวน เดินเข้าไปกอด ถ้าลูกค้ายืมให้ก็เดินไปดึงแขนให้มานั่งดื่ม บอกลูกค้าว่ามีผู้หญิงสวยรออยู่ข้างใน ส่วนหญิงให้บริการทางเพศกลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูล คือ ตนเองมีงานประจำที่จะต้องทำอยู่แล้วในแต่ละวันหากว่างงานหรืองานเสร็จ ก็จะมีการพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน เล่นโทรศัพท์บ้าง ฉะนั้นจะไม่มีกิจกรรมพิเศษอะไรระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ และกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูล คือ จะยื่นมองหาลูกค้าหรือจะเดินไปเรื่อย ๆ เพื่อให้ได้ลูกค้า พยายามใช้สายตาเชิญชวนลูกค้าแต่ส่วนมากผู้หญิงกลุ่มนี้จะไปหาลูกค้าตามห้างสรรพสินค้าจะไม่ไปเดินตามชายหาดเพราะจะไม่แสดงตัวว่าขายบริการเหมือนผู้หญิงที่นั่งตามชายหาด

4.4 ด้านการพึงพาระหว่างกัน

4.4.1 การเชิญชวนลูกค้ามาใช้บริการ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูล คือ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการในสถานบริการ จะออกไปยืนรอเรียกอยู่หน้าสถานบริการ เมื่อมีลูกค้าเดินผ่านไปก็จะเชิญให้เข้ามานั่งดื่มในร้าน จะเข้าไปโอบกอดและดึงมือเข้ามาในร้าน หรือถ้าลูกค้าเดินเข้ามาก็จะมองหน้าลูกค้า ยืมให้ ถ้าลูกค้ายืมตอบก็เดินเข้าไปหาและพูดคุย และเสนอการให้บริการ ส่วนหญิง

ให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง คือ ให้ข้อมูล คือ ลูกค้าส่วนมากจะเป็นลูกค้าประจำอยู่แล้ว แต่จะมีวิธีการเชิญชวนลูกค้า คือ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาให้บริการในสถานที่ ที่ตนทำงานอยู่ ก็จะยิ้มให้ และพูดคุยด้วย และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาให้บริการด้วยการมองตา ยิ้มให้ ถ้าลูกค้าสนใจก็จะยิ้มตอบ จากนั้นก็จะเดินเข้าไปหา ตกลงราคากันก่อนที่จะให้บริการ

5. การวางแผนอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ

5.1 ด้านความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

5.1.1 วิธีเยียวยาความรู้สึกหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

หญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า หลังเลิกประกอบอาชีพนี้มีวิธีการเยียวยาความรู้สึกของตนเองคือ พยายามที่จะไม่คิดถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วในอดีต ถ้าคิดก็คิดในทางที่ดี ว่าเราทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว มีเงินใช้ ครอบครัวสบายเราก็มีความสุขแล้ว มีชีวิตที่ดีขึ้นแล้วก็อย่าไปคิดถึงอดีต ทำใจยอมรับว่าอดีตแก้ไขไม่ได้ ลืมให้ได้ ถ้าเลิกทำงานอาชีพนี้แล้วคงจะมีความรู้สึกที่ดีขึ้นมาก จะไม่คิดถึงมันอีกเลย

5.1.2 การแนะนำผู้สนใจให้เข้ามาประกอบอาชีพ

ถ้ามีผู้สนใจที่จะประกอบอาชีพนี้ หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย จะแนะนำให้ทำงานอาชีพนี้หรือไม่ให้ข้อมูล คือ ให้ถามตัวเองว่าพร้อมจะทำงานอาชีพนี้หรือไม่ ใจพร้อมหรือเปล่า งานมีความเสี่ยงหลายอย่าง สังคมก็ไม่ยอมรับ แต่ถ้าจะต้องทำงานนี้จริง ๆ ก็ต้องดูแลตัวเองให้ดี เพราะงานแบบนี้มันขึ้นอยู่กับดวง จะได้ดีหรือไม่ได้ดี มาแล้วก็ได้ โชคดีเหมือนกันทุกคนเสมอไป เมื่อเลือกที่จะทำแล้วก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูล คือ ไม่แนะนำใคร เพราะไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าตนเองประกอบอาชีพนี้ แต่หากจะต้องแนะนำ จะแนะนำว่าการทำงานอาชีพนี้นั้น มันมีความเสี่ยงติดโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน จะต้องพบเจอกับลูกค้าที่เมาสุรา ครอบครัวสบาย ชีวิตมันไม่มีอะไรต้องเสียแล้วไม่ต้องไปสนใจใครทั้งนั้น ทำงานหาเงินอยู่บ้านก็ไม่รวย มีบ้าน มีรถขับ มาอยู่พักยังมีโอกาสได้ฝรั่งรับเลี้ยง มีความเป็นอยู่ที่สบายได้ และหญิงอาชีพพิเศษกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูล คือ เมื่อตัดสินใจว่าจะประกอบอาชีพนี้ ก็ต้องถามตัวเองว่าพร้อมหรือไม่ อดทนสู้ต่อไปให้ถึงที่สุด บอกความเป็นจริงว่าไม่ใช่ทุกคนที่ทำอาชีพนี้แล้วจะได้ดีสบายทุกคน แต่ชีวิตในเมื่อไม่มีอะไรจะเสียไปมากกว่านี้แล้ว ต้องเดินหน้าต่อไป ดูแลตนเอง ให้ปลอดภัยและอยู่รอดให้ได้กับอาชีพนี้

5.2 เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

5.2.1 การเลิกประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูล คือ จะเลิกประกอบอาชีพนี้ก็ต่อเมื่อมีเงินเก็บมากพอที่จะส่งเสียลูกเรียนหนังสือ มีเงินลงทุนทำกิจการของตนเอง มีบ้าน มีรถยนต์ หรือเมื่อมีฝรั่งส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินพอใช้ทุกเดือน หรือบางรายบอกจนกว่าอายุเยอะไม่มีคนซื้อบริการก็จะเลิกทำอาชีพนี้และจะกลับไปอยู่บ้าน

5.3 ความคาดหวัง

5.3.1 การวางแผนอนาคต

การวางแผนอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลสอดคล้องกัน คือ มีบ้าน มีรถยนต์ ต้องการมีเงินเก็บ เพื่อจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิด นำเงินเก็บไว้ส่งเสียบุตรเรียนหนังสือสูง ๆ หรือถ้าโชคดีก็มีสามีชาวต่างชาติ ส่งเสียเลี้ยงดู หรือไปอยู่ต่างประเทศกับสามีก็จะดีมากสำหรับอนาคตที่คาดหวัง

5.3.2 อาชีพที่เลือกหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

เมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้แล้วต้องการไปประกอบอาชีพตามที่ตนเองถนัด หญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่ม ได้ให้ข้อมูล คือ วางแผนที่จะมีกิจการเป็นของตนเองที่บ้าน มีร้านขายของชำ เปิดร้านเสริมสวย ค้าขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามตลาดนัด หรือรับจ้างเป็นลูกจ้างโรงงาน

6. ความต้องการการสนับสนุน

6.1 ด้านร่างกาย ได้แก่ ความต้องการขั้นพื้นฐาน เรื่องการกิน การอยู่ สุขภาพ

อยากให้หน่วยงานใดช่วยเหลือบ้าง หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูลว่า ถ้าหากเป็นไปได้ ต้องการขึ้นทะเบียนอาชีพนี้ให้ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อขึ้นทะเบียนแล้วก็มี การเสียภาษีอย่างถูกต้อง และเมื่อเราเลิกประกอบอาชีพนี้ก็คืนภาษีให้พวกเราบ้าง เป็นเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เราได้ใช้จ่ายก็ยังมี หรือจะจัดสรรหาที่ดินให้เราทำกินด้วยก็ยิ่งดีเลย อยากให้มีกรมตรวจร่างกายฟรีทุกเดือน ไม่ต้องเสียเงิน มีการฝึกอบรมอาชีพที่สนใจเช่นทำอาหาร มีสอนภาษาอังกฤษ ให้ฟรีและเมื่อเรียนจบให้ออกใบประกาศนียบัตรให้ด้วยเพื่อ จะได้เอาไปทำประโยชน์อย่างอื่นได้ถ้า เลิกทำงานนี้ เช่น ใช้การสมัครงาน ถ้ามีที่พักให้ด้วยก็จะดีมากสำหรับผู้หญิงที่เข้ามาประกอบ อาชีพนี้แล้วไม่รู้ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูล คือ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการอะไรจากรัฐบาล เนื่องจากเป็นอาชีพที่ไม่เปิดเผย หากอยากได้ คืออยากให้มีค่าครองชีพ ที่ต่ำกว่าที่เป็นอยู่ อยากให้รัฐบาลจัดหาที่พักอาศัย รักษาพยาบาลฟรีอยากให้อำนาจกำหนดเป็นอาชีพ ที่ถูกกฎหมาย และหญิงให้บริการทางเพศที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลว่า ถ้าหากเป็นไปได้ อยากให้

ถูกต้องตามกฎหมายจะได้อีกไม่ถูกจับกุมหรือเสียค่าปรับเมื่อไปทำงาน และผู้ให้ข้อมูลทุกรายต้องการให้มีการรักษาพยาบาล ตรวจร่างกายฟรี ทุกอย่างให้กับหญิงที่ประกอบอาชีพนี้ทุกคน เพื่อความปลอดภัยของตนเองและผู้ที่มาใช้บริการ

6.2 ด้านความมั่นคงปลอดภัย

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ได้ให้ข้อมูล คือ อยากให้มีหน่วยงานใดก็ได้ ให้คำแนะนำในการประกอบอาชีพนี้ ปฏิบัติตัวอย่างไรให้มีความปลอดภัย เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าต้องการให้มีหน่วยงานที่เป็นคนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ยให้ความเป็นธรรม และให้เก็บข้อมูลอาชีพดังกล่าวเป็นความลับไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลเหมือนกัน คือ อยากให้มีหน่วยงานใดก็ได้มีหน่วยงานรับประกันรายได้เมื่อเราเลิกประกอบอาชีพนี้ มีความปลอดภัยในเรื่องการทำงาน เป็นอาชีพที่ถูกกฎหมายไม่ถูกจับและหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลคือ เป็นอาชีพหญิงอาชีพพิเศษที่ไม่ได้บอกให้ใครทราบ แต่ก็ไม่มีใครมาแน่นอน และไม่มีความปลอดภัยในการทำงาน แต่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลแต่อย่างใด

6.3 ด้านสังคม

6.3.1 ความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูล คือ อยากให้มีหน่วยงานให้คำแนะนำหรือฝึกอบรมการดูแลตัวเองก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้ และทำให้อาชีพนี้ถูกกฎหมายไม่ถูกจับกุม ไม่ให้คนในสังคมดูถูก หรือรังเกียจอาชีพดังกล่าว เพราะคิดว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพสุจริตไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลคือ ตนเองไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ไม่อยากให้มีใครมายุ่งกับตนเอง จึงไม่ต้องการความช่วยเหลือจากรัฐแต่อย่างใด หากต้องการอยากให้มีหน่วยงานของรัฐบาลดูแลเรื่องสิทธิเสรีภาพ ในการประกอบอาชีพนี้และผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลคือ ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐทำให้อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ถูกกฎหมาย รักษาพยาบาลตรวจร่างกายฟรี มีองค์กรหรือหน่วยงานคุ้มครองให้ไม่มีพวกแอบอ้างมาขอค่าคุ้มครองจากพวกเราก็จึงพอแล้ว

6.4 ด้านการยกย่องนับถือ

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ได้ให้ข้อมูลสอดคล้องกัน คือ ไม่ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากใครหรือคนในครอบครัวก็ตาม อาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่น่ายกย่องและภาคภูมิใจเลย แต่คนในครอบครัวไม่ต้องมาพูดหรือดูถูกให้รู้สึกแย่มากแล้ว ไม่มีใครอยากทำอาชีพนี้หากมีทางเลือก เนื่องจากการศึกษาไม่ดีจึงต้องทำอาชีพนี้ ก็เพื่อความอยู่รอด มีความต้องการกำลังใจจากครอบครัวอย่างมาก ต้องการให้ครอบครัวทราบว่า ที่มาทำงานอาชีพนี้ เป็นการเสียสละเพื่อให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดี ก็เพียงพอแล้ว

6.5 ด้านการประสบความสำเร็จในชีวิต

6.5.1 การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ได้ให้ข้อมูล คือ อยากให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ ให้ได้เลือกชาวต่างชาติที่สนใจ มีการสอนภาษาให้เพื่อจะได้ใช้สื่อสารกับลูกค้าให้เข้าใจถูกต้อง มีหน่วยงานฝึกอบรมอาชีพให้หลังจากเลิกประกอบอาชีพแล้ว จะได้มีอาชีพที่เรานัดทำ เช่น สอนการทำอาหาร เป็นต้น ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูล คือ ไม่อยากให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ เพราะอาชีพพิเศษของตนเองนั้นแอบแฝงไม่ต้องการให้ความลับของตนต้องเปิดเผยว่าตนเองประกอบอาชีพพิเศษดังกล่าวและหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูล คือ แบ่งเป็น 2 ฝ่าย มีทั้งไม่ต้องการได้รับความช่วยเหลือด้านหาคู่ให้เพราะเชื่อว่าหาเองน่าจะถูกใจมากกว่า เพราะได้เรียนรู้นิสัยกันก่อน และผู้ให้ข้อมูลบางราย ให้ข้อมูล คือ คิดว่าถ้ามีการคัดกรองคู่ให้จะดีมากเพราะจะปลอดภัยไม่ถูกหลอกและมีตัวช่วยเรื่องประวัติคนที่มาสมัครหาคู่

6.5.2 การตัดสินใจในอดีตมีทางเลือกในการประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 ให้ข้อมูลคือ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ไม่ขอมาทำงานที่พหุชาเต็ชขาด เพราะทำให้คนอื่นมองไม่ดีให้คนดูถูก ไม่ขอมาทำอาชีพนี้ถ้าสามารถย้อนเวลากลับไปได้ เพราะเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ และเป็นอาชีพที่เสี่ยงต่อโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าอาชีพดังกล่าวจะสามารถให้ได้เงินจำนวนมากก็ตาม

6.5.3 การอบรมอาชีพก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ต้องการให้มีการอบรมภาษาอังกฤษเพื่อจะได้นำไปใช้อย่างถูกต้องไม่ต้องไปพึ่งคนอื่นเวลามีลูกค้า ต้องการให้มีการอบรมภาษาอังกฤษเพื่อจะได้นำไปใช้อย่างถูกต้อง จะได้มีโอกาสประกอบอาชีพอื่นที่ดีกว่านี้ เช่น สอนเย็บผ้า และเมื่อฝึกอบรมเสร็จสิ้นมีใบประกาศนียบัตรในการสำเร็จหลักสูตรให้ ต้องการให้มีหน่วยงานมาฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการดูแลตนเองให้ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

6.5.4 การอบรมอาชีพหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า หากมีการฝึกอบรมหลังเลิกประกอบอาชีพก็ต้องการอบรมอาชีพที่สามารถเอาไปใช้ได้จริงหลังเลิกประกอบอาชีพนี้เพื่อ เช่น ทำอาหาร ทำเบเกอรี่ ช่างเสริมสวย หรืองานฝีมือ เป็นต้น เมื่อมีความชำนาญก็จะสามารถสร้างรายได้เสริมให้ตนเองและครอบครัว เพราะมีเงินทุนสำรองที่เก็บออมไว้จากการทำงานแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องหางานทำที่มีรายได้สูง ๆ อีก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาวิถีชีวิตของหญิงให้บริการทางเพศ และความหมายของผู้ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ 2. ศึกษาแนวทางการวางแผนอนาคตและความต้องการสนับสนุนหลังเลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพสรุปการวิจัยดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของหญิงให้บริการทางเพศ

ข้อมูลทั่วไปของหญิงให้บริการทางเพศ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาภาคอีสาน อายุ 24-37 เนื่องจากหญิงให้บริการทางเพศ ที่มีภูมิลำเนาจากภาคอีสาน มาทำงานอาชีพนี้เพราะเป็นการชักชวนกันมา หรือมีเพื่อนมาทำก่อนแล้วเห็นว่ามียาได้ดี และทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นจึงชักชวนกันมา

กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง มาจากหญิงที่มีภูมิลำเนาจากภาคอีสานเป็นส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 35-44 ปี เนื่องจากหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะมาทำอาชีพพิเศษโดยตรงมีอาชีพหลักอยู่แต่แอบแฝงขายบริการ

กลุ่มที่ 3 หญิงกลุ่มแบบอิสระ ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาจากภาคอีสาน มีอายุระหว่าง 29-45 ปี เนื่องจาก หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มนี้ไม่มีอาชีพหลักที่แน่นอนเข้ามาอาศัยอยู่พักหาเพื่อหางานทำแต่พอเห็นว่ามาทำงานหญิงให้บริการทางเพศนี้มีรายได้ดีจึงเลือกที่จะทำเป็นอาชีพ เสริมถึงเป็นอาชีพหลักบางราย และทั้ง 3 กลุ่ม ผู้ให้ข้อมูลจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นส่วนใหญ่ มีอาชีพก่อนเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศที่หลากหลาย เช่น ทำไร่ ทำนา ค้าขาย รับจ้าง

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยมีรายได้มีรายได้เฉลี่ยอยู่ที่ 8,000-30,000 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแฝงมีรายได้เฉลี่ยที่ 6,000-17,000 บาทต่อเดือน กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยก่อนมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ สูงสุดคือกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 2,500-17,000 ส่วนสถานภาพสมรส ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 และ 2 ใช้ชีวิตนั้้นท์สามีภรรยา แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสเป็นส่วนใหญ่ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสหย่าร้าง ทั้ง 3 กลุ่ม มีบุตรโดยเฉลี่ย 3 คน

สาเหตุที่ทำให้เลิกกับสามีเก่า สามีเจ้าชู้ มีหญิงอื่น ทำร้ายร่างกาย ไม่ช่วยทำงานต้อง
รับผิดชอบค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวคนเดียว จึงหมดความอดทนและแยกทางและหย่าร้างกัน
วิธีชีวิตทั่วไป

1. ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ

หญิงให้บริการทางเพศ ให้ความหมายของคำว่าหญิงให้บริการทางเพศ ตามความเข้าใจ
ของตนเอง ว่าเป็นอาชีพอาชีพสุจริตอาชีพหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของคนใน สังคมถูก ถ้าทราบ
ว่าทำอาชีพนี้ แต่อาชีพนี้ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป็นอาชีพที่
ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้วจึงเลือกมาประกอบอาชีพนี้ เป็นอาชีพที่ไม่ต้องมีการศึกษาสูงแต่
สามารถหารายได้ครั้งละมาก ๆ เหมือนอาชีพอื่น อาชีพที่มีความเสี่ยงโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงอาชีพพิเศษ

ด้านเศรษฐกิจ

สาเหตุที่ทำให้เลือกมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ นี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้
ให้ข้อมูล ดังต่อไปนี้ คือ อาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่สบายหาเงินง่าย ได้เงินเร็ว มีเงินใช้จ่ายและส่ง
เสียบุตรได้เพราะ มีความประสงค์ต้องการให้บุตรได้รับการศึกษาสูง ๆ ตนเองยอมที่จะให้ตนเอง
ลำบาก เพื่อขอให้ครอบครัว บิดา มารดาและบุตร มีความเป็นอยู่สุขสบาย มีเงินสร้างบ้าน
มีรถยนต์ใช้ ถ้าโชคดีก็อาจมีสามีชาวต่างชาติเลี้ยงดูและได้ไปอยู่ต่างประเทศ

ด้านการศึกษา

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจาก
ความยากจนไม่มีเงินเรียนต่อ จึงได้รับการศึกษาเท่าที่หลักสูตรการศึกษาไทยบังคับให้เรียนเท่านั้น

ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ จะมีความ
เป็นอยู่ที่ลำบาก เงินไม่พอใช้จ่าย ต้องทำงานรับผิดชอบในครัวเรือนคนเดียว รวมทั้งมีปัญหา
ทะเลาะกับสามีเนื่องจากสามีเจ้าชู้ และแอบนอกใจไปมีหญิงอื่นชอบดื่มสุรา บางครั้งถูกทำร้าย
ร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ

ความประทับใจหรือพึงพอใจลูกค้าของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่
จะมาจากประเทศแถบยุโรป นอกนั้นจะมาจาก ออสเตรเลีย อเมริกา ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบ
อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีความพึงพอใจ ต่อผู้ที่มา นั้น เกิดจากการที่ลูกค้าคนนั้น
มีความใจดีไม่ประหยัค่าใช้จ่าย ให้เงินใช้ครั้งละมาก ๆ ชื่อของราคาแพงให้หญิงให้บริการทางเพศ
ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลว่าไม่ชอบและไม่พึงพอใจส่วนมากเป็นสัญชาติอินเดีย สัญชาติอาหรับและ

พวกผิดคำ รัสเซีย เพราะจ่ายค่าตัวยาก ชอบต่อรองราคา เวลาจ่ายเงินก็จ่ายไม่ครบตามที่ตกลงกัน เวลาไปด้วยก็จะไม่ยอมจะเลี้ยงอาหารหรือค่าใช้จ่ายอย่างอื่นให้ มีกลิ่นกายรุนแรง หรือบางชาติที่ไม่พูดภาษาอังกฤษก็จะมีปัญหาในการสื่อสารได้ ถ้าเลือกได้ไม่อยากจะไปกับลูกค้าชาติดังกล่าวเลย

ประสบการณ์ในการทำงานที่หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ที่ไม่ประทับใจที่สุด ส่วนใหญ่ คือ ลูกค้าไม่ยอมจ่ายเงินตามที่ตกลงกันไว้ ต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยจะไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย หรือบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่ต้องการทำ เช่น ให้ทำออร์ทัลเซ็กซ์ เนื่องจากตกลงกันก่อนให้บริการแล้ว แต่ถ้าลูกค้ามีปัญหาไม่ยอมจ่ายเงินจริง ๆ ก็จะมีวิธีการแก้ปัญหาโดยการขู่ว่าจะแจ้งตำรวจลูกค้าก็จะยอมจ่ายเงิน

ด้านครอบครัว

การรับรู้ของบุคคลในครอบครัวต่ออาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 ให้ข้อมูลว่า ครอบครัวทราบมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศและไม่ได้ว่าอะไรที่ประกอบอาชีพนี้ ส่วนผู้ให้ข้อมูลทั้งกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 จะไม่บอกให้ครอบครัวรู้ว่าทำงานอะไร เนื่องจากไม่ต้องการให้บุคคลในครอบครัวเสียความรู้สึกกับสิ่งที่ตนเองทำอยู่

การดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวหลังเลิกประกอบอาชีพ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ ให้ข้อมูลว่าก่อนที่จะเลิกประกอบอาชีพนี้ ต้องมีเงินเก็บให้มากพอก่อนจึงจะเลิกทำงาน เพราะจะได้มีเงินทุนไปลงทุนค้าขายหรือประกอบอาชีพอื่นที่บ้าน เช่น เปิดร้านขายของชำ ค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่บ้าน

3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต

ด้านร่างกาย

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีตรวจสุขภาพประจำปีแตกต่างกัน หญิงให้บริการทางเพศ ในกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูลว่า ดูแลตัวเองดี มีการตรวจเลือดทุกเดือนหรืออย่างน้อยทุก 3 เดือน เพราะสถานที่ทำงานบางแห่ง จะบังคับให้มีผลตรวจเลือดมาแสดง ก่อนที่จะจ่ายเงินเดือนให้ สถานที่ตรวจทำการตรวจเลือดนั้นคือ คลินิกก็จะมีค่าใช้จ่ายในการตรวจแต่ละครั้ง 300-500 บาท หรือตรวจที่สาธารณสุขของเมืองพัทยา ก็มีให้บริการแต่มีค่าใช้จ่ายในการตรวจที่ต่ำกว่าคลินิก ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แอบแฝง จะไม่มีการวางแผนในการตรวจสุขภาพเลย เพราะไม่มีใครบังคับ ใช้เวลาว่างจริง ๆ หรือเจ็บป่วยจึงจะไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลของรัฐ และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ส่วนใหญ่จะตรวจ 3-6 เดือนครั้ง ไม่มีการวางแผนในการตรวจร่างกายที่แน่นอน ใช้บริการโรงพยาบาลของรัฐ

หากมีอาการเจ็บป่วยหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ถ้าเจ็บป่วยเล็กน้อยจะไปซื้อยาที่ร้านขายยามารับประทานแต่ถ้ามีอาการค่อนข้างมากก็จะไปหาหมอ

ที่คลินิกแต่ถ้ามีอาการเจ็บป่วยมากจะไปโรงพยาบาลบางละมุง ซึ่งจะต้องเสียเวลาในการรอตรวจ ที่นานเกือบทั้งวัน แต่ก็ต้องไป เนื่องจากเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจรักษาถูกกว่าที่จะไปตรวจที่คลินิก

รูปแบบของการแต่งกาย ที่สวมใส่ไปทำงาน ของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ก็จะมีรูปแบบการแต่งกายที่แตกต่างกัน ดังกล่าวนั้นกลุ่มเปิดเผยจะมีรูปแบบการแต่งกาย โดยส่วนใหญ่ ชอบแต่งตัวเซ็กซี่ กระโปรงสั้น เสื้อสายเดี่ยว เกาะอก เน้นโป๊ ๆ เพื่อที่จะได้ดึงดูดสายตาลูกค้า ส่วนรูปแบบในการแต่งตัวของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่า ชอบแต่งกาย แบบสุภาพ ดูดี เป็นชุดฟอร์มที่ทำงาน ไม่โป๊ ไม่เซ็กซี่ เนื่องจากตนเองไม่ได้ประกอบอาชีพพิเศษ แบบเปิดเผย และเพื่อไม่ให้คนในครอบครัวทราบว่าตนเองแอบประกอบอาชีพนี้ และหญิงให้บริการ ทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลว่า แต่งตัวให้ดูดี ไม่โป๊ ให้แตกต่างและมีราคาสูงกว่าผู้หญิง ทำงานบาร์ จะได้สามารถเรียกราคาค่าตัวได้เพิ่มขึ้น มีวิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม คือ ทุกรายมีเพียงวิธีเดียว คือ การใช้ถุงยางอนามัยเท่านั้น เพราะเป็นวิธีที่สะดวกปลอดภัยที่สุด

ด้านจิตใจ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ผู้ให้ข้อมูลทุกราย ให้ข้อมูล คือ บุคคล ในครอบครัวทราบว่า มาทำงานหญิงให้บริการทางเพศ แต่ก็ไม่มีใครต่อว่าอะไร ไม่มีผลกระทบ ต่อการประกอบอาชีพดังกล่าวแต่อย่างใด เนื่องจากจากการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ดังกล่าว ทำให้สามารถมีรายได้ มีเงินช่วยเหลือเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว และหญิงให้บริการ ทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝงและกลุ่ม 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลว่า ครอบครัวไม่ทราบว่าทำงาน อาชีพนี้และไม่ต้องการบอกให้ครอบครัวทราบจึงไม่มีผลกระทบใด ๆ กับตนเอง

มุมมองของเพื่อนร่วมงานหรือคนในชุมชน ส่งผลกระทบท่อหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 ให้ข้อมูลว่า ไม่มีผลกระทบอะไรกับเพื่อนร่วมงานเพราะทำอาชีพเดียวกัน แต่เพื่อนที่มีนั้น จะมีทั้งนิสัยดีและไม่ดี เราก็ต้องเลือกคบหา ส่วนคนในสังคมที่มองส่วนมากก็จะไม่มีผลกระทบอะไร เนื่องจากมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เหมือนกัน และอาจจะมีย่างของบุคคลในสังคม หรือคนในชุมชน จะดูถูกว่าเป็นหญิงทำงานขายบริการ แต่ถ้าเราไม่สนใจใคร เราคิดว่าต่างคนต่างอาชีพ ต่างคนต่างก็ไม่เกิดผลกระทบ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 และ 3 ให้ข้อมูลว่าไม่มีผลกระทบ ใดๆกับเพื่อนร่วมงานหรือคนในชุมชนเพราะไม่ต้องการเปิดเผยอาชีพว่าตนเองทำอาชีพหญิง ให้บริการทางเพศอยู่

ด้านสังคม

ในการประกอบอาชีพของหญิงให้บริการทางเพศนั้น ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบ อาชีพ มีผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 ส่วนใหญ่ ให้ข้อมูล คือ การที่มีลูกค้าน้อย เลือกลูกค้าไม่ได้ หากลูกค้า

นิสัยไม่ดี ก็จำเป็นต้องขอมทนเพราะไม่มีตัวเลือก ลูกค้าบางรายไม่ต้องการจ่ายเงิน บางรายจะไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย ทำให้ในบางครั้งเกิดปัญหาตามมาคือทะเลาะกับลูกค้า เกี่ยวกับเหตุผลดังกล่าว จากกรณีที่มีลูกค้าน้อยจะทำให้เกิดปัญหาหรือมีผลกระทบอื่น ๆ ตามมาด้วย ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ ส่วนมากจะมีสาเหตุมาจากลูกค้าไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย บางรายมีปัญหาเกิดจาก ไม่มีเวลาออกไปกับลูกค้า เนื่องจากติดงานที่กำลังทำอยู่หรือไปทำธุระอยู่ และหญิงอาชีพพิเศษกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูล คือ ปัญหาและอุปสรรคคือ มีปัญหาในเรื่องภาษาที่ใช้สื่อสารกับลูกค้า บางครั้งลูกค้า ลูกค้าบางประเทศ ไม่พูดภาษาอังกฤษ และอุปสรรคในการทำงานว่า มีลูกค้าน้อย เลือกลูกค้าไม่ได้ ถ้ามีฝนตกก็จะทำให้ลูกค้าไม่มีวิธีการแก้ปัญหาในการทำงานของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่า หากมีปัญหาเรื่องของการมีลูกค้าน้อยหรือไม่มีลูกค้า ทำให้มีรายได้น้อยหรือไม่มีรายได้ตามไปด้วย ก็จะไม่ออกไปเที่ยวเตร่ที่ไหนและจะไม่ซื้อของที่ฟุ่มเฟือยและไม่จำเป็น โดยจะใช้จ่ายอย่างประหยัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ และหากมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าเรื่องจ่ายเงินค่าบริการ ก็จะไม่ทะเลาะกับลูกค้านั้น ๆ แต่อย่างใด ซึ่งจะแก้ปัญหาด้วยการแยกตัวออกมา และเดินทางกลับที่พัก ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่า ส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่าหากมีปัญหาเรื่องของลูกค้าจะไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย หากมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าก็เลือกที่จะไม่ไปด้วย เพราะไม่อยากไปเสี่ยง และบางครั้งไม่สามารถไปกับลูกค้าได้เวลาลูกค้าโทรหาต้องการใช้บริการ เนื่องจากยังต้องทำงานประจำหรือมีธุระอื่น ทำให้ต้องเลื่อนนัดเป็นวันอื่น และผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลที่หลากหลายกันมีทั้ง ลูกค้าไม่ยอมจ่ายค่าตัวและไม่ยอมสวมถุงยางอนามัย ตามที่ตกลงกันก่อนจนต้องอ้างว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจลูกค้าจึงยอมจ่ายเงิน หากมีลูกค้าน้อยต้องออกไปทำงานหาลูกค้าเร็วกว่าปกติ

สภาพที่อยู่อาศัยของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ส่วนใหญ่เช่าห้องเช่ารายเดือนอยู่กับเพื่อน ญาติ พี่น้อง มีทั้งแบบมีห้องน้ำในตัวและห้องน้ำรวมหรือเป็นครอบครัวใหญ่มีบุตร จะเช่าบ้านเป็นหลัก ราคาเช่าจะอยู่ที่ประมาณ 3,000-6,000 บาทสังคมมองหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยให้ข้อมูลว่า เป็นอาชีพที่ไม่มีศักดิ์ศรีเป็นผู้หญิงขายบริการทางเพศ ไม่มีอาชีพอื่นทำ จึงมาเลือกอาชีพนี้ มีแต่คนดูถูก แต่คำดูถูกดังกล่าวก็ไม่ใช่ปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนินชีวิต และไม่สนใจคำพูดของคนอื่นเพราะไม่สามารถห้ามความคิดกันได้ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง และกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าเป็นอาชีพที่ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ไม่สนใจใครจะคิดอย่างไรและมาอยู่เมืองพัทยาเป็นเรื่องปกติเพราะมีคนทำกันเยอะและผู้หญิงในพัทยาก็เหมารวมว่าทำอาชีพแบบนั้นทุกคน

ด้านเศรษฐกิจ

ปัญหาเรื่องการเงินก่อนและหลังเข้ามาประกอบหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ก่อนเข้ามีความเป็นอยู่ที่ยากลำบากมาก ฐานะครอบครัวยากจน ไม่มีเงินเพียงพอในการใช้จ่ายในครอบครัวแต่หลังจากเข้ามาประกอบอาชีพนี้ความเป็นอยู่เปลี่ยนไป มีเงินส่งให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แนวโน้มในการแก้ปัญหาเรื่องการเงินของผู้ให้ข้อมูลของทั้ง 3 กลุ่มคือ หากมีลูกค่าน้อย จะต้องประหยัดที่สุด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยในทุก ๆ เรื่อง ไม่ออกเที่ยวไหน จะซื้ออะไรก็คิดถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้แต่ถ้าเงินไม่พอใช้จ่ายจริง ๆ ก็ต้องหาของมีค่าไปจำหน่าย เช่น ทองคำ เป็นต้นอาชีพหลักและอาชีพเสริมของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยผู้ให้ข้อมูลว่า ไม่มีอาชีพอื่นสำรองนอกจากทำงานเป็นสาวบาร์เบียร์อย่างเดียว ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง มีหลากหลายอาชีพหลัก เช่น ขายยา หมอนวด แผนโบราณ แม่บ้าน และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระส่วนใหญ่อาชีพหลักของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่อิสระนี้ไม่มีอาชีพอื่นสำรองนอกจากทำงานหญิงให้บริการทางเพศ เพียงอย่างเดียว แต่ทำงานเป็นอิสระ ไม่มีนายจ้างและไม่มีสังกัด

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยทุกรายให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่าเมื่อเข้ามาประกอบอาชีพนี้ไม่มีเงินเหลือเก็บไม่มีภาระหนี้สิน ส่วนผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ส่วนใหญ่จะมีเงินเหลือเก็บบ้างแต่ไม่มากพอจะใช้จ่ายฟุ่มเฟือย หรือบางรายไม่มีเงินเหลือเก็บเลยมาภาระหนี้สิน ผ่อนบ้านหรือรถยนต์ และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระให้ข้อมูลว่าไม่มีเงินเหลือเก็บเลย แต่ไม่มีภาระหนี้สิน

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพและความเป็นอยู่ค่าใช้จ่าย คือ อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ เป็นอาชีพที่เหนื่อยหาเงินได้ก็พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด ไม่แนะนำให้มาทำถ้ามีทางเลือกอื่นเพราะมันเสี่ยงกับการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ผู้ให้ข้อมูลให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพและ ความเป็นอยู่ค่าใช้จ่าย ให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด เนื่องจากอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ที่แอบแฝงมีความเสี่ยง อนาคตไม่มีความแน่นอน และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระผู้ให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้ คือ ก่อนการตัดสินใจที่จะประกอบอาชีพนี้ก็ควรหาอาชีพที่ถนัดก่อนแต่ถ้ามันไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เลือกที่ประกอบอาชีพนี้เราต้อง อดทน ประหยัดเพื่อความอยู่รอด

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

ด้านร่างกาย

การปรับตัวในการเข้ามาประกอบอาชีพของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ทำใจยอมรับกับอาชีพที่เลือกให้ได้ เคยนอนกลางคืนก็ต้องเปลี่ยนมานอนกลาง

เวลาวันแทน เพราะกลางคืนต้องออกไปทำงาน ปรับตัวมากที่สุดตอนที่มาทำงานใหม่ ๆ คือ ต้องปรับตัวกับเพื่อนร่วมงาน และต้องพยายามเรียนรู้ภาษาที่จะต้องใช้ในการสื่อสารกับลูกค้า เรื่องอาหาร/ เครื่องดื่มที่ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันคือ ซื่ออาหารรับประทานที่ตลาด รถเข็นขายที่ตามท้องถนน เป็นอาหารอีสาน ข้าวราดแกง หรือ บางครั้งซื้ออาหารมาปรุงรับประทานเองที่ห้องพัก เครื่องดื่มถ้าเวลาทำงานจะดื่มเหล้าและเบียร์ เนื่องจากจะมีลูกค้าเลี้ยงดื่มและจะต้องการรายได้จากค่าดื่มของลูกค้าจึง จำเป็นต้องดื่มเหล้าและเบียร์ให้เป็น แต่ถ้าไม่ใช้เวลาทำงานจะดื่มเพียงน้ำเปล่า

มีวิธีการวางแผนการตรวจสุขภาพร่างกายของหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ผู้ให้ข้อมูลทุกรายตรวจร่างกายทุก 1 เดือน อย่างน้อยเพื่อความปลอดภัย ตรวจเลือด และตรวจมะเร็งปากมดลูกด้วยทุกครั้ง ส่วนหญิงหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง และ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ไม่มีการวางแผนที่จะดูแลตนเองหรือตรวจร่างกายเพราะ ไม่มีใครบังคับ มีเพียงการวางแผนหากมีโอกาสต้องการไปได้ก็จะตรวจเลือด ทุก 3 เดือน

ด้านอึดมโนคติ

การทำใจให้ตนเองยอมรับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ยอมรับในการตัดสินใจเลือกอาชีพนี้ ทำใจยอมรับกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด เพราะคิดว่าต้องทำเพื่อความอยู่รอด จึงต้องรีบเก็บเงินเพื่อจะไม่ต้องมาประกอบอาชีพดังนี้ต่อไป และหญิงให้บริการทางเพศ เพราะคิดว่าต้องทำเพื่อความอยู่รอดของตนเอง และครอบครัว ก็ทำให้มีกำลังใจสู้ต่อไป

ด้านบทบาทหน้าที่

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย มีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้ว่าไม่ต้องมีการปรับตัวมากเพราะเพื่อน ๆ ก็ทำอาชีพเดียวกันจะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีเรื่องการแย่งลูกค้ากัน ไม่พอใจกันบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนี้ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลคือ ไม่ต้องมีการปรับตัวมากเพราะ เพราะไม่ได้บอกกับใครว่าตนเองประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ แบบแอบแฝงดังกล่าว ต้องยอมรับตัวเราเอง และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระให้ข้อมูลว่า ไม่ต้องการปรับตัวมาก เพื่อนที่สนิทจริง ๆ ถึงจะทราบว่าเราทำอาชีพนี้ แต่ถ้าเพื่อนที่ทำอาชีพเดียวกับเราก็จริงใจการใช้ภาษาในการสื่อสารของหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่มคือ ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยบางครั้ง ถ้าลูกค้าสามารถพูดภาษาไทยได้ ภาษามือ ถ้าพูดไทยอังกฤษไม่ได้เลย

ช่องทางการติดต่อกับลูกค้า ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีวิธีการติดต่อกับลูกค้า คือ ทางโทรศัพท์ ส่งอีเมล ไลน์ ส่งข้อความหากันและให้ลูกค้ามาพบกันที่ทำงานในกรณี

ที่เป็นลูกค้าประจำ ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูล คือ ในการใช้เวลารว่าง หลังจากเลิกงาน คือ พักผ่อนนอนหลับอยู่ในห้องเช่าตนเอง ทำความสะอาดห้อง อ่านหนังสือ ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ถ้าไม่เหนื่อยเกินไปก็ไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่ม

ระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการ ผู้ให้ข้อมูลจะนั่งคุยกับเพื่อน คี้ม และเล่นโทรศัพท์ เมื่อมีเวลารว่าง แต่ถ้าไม่มีลูกค้าเข้าร้านก็จะออกมาหน้าร้านเพื่อเรียกลูกค้าที่เดินผ่านมา ผู้ให้ข้อมูล กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย จะมีการพูดคุยชวนลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการ เช่น ยืมเชิญชวน เดินเข้าไปกอด ถ้าลูกค้ายืมให้ก็เดินไปดึงแขนให้มานั่งคีม บอกลูกค้าว่ามีผู้หญิงสวยรออยู่ข้างใน ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูล คือ ตนเองมีงานประจำที่จะต้องทำอยู่แล้ว ในแต่ละวันหากว่างงานหรืองานเสร็จ ก็จะมีการพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน เล่นโทรศัพท์บ้าง ฉะนั้น จะไม่มีกิจกรรมพิเศษอะไรระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการและกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลว่า จะยืนมองหาลูกค้า หรือจะเดินไปเรื่อย ๆ เพื่อให้ได้ลูกค้า พยายามใช้สายตาเชิญชวนลูกค้า แต่ส่วนมากผู้หญิงกลุ่มนี้จะไปหาลูกค้าตามห้างสรรพสินค้าจะไม่ไปตามชายหาดเพราะจะไม่แสดงตัวว่าขายบริการเหมือนผู้หญิงที่นั่งตามชายหาด

ด้านการพึงพาระหว่างกัน

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูล คือ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการในสถานบริการ จะออกไปยืนรอเรียกอยู่หน้าสถานบริการ เมื่อมีลูกค้าเดินผ่านมาก็จะเชิญให้เข้ามานั่งคีมในร้าน จะเข้าไปโอบกอดและดึงมือเข้ามาในร้าน หรือถ้าลูกค้าเดินเข้ามาก็จะมองหน้าลูกค้า ยืมให้ ถ้าลูกค้ายืมตอบก็เดินเข้าไปหาและพูดคุย และเสนอการให้บริการส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง คือ ให้ข้อมูล คือ ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้าประจำอยู่แล้วแต่จะมีวิธีการเชิญชวนลูกค้า คือ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการในสถานที่ ที่ตนทำงานอยู่ ก็จะยืมให้ และพูดคุยด้วย และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ การเชิญชวนเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการด้วยการมองตา ยืมให้ ถ้าลูกค้าสนใจก็จะยืมตอบ จากนั้นก็จะเดินเข้าไปหา ตกลงราคากัน ก่อนที่จะให้บริการ

5. การวางแผนในอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ

5.1 ด้านความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

หญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า พยายามที่จะไม่คิดถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วในอดีต ถ้าคิดก็คิดในทางที่ดี เราทำเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว มีเงินใช้ ครอบครัวสบายเราก็มีความสุขแล้ว มีชีวิตที่ดีขึ้นแล้วก็อย่าไปคิดถึงอดีต ทำใจยอมรับว่าอดีตแก้ไขไม่ได้ ลืมให้ได้ ถ้าเลิกทำงานอาชีพนี้แล้วคงจะมีความรู้สึกที่ดีขึ้นมาก จะไม่คิดถึงมันอีก

ถ้ามีผู้สนใจที่จะประกอบอาชีพนี้ควรมีการแนะนำ หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย จะแนะนำให้ทำงานอาชีพนี้ ให้ข้อมูลว่า ให้ถามตัวเองว่าพร้อมจะทำงานอาชีพนี้

หรือไม่ ใจพร้อมหรือเปล่า งานมีความเสี่ยงหลายอย่าง สักคมก็ไม่ยอมรับ แต่ถ้าจะต้องทำงานนี้จริง ๆ ก็ต้องดูแลตัวเองให้ดี เพราะงานแบบนี้มันขึ้นอยู่กับดวง จะได้ดีหรือไม่ได้ดี มาแล้วก็ไม่ได้โชคดี เหมือนกันทุกคนเสมอไป เมื่อเลือกที่จะทำแล้วก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูล คือ ไม่แนะนำใคร เพราะไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าตนเองประกอบอาชีพนี้ แต่หากจะต้องแนะนำ จะแนะนำว่าการทำงานอาชีพนี้นั้น มันมีความเสี่ยงติดโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน จะต้องพบเจอกับลูกค้าที่มา ครอบครัวยุติกัน ชีวิตมันไม่มีอะไรต้องเสียแล้วไม่ต้องไปสนใจใครทั้งนั้น ทำงานหาเงินอยู่บ้านก็ไม่รวย มีบ้าน มีรถขับ มาอยู่พักยายยังมีโอกาสได้ฝรั่งรับเลี้ยง มีความเป็นอยู่ที่สบายได้และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลว่า เมื่อตัดสินใจว่าจะประกอบอาชีพนี้ ก็ต้องถามตัวเองว่าพร้อมหรือไม่ อดทน สู้ต่อไปให้ถึงที่สุด บอกความเป็นจริงว่าไม่ใช่ทุกคนที่ทำอาชีพนี้แล้วจะได้ดี แต่ชีวิตในเมื่อไม่มีอะไรจะเสียไปมากกว่านี้แล้ว ต้องเดินหน้าต่อไป ดูแลตนเอง ให้ปลอดภัยและอยู่รอดให้ได้กับอาชีพนี้

5.2 เครื่องมือ อุปกรณ์ เพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการประกอบอาชีพ หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูล คือ จะเลิกประกอบอาชีพนี้ก็ต่อเมื่อ มีเงินเก็บมากพอที่จะส่งเสียลูกเรียนหนังสือ มีเงินลงทุนทำกิจการเป็นของตนเอง มีบ้าน มีรถยนต์ หรือเมื่อมีฝรั่งส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินพอใช้ทุกเดือน หรือบางรายบอกจะทำจนกว่าอายุเยอะ ไม่มีคนซื้อบริการ ก็จะเลิกทำอาชีพนี้และจะกลับไปอยู่บ้าน

5.3 ความคาดหวัง

การวางแผนอนาคตของหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูล สอดคล้องกันว่าหากมีบ้าน มีรถยนต์ ต้องการมีเงินเก็บ เพื่อจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิด นำเงินเก็บไว้ส่งเสียบุตรเรียนหนังสือสูง ๆ หรือถ้าโชคดีก็มีสามีชาวต่างชาติ ส่งเสียเลี้ยงดู หรือไปอยู่ต่างประเทศกับสามีก็จะดีมากสำหรับอนาคตที่คาดหวัง เมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้แล้วจะไปประกอบอาชีพอะไร หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มทั้ง 3 กลุ่ม ได้ให้ข้อมูล คือ วางแผนที่จะมีกิจการเป็นของตนเองที่บ้าน มีร้านขายของชำ เปิดร้านเสริมสวย ค้าขายของเด็ก ๆ น้อย ๆ ตามตลาดนัด หรือรับจ้างเป็นรับจ้างโรงงาน

6. ความต้องการการสนับสนุน

6.1 ด้านร่างกาย ได้แก่ ความต้องการขั้นพื้นฐาน เรื่องการกิน การอยู่ สุขภาพ ต้องการให้มีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลว่า ถ้าหากเป็นไปได้ ต้องการขึ้นทะเบียนอาชีพนี้ให้เป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมาย เมื่อขึ้นทะเบียนแล้วก็มี การเสียภาษีอย่างถูกต้อง และเมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้ก็คืนภาษีให้บ้าง เป็นเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เรา

ได้ใช้จ่ายก็ยังดีหรือจะจัดสรรหาที่ดินให้ทำกินด้วยก็ยังดีเลย อยากให้มีการตรวจร่างกายฟรีทุกเดือน ไม่ต้องเสียเงิน ต้องการให้ค่าครองชีพที่ต่ำกว่าที่เป็นอยู่ ต้องการให้รัฐบาลจัดหาที่พักอาศัย

6.2 ด้านความมั่นคงปลอดภัย

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยให้ข้อมูลว่า อยากให้มีหน่วยงานของรัฐ ให้คำแนะนำในการประกอบอาชีพนี้ ปฏิบัติตัวอย่างไรให้มีความปลอดภัย เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับลูกค้า ต้องการให้มีหน่วยงานที่เป็นคนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ยให้ความเป็นธรรม และให้เก็บข้อมูลอาชีพ ดังกล่าวเป็นความลับไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลสอดคล้องกัน คือ ต้องการให้มีหน่วยงานใดก็ได้มีหน่วยงานรับประกันรายได้เมื่อเราเลิก ประกอบอาชีพนี้ มีความปลอดภัยในเรื่องการทำงานและหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลว่า หญิงให้บริการทางเพศ แบบอิสระ เป็นอาชีพพิเศษที่ไม่ได้บอกให้ใครทราบ แต่ก็ไม่มี ความแน่นอน และไม่มีความปลอดภัย ในการทำงาน แต่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่ต้องการ ความช่วยเหลือจากรัฐบาลแต่อย่างใด หากเป็นไปได้ต้องการให้รัฐบาลประกันรายได้ในลักษณะ ประกันสังคม มีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือในกรณี เกิดความขัดแย้งกับลูกค้าก็จะดีมาก

6.3 ด้านสังคม

6.3.1 ความต้องการการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูล คือ ต้องการให้มีหน่วยงาน ให้คำแนะนำหรือฝึกอบรมการดูแลตัวเองก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้ และทำให้เป็นอาชีพที่ถูกกฎหมาย ไม่ถูกจับกุม มีกฎหมายคุ้มครองสิทธิ ไม่ให้คนในสังคมดูถูก ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่า ตนเองไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ไม่อยากให้ใครมายุ่งกับตนเอง จึงไม่ต้องการ ความช่วยเหลือจากรัฐแต่อย่างใด หากเป็นไปได้ต้องการให้มีหน่วยงานของรัฐบาลดูแลเรื่องสิทธิ เสรีภาพ ในการประกอบอาชีพนี้ และผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูล คือ ต้องการให้หน่วยงาน ภาครัฐทำให้อาชีพหญิงให้บริการทางเพศนั้นถูกกฎหมาย รักษาพยาบาลตรวจร่างกายฟรี มีองค์กร หรือหน่วยงานคุ้มครองให้ไม่มีพวกแอบอ้างมาขอค่าคุ้มครองจากพวกเราก็จึงพอแล้ว

6.4 ด้านการยกย่องนับถือ

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ได้ให้ข้อมูลสอดคล้องกัน คือ ไม่ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากใครหรือคนในครอบครัวก็ตาม อาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่น่ายกย่องและภาคภูมิใจเลย แค่คนในครอบครัวไม่ต้องมาพูดหรือดูถูกให้รู้สึกแย่มากแล้ว ไม่มีใครอยากทำอาชีพนี้หากมีทางเลือก เนื่องจากการศึกษาไม่ดีจึงต้องทำอาชีพนี้ ก็เพื่อความอยู่รอด มีความต้องการกำลังใจจากครอบครัว อย่างมาก ต้องการให้ทราบว่า ที่มาทำงานอาชีพนี้ เป็นการเสียสละเพื่อให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดี ก็เพียงพอแล้ว

6.5 ด้านการประสบความสำเร็จในชีวิต

6.5.1 การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ได้ให้ข้อมูลคือ ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่โดยเลือกชาวต่างชาติที่สนใจ มีการสอนภาษาให้เพื่อจะได้ใช้สื่อสารกับลูกค้าให้เข้าใจถูกต้อง ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลคือ ไม่อยากให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ เพราะอาชีพเสริมของตนเองนั้นแอบแฝง ไม่ต้องการให้ความลับของตนต้องเปิดเผยว่าตนเองประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ดังกล่าว และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลคือ แบ่งเป็น 2 ฝ่าย มีทั้งไม่ต้องการได้รับความช่วยเหลือด้านหาคู่ให้ เพราะเชื่อว่าหาเองน่าจะถูกใจมากกว่า เพราะได้เรียนรู้นิสัยกันก่อน และมีผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นต่างว่า เพราะ คิดว่าถ้ามีการคัดกรองคู่ให้จะดีมาก เพราะจะปลอดภัยไม่ถูกหลอกและมีตัวช่วยเรื่องประวัติคนที่มาสมัครหาคู่

6.5.2 การตัดสินใจในอดีตมีทางเลือกในการประกอบอาชีพ

หญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ ไม่ขอมาทำงานที่พหุชาเต็ชขาด เพราะทำให้คนอื่นมองไม่ดีให้คนดูถูก และเป็นอาชีพที่เสี่ยงต่อโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าอาชีพดังกล่าวจะสามารถให้ได้เงินจำนวนมากก็ตาม

6.5.3 การอบรมอาชีพก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ต้องการให้มีการอบรมภาษาอังกฤษเพื่อจะได้นำไปใช้อย่างถูกต้อง ไม่ต้องไปพึ่งคนอื่นเวลามีลูกค้า เพื่อจะได้นำไปใช้อย่างถูกต้องจะได้มีโอกาสประกอบอาชีพที่ดีกว่า สอนเย็บผ้า เพื่อนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ และเมื่ออบรมเสร็จมีใบประกาศนียบัตรในการสำเร็จหลักสูตรให้ อยากให้มีหน่วยงานมาฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการดูแลตนเองให้ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

6.5.4 การอบรมอาชีพหลังเลิกประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า หากมีการฝึกอบรมหลังเลิกประกอบอาชีพก็ต้องการอบรมอาชีพที่สามารถเอาไปใช้ได้จริงหลังเลิกประกอบอาชีพนี้เพื่อ เช่น ทำอาหาร ทำเบเกอรี่ ช่างเสริมสวย หรืองานฝีมือ เป็นต้น เมื่อมีความชำนาญก็จะสามารถสร้างรายได้เสริมให้ตนเองและครอบครัว เพราะมีเงินทุนสำรองที่เก็บออมไว้จากการทำงานแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องหางานทำที่มีรายได้สูง ๆ

อภิปรายผล

ผลการวิจัย วิถีชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ สามารถนำมาเป็นข้ออภิปรายมีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อมูลทั่วไปของหญิงให้บริการทางเพศ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม ภูมิลำเนาเดิมจากภาคอีสาน อายุเฉลี่ย 35-40 ปี ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากเป็นนักศึกษาภาคบังคับของประเทศไทย ไม่ศึกษาต่อ เพราะปัญหาทางการเงินของครอบครัว มีสถานภาพทางครอบครัวหย่าร้าง สาเหตุของการหย่าร้างมาจากสามีนอกใจ เจ้าชู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิริยาถาวรชัยสิทธิ์ (2547, หน้า 2) ที่พบว่าสาเหตุของการหย่าร้างมาจากสามีนอกใจไปมีหญิงอื่น สาเหตุทางด้านสังคมและวัฒนธรรม อาทิ ครอบครัวแตกแยก การประสบความสำเร็จในชีวิตสมรสหรือ การศึกษาน้อย เป็นต้น จากเหตุผลข้างต้นจึงทำให้ผู้หญิงจำนวนมากเข้าสู่อาชีพหญิงให้บริการทางเพศนี้ ระยะเวลาในการทำงาน 1-3 ปี เนื่องจากหญิงที่ทำงานหลายปีทำงานนานแล้วที่พ่ตพขเมอถูคค้มาบอขเห็นผู้ให้บริการคนเดิมหลายครั้งจึงมักเลือกหญิงที่มาทำงานหน้าใหม่ ๆ ให้บริการ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท เนื่องจากทำงานรับจ้างเป็นส่วนใหญ่จึงได้ค่าจ้างไม่สูง มีอาชีพเดิมก่อนเข้ามาประกอบอาชีพรับจ้าง ทำงานบริษัท ทำงาน โรงงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรีนา ปุญญวัฒน์ (2558, หน้า 4) ที่พบว่า ก่อนมาทำงานเป็นหญิงให้บริการทางเพศ เคยทำงานให้กับครอบครัวซึ่งมีอาชีพทำนา ก็จะทำงานในช่วงเวลา สามถึงสี่เดือน หากไม่ทำนาหรือไม่มีนาที่จะทำ ก็จะไปทำงานที่โรงงานโดยที่จะรับค่าแรงเป็นรายวันเฉลี่ยแล้วค่าแรงแต่ละเดือน จะได้เพียงแค่เดือนละไม่กี่พันบาท เช่น โรงงานทอผ้า

1. วิถีชีวิตทั่วไป

ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศ ของความหมายโดยสรุปตามความเข้าใจของหญิงให้บริการทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลของทั้ง 3 กลุ่มให้ความหมายว่า เป็นอาชีพสุจริตอาชีพหนึ่งโดยใช้ร่างกายแลกกับเงิน ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม สังคมดูถูกถ้าทราบว่าทำอาชีพนี้แต่อาชีพนี้ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน แต่สามารถทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

อาจเป็นเพราะว่า หญิงให้บริการทางเพศมีความคิดหรือเชื่อว่าอาชีพของตนนั้นเป็นอาชีพสุจริตเนื่องจากไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใครหรือทำร้ายใคร ซึ่งในความเป็นจริงนั้นความหมายของคำว่าอาชีพสุจริตตามความหมายที่แท้จริงคือ อาชีพที่ไม่เป็นภัยต่อสังคม อาศัยความรู้ ความสามารถในการประกอบอาชีพและถูกต้องตามกฎหมาย การที่ไม่มีทางเลือกอาชีพอื่นที่ดีกว่านี้แล้วจึงเลือกมาประกอบอาชีพนี้เนื่องด้วยฐานะความยากจนทางครอบครัว มีการศึกษาไม่สูงจึงยากที่จะทำอาชีพอื่นที่ทำรายได้ครั้งละมาก ๆ เหมือนอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวนีย์ จิงสุวรรณ (2550, หน้า 18) พบว่า หญิงที่มีอาชีพค้าประเวณี

ประกอบอาชีพบริการทางเพศหรือบริการอื่น ๆ จากผู้ชายมีความเกี่ยวพันโดยตรงกับกระบวนการกำหนดคุณค่าเชิง เศรษฐกิจของผู้หญิง อันหมายถึง การทำให้ร่างกายของผู้หญิงกลายเป็นสินค้า แลกเปลี่ยนกับเงินตรา หรือสิ่งของตอบแทนอื่น ๆ ตามแต่จะตกลง

2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ

สาเหตุที่ทำให้เลือกมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ นี้ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้ให้ข้อมูลว่า อาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่สบายหาเงินง่าย ได้เงินเร็ว สามารถมีเงินใช้และส่งเสริมให้บุตรได้เรียนหนังสือสูง ๆ โดยที่ตนเองยอมลำบากเพื่อขอให้ครอบครัว พ่อ แม่ และบุตร มีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย มีเงินสร้างบ้าน มีรถยนต์ขับ

อาจเป็นเพราะว่า สังคมไทยได้รับการปลูกฝังมาโดยตลอดให้มีความรักและกตัญญูต่อครอบครัว จึงยอมเสียสละเข้ามาเป็นหญิงให้บริการทางเพศ เพื่อให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่สุขสบายสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวัฒน์ เอี่ยมสำอางค์ (2548) พบว่า ศึกษาส่วนใหญ่ เพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจที่ผลักดันให้เข้าสู่อาชีพนี้ มีภาระต้องดูแลอุปการะ เช่น บุตร พ่อแม่ เป็นความจำเป็นในเรื่องเศรษฐกิจมั่นคงยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้ขายบริการทางเพศ ประกอบกับมีการชักชวนโดยพบว่าก่อนที่หญิงบริการจะเข้าสู่วงการ ได้นั้นก็เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากเพื่อนบ้าน

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าสังคมและสิ่งแวดล้อมรวมทั้ง ค่านิยม ส่งผลให้มีการเข้าสู่หญิงให้บริการทางเพศได้ง่ายขึ้น เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เสียหายอะไร ช่วยทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดี ถือว่าเป็นความกตัญญูที่ต้องตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ และทำให้บุตรมีความเป็นอยู่ที่ดี มีเงินเรียนหนังสือที่สูงขึ้น

อาจเป็นเพราะว่าหญิงให้บริการทางเพศ มีค่านิยม ฟุ่มเฟือย ต้องการได้เหมือนบุคคลอื่นที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้แล้ว สามารถ มีบ้าน มีรถยนต์ จึงเป็นแรงกระตุ้นให้เข้ามาประกอบอาชีพนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี พิณจรัญธรรม (2544, หน้า 3) ที่พบว่า ความต้องการให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ความต้องการหาประสบการณ์แปลกใหม่ ความฟุ้งเฟ้อทางวัตถุนิยม ความคลั่งไคล้วัฒนธรรมตะวันตกทำให้เข้ามาประกอบอาชีพหญิงขายบริการทางเพศ

การรับรู้ของครอบครัวเมื่อมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ และไม่ได้ว่าอะไรที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้ อาจเป็นเพราะว่าครอบครัวเห็นว่าไม่เสียหายอะไรกลับทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ถึงแม้สังคมจะไม่ยอมรับก็ตาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนาภรณ์ ตั้งชนเศรษฐ์ (2554) ที่พบว่า ครอบครัวรับรู้ว่ามีมาทำงานขายบริการทางเพศ และคิดว่าเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ ส่วนผู้ให้ข้อมูลทั้งกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 จะไม่บอกให้ครอบครัวทราบว่าทำงานหญิงให้บริการทางเพศ ไม่ต้องการให้บุคคลในครอบครัวเสียดูความรู้สึกกับสิ่งที่ตนเองทำอยู่ จึงไม่ต้องการบอกกับครอบครัว

อาจเป็นเพราะว่าได้ทำงานอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ แบบแอบแฝงหรือมีงานประจำ อยู่จึงไม่ต้องการให้มีบุคคลอื่นทราบว่า มีอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ซึ่งเป็นผลดีกับตนเองในการเสนอราคาค่าใช้บริการกับลูกค้าสูงขึ้นเนื่องจากลูกค้าจะเข้าใจว่าตนเองไม่ได้ขายบริการทางเพศโดยตรงเมื่อถูกใจจึงจะให้บริการ

3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม มีตรวจสุขภาพประจำปีแตกต่างกัน ส่วนใหญ่หญิงให้บริการทางเพศ ในกลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผยนี้จะดูแลตัวเองดี มีการตรวจเลือดอย่างน้อย 3 เดือนครั้ง หรือบางคนจะตรวจทุกเดือน เพราะสถานที่ทำงานบางแห่ง จะบังคับให้มีผลตรวจเลือดมาแสดง ก่อนที่จะจ่ายเงินเดือนให้ สถานที่ตรวจเลือด คือ คลินิก หรือตรวจที่สาธารณสุขของเมืองพัทยา ก็มีให้บริการเช่นกันมีค่าใช้จ่ายในการตรวจที่ถูกกว่า ผู้ให้ข้อมูลหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง จะไม่มีการวางแผนในการตรวจสุขภาพเลยเพราะไม่มีใครบังคับ หากมีเวลาว่างจริง ๆ หรือเจ็บป่วยจึงจะไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลของรัฐ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ส่วนใหญ่จะตรวจ 3-6 เดือนครั้ง ไม่มีการวางแผนในการตรวจร่างกายที่แน่นอน ใช้บริการโรงพยาบาลของรัฐ อาจเป็นเพราะว่าหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 และ 3 คิดว่าตนเองเลือกลูกค้าได้และดูแลตนเองขณะให้บริการลูกค้าจึงมั่นใจว่าตนเองจะไม่มีอาการเจ็บป่วยหรือติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์หากเจ็บป่วยจริง ๆ ก็สามารถเข้าถึงสถานบริการของรัฐได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์วิมล เศรษฐมิ และเกษราวัลณ์ นิลวรางกูร (2555) พบว่า ด้านการเข้าถึงบริการสุขภาพเมื่อเจ็บป่วยสามารถเข้าถึงบริการทางด้านสุขภาพได้ และไปรับการตรวจสุขภาพตามกฎของสถานบริการ

หญิงให้บริการทางเพศทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า มีความรู้สึกต่อการประกอบอาชีพพิเศษว่า เป็นอาชีพที่มองไม่ดีในสายตาคนอื่น มองเหมือนเราไม่มีค่า ขายบริการแลกเงิน แต่ก็ต้องพยายามทำใจ ให้อยอมรับให้ได้ ต้องมาพบเจอและต้องฝืนใจมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ต้องอดทนเพราะเงิน เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว และเพื่อความเป็นอยู่ที่ดี สุขสบายในอนาคตของตนเองและครอบครัว

อาจเป็นเพราะว่าปัญหาเรื่องการเงินสำคัญมากที่สุดสำหรับหญิงให้บริการทางเพศ ถึงแม้จะรู้สึกไม่ดีในอาชีพแต่ก็ต้องอดทนทำเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของครอบครัว สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนาภรณ์ ตั้งชนเศรษฐ์ (2554) ที่พบว่า เป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ ความกังวลใจที่สำคัญที่สุดของหญิงให้บริการทางเพศ คือ เรื่องเงิน และเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวที่บ้านอนาคตหญิงอาชีพพิเศษต้องการเก็บเงิน และกลับไปเป็นทุนทำงานที่บ้านเกิด หรือแต่งงาน

การให้ข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพและ ความเป็นอยู่ค่าใช้จ่ายของหญิงให้บริการทางเพศ ให้ข้อมูลว่า อาชีพหญิงให้บริการทางเพศเป็นอาชีพที่ไม่แน่นอนและมั่นคง หาเงินได้ก็พยายามเก็บเงินให้มากที่สุด ให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด ไม่แนะนำให้มาทำถ้ามีทางเลือกอื่นเพราะมันเสี่ยงกับการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ก่อนการตัดสินใจที่จะประกอบอาชีพนี้ก็ควรหาอาชีพที่ถนัดก่อนแต่ถ้ามันไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เลือกที่จะประกอบอาชีพนี้เราต้อง อดทน ประหยัด เพื่อความอยู่รอด

อาจเป็นเพราะว่าหญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่มมีความคาดหวังว่าการประกอบอาชีพนี้และพยายามเก็บเงินให้มากที่สุดเพื่อกลับไปใช้ชีวิตที่บ้านเกิดของตนและไม่คิดจะประกอบอาชีพนี้เป็นการถาวร สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีชัย ระเบียบ (2555) ที่พบว่า กลุ่มหญิงดังกล่าวมีความหวังว่าจะเก็บเงินส่งทางบ้านเพื่อช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระหนี้สินให้หมด รวมทั้งตั้งใจจะสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ให้กับครอบครัว เพื่อยกระดับสภาพความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวให้ดีขึ้น นอกจากนี้กลุ่มหญิงเหล่านี้ยังมีความตั้งใจจะเก็บเงินไว้จำนวนหนึ่งไว้เมื่อหลังจากเลิกอาชีพขายบริการแล้วจะได้มีเงินใช้ในช่วงบั้นปลายชีวิต หรือบางคนก็ตั้งใจจะนำมาเป็นทุนเพื่อเปิดขายของหรือร้านอาหาร ซึ่งเป็นธุรกิจเล็ก ๆ ในภูมิลำเนาเดิม

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

การปรับตัวให้เพื่อนยอมรับกับอาชีพนี้ของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 ให้ข้อมูลว่า ไม่ต้องมีการปรับตัวมากเพราะเพื่อน ๆ ก็ทำอาชีพเดียวกันจะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีแบบแย่งลูกค้ากัน ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่า ไม่ต้องมีการปรับตัวมากเพราะไม่ได้บอกกับใครว่าตนเองประกอบอาชีพพิเศษเพราะทำอาชีพเดียวกันจะเข้าใจความรู้สึกกันดีและช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี แต่ก็มีแบบแย่งลูกค้ากันบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของอาชีพนี้ ต้องยอมรับตัวเราเอง และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระให้ข้อมูลว่าไม่ต้องการปรับตัวมาก เพื่อนที่สนิทจริง ๆ ถึงจะทราบที่เราทำอาชีพนี้ แต่ถ้าเพื่อนที่ทำอาชีพเดียวกับเราก็จริงใจดี ผู้ให้ข้อมูลบางรายไม่ต้องปรับตัวกับเพื่อนเลยเพราะไม่มีเพื่อน ทำงานอาชีพนี้ไม่ต้องการให้ใครทราบ

อาจเป็นเพราะว่าผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มอยู่ในสถานการณ์ต่างกัน การปรับตัวจึงต้องใช้ให้เหมาะสมกับกลุ่มหญิงให้บริการทางเพศ เพราะกลุ่มเปิดเผยต้องมีเพื่อนร่วมงานเพราะทำอยู่ในสถานประกอบการ ส่วนกลุ่มแอบแฝงและอิสระไม่มีสถานประกอบการเป็นอาชีพเสริมจึงไม่จำเป็นต้องมีเพื่อนร่วมงานและเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเดียวกัน สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Roy (1999) เชื่อว่า เป็นการปรับตัวเพื่อตอบสนองทางด้านความมั่นคงหรือได้รับการยอมรับในสังคม (Social integrity) เป็นการกระทำหน้าที่ตามความคาดหวังของสังคม เน้นบทบาทตำแหน่งหน้าที่ของบุคคล

ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น เป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์หนึ่ง ๆ โดยบุคคลจะต้องปรับตัวตามบทบาทหน้าที่ตามที่สังคมคาดหวังไว้อย่างเหมาะสม หากไม่สามารถปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่ได้จะเกิดปัญหาคือการไม่สามารถแสดงบทบาทใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Ineffective role transition) การแสดงบทบาทไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง (Role distance)

5. การวางแผนในอนาคต

หญิงให้บริการทางเพศ มีความพึงพอใจของบุคคลที่มีผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น หากมีผู้สนใจที่จะประกอบอาชีพนี้เพื่อหวังความสุขสบายของครอบครัว หรือมีรายได้ที่ดี มีบ้านมีรถยนต์ขับเห็นได้จากเพื่อนบ้าน

อาจเป็นเพราะว่าหญิงที่จะเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในค่าตอบแทนที่ได้รับจากการมาประกอบอาชีพนี้ เมื่อสามารถมีรายได้ดีจากการทำงาน ก็เป็นแรงผลักดันให้ตนเองมีความกล้าพอที่จะมาประกอบอาชีพนี้เพราะเห็นคนอื่นทำได้และมีรายได้ดีจริงจึงทำให้ตัดสินใจประกอบอาชีพนี้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐวัฒน์ เอี่ยมสำอางค์ (2548) ที่พบว่า เศรษฐกิจมั่นคงยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้ขายบริการทางเพศประกอบกับการชักชวน โดยพบว่าก่อนที่หญิงบริการจะเข้าสู่วงการได้นั้นก็เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากเพื่อนบ้าน

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลว่า จะเลิกประกอบอาชีพนี้ก็ต่อเมื่อ มีเงินเก็บมากพอที่จะส่งเสียลูกเรียนหนังสือ มีเงินลงทุนทำกิจการของตนเอง มีบ้าน มีรถยนต์ หรือเมื่อมีชาวต่างชาติส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินพอใช้ทุกเดือน หรือบางรายบอกจนกว่าอายุเยอะไม่มีคนซื้อบริการก็จะเลิกทำอาชีพนี้และจะกลับไปอยู่บ้าน เนื่องจากหญิงให้บริการทางเพศ ต้องการประสบความสำเร็จในอาชีพว่าจะสามารถสร้างรายได้ที่ดี สร้างโอกาสเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองและครอบครัวให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้ วิถีทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ คือ เงินเท่านั้น จึงมีการวางแผนอนาคตตนเองเพื่อให้มีเป้าหมายในชีวิตตามที่ตนเองหวังและพยายามไปให้ถึงฝันว่าจะเลิกประกอบอาชีพนี้มีเงินเหลือเก็บกลับไปอยู่บ้านเกิดมีอาชีพที่ตนเองถนัดสร้างรายได้เลี้ยงครอบครัว สอดคล้องกับงานวิจัยของทวีชัย ระเบียบ (2555) ที่พบว่า การวางแผนในอนาคตของผู้ค้าประเวณีหรือโสเภณีหญิงต่างด้าว โดยส่วนใหญ่คิดที่จะทำอาชีพนี้ไปจนกว่าร่างกายจะไม่ไหว เนื่องจากกลุ่มหญิงดังกล่าวมีความหวังว่าจะเก็บเงินส่งทางบ้านเพื่อช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระหนี้สินให้หมด รวมทั้งตั้งใจจะสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ให้กับครอบครัว เพื่อยกระดับสภาพความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวให้ดีขึ้น นอกจากนี้กลุ่มหญิงเหล่านี้ยังมีความตั้งใจจะเก็บเงินไว้จำนวนหนึ่งไว้เมื่อหลังจากเลิกอาชีพขายบริการแล้วจะได้มีเงินใช้ในช่วงบั้นปลายชีวิต หรือบางคนก็ตั้งใจจะนำมาเป็นทุนเพื่อเปิดขายของหรือร้านอาหาร ซึ่งเป็นธุรกิจเล็ก ๆ ในภูมิลำเนาเดิม หรือไม่ก็ตั้งใจจะปล่อยเงินกู้ในประเทศไทย

6. ความต้องการการ

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ ทั้ง 3 กลุ่ม ให้ข้อมูลทุกรายต้องการให้มีการรักษาพยาบาล ตรวจร่างกายฟรี ทุกอย่างให้กับหญิงให้บริการทางเพศทุกคน เพื่อความปลอดภัยของตนเองและผู้ที่มาใช้บริการ

อาจเป็นเพราะว่าหญิงให้บริการทางเพศ เป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่แน่นอนและเสี่ยงต่อการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ หญิงให้บริการทางเพศ จึงต้องการให้หน่วยงานภาครัฐให้ความสนใจ เรื่องสุขภาพของหญิงอาชีพนี้ควรมีสวัสดิการการรักษาพยาบาลที่ดีและไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประทีป ปั่นทอง, นันทนา จำปา และปัทมกร สละรักษ์ (2557) พบว่า ลักษณะวิถีชีวิต เศรษฐกิจสังคม ความเป็นอยู่ทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพ การดูแลสุขภาพโดยทั่วไป และการเข้าถึงความรู้บริการทางด้านสาธารณสุข ของพนักงานบริการทางเพศหญิงที่ทำงาน ในสถานประกอบการประเภทต่าง ๆ ในเขตเมืองพัทยาในปัจจุบัน

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ได้ให้ข้อมูลว่า ต้องการให้มีหน่วยงานของภาครัฐ ให้คำแนะนำในการประกอบอาชีพนี้ ปฏิบัติตัวให้มีความปลอดภัยในอาชีพ ให้ข้อมูลว่าเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าต้องการให้มีหน่วยงานที่เป็นคนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ยให้ความเป็นธรรม โดยให้เก็บข้อมูลอาชีพดังกล่าวเป็นความลับไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลว่า ต้องการให้มีหน่วยงานใดก็ได้มีหน่วยงานรับประกันรายได้ เมื่อเราเลิกประกอบอาชีพนี้ มีความปลอดภัยในเรื่องการทำงาน เป็นอาชีพที่ถูกกฎหมายไม่ถูกจับ และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระให้ข้อมูลว่า เป็นอาชีพที่ไม่ได้บอกให้ใครทราบ ไม่มีความแน่นอนในอาชีพ และไม่มีความปลอดภัย ในการทำงาน แต่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลแต่อย่างใด แต่มีบางรายต้องการให้รัฐบาลประกันรายได้ ในลักษณะประกันสังคม มีหน่วยงานให้ความช่วยเหลือในกรณี เกิดความขัดแย้งกับลูกค้าก็จะดีมาก อาจเพราะว่าไปได้ว่าหญิงให้บริการทางเพศ ต้องการความช่วยเหลือให้ตนเองปลอดภัยในอาชีพ ที่ตนกำลังทำอยู่ พร้อมทั้งให้ภาครัฐเห็นความสำคัญการดำเนินชีวิตให้ปลอดภัยในการทำงานเมื่อเกิดปัญหาที่มีคนกลางจากหน่วยงานภาครัฐมาช่วยแก้ปัญหาและให้ความเป็นธรรม ทำให้ตนเอง รู้สึกปลอดภัยในอาชีพมากกว่านี้ สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีของ Maslow (1975, p. 38) ที่พบว่า การจัดลำดับความต้องการของมนุษย์โดยลำดับขั้นต่ำสุด ไปถึงขั้นสูงสุดไว้ในชีวิตไว้หลายขั้นหนึ่งในนั้นมีความต้องการความปลอดภัยให้กับตนเองก็เป็นหลัก

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ให้ข้อมูลคือ ต้องการให้มีหน่วยงานให้คำแนะนำหรือฝึกอบรมการดูแลตัวเองก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้ และทำให้อาชีพนี้ถูกกฎหมาย ไม่ถูกจับกุม ไม่ให้คนในสังคมดูถูกหรือรังเกียจอาชีพดังกล่าว เพราะคิดว่าอาชีพนี้ไม่ได้ทำให้ใคร

เค็ดร็อน ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลคือ ตนเองไม่เปิดเผยให้ผู้ใดทราบไม่ยอมให้ใครมายุ่งกับตนเอง จึงไม่ต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐแต่อย่างใด หากต้องการอยากให้มีหน่วยงานของรัฐบาลดูแลเรื่องสิทธิเสรีภาพ ในการประกอบอาชีพนี้และผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 แบบอิสระ ให้ข้อมูลคือ ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐทำให้อาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ถูกกฎหมาย รักษาพยาบาลตรวจร่างกายฟรี มีองค์กรหรือหน่วยงานคุ้มครองเพื่อป้องกันไม่ให้พวกแอบอ้างมาเรียกเก็บค่าคุ้มครอง

อาจเป็นเพราะว่าหญิงที่ประกอบอาชีพนี้ต้องการให้เป็นที่ยอมรับในสังคม เมื่อได้รับการยอมรับแล้ว สามารถมีหน่วยงานภาครัฐให้ความช่วยเหลือได้อย่างเต็มที่ สอดคล้องงานของ Maslow (1975) พบว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องการให้เป็นที่ยอมรับตนเข้าเป็นหมู่พวกในสภาพที่เป็นที่ยอมรับนับถือ

หญิงให้บริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่ม ได้ให้ข้อมูลสอดคล้องกัน คือ ไม่ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากใครหรือคนในครอบครัวก็ตาม อาชีพนี้เป็นอาชีพที่ไม่น่ายกย่องและภาคภูมิใจเลย แค่คนในครอบครัวไม่ต้องมาพูดหรือดูถูกให้รู้สึกแย่ก็พอแล้ว มีความต้องการกำลังใจจากครอบครัวอย่างมาก ต้องการให้ครอบครัวทราบว่า ที่มาทำงานอาชีพนี้ เป็นการเสียดสละเพื่อให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดี ก็เพียงพอแล้ว

อาจเป็นเพราะตนเองเสียดสละเพื่อครอบครัวมาประกอบอาชีพนี้ ซึ่งเป็นอาชีพที่ทำไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมแต่ที่ทำให้ครอบครัวได้อยู่สุขสบาย ไม่จำเป็นต้องเป็นที่ยอมรับของใคร แต่ประสบความสำเร็จได้ สอดคล้องกับงาน สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2528, หน้า 71-72) พบว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งให้บุคคลมีพลังแสดงพฤติกรรมเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่พวกเขาคาดหวังไว้

หญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 1 แบบเปิดเผย ได้ให้ข้อมูล คือ ต้องการให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ ให้ได้เลือกชาวต่างชาติที่สนใจ มีการสอนภาษาให้เพื่อจะได้ใช้สื่อสารกับลูกค้าให้เข้าใจถูกต้อง มีหน่วยงานฝึกอบรมอาชีพให้หลังจากเลิกประกอบอาชีพแล้ว จะได้มีอาชีพที่เราอดทนทำ เช่น สอนการทำอาหาร เป็นต้น ส่วนหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 2 แบบแอบแฝง ให้ข้อมูลคือ ไม่อยากให้หน่วยงานภาครัฐมีการคัดกรองคู่ให้ เพราะอาชีพหญิงให้บริการทางเพศของตนเองนั้นแอบแฝง ไม่ต้องการให้ความลับของตนต้องเปิดเผยว่าตนเองประกอบอาชีพดังกล่าว และหญิงให้บริการทางเพศ กลุ่มที่ 3 แบบอิสระให้ข้อมูล คือ แบ่งเป็น 2 ฝ่าย มีทั้งไม่ต้องการความช่วยเหลือด้านหาคู่ให้เพราะเชื่อว่าหาเองน่าจะถูกใจมากกว่า เพราะ ได้เรียนรู้นิสัยกันก่อน และผู้ให้ข้อมูลบางราย ให้ข้อมูล คือ คิดว่าถ้ามีการคัดกรองคู่ให้จะดีมาก เพราะจะปลอดภัย ไม่ถูกหลอกและมีตัวช่วยเรื่องประวัติคนที่มาสมัครหาคู่

อาจเป็นเพราะว่าหญิงให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต จึงต้องการการให้มีหน่วยงานภาครัฐมาช่วยแนะนำแนวทางให้ไปสู่ความสำเร็จในอาชีพ เพื่อจะนำไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้นอีกด้วย สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Maslow (1975) พบว่า ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตของมนุษย์คือการที่ได้ความต้องการสูงสุดที่ตนเองปรารถนาไว้

ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่มให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า หากมีการฝึกอบรมอาชีพหลังเลิก ประกอบอาชีพก็ต้องการอบรมอาชีพที่สามารถเอาไปใช้ได้จริงหลังเลิกประกอบอาชีพนี้เพื่อ เช่น ทำอาหาร ทำเบเกอรี่ ช่างเสริมสวย หรืองานฝีมือ เป็นต้น เมื่อมีความชำนาญก็จะสามารถสร้าง รายได้เสริมให้ตนเองและครอบครัว เพราะมีเงินทุนสำรองที่เก็บออมไว้จากการทำงานแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องหางานทำที่มีรายได้สูง ๆ อีกต่อไป

อาจเป็นเพราะว่าหลังเลิกประกอบอาชีพนี้ต้องการมีอาชีพใหม่ทำที่เป็นที่ยอมรับของ สังคมและสามารถหารายได้ดูแลครอบครัวได้ สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Maslow (1975) พบว่า มนุษย์ทุกคนมีความรู้สึกตนเองมีคุณค่าและได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ต้องการให้ผู้อื่น ยอมรับยอมรับในความสามารถของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐบาลควรมีนโยบายป้องกันและให้ความรู้กับผู้หญิง เรื่องผลเสียของการตัดสินใจ เลิกประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ และให้ความรู้ผู้หญิงให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีจะเป็น การป้องกันไม่ให้เลือกมาประกอบอาชีพนี้ ดังนี้

1.1 สนับสนุนเรื่องการศึกษาให้มีการประชาสัมพันธ์มากขึ้นเกี่ยวกับอาชีพหญิงให้บริการ ทางเพศไม่ให้ความคิดที่ผิดว่าการประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศเป็นอาชีพที่ไม่ควรทำ เพราะผิดศีลธรรมและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

1.2 มีหน่วยงานให้ความรู้เกี่ยวกับการดูแลตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รักษา สุขภาพ การรักษาพยาบาลฟรี มีการประชาสัมพันธ์ให้ทั่วถึงแก่หญิงให้บริการทางเพศ เนื่องจาก ได้มาใช้บริการได้ถูกต้องตามวันเวลา และสถานที่ที่กำหนดไว้

1.3 สนับสนุนให้มีการฝึกอบรมหลังเลิกประกอบอาชีพ เพื่อจะได้มีความรู้ไป ประกอบอาชีพหลังจากเลิกประกอบอาชีพนี้และกลับไปอยู่ภูมิลำเนาเดิม

1.4 มีหน่วยงานให้ความรู้เรื่องการใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงที่บ้าน ภูมิลำเนา ที่ตนเองอาศัยอยู่เป็นสิ่งที่ดีและเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตที่ยั่งยืน

1.5 ควรมีหน่วยงานทางการศึกษานำผลการวิจัยนี้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาจัดทำหลักสูตรเสริมในรายวิชาต่าง ๆ ระดับการศึกษาการศึกษาขั้นพื้นฐานเรื่องการประอาชีพต่าง ๆ ที่สามารถเลี้ยงชีพได้ด้วยดี และปลูกฝังทัศนคติที่จะไม่ประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ซึ่งเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ ผู้ประกอบอาชีพนี้ไม่มีความภาคภูมิใจ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาต่อเนื่องระยะยาวเรื่องการลดความเชื่อเรื่องการเข้ามาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศแล้วจะทำให้ตนเองมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ไม่ลอกเลียนแบบความเชื่อเรื่องวัตถุนิยม ลดความต้องการอยากได้เหมือนคนอื่นที่เข้ามาประกอบอาชีพหญิงขายบริการ ปลูกฝังให้รักศักดิ์ศรีในความเป็นผู้หญิงไม่หลงผิดไปประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ ศึกษาพฤติกรรม การปฏิบัติตนของเยาวชนหรือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา เพื่อส่งเสริมทัศนคติและค่านิยม ในการพึ่งพาตนเองเพื่อประกอบสัมมาอาชีพ ตลอดจนเรียนรู้ในการดำรงชีวิต โดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ธรารวรรณ. (2539). ผู้หญิงอาชีพบริการกับสุขภาพ. ใน *การประชุมวิชาการผู้หญิงกับสุขภาพ*, (หน้า 15-17). กรุงเทพฯ: เครือข่ายผู้หญิงกับสุขภาพ.
- กรองจิตต์ พรหมรักษ์. (2538). *แรงจูงใจในการทำงานของบรรณารักษ์ห้องสมุดโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ได้รับรางวัลและไม่ได้รับรางวัล*. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2554). เข้าถึงได้จาก <http://www.bangkokbiznews.com/>
- กองกามโรค. (2538). *คู่มือเวชปฏิบัติโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: กองควบคุมโรคติดต่อ.
- กองวิชาการและแผนงานเมืองพัทยา. (2549). *สถิติและรายงานประจำปี พ.ศ. 2548*. ชลบุรี: งานทะเบียนราษฎรเมืองพัทยา.
- กองวิชาการและแผนงานเมืองพัทยา. (2552). *สถิติและรายงานประจำปี 2551 งานทะเบียนราษฎรเมืองพัทยา*. ชลบุรี: กองวิชาการและแผนงานเมืองพัทยา.
- กองวิชาการและแผนงานเมืองพัทยา. (2553). *สถิติสถานบริการและบุคลากร ประจำปี 2548 งานสวัสดิการสังคมและการบริการท่องเที่ยวเมืองพัทยา*. ชลบุรี: กองวิชาการและแผนงานเมืองพัทยา.
- กอบกุล ราชนคร. (2528). *สภาพชีวิตโสเภณีในจังหวัดเชียงใหม่*. เชียงใหม่: กลุ่มสตรีศึกษาภาคเหนือเชียงใหม่ คณะกรรมการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติ.
- ข้อมูลการท่องเที่ยวชลบุรี. (2554). เข้าถึงได้จาก <http://www.allresortthailand.com/thai/pattaya>
- คณะทำงานวางแผนพัฒนาสตรีระยะยาว. (2525). *หญิงบริการบางประเภท*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ครุสภา.
- จิตรารักษ์ วมัสพงษ์. (2538). *2 โสเภณีเหยื่อทุกรณีในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: เจนเอดส์สเปซ.
- จิราภรณ์ ฉิมพิมาย. (2539). กฎหมายการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีถึงเวลาเสียที่ที่เราต้องรู้. *สตรีทัศน์*, 12(32), 31.
- จุมพล พูลภัทรชีวิน. (2529, มกราคม-เมษายน). การวิจัยอนาคต. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 1(1), 22-24.
- ชนัฐนันท์ แสนอาทิตย์. (2545). *กระบวนการขายบริการหญิงต่างชาติ: กรณีศึกษา “หญิงรัสเซีย” พื้นที่หนึ่งในกรุงเทพมหานคร*. ม.ป.ท.

- ชัยนาถ นาคบุปผา. (2529). *การศึกษาและแนะแนวอาชีพ*. เชียงใหม่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาย โพธิ์สีตา และคณะ. (2537). *หนูนิดใหม่ที่ขายตัว*. ม.ป.ท.
- ชัยฉุกร พรภาณุวิชญ์. (2540). *ความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อบทบาทการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นของสมาชิกองค์การบริหารการบริการส่วนตำบล: กรณีศึกษาจังหวัดแพร่*. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐวัฒน์ เอี่ยมสำอางค์. (2548). “กิ๊ก” ปัญหาการขายบริการทางเพศ (แอบแฝง): กรณีศึกษาภายในจังหวัดระยอง. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณสุข, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ตรีชดา ปูนสำเร็จ. (2541). *อนาคตภาพหมวดวิชาการศึกษามหกววิชาการศึกษาทั่วไปในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ต้นติมา ค้วงโยธา. (2540). *แรงจูงใจในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิต*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทวีชัย ระเบียบ. (2555). *กระบวนการค้าประเวณีหญิงข้ามชาติ: ศึกษากรณีหญิงต่างด้าวในจังหวัดสมุทรสาคร*. *วารสารวิทยบริการ*, 3(23), 21.
- ทะเบียนราษฎร์. (2549). *ข้อมูลการท่องเที่ยวเมืองพัทยา*. เข้าถึงได้จาก https://www.awakohchang.com/thai/pattaya/pattaya_map.html
- ทิพย์วิมล เดชภูมิ และเกษราวัลณ์ นิลวางกูร. (2555). *คุณภาพชีวิตด้านสุขภาพของหญิงขายบริการทางเพศ ในจังหวัดแห่งหนึ่ง ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. *วารสารสมาคมพยาบาล สาขาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 2(1), 2-5.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2539). *80 ปี อาจารย์ป่วย: ชีวิตและงาน*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนรัฐ ชาญชัยดิเดช. (2548). *ชีวิตในมุมมืดของผีมะพร้าว: ศึกษากรณีพื้นที่ตามชายหาดเมืองพัทยาเหนือและพัทยาใต้*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณสุข, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธีรยุทธ รุ่งเรือง. (2545). *กระบวนการขายบริการในรูปแบบนางโตร์ศัพท์*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณสุข, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

- นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล. (2540). *ความคาดหวังของผู้เรียนต่อโครงการยกระดับความรู้พื้นฐานสำหรับคนผู้ใหญ่วัยบ้านและผู้เฒ่าผู้แก่* ในจังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นาคยา ปิลาธนนานนท์. (2526). *อนาคตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: พีระพัทธนา.
- นิตยา ระวังพาด และเสาวภา พรศิริพงษ์. (2539). *เอดส์กับกระบวนการค้าหญิง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมมิก.
- นิยากร สิริวัฒน์. (2547). *โสเภณีเด็กและเพศสัมพันธ์ในวัยเยาว์*. *วารสารนักบริหาร*, 24(3), 12-15.
- ประทีป ปานทอง, นันทนา จำปา และปัทมกร สดลรักษ์. (2557). *ผลการศึกษาศาสนาการณณ์และวิเคราะห์ชุมชนของพนักงานบริการหญิงในเขตเมืองพัทยาปี 2557*. ชลบุรี: หน่วยงานโรคและโรคเอดส์ที่ 3.1 อำเภอบางละมุงกลุ่มพัฒนาวิชาการสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 3 ชลบุรีกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข.
- ประวัติเมืองพัทยา. (2549). เข้าถึงได้จาก <http://www.pattaya.go.th/web4/index.php>
- ฝ่ายงานบริการประชาชน. (2558). *ทำเนียบสถานบริการประจำปี 2558*. ชลบุรี: ที่ว่าการอำเภอ บางละมุง จังหวัดชลบุรี.
- พนารัตน์ วิศวะเทพนิมิตร. (2539). *สมรรถนะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตทางพยาบาลศาสตร์ในปี 2544-2549*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรภรณ์ ภาวภูตานนท์. (2536). *การศึกษาคุณภาพชีวิตหญิงขายบริการทางเพศ*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรี มหาลาภ. (2538). *ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง*. เข้าถึงได้จาก http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/ Expectancy_ Theory.htm#ixzz1cLMKBx79
- เพ็ญจันทร์ ประดับมุข. (2537). *การเผชิญปัญหาชีวิตของผู้ติดยาเสพติด*. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2540). *การจัดระบบการศึกษา หน่วยที่ 7-10*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ยศ สันตสมบัติ. (2534). *แม่หญิงสี่ชายตัว: ชุมชนการค้าประเวณีในสังคมไทย*. ม.ป.ท.
- ยศ สันตสมบัติ. (2535). *แม่หญิงสี่ชายตัว: ชุมชนและการค้าประเวณีในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ตุลา-โยทะกา.

- ยศ สันตสมบัติ. (2548). *แม่หญิงลีชายตัว: ชุมชนการค้าประเวณีในสังคมไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา.
- รัตนารักษ์ ดั่งชนเศรษฐี. (2554). *วิถีชีวิตและพฤติกรรมกำพร้าป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของหญิงอาชีพพิเศษในธุรกิจการอาโอะกะ: กรณีศึกษา อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย*. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2535). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- วารินา ปุณญาวัฒน์. (2558). *โสเภณีไทยในสายตาฝรั่ง*. เข้าถึงได้จาก <http://khonpattaya.blogspot.com/2013/10/blog-post.html>
- วิริยา ถาวรชัยสิทธิ์. (2547). *คุณภาพชีวิตของหญิงขายบริการ: ศึกษาหญิงขายบริการในเขตเมืองพัทยา*. วิทยานิพนธ์ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารทั่วไป, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์. (2535). *โครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์แก่วัยรุ่นและหนุ่มสาวในโรงงานจังหวัดขอนแก่น*. กรุงเทพฯ: โครงการโรคเอดส์สภากาชาดไทย.
- ศักยภาพเมืองชลบุรี (2549). เข้าถึงได้จาก <http://www.pattaya.go.th/web4/index>
- ศิริพร สะโครบานันท์. (2527). *กระบวนการค้าหญิงในประเทศไทย*. ใน *ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา* (หน้า 26). กรุงเทพฯ: พิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- ศิริรัตน์ แอดสกุล. (2550). *การแต่งงานข้ามวัฒนธรรมของหญิงชนบทในเขตจังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาคุษบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชีวศึกษาและกระบวนการยุติธรรม. (2550). *กระบวนการเข้าสู่การค้ามนุษย์*. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2536). *NIC-เขตปลอดโสเภณี (เอกสารวิชาการสถาบันฯ หมายเลข 148)*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สถาบันวิถีทรรศน์. (2544). *เซ็กส์ข้ามชาติ เซ็กส์อินเทอร์เน็ต*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- สมเกียรติ จองจิตมั่น (2545). *การขายบริการในรูปแบบบาร์ญี่ปุ่นในภาคตะวันออก*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

- สมบัติ สายพรชัย. (2545). พัฒนาการการก่อเกิดและการบริหารจัดการ กรณีศึกษาสถาบันบั้งเทิง แกะเล็กจังหวัดชลบุรี. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบาย สาธารณ, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมลักษณ์ เพชรช่วย. (2540). ความคาดหวังในการเรียนการศึกษายาสามัญ วิธีเรียนทางไกลของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดระยอง. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิริวรรณ อัสวกุล. (2528). ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการทำงานที่กำหนดของนักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา จิตวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2528). จิตวิทยาเพื่อความสุขในการดำรงชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- สุดารัตน์ เสรีวัฒน์. (2527). กระบวนการค้าหญิงในประเทศไทยในปัญหาการค้าหญิงและ ยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา. กรุงเทพฯ: พิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. (2526). ปัญหาโสเภณี: การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2546). รายงานการวิจัยการจัดช่วงชั้นทางสังคม เกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ ในสังคมไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยทางสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวริย์ ณ ระนอง. (2526). ปัญหาและอุปสรรคในการฝึกอบรมวิชาชีพแก่หญิงโสเภณี ศึกษากรณี สถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกล็ด. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสาวณีย์ จิ่งสุวรรณ. (2550). พฤติกรรมทางเพศและเทคนิคการป้องกันในการให้บริการของ หญิงอาชีพพิเศษในเขตกรุงเทพมหานคร. ม.ป.ท.
- หรรษา สุขกาล. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจจากความหวังในงานกับความพึงพอใจ ในงานพยาบาลวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหาร พยาบาล, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนันท์ ธรรมชัยกุล. (2545). กระบวนการให้บริการในรูปแบบหญิงบาร์เบียร์: ศึกษาในเฉพาะพื้นที่ เมืองพัทยา. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบาย สาธารณ วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อัญชลี พินิจรักษ์ธรรม. (2544). การค้าประเวณี: กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อารีย์ กุศล. (2546). *การทำงานกลางคืนของนักศึกษากับการเข้าสู่การขายบริการทางเพศ*.
 วิทยาลัยการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว,
 บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อิทธิพล คุณปลื้ม. (2554). สัมภาษณ์ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2554 เข้าถึงได้จาก
<https://www.youtube.com/watch?v=gWhkS16dNw8>
- อุไรวรรณ คะนิงสุขเกษม และสุภาณี เวชพงศา. (2542). *ประมวลสถานการณ์ทางด้านสุขภาพ
 อนามัยของหญิงบริการทางเพศ*. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม
 มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Berelson, B., & Steiner G. A. (1981). *Human behavior: An inventory of scientific findings*.
 New York: Harcourt, Brace & World
- Camegy, A. H. M. (2015). *Sexual autonomy, prostitution, and the law*. n.d.
- Chang, S. (2012). *Prostitution and the politics of sex trafficking in british India, 1917-1939*. B.A.,
 The University of British Columbia
- Chaparro, M. A. (2014). *Dignity in feminist political theory: Rape prostitution, and
 pormography*. n.d.
- Coomaraswamy, M., & Loren, K. (1997). *Head and neck cancer in the elderly, Principles and
 practice of geriatric surgery*. New York: Springer
- Herzberg, F. (1965). *The motivation to work among Finnish supervisors*. n.d.
- Hughes, I. A. (2000). *Developmental aspects of androgen action*. n.d.
- Johnson, H. (2015). *The emotional trajectories of women's desistance: Repertory grid study on
 women exiting prostitution*. University of Kent.
- Maslow, A. H. (1975). *Motivation in personality* (2nd ed.). New York: Harper & Row.
- McGurren, C. (2014). *Representation of prostitution in modern Irish culture*. Thesis Ph.D.
 Queen's University Belfast.
- Mulvihll, N. (2014). *Gender, power and the making of English position policy*. Thesis Ph.D.
 University of Bristol.
- Murray, P. (1989). *Genius: The history of an idea*. (Oxford, England: Basil Blackwell)
- Oxford Advanced Learner's Dictionary. (2000). *Editions for Oxford Advanced Learner's Dictionary*.
 America: University Press.
- Oxford, A. (2000). *Oxford collocation, dictionary*. England: Oxford University press.

- Par, J. R. (2015). *Le proxénétisme au féminin: étude sur le rôle des femmes dans le recrutement de prostituées à Montréal*. Université de Montréal
- Parasuraman, A., Leonard, L., Berry, P., & Valarie A. Z. (1994). Reassessment of expectations as a comparison standard in measuring service quality: Implications for further research. *Journal of Marketing*, 58(January), 111-24.
- Plato, P. P. (1941). *The republic political science*. New York: The modern library.
- Roy, C. (1999). *The Roy adaptation model* (2nd ed.). Connecticut: Appleton & Lange.
- Roy, C., & Andrews, L. (1999). *The Roy's adaptation*. Stamford: Appleton & Lange.
- Sandy, C. (2012). *A Colonial haunting: Prostitution and the politics of sex trafficking in British India. 1917-1939*. B.A., The University of British Columbia, 2007.
- Textor, R. B. (1980). *A handbook on ethnographic futures research* (3rd ed.). Stanford University: Stanford CA.
- Thorlby, K. E. (2015). *Global perspectives on sustainable exit from prostitution: an analysis of social enterprise approaches adopted by faith based projects supporting women to leave prostitution*. Thesis Ph.D. Durham University.
- Vroom, V. H. (1964). *Work and motivation*. New York: John Wiley & Sons.
- World Health Organization. (2001). *Regional Office for the Western Pacific, SEX*.
n.p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ข้อมูลทั่วไปหญิงให้บริการทางเพศ

ข้อมูลทั่วไปหญิงให้บริการทางเพศ

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 01

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาจากจังหวัดบุรีรัมย์ อายุ 34 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อาชีพเดิมก่อนจะมาเป็นอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ รับจ้างทำไร่ ทำนา มีรายได้จากอาชีพเดิม 2,500 บาท/เดือน มีสถานภาพสมรสหย่าร้าง มีจำนวนบุตร 2 คน และสาเหตุการเลิกกับสามี เพราะว่าสามีนอกใจ ไปมีผู้หญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 02

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาจากจังหวัดจังหวัดลพบุรี มีอายุ 38 ปี จบระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพเดิมก่อนจะมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ แม่บ้าน รายได้จากอาชีพเดิม 6,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็นหม้าย จำนวนบุตร 2 คน และสาเหตุการเลิกกับสามี เพราะสามีเสียชีวิต

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 03

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาจากจังหวัดเพชรบุรี อายุ 28 ปี จบระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพเดิมก่อนจะมาประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ คือ ทำไร่ ทำนา รายได้จากอาชีพเดิม 5,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็นโสด ไม่มีบุตรและสาเหตุการเลิกกับสามี เพราะว่าสามี ดิดสุรา

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 04

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดฉะเชิงเทรา อายุ 39 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ ทำงานเป็นสาวออฟฟิศเป็นเซลล์ขายหินอ่อน รายได้จากอาชีพเดิม 17,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็นโสด ไม่มีบุตร สาเหตุการเลิกกับสามี เพราะว่าสามีเจ้าชู้

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 05

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดบุรีรัมย์ อายุ 24 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ ขายผลไม้ที่ตลาดไทยเป็นลูกจ้างรายวัน รายได้จากอาชีพเดิม วันละ 7,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็น โสด ไม่มีบุตรและสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่าสามีออกไปมีหญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 06

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดนครราชสีมา อายุ 28 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ เปิดร้านขายโทรศัพท์มือถือ รายได้จากอาชีพเดิม 15,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็น โสด จำนวนบุตร 2 คนและสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะสามีเห็นแก่ตัว ไม่เคยดูแลค่าใช้จ่ายในบ้าน เวลาเมาแล้วก็ชอบทำร้ายร่างกายและเจ้าชู้มาก

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 07

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดเชียงใหม่ อายุ 45 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ คือ ค้าขายอยู่บ้าน รายได้จากอาชีพเดิม 25,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสหย่าร้าง จำนวนบุตร 2 คนและสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่าสามีไปมีหญิงอื่น ทำร้ายร่างกาย ไม่ส่งเสียไม่รับผิดชอบครอบครัว

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 08

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดนครสวรรค์ อายุ 40 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ เป็นหมอนวดแผนโบราณ รายได้จากอาชีพเดิม 12,000 บาท /เดือน สถานภาพสมรสหย่าร้าง จำนวนบุตร 2 คน และสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่าสามีไม่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวเลย ตนเองทำงานหารายได้มาใช้จ่ายในครอบครัวคนเดียว

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 09

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดสุรินทร์ อายุ 40 ปี จบระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ คือ ทำงานบริษัทเกี่ยวกับงานผลิตเสื้อผ้าเย็บผ้า รายได้จากอาชีพเดิม 7,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็น โสด จำนวนบุตร 1 คน และสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่า สามีนอกใจมีผู้หญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 10

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดกรุงเทพฯ อายุ 44 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ คือ สาวโรงงานทอผ้า รายได้จากอาชีพเดิม 7,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสแต่งงาน จำนวนบุตร 2 คน และสาเหตุการเลิกกับสามี เพราะสามีเจ้าชู้ นอกใจมีผู้หญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 11

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดบุรีรัมย์ อายุ 37 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมก่อนประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ คือ ค้าขาย รายได้จากอาชีพเดิม 30,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสหย่าร้าง จำนวนบุตร 3 คน และสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่าสามีเป็นคนที่ไม่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวเลย ตนต้องทำงานหารายได้อยู่คนเดียว

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 12

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดนครสวรรค์ อายุ 33 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ ทำไร่ ทำนา รายได้จากอาชีพเดิม 6,000-7,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสหย่าร้าง จำนวนบุตร 2 คน และ สาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่า สามีไปมีผู้หญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 13

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดสุรินทร์ อายุ 34 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ อาชีพรับจ้างทั่วไป รายได้จากอาชีพเดิม 8,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็นโสด จำนวนบุตร 2 คนและสาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่าสามีไปมีผู้หญิงอื่น

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 14

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดมหาสารคาม อายุ 35 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ เคยทำงานขายของในห้างสรรพสินค้า รายได้จากอาชีพเดิม 12,000 บาท/เดือน สถานภาพทำการสมรส จำนวนบุตร 1 คน และสาเหตุการเลิกกับสามีคือไม่ได้เลิกกับสามียังอยู่กับสามี เคยทำงานเป็นหญิงให้บริการทางเพศมาก่อน สามีก็ไม่ว่าอะไรที่มาประกอบอาชีพนี้ แต่ไม่รู้ที่เรามายืนขายหาหาลูกค้าแบบนี้

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 15

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดเลย อายุ 35 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ ทำงานโรงงานเย็บผ้า รายได้จากอาชีพเดิม 8,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็นหม้าย จำนวนบุตร 3 คนและไม่ได้เลิกกับสามีแต่สามีเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 16

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดยโสธร อายุ 29 ปี จบระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพเดิมประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ ทำไร่ ทำนา รายได้จากอาชีพเดิม 7,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสหย่าร้าง จำนวนบุตร 3 คน สาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่าสามีเจ้าชู้

ผู้ให้ข้อมูลรหัส 17

ข้อมูลทั่วไป

ภูมิลำเนาเดิมจากจังหวัดอุดรธานี อายุ 32 ปี จบระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อาชีพเดิมประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศคือ ช่างเสริมสวย รายได้จากอาชีพเดิม 8,000 บาท/เดือน สถานภาพสมรสเป็นโสด ไม่มีบุตร สาเหตุการเลิกกับสามีเพราะว่า สามีทำร้ายร่างกาย

ภาคผนวก ข

แบบประเมินแนวทางการสัมมนาแบบเจาะลึกวิถีชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ

แบบประเมินแนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกวิถีชีวิตหญิงให้บริการทางเพศ

รหัสผู้ให้ข้อมูล

สถานที่ติดต่อ

โทรศัพท์ Email.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่

- จังหวัดเดิมหรือบ้านเกิด.
- อายุเท่าไร.
- อาชีพเดิมก่อนจะมาเป็นอาชีพพิเศษ.
- รายได้จากอาชีพเดิม
- สถานภาพสมรส () โสด () หม้าย () หย่า
- จำนวนบุตร
- สาเหตุการเลิกกับสามี

ส่วนที่ 2 วิถีชีวิตทั่วไป

1. ความหมายของหญิงให้บริการทางเพศตามความคิดของท่านอะไร
2. สาเหตุของการตัดสินใจประกอบอาชีพหญิงให้บริการทางเพศ
 - 2.1 ด้านเศรษฐกิจ
 - 2.1.1 ทำไมถึงเลือกที่จะเข้ามาประกอบอาชีพนี้
 - 2.1.2 ระยะเวลาในการประกอบอาชีพนี้
 - 2.1.3 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเมื่อมาประกอบอาชีพหญิงอาชีพนี้จำนวนกี่บาท/เดือน
 - 2.1.4 เมื่อมีรายได้จากการประกอบอาชีพนี้ นำเงินไปทำอะไรบ้าง
 - 2.2 ด้านการศึกษา
 - 2.2.1 การศึกษาจบระดับใด
 - 2.3. ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม
 - 2.2.2 ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพนี้มีความเป็นอยู่อย่างไร
 - 2.2.3 ลูกค้าชาติไหนที่เป็นที่นิยมของคุณและพึงพอใจของหญิงอาชีพนี้

เพราะอะไร

- 2.2.4 ลูกค้าชาติไหนที่เป็นที่ไม่นิยมและไม่พึงพอใจของหญิงอาชีพนี้
เพราะอะไร
- 2.2.5 ประสบการณ์ในการทำงานที่ประทับใจที่สุด
- 2.2.6 ประสบการณ์ในการทำงานที่ไม่ประทับใจที่สุด
- 2.4 ด้านครอบครัว
- 2.4.1 ครอบครัวรู้และยอมรับหรือไม่ว่าคุณประกอบอาชีพนี้
- 2.4.2 คุณคิดว่าครอบครัวจะมีวิธีการอย่างไรเมื่อคุณเลิกประกอบอาชีพนี้ไปแล้ว
หรือไม่
3. ผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต
- 3.1 ด้านร่างกาย
- 3.1.1 มีการตรวจสุขภาพประจำปีหรือไม่ ตรวจอะไรบ้าง ที่ไหน อย่างไร
- 3.1.2 มีวิธีการรักษาอย่างไรไม่ให้เจ็บป่วย
- 3.1.3 มีรูปแบบในการแต่งตัวอย่างไร
- 3.1.4 วิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทำอย่างไร
- 3.2 ด้านจิตใจ
- 3.2.1 คุณมีความรู้สึกอย่างไรต่ออาชีพนี้
- 3.2.2 ครอบครัวคุณทราบหรือไม่ว่าคุณมาประกอบอาชีพนี้และมีผลกระทบอะไร
กับคุณบ้าง
- 3.2.3 เพื่อนร่วมงานหรือคนในชุมชนมองคุณในแง่ใดเกี่ยวกับอาชีพนี้
และมีผลกระทบอย่างไรกับคุณบ้าง
- 3.3 ด้านสังคม
- 3.3.1 ในการประกอบอาชีพนี้มีปัญหาและอุปสรรคหรือไม่
- 3.3.2 วิธีการแก้ไขปัญหาในการทำงาน
- 3.3.3 สภาพที่อยู่อาศัย มีลักษณะและสภาพแวดล้อมอย่างไร
- 3.3.4 คุณคิดว่าสังคมจะมองคุณในการประกอบอาชีพนี้อย่างไร
- 3.4 ด้านเศรษฐกิจ
- 3.4.1 ปัญหาเรื่องการเงินที่เกิดก่อนและหลังการเข้ามาหลังประกอบอาชีพ
- 3.4.2 มีแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเงินอย่างไร
- 3.4.3 อาชีพหลักทำอะไร อาชีพเสริมทำอะไร
- 3.4.4 มีเงินเหลือเก็บหรือไม่

3.4.5 มีหนี้สินหรือไม่

3.4.6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการประกอบอาชีพนี้เรื่องความเป็นอยู่และค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตของคุณ

4. แนวทางการปรับตัวในการดำเนินชีวิตระหว่างการประกอบอาชีพ

4.1 ด้านร่างกาย

4.1.1 มีการปรับตัวอย่างไรกับการเข้ามาประกอบอาชีพนี้

4.1.2 อาหาร/ เครื่องดื่ม ที่รับประทานเป็นประจำ

4.1.3 คุณมีวิธีการวางแผนการตรวจสุขภาพ ร่างกายอย่างไร

4.2 ด้านอัถมโนคติ

4.2.1 หากเกิดความขัดแย้งกับลูกค้าที่มาใช้บริการมีวิธีการแก้ไขอย่างไร

4.2.2 ทำอย่างไรให้ตนเองยอมรับกับผลกระทบในการประกอบอาชีพนี้

4.3 ด้านบทบาทหน้าที่

4.3.1 คุณมีวิธีการปรับตัวให้เพื่อนยอมรับอย่างไรกับอาชีพนี้

4.3.2 คุณใช้ภาษาอะไรในการสื่อสารกับลูกค้า

4.3.3 คุณมีช่องทางการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าที่มาใช้บริการอย่างไร

4.3.4 เวลาว่างคุณเลือกกิจกรรมใดหลังจากเลิกทำงาน เพราะอะไร

4.3.5 ระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการวิถีชีวิตประจำวันคุณทำอะไร

4.3.6 คุณมีวิธีการแก้ไขทำอย่างไรเมื่อมีลูกค้าน้อยลง

4.4 ด้านพึงพาระหว่างกัน

4.4.1 การพูดเชิญชวนลูกค้ามาใช้บริการ ทำอย่างไร

4.4.2 ระหว่างรอลูกค้ามาใช้บริการวิถีชีวิตประจำวันคุณทำอะไร

5. การวางแผนอนาคตของหญิงอาชีพพิเศษ

5.1 ด้านความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

5.1.1 คุณเลิกประกอบอาชีพนี้คุณมีวิธีการเยียวยาความรู้สึกของคุณได้หรือไม่
อย่างไร

5.1.2 ถ้ามีคนสนใจจะมาประกอบอาชีพนี้ท่านจะแนะนำให้เข้ามาทำหรือไม่
เพราะอะไร

5.2 เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

5.2.1 คุณคิดว่าเมื่อไหร่จะเลิกประกอบอาชีพนี้

5.3 ความคาดหวังในตัวบุคคลนั้น ๆ บุคคลมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง
จึงพยายามแสวงหา

5.3.1 มีการวางแผนอนาคตอย่างไร

5.3.2 เมื่อเลิกประกอบอาชีพนี้แล้วจะทำอาชีพอะไร

6. ความต้องการสนับสนุน

6.1 ความต้องการทางร่างกายเป็นความต้องการขั้นพื้นฐาน

6.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย

6.3 ความต้องการด้านสังคม

6.4 ความต้องการยกย่องนับถือ

6.5 ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางภคอร บอร์แซก
วัน เดือน ปีเกิด	30 พฤษภาคม พ.ศ. 2520
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	64/ 6 หมู่ 5 ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	
2549-ปัจจุบัน	กรรมการผู้จัดการบริษัท พี.เพอร์เฟควิซ่า จำกัด
ประวัติการศึกษา	
2545	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก
2560	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (การศึกษาและการพัฒนาสังคม) มหาวิทยาลัยบูรพา
ทุนอุดหนุนการวิจัย	ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 2 ปีงบประมาณ 2559